RODICA OJOG-BRAŞOVEANU

-OPERE ALESE-

necunoscuta din congelator

ROB 38

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU (28 august 1939-2 septembrie 2002), celebră autoare de romane poliţiste din România, a urmat primele clase la Şcoala „Maison des Français“, continuându-şi educaţia la Liceul „Domniţa Ileana“. A început apoi cursurile Facultăţii de Drept din Bucureşti, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de drept, de data aceasta la Iaşi. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman poliţist, *Moartea semnează indescifrabil*, l-a scris la insistenţa soţului ei, actorul Cosma Braşoveanu, pe care l-a publicat în 1971. După şapte ani de practică a renunţat la avocatură şi s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci şi cinci de romane, majoritatea poliţiste, câteva istorice şi unul ştiinţifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii poliţiste româneşti. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2004), *Întâlnire la Elysée* (Editura Nemira, 2004), *Coşmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea sluţilor* (Editura Nemira, 2006), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2006), *Bărbaţii sunt nişte porci* (Editura Nemira, 2006), *Grasă şi proastă* (Editura Nemira, 2006), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008), *Ochii jupâniţei* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariţia statuii din parc* (Editura Nemira, 2008), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2008), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2008), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

Rodica Ojog-Braşoveanu

NECUNOSCUTA DIN CONGELATOR

-roman poliţist-

2002

EDITURA NEMIRA
Bucureşti, 2006

Când Harald Bălăcescu, funcţionar superior la Ambasada Română din Statele Unite se întoarse în ţară, vara era deja bine instalată. Primul contact cu meleagul natal, după o absenţă de opt luni, îl făcea însă să strâmbe din nas. Taxiul nu avea aer condiţionat, iar termometrele, după cum îi anunţase echipajul, înainte de aterizare, arătau în Bucureşti 38 de grade la umbră. Cum nu era genul care să privească lucrurile cu uşurinţă, reflectă nemulţumit că atmosfera umedă, aproape sufocantă din maşină, constituia numai un avertisment şi un punct de pornire pentru toate necazurile care-l aşteptau. Fusese însă alegerea lui, şi-ar fi putut petrece concediul în Hawaii, Barbados sau, la mare vogă printre turiştii americani, Insula Paştelui. Plaiurile exotice însă nu-l mai fascinau. În primii ani (lucra la Washington din ’91), cu o bucurie şi o curiozitate moderate îşi petrecuse vacanţele în zone de mare referinţă turistică, dar asta numai pentru că era păcat să rateze posibilităţi la care cei mai mulţi nici nu îndrăznesc să viseze. Îi plăcuse, înregistrase plusuri la ceea ce el numea capital de viaţă, imuabil şi nealterabil, dar fără a fi extaziat, mereu cu moderaţia care constituia dominanta personalităţii sale.

Se simţea mai obosit ca de obicei şi nu avea chef să schimbe meridianul şi hotelurile cu Kodakul de gât. Dar şi o moştenire neaşteptată contribuise la decizia lui de a-şi petrece concediul în România. Neaşteptată, deoarece n-avea familie, unicul frate murise de câţiva ani, iar de o verişoară depărtată nu mai ştia nimic de pe vremea când era student. O moştenire insolită, dar şi interesantă, printre bunuri figurând un imobil cu trei nivele la Mangalia.

Îşi privi ceasul, un Chopard de o mie cinci sute de dolari.

Îi plăceau lucrurile de calitate; n-avea vicii costisitoare, trăia cumpătat, cu frână organică, iar în viaţa lui nu existau persoane dragi pentru care să-şi ajusteze bugetul.

Era şase, dar nici gând să se lase şi răcoarea o dată cu înserarea. Curentul din maşină nu făcea decât să clatine vag blocul compact de aer fierbinte. Încă nu intraseră în Bucureşti, îşi zise, înregistrând puzderia de construcţii noi care împânzea Băneasa. Parcă nu erau atâtea acum opt luni, e evident că ceva începuse să se mişte…

Când, ajunşi la Casa Presei Libere, şoferul îi ceru precizări în legătură cu adresa, Harald începu să-şi facă planuri despre felul în care avea să-şi petreacă seara. Va aerisi întâi bine, va face un duş, va da drumul la aerul condiţionat. Să nu uite s-o sune pe Lucica, menajera, care avea grijă de gospodărie când el se afla în Bucureşti. În restul timpului, casa era zăvorâtă, deşi, cu inima îndoită, lăsase totuşi un rând de chei la Administraţie. Noroc că apartamentul se afla într-unul dintre blocurile ridicate în apropiere de fosta Casă a Poporului, pentru ştabii regimului Ceauşescu. Nu semănau cu coşciugele comuniste din cartiere ca Titan sau Drumul Taberei, fuseseră folosite materiale de calitate, erau spaţioase, multe aveau terase şi se apropiau binişor de o decentă locuinţă mijlocie din Vest. În opt ani de când cumpărase apartamentul, Bălăcescu nu avusese nici un necaz legat de instalaţiile sanitare, de gaze sau electrice.

Locuia la etajul şase şi, când coborî din taxi, în vreme ce şoferul scotea valizele din portbagaj, îşi ridică instinctiv privirea. Totul părea în ordine.

Salută vag câţiva vecini care flecăreau în faţa intrării, ocoli o fetiţă cu funde roşii cocoţată pe o bicicletă prea înaltă pentru ea şi pătrunse în bloc.

Aer închis, fireşte, praf cât cuprinde – pe unde intră, domnule, când totul e zăvorât şi ferecat! – aromă de casă nelocuită, dar, în rest, toate aşa cum le lăsase. Abandonă valizele în vestibul, cu excepţia trusei de igienă imediată. N-avea chef să se ocupe acum de bagaje şi se gândi că

pentru a reintra în atmosfera de acasă, după duş şi un ceas, două de odihnă, se va duce să mănânce ceva la vreun restaurant din apropiere. Oricum, n-avea nimic în casă.

Se dezbrăcă din mers şi deschise ferestrele, apoi toate robinetele din baie şi bucătărie pentru a evacua apa infestată de rugina inerentă instalaţiilor îndelung nefolosite. Când se întoarse din bucătărie, încercă o surpriză neplăcută. În micul hol care o despărţea de camera de zi, se aflau frigiderul şi congelatorul. Iar congelatorul fusese uitat în priză. Cel puţin, aşa îşi închipui în primul moment, fără să înţeleagă totuşi cum de fusese posibil acest lucru. Harald era un pedant, prevăzător până la obsesie, controla maniacal orice încăpere pe care o părăsea: să fie ţigările bine stinse, lumina şi robinetele închise. Cât despre încuiatul uşii de la apartament, aici ori la Washington, se întorcea cel puţin o dată din drum, autoverificându-se.

Surprins şi supărat pe el însuşi – ca să vezi că niciodată nu poţi fi îndeajuns de prudent – deschise congelatorul. Se dădu un pas înapoi, îngrozit.

Un cap de femeie, retezat imediat sub bărbie, îl ţintuia cu găvanele goale ale ochilor scoşi.

* * *

Despre inspectorul Dinu Mănescu, colegii afirmau că ar fi un tip şic, adică băiat de comitet, dacă n-ar fi fost atât de distant, sec, uscat, politicos. Şi poate că cel mai mult îndepărta, ridicând în juru-i ziduri de gheaţă, această politeţe desăvârşită şi despre care presimţeai că nu are nimic de-a face cu respectul faţă de semeni, ţinând doar de o educaţie strictă şi privilegiată. Or, oamenii digeră cu greu superioritatea de castă şi, în prezenţa unor astfel de exemplare, se simt vag îngrijoraţi. Nelinişteşte ceea ce nu înţelegi, mai ales când intuieşti că acel ceva e de o clasă şi de o calitate la care nu ai acces.

Îl porecliseră Milord şi cel puţin în această privinţă nu

puteau nimeri mai bine. Foarte înalt, excesiv de suplu, excesiv de blond – incredibil de blond în peisajul uman mioritic – ochi excesiv de albaştri, excesiv de bine şi de convenţional îmbrăcat, la volanul unui Chevrolet decapotabil sugera prototipul de aristocrat englez aşa cum dăinuie el în imaginaţia celor mai mulţi dintre noi. Pentru un regizor, abordând un eventual film cu faună din zonă, dacă nu i-ar fi fost frică de şabloane, Dinu Mănescu ar fi constituit o găselniţă extraordinară, greu de nimerit chiar printre distinşii Albionului.

— Ce caută ăsta în Poliţie, domnule?! se mirau colegii. Bani are, moacă are, succes la dame are! L-am văzut doar cu amazoane, ultima oară la Poiana Braşov. Trăsnet gagica! Semăna cu aia, Eva Hertzigova, ştia schi, nu jucărie, a lor era lumea! Seara au făcut senzaţie în bar. Mănescu în smoking, zâna, din creştet până-n tălpi, numai perle şi sclipiciuri! Doar dacă te uitai la ei şi ziceai că eşti în Beverly Hills!

— Chiar! Aşa cum arată şi cu păsăreştile pe care le ştie, mânca nori în diplomaţie.

Nu se ştiau prea multe despre el, mai exact spus, nimic în plus faţă de ceea ce ar fi dorit Mănescu să se ştie. Desigur, exista dosarul de la Personal, conţinând obişnuitele generalităţi de studii, stare civilă şi caracterizare profesională, simplă schemă, lipsită însă de amănuntele care dau carnalitate şi care individualizează. În aceeaşi ordine de idei, Dinu Mănescu, adevărat englez sub acest aspect, detesta familiarismul spontan şi firesc dintre colegi. Nu şi-ar fi divulgat niciodată necazurile de acasă – soacră, nevastă, frate, copii –, iar ca celibatar nu relata pe larg, luni dimineaţă, unde şi cu cine îşi petrecuse sfârşitul de săptămână.

Se ştia – inerent – că locuieşte princiar, undeva pe lângă Lacuri, şi vreo doi colegi prospectaseră, din curiozitate, zona, având prilejul să rămână cu gura căscată. Posesori de apartamente ieftine, de cartier – şi alea obţinute cu trudă şi cazne –, la vederea vilei elegante, a gardului din piatră de râu şi a peluzei bine îngrijite pe care zburda un câine

distins, simţiră că li se taie respiraţia. Era departe de ceea ce se aşteptau să vadă, de ceea ce trăiau ei înşişi sau cunoştinţele lor.

Liniştea din jur, frumuseţea peisajului, te duceau cu gândul la un catalog cu locuinţe scumpe, pentru oameni foarte bogaţi. Completând priveliştea, un domn foarte în vârstă şi foarte gras, aşezat pe terasă într-un fotoliu de răchită, citea ziarul, trăgând dintr-un trabuc. Şi pentru ca tabloul să fie desăvârşit, de undeva, din spatele casei, apăru întâmplător şi Dinu, în slip, ud leoarcă, îmbrăcând din mers un halat de baie pufos.

— Bună dimineaţa, papa!

Cei doi colegi se făcură mici şi părăsiră pe furiş locul pândei, de parcă ar fi comis ceva ilegal. Apoi, la o bere – pentru perplexitatea momentului – comentară sufocaţi:

— Îţi dai seama, are şi piscină! Să nu-mi spui că-şi pune slipul când face duş! Zău dacă nu-ţi vine să plângi! S-o bagi în mă-sa de viaţă! Eu am deschis o sticlă de şampanie, când am reuşit să mă mut la trei camere cu două closete. Soacră-mea e constipată şi ţine baia ocupată cu orele, şi-am zis că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Glasul gâlgâi de o invidie pe care inspectorul Panait nici nu încerca s-o disimuleze. Era un bărbat lung şi deşirat, cu ochi negri, încercănaţi, crispat din pricina unei digestii incomode. Continuă, de parcă din cauza piscinei lui Mănescu avea el necazuri acasă:

— Mă întreb a mia oară, de ce a intrat ăsta în Poliţie?! Cu salariul pe care-l ia de la noi, abia dacă-şi plăteşte grădinarul!

Celălalt, Miroiu, genul de persoană care nu ajunge niciodată în linia întâi, dar pe care nici nu-l interesează, simţind nevoia, la serviciu sau în viaţa particulară, să i se spună ce are de făcut, şi să aibă un protector, fiind de altfel un executant ideal, strecură intrigat.

— Nu ştiu dacă aţi observat, dar în trei ani de când am venit noi, n-a invitat pe nimeni acasă. Probabil, nu suntem de nasul lui.

Despre Milord se mai ştie că locuieşte cu taică-său, un

avocat retras demult de la bară, om de peste optzeci de ani. Băiatul era fructul unei maturităţi încă roditoare şi al unei iubiri târzii. Despre mama lui Dinu, puţini se încumetau să vorbească în faţa bătrânului. Deşi trecuseră peste două decenii de la consumarea faptelor, rana încă nu se închisese.

La rândul lui, Dinu păstra maică-sii o amintire vagă. Când îi părăsise, el avea în jur de şapte ani. Trei detalii îi rămăseseră întipărite în minte: o coamă sălbatică de păr roşcat, parcă imposibil de stăpânit, o gură plină de dinţi mari şi strălucitori şi – ţinând de olfactiv – un parfum dulce, distins, ameţitor, învăluindu-i întotdeauna prezenţa. Milord avea să recunoască parfumul peste ani, într-unul din numeroasele dormitoare, ca fiind Arpège.

Referindu-se la el, un fost coleg de liceu şi facultate, îl definise mai bine decât îşi închipuia: „Mănescu e ca vântul. Poţi să-l desenezi, să-i faci portretul? Altfel, vorba lui Caragiale, băiat dulce, serviabil, îţi dă tot ce vrei, niciodată însă pe el însuşi.“ Femeile din viaţa lui erau de aceeaşi părere, doar că priveau situaţia cu mai puţin umor.

Un birou impersonal, dar Harald Bălăcescu nici nu se aşteptase la altceva. Neaşteptată era doar persoana inspectorului principal care ţinea categoric de alt meleag şi de alt statut social. Observase şi aseară discrepanţa dintre, ideea care funcţionează curent despre „miliţioneri“, şi imaginea oferită de Dinu Mănescu, dar era prea şocat de ceea ce se întâmpla în propria locuinţă, ca să-i acorde o mai mare importanţă. Acum, ceva mai calm, aprecie, expert şi pe îndelete, costumul Versace, pe care-l simţea răcoros, sugerându-i o piersică abia culeasă din copac, cu rouă încă pe ea. Asociaţiile lui Harald erau îndeobşte insolite, folosind termeni de comparaţie vizând regnuri distincte, altele decât ale subiectului în cauză. De pildă, o femeie foarte frumoasă căreia era dispus să-i acorde un calificativ maxim, se confunda în mintea lui cu un nor diafan plutind într-un lac de cer azuriu. Asta mai avea încă un sens, destul de încifrat, lui Bălăcescu plăcându-i

apariţiile vaporoase, diafane, din familia îngeraşilor.

Singurul element din birou care amintea de gusturile aristocratice ale inspectorului principal era o scrumieră masivă de argint, încăpătoare, pe care, deşi fumător înrăit, el simţea nevoia s-o golească cu frecvenţa unui tic nervos.

— V-aţi gândit vreodată să intraţi în diplomaţie?

— Nu-i timpul pierdut, surâse incert Milord.

Observaţia nu-l surprindea, era o sugestie care i se servea frecvent. Parcurse rapid foaia de hârtie din faţa lui care conţinea câteva note referitoare la diplomat, apoi închise dosarul şi îşi rezemă bărbia în palme. Surâse, ca şi cum ar fi vrut să creeze o atmosferă îmbietoare, făcându-l pe celălalt să se simtă la îndemână. Harald îi admiră dantura strălucitoare, întrebându-se ce hibă ar putea ascunde inspectorul sub ambalajul acesta de perfecţiune.

— Relativ la declaraţia de aseară, mai am câteva amănunte... Aţi afirmat că, în lipsa dumneavoastră, oricât s-ar prelungi ea, nimeni nu poate intra în apartament...

— Cu excepţia administratorului căruia i-am lăsat totuşi un rând de chei, de teama vreunui accident gospodăresc. Ca să fiu sincer, nu există nimeni în viaţa mea, rude sau prieteni care să-mi prezinte încredere deplină.

— Destul de neobişnuit.

— Chiar incredibil, ştiu, dar asta e situaţia.

— Aţi fost vreodată căsătorit?

— De două ori, recunoscu vădit în silă diplomatul. Prima dată – o pripeală de tinereţe, chestiune de ambiţie; a doua oară, chestiune de superstiţie, e bine să ai o familie, să nu îmbătrâneşti singur etc.

Mănescu zâmbi din nou:

— Azi gândiţi altfel?

— Mai nuanţat. Sunt hotărât împotriva teoriei că oricât de rea e o căsătorie, e mai bună decât celibatul. Cum s-ar zice, câine, pisică – cotlet să fie. Trăgând linia, două eşecuri lamentabile care, din fericire, n-au lăsat dâre. Uneori, îmi vine să cred că n-am fost niciodată însurat.

— Ex-soţiile dumneavoastră împărtăşesc aceeaşi stare de spirit?

— Sunt convins, ne-am dezamăgit reciproc şi în egală măsură. Dacă vă gândiţi la o eventuală vendetă, apucaţi pe un drum greşit. De altfel, sunt douăzeci şi cinci de ani de la primul divorţ, aproape douăzeci de la al doilea. Nimeni nu aşteaptă atâta ca să se răzbune.

— În principiu, aveţi dreptate. Vă rog, totuşi, să-mi lăsaţi datele lor, pentru a le putea contacta.

Harald îi aruncă o privire de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun:

— Abia dacă mai ţin minte cum le chema ca domnişoare! Credeţi că le-am urmărit itinerariul de existenţă? Habar n-am ce fac, unde stau, dacă s-au recăsătorit, dacă mai sunt în ţară, sau în viaţă!

Milord îl privi cu o curiozitate necamuflată:

— Chiar pe niciuna dintre ele n-aţi iubit-o?

Bălăcescu tresări. Adevărat, n-o iubise nici pe Mary, nici pe Margareta, dar cum de ghicise sclifositul ăsta, detectiv de Hollywood? Oare se lăsa chiar atât de lesne citit?

Inspectorul nu-l lăsă să-şi revină, punctând:

— Când ai iubit pe cineva, este imposibil să nu te intereseze evoluţia lui ulterioară despărţirii. În funcţie de structură, te bucuri de rateurile sau de izbânzile lui, dar totuşi îţi pasă.

Harald respiră adânc. Aşa era, îi păsa şi astăzi, însă nu de Mary sau de Margareta. Dar n-avea să-i povestească ăstuia tragedia vieţii lui, episodul care i-o marcase definitiv, făcând din el alt individ. Un individ complet străin, având în comun doar datele de stare civilă cu Harald Bălăcescu, cel de la douăzeci şi cinci de ani.

— Probabil nu vă înşelaţi, deşi nu văd legătura dintre viaţa mea sentimentală şi căpăţâna din congelatorul meu. Am certitudinea că nu aparţine vreuneia dintre fostele mele neveste. Totuşi, am să vă dau datele de care dispun. Despre a doua, ştiu ceva mai multe, pentru că despărţirea de ea m-a costat cariera. Presupun că tinerii din ziua de azi ignoră amănuntul că în regimul lui Ceauşescu, în calitate de divorţat, nu mai puteai ocupa anumite posturi, iar deplasările în Vest erau excluse. Am făcut tuşă de birou

vreo cinci ani şi abia după ’90 am fost trimis din nou în străinătate.

— Cunosc amănuntul, spuse Mănescu. Se pretinde că cine nu are prieteni, nu are de nici un fel, adică nici falşi prieteni, şi ăsta ar fi un avantaj…

— …Care nu-l scuteşte însă de duşmani, schiţă o intenţie de râs diplomatul. Vin în întâmpinarea dumneavoastră şi vă spun că nu am nici un vrăjmaş.

— Eu nu aş fi chiar atât de sigur, mai ales în profesiunea dumneavoastră. Toţi avem duşmani, activi sau pasivi, declaraţi sau nu, periculoşi ori ba. Chiar şi vecinul, proprietar de Dacie pe care dumneavoastră îl sfidaţi circulând într-un Lexus, să zicem, sau care a transformat strada în atelier auto, ciocănind la ore imposibile sub ferestrele dumneavoastră, tot la capitolul duşmani se înscrie.

Harald dădu din mână:

— Mă gândeam la chestii serioase, la mize care să justifice o farsă sinistră. Farsă, în lipsă de alt termen. Ce şi-a închipuit autorul? Că îmi poate arunca o crimă în spinare? Ar fi un mare naiv, când eu pot dovedi oricând, doar arătând paşaportul, că am lipsit opt luni din ţară.

— Fără îndoială, admise Mănescu, dar mai există o ipoteză, a celor două ţinte lovite cu aceeaşi piatră. Criminalul a căutat un loc de depozitare – ideal congelatorul dintr-un apartament pustiu în cea mai mare parte a anului – şi, totodată, a ţinut să vă joace şi un renghi macabru.

Pe figura de capră distinsă – toate erbivorele par distinse – se aşternu o expresie de nedumerire:

— Hm, loc de depozitare… Varianta m-ar seduce, dar de ce numai capul?! Ce s-a întâmplat cu restul? În congelator încape şi un bou! Tranşat, desigur. Toţi cei care încearcă să scape de un cadavru ciopârţindu-l, procedează la fel. Împrăştie mădularele în toate colţurile oraşului, închipuindu-şi că astfel cadavrul nu va putea fi reconstituit şi identificat. Dumneavoastră v-a repartizat capul, elementul anatomic care, despărţit de ansamblu, impresionează cel mai puternic.

Harald ridică din umeri. Cedă, mai mult plictisit decât convins.

— Poate că aveţi dreptate. Problema e ce fac eu acum…

— Întâi, nu uitaţi să-mi lăsaţi datele fostelor dumneavoastră soţii, cele de care dispuneţi. Apoi, schimbaţi-vă neîntârziat yalele.

Un rânjet descoperi dinţii de femeie ai lui Harald, mărunţi şi ascuţiţi.

— Mă întreb de ce m-am mai căznit eu să instalez uşa metalică şi sistemul de alarmă?!

Milord surâse nevinovat.

— Nu ştiu. Încuietorile au fost inventate pentru oameni cinstiţi. Un spărgător calificat îţi deschide o uşă metalică în treizeci de secunde. Cât despre sistemele de alarmă, eficienţa lor e totuşi limitată, altfel n-ar mai exista bănci jefuite…

— Înseamnă că nu ne rămâne mare lucru de făcut!

— Ba da, să vă rugaţi lui Dumnezeu să nu cădeţi în zona de interes a vreunui specialist. Cu găinarii se mai poate discuta…

— Nu-i prea liniştitor ce-mi spuneţi.

Milord căzu de acord:

— Nu, nu-i deloc.

* * *

După plecarea lui Harald Bălăcescu, Milord redeschise dosarul din faţa lui, întorcându-se la raportul inspectorului Firoiu. Luă hârtia în mână, avu o strâmbătură de dezgust. Infect individ acest Firoiu, alunecos, slugarnic şi ipocrit, prototipul de subaltern pe care-l apreciază în general şefii despotici şi obtuzi, edificându-şi autoritatea pe delaţiune şi *yes*-ul necondiţionat al inferiorilor. În sinea lor, dispreţuiesc un Firoiu, dar totodată îl au în graţii.

Genul acesta însă de sforării alimentând discordia, bisericuţele, relaţiile tensionate, generatoare, la rândul lor, de atitudini partizane îl lăsau rece pe Dinu Mănescu. Ignora

suveran tot ceea ce nu intra între copertele dosarului la care lucra, păsându-i de opinia şefilor sau a colegilor ca de zăpada de anţărţ. În realitate, avea din ce trăi confortabil, şi inspectorul Panait nu se înşelase prea tare imaginându-şi că salariul de poliţist acoperă eventual retribuţia grădinarului. Din acest punct de vedere, Dinu era un slujbaş incomod, independenţa materială lipsindu-i şefii de principalul instrument de constrângere, cel economic, de spectrul şomajului. „Plaisirişti“ ca Mănescu îşi permiteau să aibă păreri, să facă opinie separată, să-şi înfrunte superiorii – îşi închipuiau ei – cu o frondă subterană, şi tocmai de aceea, mai perfidă.

În realitate, lui Milord îi plăcea munca de investigaţie şi după ce terminase Dreptul, absolvise şi Academia de Poliţie. Taică-său, avocatul Anton Mănescu, ridicase din umeri, calificându-i pasiunea drept un hobby, o trăsnaie de tinereţe. După treizeci de ani, avea, desigur, să preia biroul părintesc. Siguranţa imediată – nu mai rişti să te găurească orice derbedeu într-o înfruntare de stradă – şi banii îi vor alunga fluturii din cap. De fapt, ţelul lui Dinu îl constituia deschiderea unei agenţii de detectivi particulari, dar lucrurile nu erau îndeajuns de aşezate, erau prea multe goluri în legislaţie, pentru a purcede la o asemenea întreprindere. Până una alta, acumula experienţă în Poliţie, comportându-se cam de capul lui, fără a exagera totuşi. Şi, admiţând că ar fi fost concediat, în afară de suportul material existent, ştia că oricând îşi poate găsi o slujbă în domeniul relaţiilor cu publicul, în diplomaţie, în televiziune, sau din ce în ce mai solicitatul striptease masculin. Ultimele două variante le menţiona ca să fie masa bogată, căci mentalitatea moştenită de acasă şi acceptată de el însuşi excludea, din capul locului, aceste ipostaze.

Inspectorul Firoiu acţionase conform dispoziţiilor lui, punându-i la dispoziţie câteva date.

În ultimele opt luni nu se semnalase dispariţia nici unei persoane de sex feminin, de vârstă mijlocie, din presupus mediu urban prosper, acestea fiind singurele semnalmente certe de care dispunea ancheta în urma desfigurării

cumplite a căpăţânii din congelator. Faţa fusese literalmente zdrobită cu ciocanul cu o minuţiozitate frizând patologicul, ochii scoşi. Criminalul, deduse inspectorul, fie era însufleţit de o ură cumplită, fie aşa era el, un pedant care nu poate face nimic de mântuială, în ambele ipoteze – un sadic talentat.

Doctorul Rădulescu, de la Antropologie, va avea ceva de furcă pentru a reconstitui portretul, dar până la urmă, va izbuti. Se descurcase în situaţii şi mai încifrate, problema era însă că va dura până să ajungă la un rezultat satisfăcător. Or, timpul nu era de partea Poliţiei, din pricina stării de congelare nu se putea stabili data morţii nefericitei, iar eventualele urme se răceau pe zi ce trece.

În cea mai mare măsură îl nedumerea un alt aspect. Victima fusese o blondă făcută, adică decolorată şi vopsită cu L'Oréal, de unde şi concluzia că femeia făcuse parte dintr-o categorie socială înlesnită. Produsul e scump, fără circulaţie în mediul rural sau în rândul păturilor sărace. Aici intervenea ciudăţenia, căci dispariţia unui asemenea exponent ar fi fost imediat reclamată. Nu era o vagabondă din familia oamenilor străzii a cărei topire din peisaj să treacă neobservată, nu făcuse parte din subsolul societăţii unde, oricum, se adună prea mulţi inşi în jurul mesei aşa că dispariţia vreunuia dintre ei e chiar binevenită. Atunci? Concluzia lui Mănescu era şi de astă dată „bicefală": ori victima fusese neînchipuit de singură, ori cei din jur, din varii motive, nu doriseră să alerteze autorităţile.

Deocamdată, doar presupuneri, oftă nemulţumit Mănescu, realizând că „banca de date" a dosarului era foarte săracă. Firoiu se afla acum la Evidenţă, lansat pe urmele fostelor soţii ale lui Bălăcescu. El – trebuie început de undeva – va discuta cu unica vecină de palier a diplomatului, fără a-şi face însă mari speranţe. Nu era un bloc de pensionari şi de gospodine fericite să papoteze bârfe şi zvonuri, ci un bloc de apartamente unde oamenii nu aveau în comun decât ghena şi administratorul. Toţi pricopsiţi, fiecare trăia pe „insula" lui, cumplit de indiferenţi la ceea ce se petrecea dincolo de uşa lor. Ăştia au

îndeobşte ochii lipiţi, urechile astupate şi gura cusută.

Dacă i-ar fi venit să râdă, ar fi spus că în faţa lui se află o caricatură. Milord întâlnea pentru prima oară în viaţa lui un asemenea exponat, de o urâţenie înfricoşătoare, o vrăjitoare aşa cum sălăşluieşte ea într-un şablon generalizat. Se numea Ecaterina Sofron şi, aprecie Milord, avea în jur de cincizeci de ani, vârsta cea mai infectă la femei; au pierdut toate atuurile tinereţii, încă nu s-au instalat confortabil în corsetul senectuţii. Mai exact, încă nu s-au obişnuit cu el.

Totul, de la prima vedere, fără nici o şansă de aparenţe înşelătoare, transpira bestialitate, ferocitate, agresivitate: făptura uscată până la descărnat (ţi-o imaginai perfect călare pe o mătură), claia de păr ţepos, vopsit negru-corb, ca şi sprâncenele haiduceşti, nasul aidoma puternicului cioc al acvilei SUA, buzele înghiţite. Expresia era duşmănoasă, gata oricând să înceapă ostilităţile.

Anevoie ţi-o puteai imagina zâmbind; cu o arogantă părere excelentă despre ea însăşi şi numai despre ea, doamna Sofron, medic internist, era prototipul persoanei imposibile.

Uşa apartamentului, blindată cu şase încuietori, stârnise zâmbetul inspectorului principal, după cum acordarea OK-ului de a intra în locuinţă fusese o întreagă odisee. Doamna Sofron nu avusese încredere în legitimaţia inspectorului principal, studiată prin vizor, şi nu acceptase să-i deschidă uşa decât în prezenţa agentului chemat de la secţie să certifice autenticitatea persoanei şi a documentului.

— Vă felicit pentru prudenţă, declară Mănescu periind orice umbră de ironie. Dacă toată lumea v-ar semăna…

Doctoriţa întrerupse scurt ceea ce considera a fi o tâmpenie evidentă, cu un paradox intenţionat:

— Ei şi dumneata! Nu s-ar mai împărţi oamenii în inşi superiori şi patrupede pe două picioare.

Milord se crispă în sinea lui, suficienţa replicii zgâriindu-i bunul-simţ. Altfel, nu încerca nici o surpriză. Descoperise de

ceva vreme că profesiunea nu e strict condiţionată de inteligenţă. Întâlnise nu o dată medici, arhitecţi, chiar profesori universitari foarte apreciaţi pentru job-ul lor, dar în schimb, în viaţa, gândirea şi conversaţia de toate zilele erau de o imbecilitate care-ţi făcea pielea de găină. Puteai găsi o grămadă de persoane inteligente şi cu o judecată sănătoasă în lumea nonsomităţilor, persoane care, în general, nu străluciseră în perioada studiilor.

Ca să destindă atmosfera, încercă s-o îmbuneze:

— Aveţi o casă foarte frumoasă.

„În realitate, doar curăţenie obsesivă, masivitate mitocănească – «mobilă serioasă, solidă, cât să ţină câteva generaţii, nu şanticleruri care se năruiesc numai dacă le muţi de colo-colo» – acumulare de mahala, de dragul acumulării, fără discernământ, şi vitrina constituia în acest sens cea mai grăitoare mostră, agresivă lipsă de bun gust…“

Doctoriţa consideră observaţia inspectorului principal drept un truism, ceva ce se vedea cu ochiul liber, şi declară cu suficienţa caracteristică.

— Când pui osul, se cunoaşte orice ai întreprinde. Eu am muncit şi am adunat, nimeni nu mi-a pus în traistă.

Milord îşi ascunse surpriza. Nu şi-o imaginase măritată, nu-şi putea închipui defel ce soi de individ putuse cădea în mrejele vrăjitoarei. Ipochimenul merită văzut!…

— Aveţi copii?

— O fiică din prima căsătorie, studentă la Grenoble. A muncit şi ea, vezi bine, şi a obţinut o bursă…

Se uită apoi la ceas ostentativ:

— Aţi venit, probabil, cu un ţel anume. Timpul meu e drămuit, sunt *şefa* clinicii de Boli interne de la Spitalul N., am o răspundere mare şi înţeleg să fiu în orice moment acolo unde-i nevoie de mine.

Tone de satisfacţie îi gâlgâiau în voce, şi inspectorul se întrebă cam cum s-ar fi comportat băşica asta care plesnea de infatuare, dacă ar fi fost într-adevăr vedetă într-un domeniu sau altul, un nume care circulă?

— Nu am de gând să vă reţin… După cum probabil aţi

auzit, în apartamentul vecinului dumneavoastră s-a petrecut un fapt mai puţin obişnuit...

— Cadavrul din frigider, am auzit.

— Doar capul cadavrului, o corectă Milord.

— Tot aia! Odios, dar neinteresant.

— Chiar aşa?!

— Neinteresant şi cât se poate de firesc.

Mănescu se holbă:

— Pretindeţi că vi se pare normal ca dumneavoastră, deschizând frigiderul să scoateţi un iaurt, să daţi peste un cap retezat?!

Ecaterina Sofron izbucni cu patimă, era un subiect care-i plăcea.

— Da, domnule inspector, cât se poate de normal! La ce v-aţi fi aşteptat, când asta e educaţia care se administrează maselor? Cu toate prostiile astea de la televizor şi din ziare? Atâta vezi: crime, sânge, violuri, perversităţi sexuale, despletite de doi bani cu sfoară între fese! Studiile, munca cinstită nu mai contează! Totul e să fii sexy, cât mai despuiată şi să faci paşi împletiţi *precum caii* ăia împiedicaţi! Sub Ceauşescu se arătau fruntaşele în producţie, acuma doar curve şi derbedei cu cercel şi părul vopsit. Cum e mai onest şi mai educativ? Barem ce se întâmplă cu copiii e crimă curată! Pe vremea mea, idealul era să ajungi medic, avocat, profesor. Acum, dacă-i întrebi, toţi vor să ajungă top modele! Factorii responsabili le bagă gărgăuni în cap, de la trei-patru ani le dau drumul pe *scenă*, fetiţe vopsite şi îmbrăcate ca nişte târfe sunt puse să se maimuţărească la fel ca nişte profesioniste de bordel! Să-mi spună şi mie când le-o mai sta ăstora mintea la carte!

Mănescu îi ascultă *speech*-ul cu aer grav şi concentrat, manifestându-şi ipocrit acordul cu înclinări de cap dese şi mărunte. Femeia era de un didacticism obtuz, amintind de puritanismul bolşevic al activistelor de vârf, de odinioară.

— Aveţi perfectă dreptate, tot ce spuneţi e plin de bun-simţ.

Femeia îl privi cu un dispreţ nimicitor. Ar fi avut ea câte ceva de spus şi filfizonului ăsta care sfida cu un lux

deşănţat sărăcia contemporanilor. Nu se putu totuşi abţine să-l măsoare pe faţă, ca să ştie omul la ce se referă, din creştet până la mocasinii Oliviei Lapidus şi să comenteze otrăvit:

— Pesemne că-s lefuri mari în Poliţie.

Milord surâse fermecător:

— Nimic nu vă scapă… În aceeaşi ordine de idei, tocmai voiam să vă întreb dacă, în intervalul de opt luni cât a lipsit domnul Harald Bălăcescu din ţară, n-aţi observat ceva, cât de mărunt, legat de apartamentul lui. Vreo vizită, zgomote, orice indiciu că în casă s-ar afla cineva…

În aceeaşi clipă, se auzi uşa de la intrare şi un bărbat chel, de statură potrivită, pătrunse în sufragerie. Părea cam de aceeaşi vârstă cu doctoriţa, cu o expresie ciudată, de persoană care nu e sigură niciodată de următorul pas, care nu ştie pe ce teren evoluează.

— Ai intrat încălţat, îl luă în primire doctoriţa, apoi, fără tranziţie: Soţul meu, domnul Sofron – dumnealui e de la Poliţie… În chestia cu frigiderul lui Bălăcescu…

Omul se înclină scurt, parcă morocănos. Spre deosebire de nevastă-sa, care nu ştia să zâmbească, nefericitului parcă îi era teamă s-o facă. În rest, privire iepuratică, nasul – pătlăgica clasică, frecventă printre basarabeni, şi o stângăcie în mişcare, ţinând tot de lipsa de siguranţă. Parcă se aştepta tot timpul să fie certat; de fapt, o jumătate din timp. A doua i-o lua strădania permanentă de a-i face pe plac vrăjitoarei.

— Iartă-mă, Puşi, am intrat numai ca să las pachetele. Plec mai departe.

„Hm, Puşi de la Puşa, adică Păpuşa“, înţelese Milord. „Unde eşti tu, Barbie, Doamne!…“

— Pe dracu’, mârâi doctoriţa. Nu te aşteptai să fiu acasă. M-a ţinut dumnealui. Vrea să ştie dacă i-a intrat careva lui Bălăcescu în casă cât timp a lipsit.

— Nu ştim nimic, domnule inspector. Suntem oameni serioşi şi ocupaţi, nu ţinem seama la vecini.

Domnul Sofron avu o tentativă timidă:

— Eu cred… mi se pare…

Nevastă-sa îl fulgeră cu privirea, grăbindu-se să-i pună botniţă:

— Aici nu merge cu cred şi mi se pare, e vorba de chestii serioase, nu stăm la taclale. Nu ştim nimic, domnule inspector.

Milord încercă să-i ţină piept:

— Orice detaliu, chiar şi o impresie ne poate fi de folos.

Se uită la Sofron, dar acesta amuţise. Era limpede că ştia ceva şi tot atât de limpede era că nu va vorbi în faţa nevesti-sii. Va trebui chemat singur la Poliţie, departe de cenzura vrăjitoarei.

Femeia trânti uşa tare în spatele inspectorului principal pentru ca omul să-nţeleagă că nu există şi un rândul viitor. O altă vizită ar fi neavenită. Mănescu dispăru din raza vizorului, trânti uşa liftului, dar se întoarse şi se lipi de perete, trăgând cu urechea. Auzi vrăjitoarea luându-şi la rost bărbatul. Vorbea în general tare, şi cu atât mai mult acum, când era iritată, aşa că lui Milord nu-i scăpă nici un cuvânt.

— În ce voiai să te bagi, idiotule? Ai chef să fii martor? Să te târască prin tribunale şi pe la Poliţie? Să nu mai pui geană pe geană că vine criminalul după tine să te-achite! Ce-ţi pasă ţie de marţafoiul ăsta?! Ţie îţi face altul treaba?

— Iartă-mă, Puşi…

Milord mai mult ghici mormăitul timid al domnului Sofron. Nevastă-sa reluă tirul:

— Atâta ştii! Ţeasta aia chelă de ce-o mai ţii, doar ca să-ţi cocoţi pălăria? Chiar toată viaţa trebuie să umblu după tine să te şterg la cur?! Un limbric are mai multă minte decât tine!

Inspectorul îşi zise că a auzit destul şi, renunţând la lift, coborî scara în fugă. Dumitru Sofron afirmase că a venit acasă doar ca să lase nişte pachete, urmând să plece din nou. Mănescu îşi propuse să aştepte câteva minute, poate va reuşi să-l abordeze. Calculul se dovedi exact căci, la puţină vreme, bărbatul ieşi din bloc, tamponându-şi ţeasta asudată cu batista. Mănescu îi luă urma şi, după câţiva paşi, îi atinse uşor braţul. Sofron tresări puternic şi,

recunoscându-l pe poliţist, intră de-a dreptul în panică.

— Aţi vrut să-mi spuneţi ceva, domnule Sofron…

Bărbatul privi înspăimântat spre intrarea blocului din care tocmai ieşise şi rosti precipitat, în şoaptă instinctivă:

— N… nu aici! Să nu ne vadă Terorista.

Milord nu-şi stăpâni râsul. Excelentă porecla, nu se putea găsi ceva mai potrivit.

— Sunteţi de acord să mă însoţiţi la Sediu?

— Nu, nu! Poate mă vede cineva… Ne vedem la „Licurici“… Al doilea colţ, pe dreapta… un local mic… uite-o! Şi fugi ca din puşcă.

Ecaterina Sofron ieşise din bloc şi deschise cu încetinitorul portiera unui Cielo. S-o vadă oamenii, s-o admire, să plesnească fierea în ei de invidie. Din nou, Mănescu se întrebă cum ar arăta îmbarcarea doctoriţei într-un Audi sau într-un Ferrari…

Localul-ceainărie, cafenea, birt era micuţ, modest, ca pentru pungi sărăcuţe, dar în spate avea o terasă discretă şi răcoroasă. Aici îl conduse Sofron şi, după siguranţa cu care se aşezase la o anumită masă, inspectorul ghici în el un obişnuit al locului. Deşi sigur de răspuns, doar ca să-l tragă de limbă, Mănescu se interesă:

— Sunteţi cam aproape de casă. Sigur nu riscaţi?

Bărbatul avu un râs poznaş, de copil, care-i dezvălui dinţii cu multe strungăreţe:

— Când o păşi Ecaterina într-o crâşmă, puteţi cerceta cerul dacă n-a păţit vreo bortă! Localurile şi manechinele îi stârnesc clăbuci la gură! Amândouă cică-s lucrătura diavolului!

Milord surâse amuzat. Tipul era simpatic.

— Moldovean?

— Get beget. Părinţii îs veniţi din Basarabia, când cu refugiatul; eu m-am născut la Suceava.

Patronul, sprâncenat şi mustăcios, se apropie zâmbind cu familiaritate.

— Mie, ca de obicei, spuse Dumitru Sofron, adică votcă cu suc de roşii, explică pentru Milord.

— Să fie tot *Bloody Mary*, surâse Milord.

Era cam devreme pentru alcool, dar băutorii se simt mai uşuraţi şi parcă mai în apele lor când partenerul, la fel de „vicios“, nu-l judecă în sinea lui. *Per a contrario*, indivizii strică-chef inhibă şi pun cep confidenţei.

Sofron îşi prepară singur combinaţia: un ţap de bere pe care-l umplu pe trei sferturi cu votcă şi completă apoi cu suc de roşii. Ciocni, bău lung. Ochii deveniră nespus de blânzi, iar pe întregul chip i se aşternu o expresie de beatitudine. Totul trăda sistemul, şi Mănescu râse încetişor:

— Nu vă simte doamna?

— Ţţ! Sexul n-o interesează, iar conversaţie face singură. Eu aproape nu deschid gura în casă, şi dumneaei mă crede nătâng. Aşa zice – „Sofron e nătâng, dar tot are un bun că-i şi mutulică, aşa că neroziile le ţine pentru el…“

— Cum s-ar spune, o păcăliţi, râse inspectorul. Nu vă supăraţi că-mi permit… Aş fi curios să ştiu…

— Ştiu ce vrei să ştii, îl întrerupse celălalt abandonând cu uşurinţă pronumele de reverenţă. De ce mă las asuprit?

— Chiar aşa, de ce vă lăsaţi terorizat?

Dumitru Sofron ridică din umeri:

— De nătâng, vorba ei, că n-am încotro… şi de soartă, că până la urmă ea le hotărăşte pe toate. Când ne-am luat acum doisprezece ani, eu eram văduv. N-am să-ţi împui capul cu chestii de familie, dar aşa s-au brodit lucrurile. Pe casă au pus mâna neamurile nevesti-mii, eu am rămas cu maşina şi cu nişte bani pe CEC.

— Copii n-au existat?

Ca gen, era prototipul de tată cu familie numeroasă, de bunic cu o puzderie de nepoţi.

— Nu, un raclaj clandestin nenorocit, ştii şi dumneata cum era pe vremea idiotului, şi n-a mai rămas. Nici asta, Clementina, care-i studentă la Grenoble, nu-i a mea.

— V-aţi recăsătorit deci, doar pentru că nu aveaţi locuinţă?

— Cam aşa ceva… M-a ameţit şi meseria, doctoriţă nu-i de colea, tot ce trebuie în casă, nu mai încape un ac, Ecaterina – femeie serioasă, gospodină, strângătoare. La

patruzeci de ani bine trecuţi câţi număram eu atunci, nu te mai gândeşti la hârjonit sub clar de lună, ci doar cum să-ţi fie mai moale... Prea deştept nu sunt, pe de-o parte are dreptate şi Terorista. Ca să facem economie la electricitate, aspiratorul consumă, m-a pus să bat covoarele. Repede şi fără prea multă politică, m-a îngenuncheat de tot.

— Mda..., murmură fără comentarii Mănescu.

Celălalt îşi agăţă privirea de chipul inspectorului principal şi începu să pledeze ceea ce pledase în nenumărate rânduri, pentru el însuşi.

— Încotro s-o mai iau la anii mei?! Cine mă mai vrea? Să-mi fac casă la bătrâneţe? Nu am nici bani, nici puterea să mă mai urnesc. Chiriile sunt foarte mari, spune matale ce să fac?

— Cu ce vă ocupaţi?

— Am fost cadru MAN. Acum îmi cârpesc pensia cum pot, ţin contabilitatea la un patron. Banii toţi mi-i ia Terorista, dar o ciupesc cât să-mi scot votca clandestină de fiecare zi. Singur, nu m-aş putea descurca, prea multe angarale şi grele, de ce să nu fiu sincer, ea cheltuieşte mai mult...

— Înţeleg...

Ochii lui Dumitru Sofron se umeziră şi i se făcu milă de el.

— Un gând tot am eu... Chitesc să mai îndur câţiva ani, după care mă aciuez pe lângă vreo mănăstire. Dacă n-or să mă vrea... azilul! La urmă, tot oameni vieţuiesc şi acolo...

Inspectorul se simţi cuprins de milă. Era un biet omuleţ care avea nevoie de atât de puţin ca să fie fericit! Dar nici nu tindea atât de sus... Armonie în casă, ceva mai multă voioşie, votculiţa diurnă asigurată şi i-ar fi fost suficiente pentru a-şi aştepta cu pace şi linişte în suflet obştescul sfârşit. Dar probabil că cineva, acolo sus, considera că Dumitru Sofron are pretenţii nesăbuite...

— De fapt, ce doreaţi să-mi spuneţi?

Bărbatul clipi nedumerit, dar se dezmetici aproape instantaneu:

— A, despre Bălăcescu... Iertaţi-mă, am şi uitat de el. Uite ce voiam să spun, nu ştiu dacă-i mare lucru, dar i-aţi zis Ecaterinei că vă interesează orice fleac.

— Categoric, îl încurajă Milord.

— A intrat cineva în casă în lipsa lui. Un tânăr, până-n treizeci de ani.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vă zic la fix, răspunse Sofron încântat. Pe 16 februarie, să fi fost ceasu' spre doişpe jumate.

— Cum puteţi fi atât de precis?

— Aşteptam pensia şi, ca să-mi mai omor timpul, am dus gunoiul la ghenă. Pe coridor l-am văzut pe tinerelul ăsta cu un pachet în mână, ca să zic aşa, nici prea prea, nici foarte foarte…

Adică, potrivit ca dimensiuni, înţelese Mănescu. Informaţia deschidea o pârtie neaşteptată. Prima…

— Cum de v-a rămas în memorie?

— Din pricina pachetului, altfel nici nu-l luam în seamă. Se aplecă peste masă şi cu un ochi pe jumătate închis, rosti cu miez:

— Hârtia, pricepi matale…

— Nu, recunoscu inspectorul.

— Eu n-am mai văzut hârtie din aia de când eram copil. Era o hârtie albastră, mai grosuţă, dumneata eşti prea tânăr ca s-o ştii. Se cumpăra cu coala. Cu ea ne înveleam manualele şi caietele, că aşa era pe-atunci, nu se inventaseră scoarţele de plastic. O mai folosea lumea când pleca în concediu, îşi acopereau ferestrele. Nu se mai fabrică de multă vreme, aşa că m-am întrebat de unde-o mai fi scos-o.

Milord dădu din cap. Observaţia bătrânului nu era chiar pompieristică.

— A mai urmat ceva?

— Stai să vezi! După ce m-am întors de la ghenă, a venit şi poştaşul. Mi-a dat banii, mulţumesc şi bună ziua, după care am plecat la cumpărături… Pe palier, iar dau ochii cu tinerelul. Tocmai părăsea apartamentul lui Bălăcescu şi încuia. Chestia este că la plecare nu mai avea pachetul. Îl lăsase în apartament, e limpede.

— Interesant… Cât apreciaţi că a stat înăuntru?

— Să zic că puse una peste alta, totul a durat un

douăzeci de minute. De când l-am văzut pe culoar şi până s-a cărăbănit.

Dacă Milord nu se înşela în prezumţia sa asupra conţinutului macabru al pachetului, tânărul nici nu avea de ce să zăbovească mai mult în apartamentul diplomatului. A intrat în casă, s-a orientat unde-i congelatorul, a despachetat, a introdus căpăţâna în el şi l-a băgat în priză. Operaţiunea în sine nu i-ar fi luat nici douăzeci de minute, dar probabil că a ţinut să inventarieze măcar sumar toate încăperile. Inspectorul îşi aminti în treacăt că n-avusese mare lucru de văzut. Interiorul era la fel de sec ca şi proprietarul.

Mai era o problemă. Cum şi unde se descotorosise de ambalaj? Cu o seară înainte, când cercetase apartamentul împreună cu echipa operativă, nu observase nimic, în afară de ordinea perfectă, pe care o lăsase diplomatul la plecarea din ţară. Cum nici nu despachetase, valizele rămânând în vestibul, nedeschise, nici măcar un ghemotoc de hârtie sau vreo aţă nu alterau aspectul pedant al casei. Pe de altă parte, Sofron era ferm, subliniase că la plecare tânărul nu mai avea pachetul. Nici un fel de pachet. Or, cât ai fi de grăbit sau de superficial, când transporţi o asemenea marfă, n-o faci într-un ziar legat cu sfoară. De reţinut că apartamentul fusese scotocit la milimetru, de specialişti, nu de amatori, aşa că ipoteza ca bărbatul să fi înghesuit ambalajul în vreo debara se excludea de la sine. Pe moment, Milord gândi că persoana aruncase ambalajul pe fereastră, în curtea interioară. Cum lucrurile se petrecuseră cu luni în urmă, amănuntul nu mai era de nici un folos.

— Vă amintiţi cum arăta tânărul? Măcar în linii mari…

Un zâmbet nesigur se ivi pe chipul lui Dumitru Sofron:

— Domnule inspector, tinerii ăştia arată cam toţi la fel. Ce ţin bine minte e că era cu capul gol şi că avea o claie de păr din ăsta gălbui şi creţ, de te miri că intră pe sub vreo căciulă, şi la rădăcină se vedea negru rău de tot. Glasul în schimb, l-aş recunoaşte şi într-un cor. Privighetoare, domnule, parcă era Ion Dolănescu…

— Mulţumesc. Dacă mai am nevoie de dumneavoastră,

cum vă găsesc?

— Ca să nu se prindă Terorista, v-aţi gândit bine. Îmi lăsaţi un cuvânt aici, la „Licurici“, nea Titi, patronul, mi-e amic.

— E o idee! şi scoţând portofelul, semnaliză spre bar: Nota, vă rog!…

— Nici vorbă, se opuse sincer, şi nu de circumstanţă, domnul Sofron. Vă aflaţi în căprăria mea, sunteţi invitatul meu.

Milord surâse cu toată faţa:

— Vorba dumneavoastră, nici vorbă! Mi-aţi fost de mare ajutor!

— Ajutor, pe dracu’!

— Mai mult decât vă puteţi închipui.

* * *

Căsătoria lui Harald Bălăcescu cu prima soţie, Mary T., durase exact optsprezece luni, după care se despărţiseră. Diplomatul avea atunci douăzeci şi cinci de ani, iar Mary douăzeci, deci nimic ieşit din comun. Multe căsnicii comise la extremă tinereţe se destramă de foarte timpuriu, cauzele fiind multiple – lipsa de experienţă, incapacitatea de adaptare la viaţa de cuplu, povara obligaţiilor substituindu-se poeziei perioadei de idilă –, dar, în primul rând, lipsa unui sentiment puternic. O dată satisfăcută dorinţa năpraznică a începutului, cei doi se trezesc din beţia simţurilor şi constată că, de fapt, nu-i leagă nimic, sunt doi străini.

Cel puţin aşa suna teoria, nu lipsită de realism, a inspectorului principal Mănescu. Aşadar, primul divorţ al lui Bălăcescu nu-l surprinse, cu atât mai mult cu cât şi împrejurările fuseseră speciale. Mary, absolventă a Liceului de Coregrafie, după un stagiu de doi ani la Operă, se lipise de ansamblul de dansuri populare Periniţa, fiind bine ştiut că, în regimul comunist, printre puţinii care puteau obţine totuşi un paşaport pentru Vest, se aflau, în primul rând,

prestatorii de artă populară, cântăreţii şi trupele de dansatori, circarii şi teatrele de păpuşi.

Harald şi Mary divorţaseră după aproape doi ani şi, foarte curând după oficializarea despărţirii, Mary emigrase în Canada, unde i se şi pierduse urma. Iată o pistă definitiv închisă, conchise Mănescu, abandonând prima parte a raportului care se afla în faţa lui. Următoarea pagină se ocupa de cel de-al doilea mariaj al diplomatului, care durase şapte ani. Margareta Bălăcescu, azi căsătorită Piteşteanu, era profesoară de Limba română la un liceu din Bucureşti, acelaşi unde preda şi pe vremea când era căsătorită cu Harald. Cu Piteşteanu, patronul unei mici fabrici de anvelope, avea doi copii încă minori şi se mutaseră de curând într-o casă frumuşică pe care şi-o construiseră la Băneasa. Era o femeie mulţumită de viaţă, de ea însăşi, şi asta se vedea de la prima vedere.

Dată fiind căldura, Margareta îl primi pe veranda răcoroasă din spatele casei care dădea spre o grădiniţă îngrijită. Piticii de ceramică risipiţi printre flori strâmbară imperceptibil nasul aristocratic al inspectorului principal, puteau lipsi, dar, în ansamblu, priveliştea era proaspătă, de un pitoresc vesel şi naiv.

Profesoara, o femeie care nu se sătura niciodată să-şi admire proprietatea, aştepta complimente, pe care Milord i le servi într-o formulă densă:

— Cât de mult vă invidiez pentru oaza aceasta de frumuseţe! Aţi realizat un lucru extraordinar!

Margareta, deşi radia, admise modest:

— Perseverenţă, multă muncă, economii şi puţin noroc. Vă spun sincer, ne-am mutat aici doar de trei luni, dar nu m-aş mai întoarce la bloc de-ar fi poleit cu aur şi cocoţat pe Palatul Regal!

— Vă înţeleg…

Fericită, femeia inventarie toate avantajele habitatului în *banlieue*, vorbi despre piscina din viitorul apropiat, despre pavilionul obligatoriu îmbrăcat în roze, despre tufişurile de hortensii.

Milord o ascultă din politeţe, dar numai cu jumătate de

ureche. Se îndrepta spre cincizeci de ani, avea o faţă plină, albicioasă, cam grăsunică, dar păstrase frumuseţea picioarelor, suple, cu glezne de marchiză, punctul ei forte pe care rochia de vară, relativ scurtă, le evidenţia. Părul trebuia să fi constituit marea ei problemă, foarte rar, iar permanentul strâns nu se dovedea a fi o soluţie. Printre melcii mărunţi i se întrezărea pielea capului. Cu totul, emana dragoste de viaţă, o filosofie jovială şi deplină sinceritate. „În orice caz, notă mulţumit inspectorul, sunt sigur că-mi va relata tot ce ştie.“

La auzul numelui lui Harald, avu o reacţie interesantă. Surâsul îi încremeni pe buze şi deveni dintr-o dată gravă:

— Bălăcescu... Eram sigură că, până la urmă, se va întâmpla ceva cu el!

— De ce credeţi că s-a întâmplat ceva?

— Ei, asta-i! Când se deranjează Poliţia să pună întrebări despre un ins, n-o face de florile mărului!

— De ce eraţi atât de sigură?

— A fost un om ciudat. Nu l-am înţeles şi nu-l voi înţelege. Totul era ciudat, comportamentul lui, reacţiile, interminabilele lui tăceri. Astea şi indiferenţa de gheaţă mi se păreau ucigătoare. Aşa şi erau. După trei-patru ceasuri de muţenie absolută, în timp ce eu vorbeam, asta sunt eu, spun tot ce-mi trece prin minte, iar el mă asculta fără să mă audă, îl întrebam exasperată la ce se gândeşte. Răspundea invariabil – „la nimic“. Cum poţi să nu te gândeşti la ceva?! Cum îţi poţi vida creierul? Iarăşi o chestie pe care n-am s-o pricep în veci... Unor astfel de oameni e normal să li se întâmple tot felul de ciudăţenii.

— Ca să vă dau satisfacţie, zâmbi Mănescu, nu v-aţi înşelat. I s-a întâmplat unul dintre cele mai ciudate lucruri care i se pot întâmpla cuiva. Acum două zile, când s-a întors de la Washington, după o absenţă de opt luni de zile...

Făcu o pauză de efect, amplificând suspansul. Margareta îl ţintuia cu o curiozitate avidă care-i căscase gura şi ochii.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— A găsit în congelator capul retezat şi mutilat al unei

femei.

Dacă ar fi fost în picioare, Piteşteanca s-ar fi prăbuşit. Aşa, căzu doar pe spatele fotoliului de paie:

— Ex-tra-or-di-nar!!! Uite o chestie de care n-am mai auzit. Pe cuvântu' meu!

— Nu trebuie să-mi daţi cuvântul de onoare, vă cred, surâse Milord.

— O clipă, interveni profesoara abandonând senzaţionalul. Credeaţi că e vorba de capul meu? De-aia aţi venit la mine? V-aţi gândit la vreun soi de răzbunare? Să ştiţi că ne-am despărţit civilizat, fără să ne fi certat măcar o singură dată.

— Un motiv concret trebuie să fi existat totuşi.

— Nimic în afară de ceea ce v-am spus: indiferenţa lui îngheţată, din care nimic nu-l putea scoate. Am încercat să-l provoc, să flirtez, am lipsit o noapte de acasă, l-am jignit intenţionat. Voiam o reacţie, domnule inspector, cât de grosieră, chiar să mă şi lovească, dar să se manifeste într-un fel. Nimic, nu-i păsa de mine nici cât de un rahat de câine. N-am înţeles de ce s-a însurat, iar el nu s-a obosit niciodată să-mi explice. Într-o bună dimineaţă, am simţit că nu mai rezist, mi-am luat tărăbuţele şi dus-am fost. Harald, care era acasă – chestia se întâmpla într-o duminică – n-a schiţat nici cea mai mică împotrivire, nici măcar nu m-a întrebat ce-i în capul meu. În consecinţă, nu are de ce să-mi poarte pică, şi nici eu lui. Doar atâta, pentru arhiva mea personală şi pentru că nu-mi plac enigmele, aş fi vrut să mă dumiresc ce s-a întâmplat, ce voia sau ce aştepta de la mine! De copii, nici să audă, bucătăria nu-l interesa, nebunul trăieşte din ceaiuri şi biscuiţi! Şi atunci? Ceasuri întregi îl imploram, „spune ceva, orice, dar vorbeşte-mi…"

Margareta Piteşteanu îşi şterse faţa şi decolteul transpirat în timpul peroraţiei şi conchise cu convingere:

— Pe unul ca ăsta îţi vine să-l ucizi, domnule inspector, v-o spun ca una care a încercat impulsuri asasine vizavi de el, aşa că nu m-aş fi mirat dacă mi-aţi fi spus că a fost găsit capul lui Harald pus la păstrare în vreun frigider.

Milord începu să râdă.

— Mulţumesc, aţi fost foarte elocventă. Totuşi, trebuie să vă fi făcut o idee cât de vagă despre ceea ce se petrecea cu el în realitate, despre cauzele acestei... blazări neobişnuite. Familia lui ce spunea?

Profesoara ridică din umeri:

— N-are familie, nici prieteni. Doar un frate, dar nu ţinea legătura cu el. A rămas orfan încă din adolescenţă: făcea parte dintr-un neam pe cale de dispariţie. Nu verişori, mătuşi, unchi – nimic. Ceva-ceva mi-a ajuns totuşi la urechi... Eram la Eforie Nord, în concediu, căsătoriţi de trei ani. În staţiune, ne-am întâlnit întâmplător cu una, Carmen, o fostă colegă de facultate... de-a lui Harald, vreau să spun. Era şi ea cu bărba'su. Un cuplu simpatic de altfel, oameni mai subţiri. Aşa cum se întâmplă de obicei în vacanţă, ne-am apropiat şi am început să avem program comun. Într-o zi, la ghiol – bărbaţii şi femeile erau despărţiţi pe atunci –, nu ştiu cum s-a întâmplat, iar discuţia a alunecat pe o pantă mai intimă. La un moment dat, fata asta, Carmen, mă întreabă: „Eşti fericită?“ Niţel şocată, am răspuns evaziv: „Harald e un bărbat cumsecade, n-am ce să-i reproşez. Poate cam posac, prea închis în el... Nu pot spune că-i un depresiv, dar nici că se bucură din cale afară de viaţă.“

„Harald posac! Cine şi-ar fi închipuit?! El şi cu Ticu, alt coleg de-al nostru, erau sufletul petrecerilor, cântau şi în orchestra facultăţii – Harald la pian – şi pot spune că, dacă am avut o studenţie frumoasă, lor le-o datorăm în bună măsură!...“

Avea un zâmbet ciudat, nostalgie şi încă ceva, ca o constatare amară în legătură cu consecinţele unor fapte preexistente. Am încercat s-o iscodesc.

„Sunt pur şi simplu uluită, parcă am vorbi despre două persoane diferite, situate la poli opuşi. Oamenii evoluează, dar coordonatele principale rămân stabile. S-a petrecut ceva neobişnuit în viaţa lui?“

— A dat vizibil înapoi, am avut în faţa ochilor imaginea unui melc retras brusc în cochilie.

„Despre aşa ceva, eu nu ştiu nimic!... Cred că ne-am

sorit destul, hai să ne spălăm.“

— Ceva, totuşi, s-a întâmplat, comentă Mănescu. Evoluţia era cu adevărat mult prea… neaşteptată.

Margareta Piteşteanu reluă pe gânduri:

— Ar mai fi ceva… În aceeaşi seară, ne-am dus să luăm masa la *Perla.* Harald trebuia să dea un telefon urgent la Bucureşti şi a rămas să facă coada la Poştă, cum era pe-atunci cu convorbirile interurbane. Eu şi cei doi, Carmen şi bărba’su, ne-am dus direct la restaurant ca să prindem o masă. Am avut treabă la toaletă şi, când m-am întors, am surprins un fragment de discuţie:

„Sper că n-ai pomenit nimic de Liliana“, a zis el, la care ea a răspuns – „Mă crezi tâmpită?!“

— Interesant, aprecie Mănescu, deşi…

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, dar am simţit atunci, şi o cred şi azi, că vorbeau despre mine şi Harald. Atmosfera secretă, glasurile scăzute, felul în care au schimbat vorba când m-au văzut, toate pledau în acelaşi sens. Categoric, nu se refereau la alţi subiecţi.

— Mda, presupun că aţi făcut investigaţii în legătură cu această Liliana.

— Am încercat, dar n-aveam nici o pârtie, parcă nu păstrase nici o legătură cu „existenţa lui anterioară“. I-am scotocit hârtiile personale sperând să dau peste vreo scrisoare, fotografie, orice, dar omul acesta părea complet lipsit de amintiri.

— Aşa ar fi vrut să fie. În ultimă analiză, nu amintirile dintr-un sertar contează, ci cele îngropate în sufletul nostru. Până la urmă, n-aţi aflat nimic despre Liliana?

— Nimic.

— Cum de nu l-aţi întrebat chiar pe el? În definitiv, ca soţie, eraţi îndreptăţită s-o faceţi.

Margareta începu să râdă sincer amuzată:

— Probabil că eu nu am fost suficient de elocventă, căci n-aţi înţeles nimic. Vă închipuiţi că între noi doi se instalase o relaţie de cuplu normală, de dulce intimitate. Ţonţonel şi Ţonţonica, Veveriţă Mică şi Ursuleţ, că ne ţineam de mână la film? Ţipă fără să-şi dea seama: Era un in-a-bor-da-bil!!!

Doar ideea că aş putea ataca un subiect atât de personal, ca o fostă iubită, poate marea dramă a vieţii lui, mă îngheţa! Îmi tăia picioarele, aripile, respiraţia! Ce să vă spun, că şi în momentele de mare intimitate, ploua în patul nostru cu „scuză-mă“ şi „pardon“?

— Aţi suportat totuşi şapte ani!

— Stoic. De ce? De tâmpită şi dintr-un optimism cretin – răbdare, se va schimba! Provin dintr-o familie modestă, domnule inspector, tata poştaş, mama, fată de la ţară, ajunsă ţesătoare la Tricodava. În mediul meu, ăla de acasă, nu se lasă un bărbat dacă nu te bate, nu te înjură, nu-i beţiv şi-ţi aduce toţi banii! Iar Harald era, din punctul ăsta de vedere, ireproşabil. Şi nu ascund că a funcţionat şi snobismul. Mă prăpădeam după distincţia lui, plesneam de admiraţie pentru faptul că se trage dintr-o familie de intelectuali. De altfel, fenomenul e frecvent, am avut de multe ori ocazia să constat că bărbaţii şi femeile proveniţi din „mitocani“ au o slăbiciune deosebită, încărcată de complexe de altfel şi cu atât mai eficientă, vizavi de exponenţii a ceea ce îşi închipuie ei a fi „aristocraţie“…

Îl conduse până la poarta grădiniţei şi aici se prinse cu mâinile de suliţele argintii ale gardului de fier:

— De-a lungul anilor, m-am tot gândit şi cred că nu mă înşel. Cheia lui Harald e la Liliana. Adăugă zâmbind: Dacă descoperiţi ceva, spuneţi-mi vă rog şi mie. Nu-mi plac tainele şi, cu atât mai puţin, cele care fac parte din viaţa mea.

* * *

„E lege, domnilor! perora ori de câte ori avea ocazia domnul Manole, un vechi prieten al familiei Drăguşin. Toţi părinţii care au avut inspiraţia, începând cu 1970, să-şi boteze fetele cu numele Andreea, au nimerit-o! Nu-mi cereţi o explicaţie ştiinţifică, dar rămâne lege! Toate sunt exemplare absolut superbe. Uitaţi-vă la Andreele de la televizor, priviţi în jur, uitaţi-vă la Andreea noastră! Dixi!“

Andreea Drăguşin confirma din plin teoria domnului Manole. La aproape optsprezece ani, arăta literalmente ca o floare şi, apreciau cunoscătorii, avea toate premisele ca această frumuseţe să reziste vremii. Geometria feţei era perfectă, încadrându-se în parametrii estetici ai oricărei epoci, dar splendori clasice s-au mai văzut. Ceea ce făcea din domnişoara Drăguşin un unicat, era îmbinarea de culori aproape neîntâlnită în peisajul autohton. Ochii mari, oblici, de un verde viu, de gazon, cu corneea de un alb strălucitor, luminau un chip smead, de metisă. Efectul era de-a dreptul extraordinar. Părul negru, des, aspru şi lins ca al indiencelor-piei roşii a căror pieptănătură simplă o şi împrumutase de altfel – îi sporea aerul exotic. Cât priveşte trupul, pentru a-l cita pe acelaşi domn Manole, „iată ce fel de fiinţe iscă Dumnezeu, când dă cu amândouă mâinile!“ Fără a avea dimensiuni de manechin, era o minionă perfect proporţionată, miniatură cu o infinită graţie a mişcărilor, a întregii făpturi.

Toată lumea o admira cu stridente şi numeroase semne de exclamaţie, iar Ciprian rămânea fără grai în faţa ei, fascinat.

Simţea că inima i se topeşte de dragoste, ochii i se umezeau şi nu înceta să se mire de norocul lui. Cum a fost posibil ca o asemenea minunăţie de fată să se îndrăgostească de el, Ciprian Poenaru, până mai deunăzi clovnul clasei, un fluieră vânt, cu chiu cu vai bacalaureat, dansator într-un club de noapte, mult apreciat de publicul feminin în numerele de striptease.

Aşa îl cunoscuse şi Andreea şi acesta constituia amănuntul care-l scotea din fire pe domnul Drăguşin, tatăl. Era suficient să se pronunţe numele lui Ciprian pentru a cădea pradă unor accese de furie care puteau prefigura, în temerile familiei, un infarct.

— Cum e posibil?! bubuia ca un tunet şi glasul mergea în crescendo, cu intonaţiile binecunoscute celor care-l ascultau în parlament sau la bară.

Domnul Drăguşin era avocat şi senator, orator redutabil, una dintre forţele autentice şi de necontestat ale vieţii

politice contemporane.

— Cum e posibil ca o fată fină şi instruită ca tine să se uite la un gunoi, la un vierme netrebnic care în afară de un gigetism murdar nu are decât neruşinare! Ce bărbat e ăla care îşi exhibă farmecele şi mădularul dinaintea unor muieri descreierate şi perverse, şi asta ca mod de a-şi câştiga existenţa?! A lui, a nevestei, a copiilor! Cum nu ţi-e silă? Cum crezi că eu pot accepta o asemenea scursură scârbavnică în familia mea? Soţ al unicei mele fiice! Ptiu!

Andreea culese din cupă ultima linguriţă de şarlotă – spre exasperarea doamnei Drăguşin scandalurile izbucneau în timpul mesei – şi îşi măsură liniştită tatăl care repeta retoric:

— Cum crezi că pot admite „un striptist“, o târfă masculină, la masa mea?

— Exact aşa cum o admite şi şeful tău, răspunse fiică-sa. Şeful tău care a fost şi premier şi încă o grămadă de chestii importante. Fiică-sa tot cu un striper s-a încurcat, ba au şi un copil împreună, şi toată lumea e bine mersi, nu s-a făcut gaură în cer! Deci, conchise, se poate admite foarte uşor!

— Nefericito! Cum de cutezi asemenea comparaţii, cruntă blasfemie? Unde e spiritul tău de familie? Mândria şi demnitatea ta de Drăguşină. Compari nişte venetici veniţi din toată lumea, cu neamul nostru…

— Care se trage din cruciaţi!

— Plăieşii lui Ştefan nu erau cu nimic mai prejos! urlă dezlănţuit avocatul. Avem urice şi hrisoave, specie de epigoană, pergamente care ne atestă vechimea şi vrednicia unui neam de oameni viteji şi semeţi, de neclintită verticalitate!!!

Doamna Drăguşin îşi duse la urechi palmele delicate:

— Nu mai răcni în halul ăsta! Parcă te-ai certa cu parlamentarul ăla din Constanţa!

— Sunt zguduit de inconştienţa care domneşte în propria mea familie!

Totuşi, după plecarea avocatului, trecu în camera fiică-sii, pentru o discuţie ca între prietene.

Andreea abandonă revista *Madame* şi o măsură ironic:

— Ai venit să duci muncă de lămurire?

— Poţi să-i spui şi aşa. Ştiu că n-ai să ţii seama de părerea mea, dar n-aş avea linişte, dacă n-aş încerca să-ţi deschid ochii. Presupun că nu te îndoieşti de sentimentele noastre, eşti unicul nostru copil, dorim pentru tine tot ce e mai bun pe lumea asta…

— Nu mă îndoiesc, dar avem păreri divergente despre acest „cel mai bun“. Voi credeţi că ştiţi mai bine şi gândiţi în locul meu.

— E şi firesc, avem experienţă de viaţă, am văzut şi am trecut prin multe.

Andreea sări din pat şi începu să se agite prin încăpere:

— Vezi, asta e greşeala voastră, a părinţilor, în general. Vreţi să ne dirijaţi, să ne băgaţi pe gât mentalităţi şi o gândire care nu mai sunt valabile în epoca noastră!

Bianca Drăguşin surâse cu o superioritate deloc agresivă. Era o persoană în jur de patruzeci şi cinci de ani, înaltă şi impozantă, fără a fi grasă. Faţa avea trăsături regulate, deşi cam mari. Ceea ce izbea în primul rând la această femeie era impecabilul, impresia de desăvârşire pe care o transmitea. Era mereu elegantă, rafinată, părul, dantura, machiajul – perfecte, iar din siguranţa de sine îşi făcuse un stil. Puteai fi convins că, indiferent de situaţia în care s-ar afla, va găsi întotdeauna soluţia sau replica cea mai potrivită. Dacă fiică-sa constituia un unicat de frumuseţe, Bianca Drăguşin se singulariza ca exemplu de bună şi solidă educaţie.

— Aici te înşeli tu, scumpa mea. Trebuie să fii imbecil ca să nu realizezi că lumea a evoluat, puţine lucruri seamănă cu ce au însemnat ele înainte…

— Şi-atunci? o întrerupse fiică-sa nerăbdătoare.

— Printre cele puţine, le-aş zice imuabile, se numără exact gândirea şi mentalitatea pe care tu le socoţi învechite. În general, în dragoste, nu s-au schimbat prea multe.

Andreea respinse cu dispreţ:

— Pe dracu’ nu s-au schimbat! Nu mă determina să cred că umbli legată la ochi!

— Aparent. Indiferent de epocă, sunt anumite, să le zic precepte, care rămân valabile.

— Zău?! Dă-mi şi mie un singur exemplu de precept bătut în cuie!

— Cel mai la îndemână – evitarea mezalianţelor. Nu conduc niciodată la ceva bun, nu încrucişezi o iapă pur sânge cu un măgar. Soţii trebuie să provină din acelaşi mediu, să se fi bucurat de aceeaşi educaţie, să vorbească o limbă comună. După ce simţurile se domolesc, diferenţele de clasă ţâşnesc la suprafaţă cu violenţă, ceea ce ţi se pare un fleac devine sămânţă de scandal. Azi, nu te deranjează că partenerul pretinde scobitori la masă, mâine o vei taxa drept o mitocănie de nesuportat.

Andreea se aruncă pe pat şi râse în hohote.

— Mezalianţă! Hai, mamă, nu fi caraghioasă, trăim în mileniul trei! Tu chiar iei în serios plăieşii lui tata? Pârcălabul Drăguşin al Hotinului, toată salata de vornici, vel logofăt şi biv vel cutăriţă caimacam şi conte de Vlaşca şi Teleorman?!!

Bianca replică liniştită:

— Ei au existat, draga mea, şi chiar dacă tu îi tratezi astăzi cu uşurinţă, va veni şi ziua când te vei mândri cu ei.

Andreea conchise:

— Poate că ai dreptate, mamă, nu ştiu ce se va întâmpla peste zece ani, dar nu văd ce legătură are chestia asta cu Ciprian.

Doamna Drăguşin oftă, clătinând din cap:

— Ciprian nu-i de tine, fetiţo.

Andreea ţipă:

— Dar îl iubesc, mamă, nu înţelegi? Ce trebuie să fac ca să mă înţelegeţi?! Dacă nu-l văd o zi, mi-e frig toată ziua, chiar dacă suntem în iulie! Ce pot să fac?!

Maică-sa replică rece:

— Culcă-te cu el, fă-ţi cheful, dar fără Primărie şi biserică. Spunea cineva că dacă vrei o cană cu lapte, nu trebuie să cumperi toată vaca!

— Nici eu, dar nici el n-am fi de acord.

— Hmm, înseamnă că e mai şmecher decât mi-am

închipuit.

— De ce, mamă, pentru că mă iubeşte şi mă respectă?

— Acum vorbişi exact ca o ţăţică! Te respectă...

— În definitiv, ce-i reproşezi?

— Chiar vrei să ştii? Ei bine, în primul rând că e un copil din flori, crescut de o mamă neserioasă – adevărat că foarte tânără – cu sumedenie de amanţi la activ. Dar tot atât de adevărat e că Ciprian nu are nici o vină în chestiunea aceasta. Dă-mi voie totuşi să mă întreb ce fel de educaţie a primit, căci pentru fiica mea nu doresc un rebut al societăţii, ci tot ce este mai bun.

— Ei bine, eu sunt dispusă să trec peste acest impediment!

Bianca ridică arătătorul, orientându-l spre tavan:

— Azi, scumpo, mâine însă nu-l vei scoate din bastard. Pe urmă, se mai ridică o problemă. Originea ca origine, dar ce reprezintă el azi? Măcar de ar fi apucat pe un drum care să-i permită să devină un *self made man*, şi atunci toată stima şi admiraţia. Dar el naufragiază în cel mai jalnic sector de activitate – prostituţie masculină, striper! Aici, taică-tău are dreptate, un bărbat care se dezbracă în public ca să scoată de o pâine nu poate fi socotit ca atare. Pe de altă parte, nu cunosc mulţi bărbaţi care şi-ar lua neveste dintr-un club de striptease!

Andreea începuse să plângă, dar maică-sa simţi nevoia să tragă concluzia:

— Aş fi preferat să te ştiu combinată cu cel mai modest muncitor, dar care se zbate să-şi facă o facultate la seral, decât cu terchea-berchea ăsta. Nu ştiu cum nu ţi-e greaţă ţie să te mai ia în braţe după ce l-ai văzut excitând şi sugerând actul sexual pentru o sală de femei cu probleme în pat!

Andreea îşi ridică obrazul înlăcrimat. O floare stropită de rouă.

— Îl iubesc, mamă! Din tot sufletul! Orice ar fi, mă mărit cu el, adăugă printre suspine: Nu mă siliţi s-o fac fără ştirea voastră!

* * *

Cetăţeancă străină, scrise cu majuscule inspectorul Mănescu şi adăugă trei semne mari de întrebare. Ipoteza era ispititoare în lipsa vreunei reclamaţii autohtone privind dispariţia unei persoane de sex feminin, încadrându-se în perimetrul datelor existente în dosar. Ispititoare, dar lăsând descoperite destule aspecte. Posibilitatea ca victima să fi fost un om de afaceri venit cu interese în România se excludea din capul locului, căci dispariţia ei ar fi fost imediat sesizată de organismul economic, politic sau cultural pe care-l reprezenta. Mai degrabă se contura ca viabilă ipoteza că femeia venise ca turistă, dar şi aici cu condiţia să fi fost *o singuratică*, fără familie, prieteni, colegi de serviciu, „orfană“ din toate punctele de vedere, concluzie obligatorie, în lipsa oricărei sesizări. Mănescu ştia însă că astfel de situaţii sunt extrem de rare şi se întâlnesc de obicei în rândul persoanelor foarte în vârstă, ceea ce nu era cazul în speţă.

Colegul lui, inspectorul Nae Panait, un Mitică şablon pe slab şi deşălat, cu haine şifonate şi părând totdeauna neras, dezvolta altă teorie:

— Pariez că nenorocita-i băştinaşă, altfel ţipa Interpolul. Ştiu, ştiu ce vrei să-mi spui, adicătelea de ce nu ţipă nimeni aici? Posibil ca necunoscuta să fi fost o vagaboandă fără căpătâi şi fără familie. Poate că nici n-au observat că a dispărut din peisaj.

— Ţin pariul, femeia nu era o maidaneză, de-ajuns să…

— Ştiu, ştiu! îl întrerupse Panait. Te obsedează chestia cu L’Oréalul. Vezi, Mănescule, ăsta-i păcatul tău, unde tu eşti băiat gigea, te legi de amănunte din astea de look, le acorzi o importanţă fabuloasă. Din cauza copacilor, nu mai vezi pădurea!

Milord începu să râdă:

— Arată-mi un singur specimen şi îţi reconstitui codrul.

— Am auzit şi eu de antropologie, dar nu-i cazul tău. Admite că amărăşteanca a tras un tun şi, pentru o singură

dată, s-a cănit cu L'Orèal. Ce-i lipsit de logică în asta?

— Că nu pe L'Oréal şi-ar fi cheltuit banii. În mentalitatea unei fripturiste, există alte priorităţi.

— Ca de exemplu? se interesă Nae Panait ironic.

— O pereche de cizme înalte până peste genunchi, un costum canadiană şi fustă jaguar sau altă felină, geantă din nylon transparent, ochelari de soare Ray Ban şi, poate nici măcar în ultimul rând, ar fi cheltuit pe o vopsea de păr scumpă.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că după ce ai dat-o pe cosiţă, nu mai are etichetă. Pricepi? Mulţi vede, prea puţini cunoaşte.

Panait îl cercetă dintr-o dungă:

— Tu de unde eşti?

Mănescu râse din nou:

— Mă plimb adesea prin pădure, cunosc la copaci…

Panait îşi scormoni mintea după o replică nimicitoare, dar intrarea năvalnică a inspectorului Firoiu îi curmă firul gândurilor:

— Şeful de post din Blegeşti anunţă că nişte copii au descoperit într-un puţ părăsit de la marginea comunei, „o mână moartă".

* * *

Lui Ciprian nu trebuia să i se explice ce anume îi reproşau părinţii Andreei, pentru că, de fapt, îi reproşau totul, începând chiar cu „geneza" lui.

Deşi îl durea s-o recunoască, tânărul ştia că, în viziunea tuturor, maică-sa era considerată o curvă.

Temperamentul fierbinte şi vocaţia pentru variaţie necenzurată de oprelişti morale merseseră mână în mână, şi la treisprezece ani începuse viaţa sexuală, pentru ca la şaisprezece să-l aibă deja pe Ciprian. Taică-său, croitor de lux, minte obtuză, dar mână iscusită, o bătuse ca la Poliţie, şi nu o dată, pentru a o sili să divulge numele ticălosului autor. Credea că îl va putea sili să-i ia fata batjocorită în

căsătorie sau că măcar va obţine o pensie alimentară. Sanda refuzase să ofere vreun nume, dar nu din obstinaţie sau din exces de demnitate, ci pentru simplul fapt că în perioada de concepţiune „se iubise cu vreo zece tipi şi nici aşa, nu se face, să cadă măgăreaţa peste un nevinovat“. Mai aproape de adevăr era faptul că nu o tenta să se ducă la Primărie cu nici unul dintre Don Juani, başca nu avea nici o înclinaţie matrimonială. Şi aşa avea să rămână, până azi, la treizeci şi şase de ani.

În mod ciudat, nu se debarasase de băiat, aşa cum era de aşteptat şi cum o sfătuiau toţi cunoscuţii fără excepţie. Încă de bebeluş, Ciprian „avea un lipici, ceva nemaipomenit“ şi era cuminte ca o poză. Nu-i făcuse probleme, nu-i dăduse bătăi de cap, de la cinci ani se descurcase fără să pună întrebări, nu plângea dacă rămânea singur şi, tot de atunci, se obişnuise să nu se mire de puzderia de „unchi“ care înnoptau la ei. Se obişnuise şi cu dispariţiile maică-sii de câte două-trei zile, şi mânca tot ce i se punea dinainte, sau… nu mânca deloc. Uneori, era festin la ei în casă, salam, cârnaţi şi cartofi prăjiţi, cartoane cu prăjituri şi ciocolată, alteori doar pâine presărată cu sare sau zahăr.

La şcoală, se descurca în limitele mediocrului, dar trecea clasa fără corigenţe. Deşi mulţi o sfătuiau să-şi dea băiatul la o şcoală profesională, să scoată şi el mai repede o pâine, Sanda îl lăsase să-şi termine liceul.

Între timp, Ciprian ajunsese un adolescent plin de farmec, în asemenea măsură de simpatic, încât necunoscuţi, bărbaţi, femei sau copii, la simpla lui vedere şi fără să-l cunoască, îi zâmbeau spontan. De înălţime potrivită, spre înalt, era bine făcut, fără cusur. Pe chipul de puşti poznaş, ochii mărgelaţi cu gene lungi scânteiau, avea un surâs strălucitor care nu-i părăsea niciodată obrazul, emana în totul un farmec irezistibil, trezind spontan tentaţia interlocutorului de a-l mângâia pe cap. (În sinea ei, doamna Bianca Drăguşin recunoştea înciudată „şarmul nebun“ al băiatului, conştient că astfel de persoane sunt mai primejdioase decât frumuseţile consacrate şi că o dată

prinsă în mrejele lor, nu te mai poţi desprinde o viaţă; cei ce izbutesc, totuşi, rămân cu inima mutilată, tot pe viaţă.)

Când Ciprian o cunoscuse pe Andreea, împlinise douăzeci de ani, avea la activ multe aventuri, câteva inimi neconsolate şi ceva bani. După existenţa precară, cu grafic financiar accidentat, cel mai adesea deficitar, acum, ca angajat la două cluburi de noapte, se simţea nabab. În primul rând, se despărţise de maică-sa, închiriind o garsonieră elegantă pe Magheru, mobilată ca un stabiliment de noapte – puzderie de lumini, oglinzi şi un bar care ocupa o treime din încăpere. Îşi cumpără un Fiat decapotabil *second hand*. Trăgând linia, se simţea extrem de mulţumit, spunându-şi că, măcar în ceea ce-l priveşte, zicala „copiii din flori sunt întotdeauna norocoşi“ se confirma.

Apariţia Andreei în peisajul lui îi schimbase într-un fel modul de viaţă, dispărând total aventurile faţă de care nu mai încerca nici o ispită, dar mai ales optica. De unde se legănase pe undele dulci ale automulţumirii, începuse să nu se mai simtă la fel de sigur în privinţa statutului său, a situaţiei lui în general. Andreea, influenţată în oarecare măsură de părinţi, dar şi geloasă – dezgustătoare muierile alea care în timpul show-ului urlau, gâfâiau, îşi întindeau mâinile ca nişte căngi încercând să atingă trupurile băieţilor striper! – începuse să tatoneze:

— Te-ai gândit vreodată să încerci şi altceva mai… mai…

— Decent?

— Nu neapărat asta am vrut să spun. Mă gândeam la ceva mai sigur, de viitor. Ce te faci după treizeci de ani?

Tânărul începu să râdă. Era de-a dreptul încântător, cu părul care se aduna în şuviţe strălucitoare peste ochi, radiind o tinereţe triumfătoare, cu dinţii lui incredibil de frumoşi, şi Andreea simţi că literalmente se topeşte, îi venea să-l mănânce.

— Până la treizeci de ani, mai am! E singurul lucru pe care ştiu să-l fac şi se spune că îl fac bine.

— Există şi un mai târziu, Cip! Noi vrem o familie…

— Şi copii, iubita mea, mulţi copii! M-am gândit, să nu

crezi, că sunt chiar inconştient. Mai trag vreo zece ani, cât mai am succes, între timp mai adun nişte bani şi-mi deschid propriul meu *night-club*! Nici nu-ţi trece prin minte cât se câştigă în businessul ăsta!

Se aflau pe terasa garsonierei lui Ciprian. Situată la etajul şapte, în ciuda vipiei de peste zi, adierile înserării se făceau simţite aici. Era ora opt, iar Ciprian nu trebuia să fie la club înainte de zece jumătate.

— Nu ţi-ar plăcea să fii actor?

Tânărul o privi neliniştit:

— Spune-mi, iubita mea, s-a întâmplat ceva ce eu nu ştiu? Iar s-au luat ai tăi de mine?

— Nu-i vorba de asta… respinse Andreea cu jumătate de gură.

— Ba da, Adi, nu trebuie să te fereşti de mine. Crede-mă, îi înţeleg, fac parte din altă generaţie, dacă nu eşti inginer sau avocat, medic şi aşa mai departe, nu eşti serios. Povestea un prieten de-al patronului că, acum cincizeci de ani, manechinele erau ţinute undeva, la marginea societăţii, fiind socotite un soi de prostituate, dar mai cu paravan. Azi, constituie un ideal să fii top model, asta ca să vedem cum evoluează lucrurile.

Andreea îşi ţuguie buzele şi declară gânditoare:

— Mie mi-ar plăcea să fii actor…

Ciprian căzu în genunchi şi îi cuprinse mâinile în palme:

— Sunt dispus să fac orice îmi ceri, de dragul tău, fac orice. Din păcate, ca să fii actor, nu-i de ajuns să vrei, îţi trebuie în primul rând talent, iar eu sunt bâtă.

— De unde ştii?

— M-au testat în liceu o grămadă de instructori, pentru serbările şcolare. Mă ocheau din prima, pentru că aveam fizic, dar le trecea repede. Nici ca prezentator nu făceam faţă. Dar dacă vrei tu, mă pun pe carte.

Fata îi surâse recunoscătoare şi îi întinse buzele. Ciprian o sărută pătimaş. Sentimentul era atât de intens, încât avu impresia că-şi va pierde cunoştinţa. Nu depăşiseră stadiul îmbrăţişărilor înfocate, deşi jocul lor ajunsese destul de departe, însă ceva o reţinea pe Andreea să meargă până la

capăt, iar Ciprian nu-i ieşea din cuvânt.

— Trebuie să iei nişte lecţii, spuse Andreea sărutându-l mărunt pe gât, mai spre ureche. Dacă ai intra, aş considera că-i cel mai frumos cadou de nuntă pe care mi-l poţi face.

Ciprian o prinse de umeri şi o privi în adâncul ochilor de un verde marin. Întrebă uşor surprins:

— Treaba asta contează chiar atât de mult pentru tine?

— Să fie clar, iubitule, mă mărit cu tine în orice condiţii, şi asta imediat după admitere, să văd ce reuşesc şi eu, dar pe cât posibil vreau să ţin cont şi de ai mei... De opinia generală. Indiferent ce se întâmplă, în maximum trei luni, vreau să fim căsătoriţi. Nici nu concep altfel.

Ciprian îşi înăbuşi oftatul. Trei luni! De-ar trece mai repede... De s-ar rezolva şi problema cealaltă!... Fără valuri... Fără să se afle, fără să ştie cineva.

Trecu în baie ca să se pregătească de spectacol. Telefonul începu să sune, şi Andreea, cu ochii pe televizor, ridică receptorul. Emise un „alo“ cristalin, şi aproape concomitent, convorbirea se întrerupse.

— Cine a fost? se interesă Ciprian din pragul băii, cu obrazul plin de clăbuc.

— Nu ştiu. Cum mi-a auzit vocea, a închis. Ca şi ieri, ca şi alaltăieri. Vreo admiratoare de-a ta, probabil.

— Adi, eu n-am nici o vină, n-am dat numărul meu nimănui.

— Sunt convinsă.

Se simţea prea sigură de dragostea lor unde nu mai exista loc pentru o terţă persoană, ca să fie geloasă. Ciprian, în faţa oglinzii din baie, urmărind atent cu aparatul de ras linia maxilarului, se simţea mai puţin liniştit.

* * *

De astă dată, erau de comun acord, amândoi fiind aproape convinşi că mâna găsită în puţul de la Blegeşti aparţinuse necunoscutei al cărei cap domiciliase în congelatorul lui Harald Bălăcescu. Încă nu intrase în

putrefacţie, prezentând simptomele clare ale unei congelări prealabile. Pe de altă parte, manichiura îngrijită se asorta cu costisitorul L'Oréal care fusese folosit la decolorarea părului. Ceea ce determinase descoperirea sinistrului fragment de trup omenesc, fusese un inel a cărui strălucire atrăsese atenţia copiilor. Era un briliant, super onorabil, nu o gămălie acolo, fixată în gheare, pe o verigă de aur. Inspectorul Mănescu nu era vreun expert în materie, dar nici într-atât de mocofan încât să nu realizeze că bijuteria era scumpă şi modernă, şi nu o amintire de familie. În lipsa altor indicii şi coroborat cu eternul L'Oréal, se putea lansa ipoteza că necunoscuta avusese respiraţie financiară. Demn de interes era însă un alt aspect pe care-l comentă cu inspectorul Panait:

— E de presupus că în următoarele zile, va apărea alt fragment, şi nu înţeleg jocul.

— Deocamdată, avem o certitudine, spuse Panait scărpinându-şi ceafa netunsă. Ne confruntăm cu un sadic patologic. Mergând pe mâna lui Sofron, crima a avut loc acum circa şase luni. Să te apuci să măcuieşti un cadavru, să-l conservi jumătate de an pentru ca după aceea să-l scoţi pe piaţă desfăcându-l cu bucata e de un lugubru care depăşeşte închipuirea! Eu unul, nu că n-am întâlnit ceva asemănător, dar nici n-am auzit!

— Categoric, avem de-a face cu un dement, sau poate o dementă, şi ăştia-s cei mai periculoşi. Imprevizibili şi cu o inteligenţă diabolică. Ce interes are, mă întreb, să ne atragă atenţia în mod periodic scoţând la iveală câte un segment de cadavru?

— Asta în situaţia în care presupunerea ta c-o să înceapă să ne plouă cu mădulare tranşate se confirmă. De altfel, îţi împărtăşesc punctul de vedere, vom mai avea parte de descoperiri macabre.

Mănescu îl privi gânditor:

— Încerc să-mi imaginez personajul…

Celălalt se hlizi.

— De-aia te uiţi aşa la mine?

— Bănuiesc că dispune de tone de sânge rece. Expertiza

e fermă, cadavrul a fost ciopârţit de un cârpaci, hotărât nu cadru medical, nu măcelar. Ai idee ce greu e să hăcuieşti un leş, fără să ai habar de anatomie?! Mai demult... În fine, cineva – evită să folosească în faţa proletarului Panait cuvântul servantă pentru ca acesta să nu se simtă sfidat – m-a rugat să tranşez un curcan care nu încăpea în cuptor. Dă-i cu ciocanul, dă-i cu ferăstrăul, m-au trecut şapte ape, pentru ca, în cele din urmă, să izbutesc un dezastru! Nu-i deloc o chestie simplă. Iar după o astfel de întreprindere, să mai stai cu cadavrul în frigider o grămadă de vreme, să respiri, să mănânci, să dormi în acelaşi spaţiu...

— Poate că nu-l ţine la el acasă.

— Dar unde? La abator?

— Nu neapărat...

— Atunci, unde?! Câte locuinţe la fel de „discrete“ ca a lui Bălăcescu cunoşti?

Panait ridică din umeri:

— Nu cunosc, dar aspectul, în afară de faptul că ar completa un portret deja intuit, mi se pare subsidiar... Ce faci, domnule, de ce deschizi fereastra?! Intră muşte şi toată căldura de-afară!

— În schimb, mai iese mirosul. Schimbă after-shave-ul, miroase ucigător a ultima cocotă, ţoapă de Gara de Nord!

Milord avea un simţ olfactiv deosebit şi duhorile îi creau o indispoziţie de ordin fizic care se transforma lesne într-o iritare de nestăpânit. Panait zâmbi mieros:

— De, dragă Milord, nu fiecăruia îi permite bugetul să cheltuiască pe odicoloane scumpe, Diavolo, Aramis şi care or mai fi.

— Atunci, renunţă dracului la odicolon şi lasă oamenii să trăiască. Mi-ai stricat toată ziua!

Părăsi biroul, trântind uşa.

* * *

Conform înţelegerii, Harald Bălăcescu îl anunţă pe inspector că pleacă pentru câteva zile pe Litoral, pentru a-şi

rezolva o problemă de succesiune. Nu ştia la ce hotel va trage, dar îi lăsase numărul lui de mobil, pentru orice eventualitate.

La Mangalia, încercă o surpriză plăcută. Imobilul lăsat prin testament de vară-sa era cu mult mai important decât îşi închipuise, cele patru apartamente pe două nivele erau bine întreţinute, clădirea se prezenta onorabil, fără a fi necesare reparaţii importante. Situată oriunde pe harta ţării, casa ar fi constituit o valoare, însă aici, pe Litoral, valoarea ei creştea.

Harald se bucură, ca de obicei, fără exces. E bine să te ştii bogat, dar de la o anumită vârstă, dacă ai siguranţa că îţi poţi acoperi toate nevoile, că poţi face faţă chiar şi neprevăzutului, nu-ţi mai rămâne mare lucru de făcut cu banii. Or, el, Harald, nu avea copii, nu intenţiona să se mai însoare, va beneficia de o pensie, iar contul din bancă putea acoperi confortabil orice imprevizibil. Nu era un risipitor, dar nici un rapace, avid de avere. „Dorm pe un singur pat, am o singură burtă, nu am gusturi costisitoare, am destul pentru o bătrâneţe decentă. Ce să fac cu averea, cui s-o las? Nu mai puţin adevărat însă, e preferabil să ai mai mult decât îţi trebuie decât să-ţi lipsească.“

Harald petrecu o săptămână la mare. Nu mai fusese pe Litoralul românesc de cincisprezece ani, pe când mai era însurat cu Margareta. Îşi spunea că, de fapt, acesta era adevăratul lui concediu, la Bucureşti, neavând mare lucru de făcut. Îşi angajă un avocat să se ocupe de mizeria administrativă presupunând punerea în succesiune. Închirie o maşină şi vizită întreaga salbă de staţiuni ale Litoralului. Înregistră schimbările intervenite – toate notate pozitiv – şi rămase surprins de afluenţa turiştilor autohtoni care, în ciuda preţurilor, umpluseră staţiunile. Chiar dacă mulţi se căzneau la cort sau acceptau comunul la gazde, iar alţii veniseră doar pentru câteva zile, vorba aia, să ai de unde te întoarce, totuşi hotelurile şi terasele erau pline. Conchise superficial că ăsta-i românul, îi place să se plângă, situaţia în general nefiind chiar atât de dramatică. Nu adânci fenomenul, aşa îi era firea, nu-l interesa nimic în afară de

ceea ce se înscria strict în perimetrul preocupărilor sale legate de slujbă.

Se întoarse în Capitală, acelaşi domn plictisitor de serios, impasibil şi fără haz, doar că mai odihnit şi bronzat.

Lăsase curent în toată casa aşa că după ce ieşi de sub duşul făcut înadins fierbinte, se simţi învăluit de o răcoare plăcută. După ce îşi turnă un scotch – bea moderat, dar sistematic – îşi propuse să instaleze aer condiţionat, chestiune de care urma să se ocupe chiar în următoarea zi. Se duse să-şi pregătească nişte cuburi de gheaţă pentru scotch. Scoase caserolele din cămară, le umplu cu apă şi mai luă o înghiţitură de alcool. Deschise congelatorul. Încremeni.

Un escarpen de lac strălucea chiar pe primul raft. Piciorul care-l încălţase fusese retezat de la genunchi.

* * *

Milord se aşteptase ca diverse fragmente din trupul necunoscutei, o dată dat startul, să continue să apară. Ceea ce-l surprindea era slăbiciunea vădită a dementului pentru congelatorul diplomatului.

Misterul afacerii părea tot mai învăluit în ceaţă, dar fiece nou episod prezintă şi aspecte pozitive. De pildă, acum se impunea atenţiei un element nou – autorul macabrului scenariu se afla în imediata apropiere a lui Bălăcescu, oricum, într-o poziţie de unde îi putea observa toate mişcările. Cum altfel ar fi ştiut că Bălăcescu pleacă pentru un număr de zile din Bucureşti? Autorul e pe-aproape, sau măcar un complice. Cum Harald îl asigurase că nu comunicase cu nimeni de la întoarcerea lui în ţară, vecinii din bloc deveneau foarte interesanţi; posibili martori, posibili participanţi activi la scenariu şi, poate, tot printre ei se ascundea şi marele păpuşar, maestrul care manevra din culise.

Mănescu cercetă cu atenţie lista locatarilor din imobilul

locuit de diplomat şi operă o triere. Păstră pentru sine persoanele pe care, cu mai multă sau mai puţină fantezie, ţi le puteai, totuşi, imagina în ipostaze ilegale, urmând ca de ceilalţi să se ocupe colegii. În realitate, toţi locatarii trebuia trecuţi prin furcile caudine, n-aveau voie să comită excluderi apriorice, căci neaşteptatul se putea ivi din cotloane aparent inofensive. Poliţiile din toată lumea s-au confruntat nu o dată cu infractori diabolici ascunşi sub veşmintele anonime ale unor persoane lipsite de orice relevanţă socială: bătrânei împătimiţi într-ale grădinăritului, bunicuţe specialiste în dulceţuri şi macrameuri, tineri fleţi, socotiţi de către cei din jur drept un soi de proştii satului.

În speţă, cu cele două somaleze, studente la Stomatologie, care închiriaseră un apartament din bloc, avea să discute Firoiu, la fel cu bătrânul de aproape nouăzeci de ani, socrul unui parlamentar şi deţinătorul unicei garsoniere din bloc. Dar, nonagenarul îi atrăsese atenţia inspectorului, în mod deosebit, căci era îngrijit de o menajeră care era posibil să fi observat câte ceva. Panait avea şi el lista lui, Mănescu rezervându-şi investigarea a trei familii, la care se adăugau, desigur, Sofronii, consideraţi deja cunoştinţe vechi. Nu tânjea de dorul Teroristei, dar cu Dumitru Sofron voia să mai discute. Desigur, nu sub supravegherea „ostrogotei“, ci în orele matinale pe care nefericitul le consuma la „Licurici“.

Două nume şi le notă în carnet ca prioritare, cel al familiei Mihai şi Gina Dimitrescu şi al bătrânei domnişoare Lola Damian. Aceasta din urmă era „guvernanta pe franţuzeşte“ a lui Crişan, băieţaşul de cinci ani al superbilor Dimitreşti. Căci erau amândoi nişte superbi.

Există oameni cărora totul le merge din plin. De la bolborositul ursitoarelor la căpătâiul leagănului ornat în bleu sau roz şi până la ultimul suspin. Din această categorie se considera a face parte şi soţii Dimitrescu. O copilărie opulentă – de o parte părinţi medici, de cealaltă – lucrători în Comerţul exterior –, şcolile simandicoase ale burgheziei roşii cum era Liceul Zoia Kosmodemianskaia, burse în

străinătate, domicilii în casele naţionalizate ale fostei burghezo-moşierimi. Esenţial era că, indiferent de faptul că percepeau sau nu quintesenţa fenomenului, avuseseră posibilitatea să se bucure de respectivele privilegii la timp. Erau amândoi tineri, dotaţi, frumoşi. Chiar mai mult, distinşi şi cu greu ar fi bănuit cineva din cercurile simandicoase în care se învârteau în ţară sau în străinătate, că bunicii lor, de pildă, mai mâncau din acelaşi blid, tăiau mămăliga cu aţa şi schimbau izmenele doar sâmbăta.

În privinţa destinului, Mihai Dimitrescu avea teoria lui: „Totul e să crezi în norocul tău, iar cum pe noi nu ne-a ocolit, înseamnă că ne iubeşte! În rest, nu-ţi mai trebuie decât îndrăzneală.“

Gina, nevastă-sa, brunetă focoasă, cu părul vopsit roşu Tizian, şi forme voluptuoase, izbitor de sexy, era de acord cu teoria soţului ei. Aşa le era scris, să fie fericiţi, s-au întâlnit două destine pozitive, se potrivesc şi ca zodiac şi se simţea încântată ori de câte ori întâlnea pilde de destin care să le semene. Adică, ea şi Mihai nu constituiau o excepţie, ceea ce ar fi neliniştit-o. Faptul că mai existau şi alţii, constant favorizaţi de Fortuna, constituia un fel de garanţie pentru un viitor mereu senin. Că pe aceşti fericiţi îi căutai cu lumânarea, păcat, important era că familia ei se nimerise în categoria celor privilegiaţi.

Şi, într-adevăr, la abia treizeci de ani, Mihai şi Gina Dimitrescu se puteau considera doi oameni pe deplin realizaţi. Apartamentul splendid de şase camere în Centrul Civic, o vilă în curs de construcţie la Mogoşoaia, un Peugeot 406 şi un Range Rover, un supermarket, două hoteluri, trei restaurante, un cont dolofan în bancă şi perspectiva obţinerii unui teren de 2 000 de metri pe Litoral, unde intenţionau să ridice un complex hotelier. La toate acestea – când Dumnezeu dă, apoi dă cu amândouă mâinile –, se adăuga înţelegerea desăvârşită dintre soţi. După opt ani de căsătorie, continuau să se iubească intens şi cu fidelitate, iar Crişan, rodul acestei iubiri, era un copil reuşit, cu care s-ar fi mândrit orice părinte.

Dar, considerau Dimitreştii despre ei înşişi, lăsând

norocul la o parte, aveau şi minte, ca şi cum a fi isteţ nu ţine tot de şansă. Asta era însă credinţa lor şi se felicitau mai ales pentru modul în care ştiuseră să-şi organizeze existenţa astfel încât să rămână loc şi de viaţă personală. Indiferent de volumul afacerilor, familia, dragostea lor, ceasurile petrecute în comun, vacanţele şi duminicile rămâneau sacre. Astfel, spre deosebire de cei mai mulţi colegi de breaslă, tineri şi prosperi businessmeni, Mihai nu începea lucrul înainte de nouă dimineaţa, iar la ora şase seara, de oriunde s-ar fi aflat, urca în maşină şi se întorcea acasă, liber de orice ipotecă profesională. Ca să fim însă sinceri, afacerile nu rămâneau de izbelişte, în celelalte ture intrând taică-său, pensionar încă tânăr, şi un văr. Baftă şi aici, dar, în primul rând, era vorba de mentalitate. Mihai şi Gina voiau să trăiască bine şi mult, temându-se mai ales de infarct, fenomenul american care coseşte quatragenarii prea energici şi prea plini de zel.

În ce o priveşte pe Gina, şi ea înţelegea să se bucure de viaţă. Absolventă a Facultăţii de Filologie, limbi străine, nu profesase nici o zi. Din perioada studiilor, îşi amintea mereu o maximă a lui Chateaubriand – „există un timp pentru a reuşi în viaţă, există un timp pentru a avea o viaţă reuşită“. Ea începuse cu partea a doua, încredinţată că are timp suficient şi pentru a se realiza.

— Vreau să trăiesc un timp, cât mai sunt foarte tânără, exact ca o americancă bogată. Cochetă, răsfăţată, superficială, mondenă, fără preocupări majore. Să mă bucur uite aşa, numai pentru că e primăvară, iar pe mine mă aşteaptă în garderobă un taioraş delicios de la Dior!

Mihai zâmbise înduioşat.

— Nimic nu te împiedică, scumpa mea. Dacă tu şi Crişan sunteţi mulţumiţi, eu nu mai pretind nimic altceva.

În consecinţă, Gina îşi începea dimineaţa cu o şocolată fierbinte şi cu un suc de portocale cu două cuburi de gheaţă, aduse la pat de servantă, o partidă de tenis pentru siluetă sau cumpărături la casele de *haute couture* din Bucureşti, saună, coafor, mese oferite acasă sau date de alţii, evenimente mondene, toate de prima mână. Mică

abatere de la program, când se simţea în formă nemaipomenită şi îi părea rău să nu fie admirată şi de alţii, urca în Peugeot-ul decapotabil şi-l lua pe Crişan de la grădiniţa americană unde era înscris. Asta nu însemna că nu-şi adora băieţelul, mai ales că medicii, după o naştere dificilă, îi semnalizaseră imposibilitatea de a mai avea vreodată un copil. Crişan trăia ca un prinţ, nu i se refuza nimic, era copleşit de cadouri scumpe, părinţii comiţând eroarea – sau poate că aveau dreptate – să-l răsfeţe peste măsură.

— Nu ştim ce-i rezervă viaţa, măcar acum să se bucure. Mi se pare inuman ca băiatul să tânjească după ceva, iar eu, deşi dispun, să-l refuz totuşi doar de dragul unor precepte de educaţie. Doamne fereşte de vremuri ingrate, să existe în viaţa lui cel puţin o etapă de care să-şi amintească cu plăcere.

Domnişoara Lola, guvernanta lui Crişan, în ciuda apelativului jucăuş, era o fată bătrână, în accepţiunea cea mai fidelă a expresiei. Despre ea, se ştiau, în principiu, următoarele: că avea şaizeci de ani, că nu fusese căsătorită şi că ar fi la fel de neprihănită ca o stea de pe cer. Nici un bărbat nu-i întinase aşternutul, buzele îi erau virgine, ghiocel abia mijindu-şi ochişorii de sub plapuma de omăt, nu cunoştea decât îmbrăţişările camaradereşti ale colegilor cu ocazia clasicelor agape.

Ceea ce însă nimeni nu ştia, cu excepţia mamei Lolei, era existenţa unei vechi iubiri. Lola iubise, timp de peste patruzeci de ani, unul şi acelaşi bărbat, cu fidelitate şi devotament. Total şi în mare secret, dar astea erau împrejurările. Un roman trist, nescris, marcând o viaţă…

Altfel, lucrase ca traducătoare, colaborând cu mai multe edituri şi locuise cu maică-sa care-şi dăduse obştescul sfârşit, la o vârstă foarte înaintată. Lola suferise mult, în subconştient şi-o închipuia probabil nemuritoare şi trăia acut sentimentul de fi rămas orfană. Orfană şi nu singură, căci comunicarea cu semenii nu fusese niciodată partea ei cea mai tare şi nici nu-i lipsise, ci mult mai grav, orfană! Se simţea abandonată, a nimănui, cu o arhivă la care nu mai

avea nimeni acces şi care nici nu interesa pe nimeni, posesoare vremelnică a unei felii de existenţă fioros de anonimă, frunză veştedă, dintre miliarde, pe aleea de parc autumnal, zdrobită azi, mâine sub pasul trecătorului la fel de anonim.

Era unica explicaţie pentru care domnişoara Lola acceptase „o slujbă“, la insistenţa soţilor Dimitrescu, vecini de care o despărţea doar un etaj. Pentru ca să fie clar, Lola Damian fusese o salariată de muzeu competentă şi conştiincioasă – pâinea de azi şi pensia de mâine –, dar nu lucrase *cu* şi *din* plăcere, cu sentimentul înălţător că săvârşeşte un act de cultură. Bref, după ce ieşise la pensie, hotărâse că e timpul să se odihnească, adică să facă numai ce pofteşte, fără nici un fel de obligaţii şi refuzase ferm orice propunere de colaborare. Contribuia la această decizie şi relativul confort material de care se bucura. Taică-său, Iancu Damian, fusese odinioară proprietarul celui mai important magazin de bijuterii şi antichităţi din Constanţa. Cum murise în timpul războiului, fusese scutit de drama spolierilor comuniste pe care o trăiră nevasta şi fiica. Dar nenorocirea nu e chiar atât de crâncenă, dacă există un dram de noroc. Bineînţeles că pierduseră moşia, magazinul şi imobilele naţionalizate, dar avuseseră şi şansa de a rămâne în casă. Iar casa cuprindea un adevărat tezaur, orice obiect pe care ai fi pus mâna, de la polonicul de argint, până la râşniţa de cafea, însemnând artă şi, în orice caz, valoare comercială.

Părea de necrezut, dar de când se ţinea minte Lola, fetiţă de zece ani, deci de jumătate de secol, maică-sa vânduse constant pentru a îndulci traiul familiei. Câte puţin, bine chibzuit şi în cunoştinţă de cauză (trăise lângă un neguţător de *antice*, şi nu lângă un comersant de caltaboşi, iar vreme de douăzeci şi cinci de ani lucrase ca expertă la Consignaţia), ştiind să scoată beneficiu maxim din fiece lucruşor înstrăinat. Plecaseră din casă, rând pe rând, covoare, tapiserii, servicii de masă, oglinzi, lustre, argintărie, bibelouri, bijuterii de care doamna Damian se despărţea cel mai greu, nu pentru că se omora după

podoabe, dar toată viaţa ei crezuse în AUR! Volum mic, valoare mare, interes constant, căci femei tinere, frumoase şi cochete vor exista întotdeauna, uşor transportabil, camuflabil, vandabil! Păi Lola n-avea să uite că dintr-un colier de diamante vândut unei cântăreţe de la Operă, prim-solistă celebră, cu arii celebre şi amanţi celebri în inventar, maică-sa şi ea trăiseră un an întreg (în lumea liberă, în condiţiile existenţei unei autentice burse a valorilor ar fi însemnat zece ani confortabili) permiţându-şi şi mici extravaganţe: desert la fiecare masă, portocale, bani de buzunar şi o vacanţă modestă la Carmen Sylva, Vasile Roaită pe-atunci. Urmând aceeaşi linie a incredibilului, Lola, devenită clientă fidelă a licitaţiilor de la Cercul Militar, mai avea suficient în depozit pentru a trăi liniştită oricât de mult i-ar fi fost hărăzit să sălăşluiască în astă lume. După decesul foarte bătrânei doamne Damian, Lola înstrăină casa părintească devenită incomod de mare.

Deşi sfâşiată de amintiri şi păreri de rău, purcese totuşi –, iar actul avea să rămână fără îndoială cel mai îndrăzneţ din întreaga ei existenţă – la vânzarea imobilului. Cheltuielile uriaşe pe care le necesita nu mai erau întru nimic justificate. Lichidă totul, păstră obiectele cele mai valoroase, multe, cât să umpli un magazin, şi achiziţionă un apartament de trei camere în Centrul Civic. Mai mult decât ar fi fost necesar, dar comorile trebuia depozitate undeva, iar faţă de fosta locuinţă, Lolei i se părea că s-a mutat într-o garsonieră modestă.

Date fiind condiţiile, a fost nevoie ca soţii Dimitrescu să fie deosebit de convingători, mai ales că vedeau în Lola Damian guvernanta ideală: încă în puteri, manierată, o mare doamnă, de la care băiatul avea ce să înveţe, vorbea mai multe limbi (pe ei îi interesa engleza şi franceza, deci două lovituri cu aceeaşi piatră) şi, în plus, locuia lângă ei. Decisiv însă în a o determina să accepte slujba fusese Crişan. La cinci ani, era un copil drăgălaş, slăbuţ şi graţios, foc de simpatic, fiind de-ajuns să-şi culce genele lungi pe obraji a tristeţe ori să te privească în ochi în timp ce-ţi adresa o rugăminte fierbinte, pentru a deveni irezistibil. De

la maică-sa moştenise o tandreţe spontană şi, când din senin se lipea de Lola, îmbrăţişând-o din toate puterile, aceasta literalmente se topea, incapabilă să-i refuze ceva. Astfel, într-o seară, când Gina şi Mihai se întorceau acasă de la o prezentare de modă, rămaseră stupefiaţi, pentru că o găsiră pe Lola tropăind în patru labe prin living în timp ce Crişan, călare, o mâna necruţător. Era ultima ipostază în care şi-ar fi imaginat-o pe domnişoara Lola Damian, prin excelenţă uscată, rece, convenţională şi îmbrăcată foarte strict, cu mâneci lungi şi guleraşe care-i ajungeau până sub bărbie.

Încă un amănunt care, chiar de la început, fusese bine stabilit, acceptând slujba, Lola nu se obliga la nici un serviciu de servantă. Nu spăla şi nu gătea pentru Crişan, oficiile ei reducându-se la plimbări, conversaţie în engleză şi franceză şi un număr de ore petrecute împreună, care acopereau şi ieşirile de seară, aproape zilnice, ale Dimitreştilor. Se mai înţeleseseră ca, în principiu, după ce băiatul va începe să meargă la şcoală, Lola să se ocupe de el în continuare, supraveghindu-i lecţiile. Deocamdată însă, Crişan frecventa după chef grădiniţa americană. Era gingaş, fragil, între atâţia copii putea lua lesne o boală contagioasă şi pe urmă, „lasă-l să se mai bucure un pic de libertate absolută, cu anii ăştia nu se mai întâlneşte!...“

Pentru că domnişoara Lola se legase sincer de băieţel şi deoarece Crişan, copil slăbuţ şi delicat, avea un apetit dificil, se oferise spontan ca, în măsura posibilităţilor şi fără nici o obligaţie, să asiste la mesele acestuia. Practic, încerca să-l facă să înghită (te scotea pur şi simplu din minţi binecunoscutul obicei de a depozita în gură îmbucăturile până când obrajii deveneau bute, refuzând să le şi dea drumul pe gât), spunându-i poveşti. Până la urmă, amabilitatea Lolei deveni sistem, şi Crişan nici nu mai accepta babeţica până nu-şi vedea guvernanta.

Dimineaţa de miercuri nu se anunţa prin nimic a fi extraordinară. La ora nouă fără un sfert, Mihai urcă la volanul Peugeuot-ului 406 decapotabil, iar Gina îşi primi micul dejun pe tava cu picioruşe.

Janeta, servanta, avea obraji rumeni şi-ţi făcea plăcere s-o priveşti, cam tontuliţă, dar plină de bunăvoinţă şi dorind din răsputeri să fie pe plac. Cel puţin, aşa o „interpreta“ Gina şi nu se înşela. Venită de la ţară dintr-o casă sărmană, trăia cu extaz mereu proaspăt, privilegiul unei camere separate, al oficiului sanitar cu duş şi apă caldă non-stop, a prosoapelor moi de pluş, a merindei boiereşti, bucate gustoase şi împopoţonate – bucătăreasa era o profesionistă – de care Janeta nici nu pomenise, darămite să se mai şi sature!

Gina îi mulţumi cu amabilitate de casă mare, glumi pe seama unui prezumtiv iubit – fata purta cercei roşii – după care, sorbind cu paiul din sonda de oranjadă îşi făcu planul pentru orele dimineţii. Decise un program de *beauté* complet la Inter, coafat, cosmetică etc., urmând ca în jur de ora unu să ajungă acasă spre a lua prânzul împreună cu Crişan.

Gina avea o structură pozitivă, mereu bine dispusă şi tolerantă, caracteristică a persoanelor cărora totul le merge din plin. Uneori însă, aşa cum se întâmpla azi, când constată că, afară, o zi minunată ca de primăvară îi surâdea cu buze proaspete şi dinţi strălucitori, filtrând prin perdelele de dantelă arome dulci *Mille fleurs*, îi trecu prin minte, şi când îşi mai şi aminti că în garderobă atârna o bomboană de taioraş marinar care abia aştepta să fie inaugurat, literalmente îi venea să sară într-un picior de fericire. Înghiţi la repezeală micul dejun, îşi grăbi toaleta şi, în jur de zece îşi verifica deja banii din poşetă.

Se opri în pragul terasei deschise şi respiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul care i se păru de o dulceaţă extraordinară. Nările îi palpitară, presimţea că dădea start unei zile fericite, inima parcă îi plesnea de atâta mulţumire... Aşezat pe un scăunel, Crişan le povestea stânjeneilor din jardinieră un basm cu Zâna Florilor – extraordinar ce sensibil şi imaginativ era copilul ăsta! – în vreme ce Pic-Pic, puiul de ciobănesc german, se înverşuna ca prostul să prindă o rază de soare. Ce tablou încântător, Dumnezeule! Avea să şi-l amintească întotdeauna, până în

cele mai mici detalii, ca pe un clişeu de Paradis.

— Divină zi! exclamă din spatele ei domnişoara Lola. Într-o astfel de dimineaţă, îţi vine greu să-ţi închipui că, în alt capăt de lume, poate viscoleşte!

Gina râse:

— Ba mie-mi place şi când viscoleşte, zâmbi Gina. Nu m-ar inspira deloc un Crăciun petrecut într-o livadă de portocali în floare! Chiar mi se pare delicios să te plimbi prin ger sau să faci un om de zăpadă dacă ai cizme călduroase şi ştii că acasă te aşteaptă o sobă încinsă!

Lola Damian surâse matern:

— Dumneavoastră sunteţi extraordinar de tânără şi, uneori, completă într-un acces de sinceritate, mă faceţi să regret că n-am ştiut cândva să mă bucur.

Gina îi atinse cu degete parfumate, superficial, umărul.

— O, îmi pare rău, domnişoară Lola… Ce program avem azi?

— *La cigale et la fourmie*, doar prima strofă. Nu vreau să-i devin odioasă…

— Nici gând de aşa ceva! Vă adoră, chiar îi spuneam lui Mihai că am început să fiu invidioasă.

Domnişoara Lola roşi de plăcere şi, pentru a-şi ascunde emoţia, îndreptă fără să fie nevoie gulerul marinar de la compleul Ginei. Crişan o strigă pe terasă.

— Vino să vezi ceva, Lola! Nu te *moşmoni*…

— Auzi, râse Gina, să nu te moşmoneşti! Pa, copii, ne vedem la prânz. Să fiţi cuminţi…

Soneria de la intrare îi grăbi paşii spre uşă. Se interesă cine e, în virtutea inerţiei, căci deschise concomitent. Nimeni, doar un pachet de dimensiunile unui televizor mic, elegant ambalat, vârfuit de nelipsita deja panglică involtă şi pamponată ca un bujor. Destinatarul – familia Mihai Dimitrescu.

Gina ridică încântată pachetul, adora surprizele, întrebându-se totuşi în zbor de ce o fi dispărut comisionarul înainte de a-şi fi primit îndătinatul bacşiş, şi-l duse în bucătărie. Sub privirile curioase ale lui Crişan, ale domnişoarei Lola şi ale Janetei, servanta, tăie nerăbdătoare

ambalajul cu un cuţit de pâine. Se debarasă în sfârşit, de hârtia de ambalaj şi scoase capacul cutiei. La început, nu realiză despre ce este vorba şi apucă ciudatul obiect de un capăt. În aceeaşi clipă, domnişoara Lola scoase un ţipăt de groază:

— O, Doamne, nu puneţi mâna! Ce oroare!

Înţelese şi Gina. Se dădu înapoi, scăpând obiectul şi scoase un urlet. Cea de-a doua gambă a necunoscutei tranşate zăcea pe pardoseala mozaicată a bucătăriei. Deşi îngrozită, Gina aprecie instinctiv că escarpenul era scump, un inconfundabil Mario.

* * *

Nici cel mai cretin miliţioner, şef de post în Gâscani, nu şi-ar fi imaginat că ar putea fi vorba de o coincidenţă, adică, în mod cu totul întâmplător, două persoane distincte, locuind în acelaşi imobil, primesc pachete cu un conţinut macabru. Coincidenţa consta în faptul că Mănescu tocmai îşi programase o vizită la Dimitreşti şi, exact în acelaşi moment, familia apelează la serviciile Poliţiei.

Trei întrebări se impuneau: de ce prefera „Sinistrul“ (în lipsa oricăror indicii de identitate) să-şi desfăşoare partitura în imobilul cu pricina, de ce alesese exact acest moment ca să se debaraseze de cadavru şi, iarăşi, de ce o făcea în rate? Dar dacă ar fi avut şi răspunsurile, ar fi însemnat că dosarul e rezolvat.

Inspectorul îi citi dintr-o privire; soţii Dimitrescu erau tipici ca un şablon, emanau prin toţi porii aerul specific al privilegiaţilor epocii de tranzit. Pe de altă parte, o anume siguranţă şi dezinvoltură caracteristice şi care nu se dobândesc cu viteza luminii, denotau faptul că oamenii aceştia nu se îmbogăţiseră peste noapte, exista o tradiţie şi o experienţă a banilor. În consecinţă, proveneau fie din zona nomenclaturistă, fie a profesioniştilor – avocaţi sau medici –de mare cotă, care o duceau excelent şi până în ’90.

La rândul ei, Gina îl cerceta pe inspectorul, plăcut surprinsă. Bărbatul din faţa ei era de o surprinzătoare distincţie, surprinzător de elegant, surprinzător de bine. Precum toţi cei care-l vedeau prima oară, îşi formulă spontan aceeaşi întrebare: „Ce caută ăsta, domnule, în Poliţie?!“

Amândoi se aflau în faţa ei, şi Gina făcu reflex o comparaţie. Bărbatu-său era socotit în unanimitate un tip superb, debordând de virilitate. Ambii în felul lor puteau fi etichetaţi drept *play-boy*; Mihai, un puternic din familia Schwartzenneger, Mănescu, un aristocrat cu muşchi à la Joe Penny. Era încă îndrăgostită, aşa că îl prefera, fără umbră de şovăială, pe Mihai al ei.

Milord mai aprecie buna educaţie administrată băieţaşului. În case mai puţin stilate, pentru a evita termenii duri, copiii sunt lăsaţi să participe la absolut toate evenimentele de familie – vizite şi discuţii care nu-i priveau, certuri, petreceri. În această privinţă, Dinu Mănescu avea o teorie civilizată pe care o formula concentrat: „Vrei să ratezi o petrecere, lasă-i pe copii să mişune printre adulţi şi deschide televizorul. Eşecul e garantat!“

Contrazicând deci obişnuitul, Crişan fu expediat cu gingăşie, dar ferm, în odaia lui, fără ca acesta să manifeste nici cea mai mică împotrivire sau să înceapă să miaune. Îşi luă politicos rămas-bun de la musafiri şi, prinzând-o de mână pe domnişoara Lola, părăsi în linişte încăperea.

Mihai Dimitrescu parcă abia aşteptase ieşirea copilului ca să explodeze:

— E cea mai stranie chestie care mi s-a întâmplat vreodată! Să-ţi facă cineva cadou un picior de mort! O chestie care nu seamănă cu nimic! Ce vrea să însemne treaba asta? Un banc idiot? Un avertisment? Ce are tipul cu noi? Aţi mai avut cazuri din astea?

Mănescu surâse:

— Vecinul dumneavoastră, diplomatul Bălăcescu, constituie deja un precedent. Celălalt picior s-a găsit la el în congelator.

— Am auzit, spuse Gina luând ţigara din mâna lui

bărbatu-său, gest care-i scoate din sărite pe mulţi dintre partenerii de cuplu, tot blocul numai despre asta discută. Faptul însă că mai există cineva în această situaţie, nu mă lămureşte mai mult.

Mihai interveni:

— Reformulez întrebarea! Ce are tipul cu noi şi cu Bălăcescu? De ce ne-a ales exact pe noi ca destinatari?!

— Este exact ceea ce încerc eu să aflu de la dumneavoastră.

Gina, după ce trăsese două fumuri, îi restitui ţigara lui Dimitrescu.

— Ce să aflaţi, dacă noi nu ştim nimic?

— Mi-aţi dat o idee, domnule Dimitrescu. Aţi pomenit mai adineaori eventualitatea unui avertisment. Ideea mi se pare interesantă…

Celălalt ridică din umeri:

— Emiteam simple ipoteze, fără să mă gândesc la ceva anume.

— Aveţi duşmani? Gândiţi-vă bine şi nu omiteţi trecutul, cât de îndepărtat. Am quasi certitudinea că expeditorul acestor colete e un sadic, dar mai înainte de toate un mare ranchiunos. Un ranchiunos sadic, care nu acţionează la întâmplare.

Gina prinse ideea din zbor, şi Milord îşi zise că femeia nu era deloc proastă:

— Apelând la o logică elementară, rezultă că noi şi Bălăcescu avem un duşman comun. Păi, e simplu atunci!

— Ce vrei să spui? întrebă bărbatu-său.

— Nu avem decât să scormonim în viaţa noastră şi-a lui Bălăcescu şi să descoperim eventualele cunoştinţe comune şi, mergând din aproape în aproape, să-l depistăm pe vrăjmaş.

Inspectorul era de acord.

— Corect. Este ceea ce i-am sugerat de altfel şi domnului Bălăcescu.

— Mihai îl privi nedumerit.

— Practic, cum procedăm? Aranjăm o şezătoare şi ne povestim vieţile?

— Şi asta ar fi o variantă, râse inspectorul, dar se poate începe cu compararea agendelor telefonice, mai vechi şi mai noi. Un Popescu, să zicem, care figurează şi în opisul dumneavoastră şi al diplomatului, constituie deja un fir de care ne-am putea agăţa.

— Şi dacă, din întâmplare, avem acelaşi tâmplar sau aceeaşi pedichiuristă?!

— Nici pe aceştia nu-i veţi ignora. Mai înainte de toate, trebuie însă să vă gândiţi bine, să vă foraţi serios trecutul cât de îndepărtat. Înclin să cred că necunoscutul, sau poate necunoscuta, e un mare rănit, un mare ofensat, sau cel puţin aşa se consideră el. Vedeţi, de multe ori lovim şi ştergem chestiunea din memorie, trecem mai departe, dar cel vătămat nu uită niciodată.

Dimitrescu dădu din mână cu sensul „hai să fim serioşi!“

— N-am lovit, domnule, pe nimeni, n-am rănit şi nici n-am ofensat. Fac parte dintre norocoşii care n-au avut nevoie să dea pe nimeni la o parte ca să avanseze, aşa că n-am luat locul nimănui.

— E o şansă, aprecie Milord, pe care n-au avut-o mulţi.

Nevastă-sa o scăpă.

— Crezi că Mar…

Fulgerată de privirea lui bărbatu-său, amuţi brusc. Mănescu simulă a nu fi sesizat momentul şi se ridică:

— În sensul acesta v-aş recomanda să reflectaţi.

Îi părăsi îngândurat. Exista totuşi o prezumtivă victimă în viaţa lor. *Mar*… putea fi Maria, Marinescu, Mareş, Marin, Marcovici, Marcu şi încă o grămadă, n-avea decât să consulte cartea de telefon… Dar, în primul rând, „arhiva“ lui Bălăcescu, dacă acesta va fi dispus să i-o pună la dispoziţie. Îl interesa orice persoană al cărei nume începea cu silaba *Mar*. Bărbat? Femeie?

* * *

Codruţa nu era propriu-zis handicapată, ci, pentru a folosi termeni concreţi şi nenuanţaţi, prea cuminte, genul acela

de copil-îngeraş pe care unde-l aşezi, acolo stă. Aşa rămăsese şi la şaptesprezece ani şi dacă cineva, nu prea imbecil, s-ar fi ostenit s-o analizeze, ar fi constatat că impresia de retardată pe care o lăsa se datora unei lipse de personalitate puţin comune, a unui minim de forţă interioară, a timidităţii excesive. Era organic incapabilă de cea mai mică împotrivire, nu contrazicea pe nimeni, moale şi lesne de modelat, ca o plastilină. Bineînţeles, nu avea o minte strălucită, dar în circumstanţe mai generoase sau măcar obişnuite ar fi evoluat normal, o persoană despre care s-ar fi putut afirma că-i drăguţă şi cumsecade, cam bleagă, dar bună şi blândă ca pâinea lui Dumnezeu Apelând la ideea de destin, cel al Codruţei era strict dependent de calitatea oamenilor pe mâinile cărora ar fi încăput.

Nu prea înaltă, bine făcută spre fragil, cu o frunte lată şi joasă, trăsăturile regulate aveau tendinţa de a aluneca spre tâmple. Impresia era accentuată de ochii căprui-aurii, un pic cam depărtaţi. Ca notă generală, aspectul sugera spontan o păpuşă, cu drăgălăşenia inerentă noţiunii.

Nici măcar naşterea nu-i afectase imaginea de îngeraş cuminte şi nu operase schimbări de personalitate. Intervenise doar ceva nou în viaţa ei, o păpuşă adevărată; o adora şi-i plăcea s-o îngrijească şi să se joace cu ea.

Taică-său fusese aviator şi murise de tânăr, culmea – farsă a destinului – nu în aer, ci pe şosea, într-un banal accident rutier. Maică-sa, Laurenţia Florian, mânată de un spirit de aventură nestăvilit, în ciuda faptului că sărise binişor din patruzeci de ani, se balada pe termene nedeterminate prin străinătate, nu se ştie exact cu ce bani. Din când în când, dădea câte un semn de viaţă, expediind ilustrate cu text lapidar şi convenţional din cele mai neaşteptate colţuri ale lumii: Bahamas, Noua Zeelandă, Trinidad Tobago…

Codruţa rămăsese în grija Donei, soră-sa, chiar dacă pe aceasta din urmă situaţia o plictisea şi o incomoda. Nu avusese însă încotro, nimeni din familie nu era dispus s-o primească pe Codruţa. Dona împlinise douăzeci şi şase de ani şi era manager la o fabrică de confecţii care lucra

pentru Germania şi Israel. Avea o frumuseţe incontestabilă, dar aspră şi dură à la Irene Papas. Pe cât era de drăgălaşă Codruţa, pe atât de antipatică era Dona. Peisajul ei sufletesc se asorta perfect cu exteriorul.

Cele două surori stăteau în apartamentul care aparţinuse părinţilor, patru camere într-un imobil curăţel, construit cândva prin asociere. Împreună cu ele mai locuia Toni Barbu, un bărbat de treizeci de ani, fără o ocupaţie precisă, dar, amănunt notabil, banii nu-i lipseau niciodată. De fapt, Toni era un soi de moştenire, inventar viu preluat de la Laurenţia, al cărei amant fusese vreme de câţiva ani. Dona nu profitase niciodată de escapadele peste graniţă ale maică-sii ca să-l dea afară. Se obişnuise cu el, într-un fel făcea parte din familie, participa corect la cheltuielile casei şi, pe deasupra, era şi util. El se ocupa de toate problemele administrative, ştia să bată un cui, să repare o siguranţă sau să înlocuiască o garnitură. Bine clădit, de o masculinitate specială, semăna cu Michael Madsen.

De menaj nu se ocupa nimeni. O femeie de serviciu venea o dată pe săptămână pentru curăţenie, iar mesele se rezolvau cu pacheţele de la supermarket şi ceea ce oferă comerţul stradal – pizza, gogoşi, pateuri, plăcinte. De când se născuse Floricel, Codruţa învăţase să prepare orez şi griş cu lapte, „supiţe“ de zarzavat uşoare.

Trăgând linia, duceau o existenţă de azi pe mâine, care părea să se eternizeze, şi, tot la fel, părea să nu deranjeze pe nimeni. Toni avea aerul unui om mulţumit, Codruţa era fericită să se ocupe de fetiţă, despre Dona nu se putea afirma nimic. Niciodată nu ştiai ce simte şi ce gândeşte.

Dona se întoarse acasă pe la cinci după-amiază. În timp ce asculta mesajele de pe robot, se dezbrăca din mers. Rochia o scoase pe balcon, la aerisit, lăsă la muiat lenjeria în chiuveta din baie. În fine, cu un suspin de plăcere, intră sub duş. Se spăla ca americancele – cel puţin aşa rezultă din filmele lor – din cap până în picioare, fără să-şi menajeze părul. Cu un turban prins pe cap, aranjat în acelaşi stil, yankeu, şi înfăşurată într-un voluptuos halat de

baie, intră în camera de zi. Aprinse o ţigară şi decise că e momentul să intre în atmosfera domestică, să ia contact cu realitatea cotidiană. Dintâi, făcu un tur de orizont pentru a lua notă de prezenţa colocatarilor şi constată că Toni încă nu se întorsese. În schimb, Codruţa era acasă. Îşi dădu seama de-asta imediat, după supa de conopidă care fierbea pe maşină. Făcu focul mai mic şi intră în odaia soră-sii.

Codruţa stătea lângă patul fetiţei, „interpretând“ o poveste. Concret, îşi schimba vocea şi se strâmba în funcţie de personajele care evoluau. Dona o măsură cu dispreţ şi iritare abia stăpânită. Uite aşa, era în stare să piardă zile întregi sporovăind despre zâne şi căpcăuni sau lălăind câte un cântecel. O interpelă brutal, fără bună ziua sau alt preambul:

— Nu te plictiseşti niciodată? Practic, povesteşti pereţilor, ce poate să priceapă icra asta de-un an.

Codruţa îşi răsuci capul, adresându-i Donei un zâmbet „de viţică“:

— Aşa recomandă specialiştii, altfel cum vrei să înveţe să vorbească?… Ai avut o zi bună?

— Nu la fel de bună ca a ta, răspunse Dona acră.

— Îmi pare tare rău… Eu m-am simţit foarte fericită!

— Serios? Ce s-a întâmplat atât de extraordinar?

Ochii Codruţei se umeziră şi declară emoţionată:

— Floricel a pronunţat azi-dimineaţă pentru prima oară *mama*! Dar ştii cum? Aşa… desluşit.

Cealaltă se strâmbă a mare scofală:

— Chestia-i că n-are cui zice tată… Porcul ăla a sunat?

— Da, m-a rugat să-l mai aşteptăm câteva zile.

— Şi tu l-ai păsuit?

În vocea deja acută, gâlgâia sămânţa de scandal. Codruţa ridică din umeri cu o nepăsare care o scoase din sărite pe soră-sa.

— Ce puteam să fac?! Dacă n-are, n-are, nici tu nu ai mereu.

— Dar nici nu m-am apucat de plodit prin străini, iar ţie nu ţi-a lipsit nimic. Mi-ar plăcea şi mie să fac pe cucoana, parazitând pe bani munciţi de altul…

Codruţa începu să se joace cu fetiţa, alintând-o în toate felurile. Lucrurile nu stăteau chiar aşa cum le prezenta soră-sa. Avea o pensie alimentară decentă de pe urma aviatorului, iar Laurenţia, oricât de uşuratică ar fi fost, ori de câte ori pleca, îi lăsa Donei sume considerabile pentru casă şi întreţinerea mezinei. Pe Dona, în afară de avariţie şi de aviditate pentru orice înseamnă material, o scotea din fire placiditatea şi inconştienţa soră-sii, invidiind-o pe undeva că nu pune nimic la inimă. E ca un căţel de salon care consumă şi dă toată ziua din coadă de fericit ce e! Continuă să-şi macine furia:

— Porcul! E şi escroc pe deasupra! Sună întotdeauna în lipsa mea, ştie că pe tine, căscată cum eşti, te poate păcăli cum vrea.

Codruţa continuă şi ea să-şi alinte fetiţa, de parcă n-ar fi auzit nimic sau n-ar fi fost vorba despre ea. Era mai mult decât putea răbda Dona care declară cu satisfacţie otrăvită, ştiind că merge direct la ţintă:

— Pe zi ce trece, devii tot mai iresponsabilă. Voi lua legătura cu un avocat să îndeplinească formalităţile de punere sub interdicţie.

Codruţa se interesă distrată:

— Pe cine vrei să pui sub interdicţie?

— Pe tine, vezi bine, izbucni soră-sa, doar nu pe mama mare! Fetiţa, evident, o vom da spre adopţie, nu poţi încredinţa unui handicapat creşterea unui copil, iar în ce mă priveşte, nu mă interesează plozii altora. Dacă tânjesc de dorul lor, îi fac pe ai mei.

Codruţa strânse cu patimă bebeluşul la piept, de parcă în momentul acela cineva s-ar fi pregătit să i-l smulgă. O spaimă înlăcrimată se instalase în ochii aurii:

— N-ai să faci asta, Dona... Ştiu că n-ai s-o faci! Promite-mi că n-ai s-o faci... Începu ea să plângă. Nu ştiu ce vrei de la mine.

— Ba ştii foarte bine. În definitiv, lucrez doar în interesul tău, mie nu-mi iese nimic de-aici.

În adâncul sufletului, se mai muiase. În realitate, ţinea la „retardata asta mică“. De când se ştia, avusese grijă de ea,

căci Laurenţia îşi văzuse de viaţa ei de parcă n-ar fi fost mamă a doi copii, dar făcea parte dintr-o anumită categorie de sadici care încearcă o voluptate perversă chinuind exact fiinţele cele mai dragi.

— Fac tot ce spui tu, şopti Codruţa cu buzele lipite de buclele firave ale fetiţei, n-am să-ţi ies din cuvânt... Dacă-mi luaţi copilul, mă sinucid!

Dona se înfurie:

— Ai trecut la ameninţări? Faci progrese, te felicit, doar că pe mine nu mă impresionează. Vrei să te omori, n-ai decât, dacă nu eşti în stare de altceva.

Ieşi, trântind uşa. Ştia că nefericita nu minte. Nu trăia decât pentru plod şi se putea afirma că doar naşterea acestuia îi stârnise interesul pentru viaţă. Până atunci, trăise şi se comportase ca un mic animal care respiră, mănâncă, doarme şi asistă indiferent la scurgerea anotimpurilor, la tot ce se petrece în jur.

Rămasă singură, Codruţa începu să-şi legene fetiţa, bâiguind în neştire:

— Orfana mamii, orfană...

Toni sosi acasă după ora şase, încărcat de pachete care, după ambalaj, păreau apetisante şi costisitoare. Dona, în ţinută de casă – pantalon colant şi top care-i punea în evidenţă silueta suplă şi picioarele neobişnuit de lungi –, îi aruncă o privire ironică:

— Ai dat lovitura?

Toni, congenital binedispus, începu să râdă:

— Nimic nu-ţi scapă deşi, fie vorba între noi, eşti ingrată. Mereu aduc ceva bun acasă.

— Constat că azi te-ai întrecut pe tine însuţi.

Îl ajută să ducă pachetele în bucătărie şi bărbatul prezentă, nespus de fericit, conţinutul fiecăruia:

— Sos *Rémoulade*, brânză *Rondélé* cu nuci, jambon, îngheţată McFlurry, icre de Manciuria, raci...

Dona avu un gest de repulsie:

— Raci?! Eu nu pun mâna pe ei. N-am mâncat niciodată şi habar n-am cum se prepară.

— *No problems*, îi face tetea! Am crescut pe malul unei bălţi...

— Mi se face greaţă numai când îi văd.

— Fraiero, ăştia au ajuns azi delicatese. Să fi mâncat la maică-mea un pilaf de raci cu nuci!... Scordolea îi zicea.

— Să fii sănătos! Zi, ce lovitură ai dat!

Umplură frigiderul şi se întoarseră în sufrageria living. Toni îşi turnă o doză zdravănă de Smirnoff, se interesă prin gesturi dacă vrea şi Dona şi, în sfârşit, îşi aprinse o ţigară:

— Am curăţat nişte fraieri la poker.

Femeia schiţă un pârţ dispreţuitor cu buzele:

— Găinării!

— Hmm, măcar de-aş prinde eu în fiecare zi o găinărie de-o mie de dolari, peste treizeci de milioane!

— Tot găinărie! Tunurile mari, alea trebuie să te intereseze!

— Până la tunurile alea mari, îţi trebuie creiţari pentru coşul zilnic, cum zic ăia la televizor. Dar de când te ştiu, nu te mulţumeşte nimic, exact ca pe maică-ta!

Dona se crispă:

— Nu trebuie să-mi aminteşti mereu că ne cunoşti pe-amândouă la fel de bine şi sub toate aspectele.

Toni, care pretindea că nu se născuse încă femeia care să cânte „cucurigu“ în locul lui, replică nonşalant:

— Frumoasa mea, tu mi-ai dat această posibilitate. Ai tras chiar de mine...

— Tu fiind altfel, un monument de moralitate.

— Nici nu mi-ar plăcea, râse Toni, genul n-are haz, dar am în traistă unele principii care mă fac să mă simt bine cu mine însumi. De dragu’ tău, am încălcat unul dintre ele. Să-ţi spun care?

Dona îl măsură cu o ură specifică discuţiilor încinse:

— Ştii care-i norocul tău?

— Că nu te poţi dispensa de serviciile mele multilaterale.

— Eşti un porc!

Toni nu se formaliză şi se interesă zâmbind:

— Ce facem, scumpa? Ne certăm? Hotărăşte-te, ca să ştiu dacă trebuie să-mi schimb programul.

Dona ridică din umeri şi îşi găsi de treabă, aranjând nişte fleacuri pe servantă. Nimic nu-l putea scoate din sărite pe Toni, şi acesta era exact amănuntul care o scotea pe ea din fire. Toni nu se lăsase niciodată impresionat de persoana ei care, de obicei, impunea, cei mai mulţi, chiar colegi, încercând un fel de respect amestecat cu teamă.

Barbu îi interpretă pozitiv tăcerea şi conchise optimist:

— OK!, deci nu ne certăm. Ce-ai zice de o ieşire la *White Horse?*

Dona îl privi mirată:

— Ai adus o grămadă de bunătăţi, ce sens are să ieşim?

— Vezi, ăsta-i păcatul tău, cauţi un sens în toate alea! Şi ce dacă am adus? Nu mai funcţionează frigiderul? A fost o zi bună şi am chef să mă distrez.

Femeia deveni atentă:

— S-a mai întâmplat şi altceva, exceptând victoria ta la poker?

Înainte de a răspunde, Toni dădu peste cap ultima înghiţitură de votcă. Chiar pe chipul lui veşnic radios, expresia de încântare era evidentă. Exulta.

— Am reuşit să intru în cercul de pokerişti al domnului avocat Matei Drăguşin, mare senator liberal.

Dona nu-şi camuflă surpriza. Întrebă îngrijorată:

— Pe el l-ai curăţat de bani? Sper că ai avut atâta minte…

— Nici o grijă. Marele păgubaş e altcineva. Trebuie să ştii că i-am făcut o impresie bună. Dacă n-aş fi modest, aş zice chiar excelentă…

Dona se interesă ironică:

— Ce tehnică ai folosit?

— Gâdiliciul în cel mai curat stil bizantin. Recte, l-a impresionat că-i ştiu biografia pe dinafară – vezi Doamne, cât îl admir şi de când îl urmăresc…

— Hm, de-ar şti în ce scop te-ai documentat!

— N-are de unde să ştie! *Pour la bonne bouche*, i-am servit clişeul tradiţiei liberale care-mi chinuie familia de un secol jumate.

— Bineînţeles, nu l-ai omis pe bunică-tău, fost deputat

interbelic, mort la Canal.

— Normal. A rămas cu gura căscată şi sunt convins c-o va face, va verifica arhivele Parlamentului.

Dona îşi subţie privirea bănuitoare:

— Concret, ce urmăreşti?

Toni Barbu rânji:

— Ia ghici!

Dona trecu gânditoare în dormitor şi începu o pregătire meticuloasă pentru ieşirea din aceeaşi seară. La restaurant, după câteva pahare, va scoate mai mult de la Toni. Pentru prima dată de când îl cunoştea, se întrebă dacă n-ar fi cazul să se gândească mai serios la o eventuală căsătorie cu Toni. Hm, Dona Barbu nu dă rău... Înainte de toate, trebuia însă să se încredinţeze... Ar fi o mişcare dibace?

* * *

Fiind sâmbătă, Milord se trezi mai târziu şi, oricum, intenţiona să-l viziteze pe Harald Bălăcescu, după ce acesta îşi va fi epuizat supliciile matinale. Diplomatul îl informase că face în fiecare dimineaţă jogging şi că petrece cel puţin un ceas la bazin prevenind astfel boli cu nume complicate care-i urmăreau familia de mai multe generaţii.

Aruncându-şi ochii pe fereastră, constată că se anunţa o zi însorită, apoi că peste noapte pajiştea se umpluse de lalele multicolore – fantastică performanţa grădinarului dat fiind că se aflau în plină vară! – sugerându-i lui Dinu un uriaş paner cu ouă de Paşte sau globurile policrome ale unui brad de Crăciun. Oricum, atmosferă de sărbătoare. Îl văzu pe Nea Fane care îşi începuse deja treaba, pigulind grădina. Era un pensionar din vecini, încă în putere, învăţător odinioară, în realitate însă, horticultor nerealizat. Bineînţeles că remuneraţia Măneştilor îi pica bine, dar hotărâtoare fusese dragostea lui pentru flori şi plăcerea de a lucra în aer liber.

După ce făcu zece bazine, un duş şi alese din garderoba à la Amedeo Nazzari – peste patru sute de completuri

figurau în inventarul macaronarului! – un costum uşor, se duse în bucătărie să-şi prepare cafeaua. Menajera avea liber sfârşitul de săptămână, aşa că Dinu, care nu era un găman, sărea cu uşurinţă peste micul dejun, mulţumindu-se cu o turcească dură şi cu un suc de fructe. Puse apa la foc, apoi, din obişnuinţă, consultă agenda casei, mai precis uşa frigiderului care se afla într-o nişă din antreul ce ducea spre bucătărie şi unde tatăl şi fiul îşi afişau programul când acesta ieşea din cotidian. Găsi un fluturaş lăsat de domnul Mănescu senior, anunţând lapidar: *Sunt la Nora. Mă întorc cel mai târziu mâine seară.*

Pe buzele lui Dinu, fine, dar puţin cam subţiri, alunecă un surâs. Uite unul care a ştiut să-şi trăiască viaţa! Chiar şi azi, la senectute bine instalată, mai ştia să se bucure, să stoarcă plăcere din orice moment – „viaţa e aici şi acum“ – şi întreţinea, se pare că onorabil, o legătură afectuoasă cu o distinsă doamnă. Nora era văduva unui medic, rasată, spirituală, elegantă şi – adulată toată viaţa – incapabilă să-şi imagineze existenţa în lipsa unui curtezan, a unui *chevalier* servant, a unei iubiri, fie ea şi platonică.

„Have a good time, daddy!“, îi ură Dinu surâzând şi se duse în dormitor să se îmbrace.

În drum spre Bălăcescu, inspectorul se opri la magazinul de antichităţi din apropierea Pieţei Amzei, fără a avea un scop anume, ci doar pentru plăcerea de a admira „lucruri vechi şi frumoase“, adevărate obiecte de artă cărora, atunci când nu le putea rezista, le achiziţiona uşurându-şi considerabil portofelul.

Dinu era un mare amator de frumos indiferent pe ce planuri s-ar fi manifestat acesta, fiinţe omeneşti, peisaj viu sau neînsufleţit, frază, comportament, manieră. În consecinţă, Milord prezenta aceeaşi ipostază de ins rafinat şi civilizat, chiar dacă nu existau martori ai evoluţiilor sale, acelaşi la serviciu, pe stradă sau singur în sala de baie. Avea oroare de trivial şi, chiar în monologurile interioare, limbajul, în părerea unora afectat, rămânea la fel de curat, „scăldat în detergent“, după cum calificau colegii.

Conştient pe de altă parte că face notă discordantă în peisajul contemporan, că într-un fel şi-a greşit epoca aşa cum poţi greşi o adresă, că o dată cărţile tăiate şi împărţite, nu mai există drept de opţiune, decisese, încă din adolescenţă, că trebuie să se adapteze, ori cel puţin să dea impresia că nu se abate de la normal. Putea fi *vieux jeu* în sinea lui, la el acasă, în preferinţe şi hobbyuri, dar, în viaţa de zi cu zi, trebuia periate nostalgiile; era obligat să iasă în întâmpinarea vieţii, exact ca orice contemporan de calitate sau bădăran calificat, să nu se mire de nimic din ceea ce pentru cei din jur nu constituia decât fleacuri, aceleaşi fleacuri pe care el, personal, le nota dezastruos. Astfel, deşi crispat şi amendând grav unele situaţii, izbutea totuşi să arboreze – chestiune de autocontrol permanent şi antrenament – un surâs pe cât de luminos, pe atât de convingător.

Magazinul era ca aproape întotdeauna *full* de obiecte splendide, iar un novice s-ar fi mirat unde stătuseră ascunse vreme de cincizeci de ani, cum de societatea românească le mai putuse păstra în ciuda cruntelor vicisitudini pe care le traversase. În realitate, de-a lungul mai multor generaţii, obiectele îşi schimbaseră stăpânii şi un ochi versat, cum ar fi fost de pildă tatăl lui Dinu, alt mare amator de obiecte antice, ar fi recunoscut cu uşurinţă în vitrinele de azi, obiectele pe pare le admirase în consignaţiile epocii cu douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani în urmă.

Dinu se oprise dinaintea unui set de farfurii, porţelan de Delft, pe care şi le închipuia foarte bine înşirate pe căminul din sufragerie. Un omuleţ între două vârste, cu o claie de păr alb ca omătul şi ochelari bifocali încălecaţi pe un nas cărnos, şi despre care Milord ştia că e patronul magazinului, se apropie zâmbind prietenos. Mănescu salută reflex. Nu se cunoşteau personal. Omuleţul rosti fără introducere:

— Dacă am ajuns ca printre clienţii noştri să se numere şi slujitori ai Poliţiei, înseamnă că într-adevăr progresăm. NATO nu mai e aşa departe.

Inspectorul începu să râdă surprins şi totodată amuzat.

Era pentru prima oară într-o carieră de zece ani când i se ghicea, şi încă de la prima vedere, identitatea. În unanimitate era luat drept cetăţean din Vest, iar presupusele profesii vizau lumea marilor stilişti, a diplomaţiei sau a artei. În treacăt fie spus, amănuntul în sine plus faptul că evolua cu dezinvoltură în mediile cele mai rafinate îi confereau un avantaj net, în special atunci când lucra sub acoperire. În nici un caz, nu se confrunta cu dificultăţile întâmpinate de colegii pe care meseria îşi punea foarte repede amprenta: sticleţi.

— Ce vă determină să credeţi că fac parte din Poliţie?

— Întâi, daţi-mi voie să mă prezint… Baldovin. Alecu Baldovin. Domnule inspector, aproximez gradul, ţinând seama de vârsta dumneavoastră…

— Aţi „aproximat“ bine, râse Mănescu.

— Deci, domnule inspector, un bun negustor trebuie să fie în primul rând un bun cunoscător al naturii umane. Trebuie să ştii ce să oferi fiecăruia, să intuieşti la ce fel de frumos vibrează, cum s-ar spune, să nu arunci mărgăritare porcilor şi nici ţigănci apetisante unei persoane fine.

— Presupun că aveţi dreptate, emise Milord ca să spună ceva.

— În ce vă priveşte, ca să fiu foarte cinstit, nu cred că v-aş fi „citit“, dacă nu v-ar fi trădat un gest reflex. Astă-iarnă, poate vă mai amintiţi, ne-aţi făcut o vizită. La un moment dat, au intrat doi mascaţi în magazin…

— Exact, ţin minte, doar că eu n-am intervenit. Bodyguarzii dumneavoastră s-au descurcat perfect, i-au imobilizat imediat.

— Da, surâse Baldovin, dar la intrarea lor, dumneavoastră aţi dus reflex mâna sub haină, după revolver. Un gest, i-aş zice tipic, inconfundabil.

— Aveţi un remarcabil spirit de observaţie.

— Sunt doar foarte atent… Vă servim azi cu ceva?

Mănescu arătă spre setul de farfurii:

— Opriţi-mi asta… Trec mâine să le achit.

Părăsi magazinul bine-dispus.

Când sună la uşa lui Bălăcescu, acesta tocmai îşi terminase programul „intim“ al dimineţii. Îl primi într-o ţinută de casă estivală – tricou şi pantaloni scurţi –, şi Mănescu îşi zise că arăta odios. Tipul era scheletic, complet descărnat, efectiv piele pe oase, de te mirai că nu se aud oasele ciocnindu-se. Se putea consola însă că îmbrăcat, mai ales la costum, avea o siluetă elegantă, de dansator profesionist.

Abordă imediat chestiunea care-l obseda:

— Domnule inspector, am citit şi am auzit în nenumărate rânduri că, în general, oamenilor li se întâmplă ceea ce li se potriveşte.

Dinu începu să râdă. Intuia ce avea să urmeze, dar nu-l întrerupse.

— La cincizeci şi unu de ani, consider că mă cunosc bine, în măsura în care îi este dat unui individ să se cunoască. Din orice parte m-aş privi şi oricât de adânc aş scormoni înlăuntrul meu, nu găsesc nimic care să sugereze măcar, să semene pe departe cu ceea ce mi se întâmplă acum. Mă mulţumesc cu orice explicaţie, chiar şi pseudo-ştiinţifică.

— S-ar putea, surâse Milord, ca principiul pe care l-aţi enunţat să fie fals sau să nu fie universal valabil.

Diplomatul îl privi o clipă derutat:

— Iată un aspect la care nu m-am gândit… Dar lăsând la o parte axiomele, de ce acest dement m-a ales tocmai pe mine ca depozitar al unor bucăţi de cadavru?

— Mi-aţi mai pus această întrebare şi, pentru moment, răspunsul nu s-a schimbat. Faptul în sine fie a rezolvat o problemă de depozitare, fie constituie un avertisment, fie o răzbunare.

— Scuzaţi-mă, se strâmbă Harald Bălăcescu, dar niciuna dintre variante nu mă convinge.

Dinu surâse deconcertant de fermecător:

— Nici pe mine. De unde trebuie să pornim? După cum ştiţi, vecinii dumneavoastră, familia Dimitrescu, au primit şi ei un colet. Situaţiile sunt identice şi au autor comun. E foarte posibil ca acesta să se ascundă printre cunoştinţele comune.

— Adică să găsim o persoană pe care s-o cunoaştem şi eu, şi Dimitreştii?

— Exact.

— Practic, cum procedăm? Organizăm un colocviu?

— Şi asta, dacă va fi necesar. Vom începe însă cu consultarea agendelor de telefon. Dacă un singur nume figurează în ambele agende, a dumneavoastră şi a Dimitreştilor, avem deja o pistă. Poate că nu va fi cea valabilă, dar până la proba contrarie, merită luată în seamă.

Pe chipul diplomatului se aşternu o expresie de scepticism, era limpede că nu miza pe pista inspectorului principal, dar se ridică şi aduse din birou o agendă de mărimea unui caiet şcolar, îmbrăcată în piele.

— Sunt convins că nu vă va conduce nicăieri – şi i-o întinse –, dar, mă rog, voia dumneavoastră... Nu facem parte din aceeaşi lume, nici ca vârstă, nici ca preocupări şi, de altfel, cercul meu de cunoştinţe e foarte restrâns.

— Nu se ştie niciodată, zâmbi Mănescu. Vom compara azi agendele, şi mâine dimineaţă v-o restitui.

— Dacă ştiam că vă interesează, v-o trăgeam la xerox. În fine, până mâine dimineaţă, nu-i o problemă.

Mănescu ghici conţinutul coletului de cum îl văzu. Ca şi în cazul Dimitreştilor, fusese lăsat chiar în faţa uşii apartamentului, doar că era împachetat simplu, nu atât de dichisit.

— Ce-i asta? îngăimă diplomatul, deşi ghicise şi el despre ce poate fi vorba. Încă...

— Da, surâse crispat Milord, încă un colet macabru. Îmi vine să cred că persoana nu mai are răbdare.

Scoase briceagul şi tăie atent sfoara şi hârtia groasă, albastră. Se dădură înapoi, oripilaţi: o masă informă de carne în care se desluşea limpede unul din sânii femeii.

Inspectorul dispuse prin radio ridicarea şi transportarea coletului la Medico Legal. Dispunea deja de cinci piese din trupul sfârtecat – capul, ambele gambe, o mână şi o parte din bust. În curând, vor putea reconstitui întregul – nu se îndoia că pachetele vor continua să se succeadă – ca într-

un puzzle fioros.

Diplomatul nu-şi revenea din stupefacţie:

— Cine, domnule? Cine să-l fi adus? Şi când?

— Cine? Oricine din interiorul blocului sau din afara lui. Când? În ultima jumătate de ceas, de când am sosit la dumneavoastră... Marele clenci e însă altul, adăugă mai mult pentru sine. De ce atâta grabă? A păstrat cadavrul luni de zile şi, dintr-o dată, se debarasează de el în regim de urgenţă. E un calcul sinistru sau ceva îl obligă să procedeze ca atare?

Bălăcescu se holbă. Panica, perplexitatea şi indignarea altoite pe uscăciunea sa congenitală deveneau ilare, şi Dinu îşi stăpâni râsul. În ciuda dramatismului situaţiei, efectul comic era real şi Milord se gândi că încă nu întâlnise ceva la fel de caraghios.

— Pe mine mă întrebaţi?! Habar n-am ce bâzdâgănii pot trece prin mintea unui smintit. Ce ştiu cu siguranţă e că trăiesc un coşmar, gangsterii din Chicago sunt nişte iepuraşi pe lângă bandiţii din Bucureşti. Ţinem în buzunar OK-ul pentru NATO!

* * *

Alcoolul, ţigara şi nopţile pierdute sunt cei mai înverşunaţi duşmani ai tinereţii. Cel puţin aşa auzise în nenumărate rânduri şi Ciprian Poenaru, atent la conservarea fizicului mai abitir decât o balerină.

Îşi impusese un ritm de viaţă spartan. Interdicţia nopţilor pierdute nu putea fi însă respectată, căci era inerentă modului său de a-şi câştiga existenţa. Încerca să compenseze abuzul prin somn prelungit până la amiază şi intense exerciţii fizice.

De aceea, când se întoarse de la club, pe la trei dimineaţa, deşi ar fi băut cu mare chef un whisky cu gheaţă, se abţinu, mulţumindu-se cu o sondă de suc de morcovi. În timp ce-l sorbea întins în şezlongul de pe terasă, respirând cu aviditate aerul nopţii de vară, primenit

de răcoare, sună telefonul. Îşi închipui că îl caută Andreea. Ora nu-l surprindea, vorbea chiar din camera ei, pe celularul personal, şi nu era prima oară când telefona după spectacol ca să-l anunţe că îi e dor de el şi ca să se asigure că Ciprian o iubea la fel de mult ca acum cinci sau şase ceasuri.

— Da, iubito, răspunse fericit, gândindu-se cu plăcere la conversaţia „diabetică“, după cum ar fi etichetat domnul senator Drăguşin, ce avea să urmeze. Când recunoscu glasul tăios, dispoziţia lui Ciprian luă un lift accelerat spre subsoluri.

— 1000. Până cel mai târziu duminică seara.

Tânărul simţi că i se taie respiraţia:

— Dar e joi! Când să fac rost de o sumă atât de mare? Vă implor să mă înţelegeţi, lăsaţi-mi timp să fac rost de ei.

— Să aştept până îi economiseşti?

— Trebuie să mă împrumut, nu găsesc imediat creditori pentru o mie de dolari. Abia v-am dat cinci sute, săptămâna trecută.

La capătul firului, se auzi un rânjet.

— S-au dus pe medicamente. Ambele persoane sunt bolnave… Somn uşor, tinere.

Convorbirea se întrerupse. Lui Ciprian îi dădură lacrimile de grijă şi de furie neputincioasă.

* * *

De când se pensionase, prânzeau împreună la ceasurile „treişpe treizeci fix“, ceea ce însemna că Dumitru Sofron înghiţea cu noduri, fiecare dejun constituind un supliciu. Lăsă mâncarea zgârcită, sălcie, economică şi „sănătoasă“, dar Terorista rezerva de regulă acestui moment al zilei, observaţiile cele mai acide, veştile cele mai proaste, reproşurile cele mai perfide şi necruţătoare. Ca notă aparte, faţă de cotidian, pe buzele doctoriţei flutura azi un surâs continuu de satisfacţie rea şi grasă. Cu inima cât un purice, anticipând catastrofe, lui Sofron i se făcu aproape rău de

frică, simţind că, dacă mai ia o singură înghiţitură, cu siguranţă va voma. Oricum, bucatele de pe masă îi făceau greaţă pentru că, dacă îi repugna ceva, erau bamele şi „mâncărica de pipoţele“. Bamele băloase ca un Saint Bernard – păcat, pentru că altfel e un câine eminamente simpatic –, iar pipotele, încă din copilărie, îi sugerau nişte funduliţe lubrice, sex de câine contorsionat.

Cum pe platoul din mijlocul mesei se afla tocmai o tocăniţă de pipoţele, Dumitru acuză o durere de cap, o uşoară insolaţie, probabil a umblat prea mult în soare, fără pălărie.

Ecaterina îi îndreptă o privire „meseriaşă“. Se simţea mulţumită ori de câte ori putea realiza o economie – se bucura şi la o linguriţă de zahăr – aşa că dejunul, masa principală a zilei, curăţată şi rămasă în frigider, reprezenta un chilipir nesperat. Dar nu i-ar fi convenit nici ca Sofron să se îmbolnăvească, o simplă folie de aspirine, şi tot te costă o avere. Rezultatul fulgerătorului consult o linişti însă, după părerea ei, bărbatu-său arătând înfloritor. Cine ştie cu ce s-o fi săturat prin târg, era cheltuitor şi pofticios şi dacă avea vreun bănuţ în plus gusta pe la diverse tarabe. Îi recomandă încântată:

— Avem caise la desert, dar dacă nu te simţi bine, nu ţi le recomand, sunt cam indigeste. E chiar recomandabil să laşi din când în când stomacul să se odihnească.

— Ai dreptate, se grăbi să fie de acord Dumitru gândindu-se că Terorista se cară după-masă la contravizită, iar el are dosită în buzunarul unui casetofon stricat o bancnotă de o sută de mii. O să ia câţiva mici la taraba din capătul străzii, o bere-două la „Licurici“, îi mai rămâne ceva şi pentru altă dată, şi se cheamă că, până la urmă, va fi o zi reuşită. Perspectiva luminoasă îi schimbă spre trandafiriu expresia, pe care nu şi-o camuflă la timp. Doctoriţa constată:

— Ai deja altă mină. Postul este salutar! Omul este sclavul mâncării. Ehei, nu-s proşti musulmanii când afirmă că omul îşi sapă groapa cu propriii lui dinţi!

Aerul fericit dispăru instantaneu de pe chipul lui Sofron.

Din nici un punct de vedere nu era bine ca nevastă-sa să-şi închipuie că-i merge prea bine. Ardea de nerăbdare să se ridice, dar Terorista nu putea fi de acord ca cineva să părăsească masa înaintea ei. După ce şterse cu poftă restul de sos din farfurie cu miez de pâine, declară:

— De când mă ştiu, eu am un principiu: dacă ciorba nu fierbe pe plita ta, nu te apuca să ridici capacul. Adică, nu te băga în oala altuia. Ce văzui eu astăzi...

Dumitru Sofron se interesă prudent:

— Ce-ai văzut?... La spital?

— Aşi, la spital! Aici, chiar la noi în bloc... Bălăcescu a mai primit un pachet şi sunt gata să pariez pe zece mii de lei că ştiu ce conţine.

Se lăsă pe spatele scaunului, urmărind reacţia bărbatului ei.

— Ce?

Glasul doctoriţei bubui triumfal:

— Încă un fragment, sau poate mai multe, din trupul femeii ucise.

— De ce crezi tu asta?

— E limpede pentru orice prost că a devenit un sistem. Pe urmă, am văzut cine a lăsat pachetul şi a fugit. Ce părere ai de chestia asta?!

— Cine?! întrebă Sofron sufocat de curiozitate.

Ecaterina rânji:

— Secret!

Bărbatul se ridică de la masă, pradă unei mari agitaţii şi se îndreptă spre telefon.

— Ce vrei să faci? îl opri nevastă-sa.

— Trebuie să-l sunăm imediat pe inspectorul Mănescu. Deţii o informaţie extraordinară, poate cheia întregii afaceri.

Doctoriţa se ridică ameninţătoare:

— Să nu cumva! Stai jos! Să nu cumva să îndrăzneşti să vorbeşti, indiferent cu cine, despre chestia asta!

Dumitru Sofron se execută, dându-şi drumul buimac pe canapea. În general, n-o înţelegea pe nevastă-sa – nici nu-şi bătea capul –, dar de data asta chiar că se simţea incapabil

s-o descifreze.

— De ce? Explică-mi de ce? Banditul e primejdios, măcar din spirit civic…

Femeia îl întrerupse fără menajamente:

— A se slăbi cu pârţurile tricolore de pe vremea lui Ceauşescu! Spirit civic, rahat cu prune, deşteaptă-te române! Te ţine grija pentru sclivisitul ăla de poliţist! Să-şi facă singur datoria, pentru tine cine sare? Şi la mine nu te gândeşti?!

Dumitru se holbă aiurit:

— Iartă-mă, nu văd legătura…

— Pentru că umbli cu ochii în sac şi cu minţile în traistă! Vina mea că m-am măritat cu un bărbat care nu mă merită!

Începuse să se ambaleze şi, speriat, bărbatul se rugă umil:

— Nu te supăra Puşi, am încercat doar să înţeleg.

— Nătâng ai luat în bătătură, de nerozii ai parte! Nu-ţi dai seama că vorbind cu poliţistul, adică să-i spun ce-am văzut, mă pun în primejdie de moarte?! Sunt singurul martor ocular, că de răzbunare, că de frică, mă lichidează urgent!

— Iartă-mă, nu m-am gândit.

— M-aş fi mirat dacă te gândeai.

Şi dintr-o dată, glasul şi guşa, oricum infatuate, începură să se umfle pe măsură ce silabele se succedau:

— Şi nu mi-e că mor, cu o moarte suntem datori fiecare, dar că tot vorbişi de spirit civic, eu sunt o personalitate, am o răspundere vizavi de societate. Medicii nu cresc pe toate gardurile să-i pască şi măgarul. Mă aflu în slujba societăţii, am investit în mine un capital intelectual masiv, pe care ar fi o crimă să nu-l fructific. Dumnezeu m-a mai dăruit cu har, sunt un medic excepţional, nimeni nu m-ar ierta dacă mi-aş risca viaţa, frustrându-mi semenii de ceea ce le pot doar *eu* oferi!

— Am înţeles, spuse spăşit Sofron.

Femeia dădu din mână cu dispreţ:

— Ai înţeles cât proasta satului, dar bagă-ţi în cap un singur lucru! Dacă nu-ţi ţii gura, ai de-a face cu mine.

Ca de obicei, Sofron îi dădu toate asigurările că nu-i va

ieşi din cuvânt. Dar, ca de obicei, gândea altfel:

„După ce pleacă la contravizită, îl sun pe Mănescu să ne întâlnim la «Licurici».“

* * *

Pe domnişoara Lola Damian o vizită la ea acasă. Din cauza dimineţii mohorâte, cu frecvente rafale de ploaie, nu ieşise cu băiatul. Crişan îşi dăduse capul pe spate pentru a ajunge cu privirea la figura lui Mănescu şi îl cerceta fără sfială. Nu era un timid, având o anume dezinvoltură, des întâlnită la copiii provenind din familii înstărite, deprinşi cu societatea adulţilor şi cu atenţia care li se acordă.

În sinea lui, inspectorul se miră că, de vreme ce tot hotărâseră un program de interior, nu rămăseseră în apartamentul Dimitreştilor unde există o terasă, jucăriile puştiului şi diverse comodităţi. Parcă ghicindu-i gândurile, bătrâna explică:

— Lui Crişan îi place la mine, are o slăbiciune pentru bibelouri. E probabil ceva nou, faţă de ceea ce are acasă în tot timpul. Nu-i aşa Crişan?

Băieţaşul indică spre un dulap-vitrină foarte înalt, ocupând tot colţul încăperii:

— Astea îmi plac cel mai mult!

— Are şi ce să-ţi placă, surâse Milord.

Era o colecţie de păsări din porţelan, etalată pe vreo şapte rafturi şi de care se apropie fascinat. Noutatea, cel puţin din punctul lui de vedere, o constituia faptul că păsările fuseseră gândite pereche – un el şi o ea – şi reproduse în mărime naturală, de la colibri până la papagalul Ara. Şi ideea de a isca un miting de zburătoare i se părea interesantă, iar ceea ce făcea ca adunarea să reprezinte o colecţie erau stilul şi materialul aparţinând, în mod inconfundabil, aceluiaşi autor.

Nu se înşela, Lola explicându-i că setul fusese conceput de o femeie, o mare artistă irlandeză, parcă, în serie mică, şi că numeri pe degete persoanele care posedă toate

piesele colecţiei.

— ...Tata a fost unul dintre puţinii fericiţi posesori şi nici noi, vreau să spun mama şi cu mine, nu ne-am atins de ea. Nu mai există totuşi perechea – pasărea Paradis. În ’74, un diplomat argentinian, el însuşi mare colecţionar, s-a ţinut de capul mamei până i-a vândut-o. Erau exact piesele care-i lipseau. A oferit un preţ fabulos, în valută desigur, căruia mama nu i-a putut rezista.

— Păcat, totuşi, aprecie Dinu, aţi amputat un întreg.

Lola ridică din umeri:

— Desigur, dacă priveşti lucrurile din acest punct de vedere. Oricum, fapt consumat...

— Mda... Ca să nu vă reţin... Stimată domnişoară, am venit la dumneavoastră...

Crişan îl trase de cracul pantalonului:

— Ştii că eu am văzut vacă?

— Crişan, îl mustră dulce Lola, ţi-am spus că nu-i frumos să întrerupi oamenii mari când vorbesc.

Copilul reacţionă imediat în sensul dorit, dar fără să se fâstâcească din pricina dojenii.

— Vă rog să mă scuzaţi... Nu renunţă însă la idee: Am văzut va... ăăă... vace de-adevăratelea. Uite aşa coarne aveau – îşi duse arătătoarele bârligate la tâmple – aveau şi coadă...

— Extraordinar! se miră inspectorul. Când le-ai văzut?

— Ăăăă... mâine, preciză cu lipsa noţiunii de timp caracteristică a copiilor încă foarte mici. Le-a văzut şi Lola, nu-i aşa?

Domnişoara Damian conchise îngăduitoare:

— Crişan are o fantezie debordantă.

Băieţaşul o privi nedumerit, neînţelegând ce-a vrut să spună. Renunţă şi insistă:

— Dădeau tot timpul din coadă ca să alunge muştele. Aşa mi-a spus Lola...

— Nu-i un copil mincinos, dar din pricina imaginaţiei foarte bogate nu ştii niciodată când fabulează. Aşa cum face acum.

Milord o cercetă curios. De ce oare părea atât de

important pentru Lola faptul că băiatul a văzut ori nu vaci? Copilul le văzuse, avea certitudinea, de ce ea ţinea morţiş să-l asigure de contrariu?

— Probabil, surâde Mănescu, unde era să vadă vaci în inima Capitalei?! În fond, nu are nici o importanţă.

— Ocazii ar mai fi avut el, chiar şi cu mine, facem uneori mici escapade în împrejurimile Bucureştiului…

— Cu ce vă deplasaţi?

Bătrâna îl privi miratã:

— Cu maşina, fireşte, am o Skodiţă.

— Conduceţi?!

— Bineînţeles, de la douăzeci şi cinci de ani, ce vi se pare atât de curios?

— A fost o simplă întrebare, râse stânjenit Milord.

În realitate, era foarte surprins. În general, oamenii în vârstă renunţă la condus – câţi indivizi peste şaizeci de ani mai vezi la volan? Dar peste fenomenul general, nu-şi putea deloc închipui persoana Lolei Damian în ipostaza de şoferiţă. Aceasta presupune un anumit modernism, o anume doză de independenţă şi de emancipare, atitudini care nu se asortau cu făptura personajului din faţa lui. Ea era firavă, desuetă, sugerând alt secol, vremuri uitate, când femeile mai erau duse de mână.

„Dacă stai să te gândeşti, sunt absurd. La şaizeci şi cinci de ani, ceea ce presupune o tinereţe consumată după război, a prins din plin manifestările progresului social, iar bani pentru o maşină au existat în familie. Pe urmă, nu pe toţi bătrânii mai poţi desluşi desenul tinereţii, fizic şi psihic. Nu poţi să ştii ce drac de femeie fusese odinioară guvernanta…“

— Începusem să vă desluşesc motivul vizitei mele. După cum ştiţi, am discutat cu soţii Dimitrescu despre coletele macabre, dar aş vrea să cunosc şi punctul dumneavoastră de vedere. Petreceţi acasă mult mai mult timp decât ei, presupun că sunteţi mai familiarizată cu vecinii şi cu atmosfera imobilului…

Pe buzele sărăcite de vârstă – fenomen inevitabil când proteza „artistică“ înlocuieşte dinţii naturali –, se înfipse un

zâmbet fin, dar nu lipsit de sarcasm:

— Mă vedeţi trăgând cu urechea sau papotând cu vecinii din curiozitate mahalagească, ori doar aşa, ca să-mi omor timpul?

— Nu la aşa ceva m-am gândit, ci doar la faptul că, având mai mult timp la dispoziţie, chiar fără să vreţi, observaţi mai multe. Mă interesează în acest sens orice amănunt, cât de neînsemnat, dar mai puţin obişnuit, care să vă fi atras eventual atenţia.

Femeia îşi privi, gest reflex, mâinile descărnate pe care vinele groase pictau rădăcini albastre. Mâini pe care nemilosul reumatism le masculinizase.

— Ar fi ceva..., declară îndoită. N-am dat importanţă, probabil e o simplă coincidenţă, dar pentru că dumneavoastră mă încurajaţi să vă relatez orice... fii drăguţ şi du-te în camera ta!

Băieţelul se târa în patru labe, împingând pe parchet un tractor. Zgomotul roţilor metalice era enervant. Colţurile gurii îi alunecară. Se uită nemulţumit la bătrână. Îşi luă totuşi jucăria şi părăsi încăperea.

Milord surâse:

— Meritaţi felicitări, l-aţi dresat bine.

— E şi docil din fire, dar şi părinţii au meritul lor. Nu-l răsfaţă excesiv şi mi-au dat libertatea să stabilesc eu regulile, iar ei le respectă. Crişan are şansa de a nu fi victima a două sisteme de educaţie... Ce voiam să vă spun... A, da! Reţin că în ambele situaţii, când au apărut la noi pachetele acelea dezgustătoare, am observat în bloc o prezenţă străină...

— Foarte interesant.

— Staţi un moment, îi stăvili Lola entuziasmul. Nu pretind că ţin evidenţa tuturor celor care intră în imobil, dar cunosc locatarii. De altfel, nici nu suntem prea mulţi... Personajul despre care vă vorbesc, hotărât nu face parte dintre ei.

— Ţinea ceva în mână?

— Nu. De fiecare dată, avea aerul că pleacă, nu că vine.

— O secundă! o opri inspectorul. Când s-a primit cel de-al doilea colet, vă aflaţi în apartament împreună cu doamna

Dimitrescu şi copilul. Când aţi venit... să zicem la lucru...

— Ca de obicei, la nouă dimineaţa.

— Pachetul nu exista.

— Evident.

— Înseamnă că a fost depus în intervalul dintre sosirea dumneavoastră şi intenţia de a pleca a Ginei Dimitrescu.

— Foarte exact, dar nu văd unde vreţi să ajungeţi.

— Aţi mai părăsit apartamentul în acest interval?

— Nu, nu eu fac cumpărăturile.

— Păi asta nu înţeleg. Cum l-aţi putut vedea *plecând*?

Bătrâna părea nedumerită de nedumerirea inspectorului principal:

— Dar e foarte simplu! Am ieşit pe terasă ca să văd cum e timpul, să ştiu exact cum îl îmbrac pe Crişan. E foarte sensibil, răceşte la cea mai mică adiere... Am aruncat o privire întâmplătoare pe stradă şi atunci am văzut persoana care se îndepărta. Mi s-a părut cert că ieşise din blocul nostru.

— Şi prima oară?

— L-am văzut când a coborât din lift. Tocmai verificam cutia poştală din hol.

— Înţeleg... Prin ce v-a atras atenţia persoana? Mi-o puteţi descrie?

— Ei, nu chiar ca la paşapoarte, râse femeia. Am să încerc... Mi-a atras atenţia distincţia ieşită din comun.

— Bărbat? Femeie?

— Bărbat. Un domn, cam de vârsta mea, îmbrăcat ireproşabil, într-un costum tabac. Cred că are o slăbiciune pentru nuanţele de maro căci a doua oară purta un sacou *café au lait*...

„Bărbat, reflectă Milord. Sofron văzuse pe cineva tânăr, neidentificabil însă ca sex. Să fi fost două personaje implicate în predarea pachetelor sau tipul remarcat de Lola să se înscrie în zona întâmplătorului, fără nici o legătură cu cazul în sine?“

— Trebuie să vă mai spun că e foarte suplu, chiar uscat, şi merge în baston. Un baston străvechi, moştenire de familie, cu siguranţă. Aici, surâse, sunt foarte sigură, mă

pricep oarecum.

— Adică?

— Adică asemenea accesorii nu se mai fabrică azi, erau la modă în perioada interbelică.

— Adică? insistă Mănescu.

— Sunt făcute din lemn de bambus, în interiorul gol având camuflată o umbrelă. Deci şi baston, şi umbrelă în acelaşi timp.

— Ştiu despre ce vorbiţi. Băţul propriu-zis e alcătuit din mai multe segmente care intră unul într-altul ca paharele de excursie, din aluminiu. Doar mânerul, ca o jumătate de covrig, rămâne fix.

— Chiar aşa, încuviinţă Lola Damian, un astfel de baston avea şi domnul despre care vă vorbesc... sfârşi cu un gest de neputinţă. Nu cred să vă fie de mare folos, dar nu mi-amintesc de nimic altceva mai deosebit.

Mănescu plecă îngândurat. Ceva nu rima aici. Dar nu punea la îndoială nici un amănunt din relatarea Lolei. Nu-şi închipuia însă deloc, dar deloc, un bătrân în baston făcând pe poştaşul unor expediţii sinistre. Operaţiunea presupune un „pe-ascunselea“, care la rândul său presupune iuţeală, picioare sprintene pentru o retragere urgentă din zonă. Clişeul ăsta nu semăna deloc cu neputinţele unui pensionar în trei picioare, oricât de performant ar fi fost el!

Mai exista, desigur, şi aceasta părea ipoteza cea mai apropiată de realitate, posibilitatea unei coincidenţe – un moşulică nevinovat, nimerit întâmplător în bloc şi în colimatorul Lolei, în exact aceleaşi zile cu pachetele macabre. În sfârşit, a treia ipoteză, posibilitatea ca bastonul şi vârsta, întreaga atmosferă a personajului, să fie false. Un travesti inventat exclusiv în vederea unei cărăuşerii prudente.

În realitate, mai exista o variantă care, pentru moment, nu-i trecu prin minte.

— Nici ăsta n-a făcut nimic, spuse Panait expediind cu un bobârnac dispreţuitor raportul inspectorului Firoiu. E un bloc de încuiaţi ortomani, cu businessuri personale, care de care mai prospere!

Mănescu îl cercetă curios, nu fără o nuanţă de maliţie. Invidios în adâncul sufletului şi drapelând cinstea ca fiind sorgintea incapacităţii sale de a face bani, Panait tună şi fulgeră împotriva „franzelarilor, zic elefanţilor albi“. Împărtăşea, de altfel, opinia aproape generalizată cum că au izbutit să ajungă în fruntea bucatelor numai foştii nomenclaturişti cu cheag serios realizat încă înainte de ’90 şi escrocii talentaţi, toţi nişte tâlhari. Nu admitea nici o excepţie, căci afirma, de asemenea, aidoma multora dintre concetăţenii săi, „să nu-mi spui mie, domnule, că prinzi vânatul cel gras, fără muniţie“. Urma leitmotivul: „Cu ce să dai start unei afaceri, dacă n-ai capital şi relaţii?“

— Ortomani, de acord, dar nu văd legătura. Ce are de-a face seiful lor cu ancheta noastră?

Inspectorul Panait îi îndreptă o privire furioasă. Şi ăsta era plin de lovele, mama lui de unde le-o fi având, de-aia nu vedea legătura.

Desluşi pe un ton de un didacticism forţat, gata să treacă la acute:

— E o legătură elementară! Cu cât e mai plin chimirul, cu atât legătura de pe ochi devine mai groasă. Pe ăştia, ajunşii, nu-i interesează nimic dacă nu le afectează propria afacere, n-au ochi, urechi, inimă pentru nimeni şi nimic! Chestia asta tu n-ai însă de unde s-o ştii!

— De ce? se interesă suav Mănescu.

Celălalt rânji:

— Ia ghici!

— Abia aştept să mi-o spui tu, aşa că dă-i drumul!

Panait se aplecă peste birou. Vocea îi gâlgâi de furia invidiei.

— Pentru că eşti în echipă cu ei, nu cu noi, pălmaşii. Vrei să-mi povesteşti că tragi în Poliţie pentru leafa asta de căcat? Nu, Milord, matale vii aici, din sport! De zbenguială!

— Ceea ce mi se pare foarte frumos din partea mea. Voluntariat în slujba binelui obştesc.

— Nu mă lua pe mine la mişto, că nu ţine!…

Ceva mai domolit adăugă:

— În realitate, eşti o enigmă, dar până la urmă, tot

descopăr eu ce se ascunde după masca asta de dandy care face pe detectivul genial.

— Voi fi nespus de curios să aflu ce ai descoperit... Întorcându-ne la dosar...

— Nici eu, nici Firoiu n-am dibuit nimic. Parcă înţeleşi, absolut tot intervievaţii n-au fost acasă în intervalele care ne interesează.

— Ce propui în continuare?

Panait ridică din umeri plictisit:

— Până nu descoperim identitatea femeii ciopârţite, nu putem face nimic. Pachetele vor continua să sosească, începe să semene a tic nervos, iar noi o să batem pasul pe loc.

Milord declară pe gânduri:

— Sper din toată inima că vor continua să sosească...

— De ce te interesează cadavrul reconstituit în totalitate? Ce speri să aducă nou?

Mănescu clătină din cap.

— Mă gândesc la altceva. Cu excepţia mâinii descoperite de copii în puţul de la Blegeşti, toate celelalte colete au fost depuse în blocul diplomatului. Nu ştim de ce, dar e un fapt cert. În cazul în care nu mă înşel, şi următoarele pachete vor fi depuse la aceeaşi adresă, indiferent de numărul apartamentului, avem o şansă. Punem imobilul sub supraveghere intensă şi e posibil să descoperim poştaşul. Dacă punem mâna pe ăsta, avem cheia afacerii.

— Hm, nu-s deloc sigur că poştaşul e în cunoştinţă de cauză, poate habar n-are ce transportă, dar recunosc că ar fi o pistă interesantă. Problema e cum procedăm practic!

— Întinzând o plasă foarte deasă.

— Ştii ce înseamnă asta? Supravegherea întregului imobil, douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, câte un agent pe fiecare palier. Adică, şapte-opt oameni „alocaţi“ în exclusivitate numai acestei afaceri. Să vedem cine-ţi aprobă chestia, că şi-aşa suntem în deficit de oameni.

— E vorba doar de câteva zile, poate o săptămână, dar nu cred.

Panait îl măsură ironic:

— Ţi-a şoptit vreo rândunea? Ba dimpotrivă, mi-e teamă că „Mister canibal“, constatând că tot blocul e supravegheat, va sta cuminte o vreme. Cum a aşteptat juma’ de an, mai aşteaptă niţel.

— Logic, recunoscu Dinu Mănescu, aşa ar fi, dar simt, presimt că a intervenit ceva care-l obligă să scape de cadavru cât mai repede. Îl presează ceva legat de timp.

Inspectorul Panait îşi lărgi nodul cravatei, aducând mai degrabă a frânghie din pricina uzurii:

— E ceva ce nu pricep, nici de-al dracului! Cum dispare un om aşa, în neant, fără ca nimeni să nu se sesizeze nici măcar cât de furtul unei biciclete!

— Am mai discutat problema, am propus ca portretul femeii, atât cât poate fi reconstituit să fie mediatizat, dar, după cum ştii, nu-i o chestie simplă…

— Iar ăia de la Antropologie nu se grăbesc niciodată.

— Şi pe bună dreptate… Încă o chestiune, poate o pistă. Am comparat agenda lui Bălăcescu cu cea a Dimitreştilor.

Panait îşi ridică brusc capul, cu privirea scânteind de curiozitate:

— Ei?!

— Plecând de la silaba scăpată de Gina Dimitrescu, *Mar*, am descoperit un Marţian care figurează în ambele agende.

— Atunci, dă-i bice, sunt clienţii tăi, ce mai aşteptţi?!

— OK-ul tău, râse Mănescu.

— Hai sictir!

Costumul de baie al Andreei era negru, cu nişte margarete minuscule, şi imediat vizibil tocmai pentru decenţa lui. Întreg, cu spatele adânc decoltat, altfel decât cele cu sfoara care intră între fese, îi accentua linia desăvârşită, avantaj pe care costumele dintr-o bucată îl oferă faţă de cele alcătuite din două piese.

Se aflau pe terasa bazinului Lido, central şi la îndemână, pentru că fata nu-şi permitea o pauză mai lungă de două ore. Trăgea tare pentru examenul de admitere, fiind în general o ambiţioasă şi o înţeleaptă pentru vârsta ei. Voia propria ei identitate, dincolo de statutul de „fată de

familie“, să nu se cramponeze de tinereţe, ca să-i mai rămână ceva şi după ce va împlini treizeci de ani când gata, s-a terminat, te scot puştoaicele din competiţie. Mai exista însă un stimulent important! Intrând la facultate, bătrânii vor fi fericiţi, iar ea va dispune de un atu important pledând pentru o căsătorie neîntârziată cu Ciprian.

Alcătuiau o pereche care, fără îndoială, atrăgea atenţia indiferent în ce spaţiu ar fi evoluat, amândoi foarte speciali, se completau de minune. Cine îi vedea se gândea imediat la minunea de copil care s-ar isca din împerecherea lor, deşi regula nu funcţionează întotdeauna. S-au văzut destule cazuri în care din părinţi superbi, au rezultat exemplare comune, fără nimic deosebit.

Cei doi păreau o reclamă vie, pe Ciprian îl avantaja cămaşa italienească roşie ca un mac, din mătase, descheiată. Un turist neamţ, amator de clişee comerciale de frumuseţe standard, le făcu discret o poză. Andreea şi Ciprian nu-l observară, cum nu observau nici privirile mai camuflate sau mai directe care îi urmăreau din toate părţile. Erau deprinşi cu omagiile şi admiraţia pe care o stârneau oriunde s-ar fi aflat.

Andreea, sorbind din când în când din sonda cu ness-frappé, îi povestea încântată câte pagini a tras azi-noapte, câte mai are, că există vreo două subiecte pe care nu se simte prea sigură, şi că trebuie neapărat să le reia şi, abia într-un târziu, observă că Ciprian o urmărea fără entuziasm, părând cu gândurile duse. Fata se întrerupse la mijlocul frazei şi îi atinse braţul:

— Ce se întâmplă cu băieţelul meu? Parcă nu-ţi sunt boii acasă.

Ciprian tresări şi surâse crispat:

— Nimic, iubito, te ascultam…

— Cu o singură ureche. Ai necazuri? Ştii că mie poţi să-mi spui totul. Chiar mă supăr, dacă mi-ascunzi ceva.

— Dacă-ţi spun că n-am nimic! Vrei să inventez?

— Mă mulţumesc cu ce se petrece în realitate. Insist să-mi spui! Dacă nu, mă ridic şi plec!

Tânărul începu să râdă:

— Ăsta-i şantaj.

— Crezi că aş mai avea o clipă de linişte, ştiind că ai supărări? Crezi că mă mai pot concentra? Îmi strici toată ziua!

Ciprian îşi muşcă buzele. Din pricina nehotărârii, a sentimentelor contradictorii care-l stăpâneau, aproape că-i venea să plângă. Simţea acut nevoia de a se confesa, de a se descărca de povară, dar totodată îi era o teamă cumplită de impresia ce ar face-o relatarea lui şi de reacţia Andreei.

— Sunt chestiuni care mă privesc numai şi numai pe mine, începu evaziv. N-are sens...

— Ba are! îl întrerupse fata. Spune odată!

Tânărul rosti, cu senzaţia că se aruncă în gol:

— Azi e vineri. Până sâmbătă, trebuie să fac *obligatoriu* rost de o mie de dolari.

Andreea nu-şi luă ochii de la faţa lui lividă, în vreme ce Ciprian nu îndrăznea s-o privească. Dintr-o dată, fata izbucni într-un hohot de râs care răsuci câteva capete. Stupefiat, Ciprian îşi ridică ochii.

— Şi pentru o mie de dolari, atâta mister şi atâta dramă?!

— Pentru mine, e mult...

— Bănuiesc că i-ai împrumutat când ţi-ai luat maşina.

— Chiar aşa, se lumină Ciprian, minţind la iuţeală. Pentru moment, primejdia, deşi trecuse atât de aproape pe lângă ea, era alungată. I-am rugat să mă păsuiască o săptămână, două, dar ăştia sunt ai dracului!

— Cine-s ăştia?

Ciprian pronunţă în şoaptă:

— Mafioţii.

— Ce treabă ai tu cu mafioţii? se încruntă fata.

— Ştiu c-am greşit, dar aveam nevoie musai de bani, pierdeam ocazia, iar singurii care dispun întotdeauna, sunt bandiţii ăştia. Dobânzile mai ales, sunt necruţătoare.

Andreea îl mustră cu blândeţe:

— De ce faci prostii? Cum spune tata, doar un neghiob se dă legat pe mâinile cămătarilor.

— Sau disperaţii. Ferească Dumnezeu să fii la nevoie!

— Nimic nu te îndreptăţeşte, să-ţi rişti viaţa şi liniştea. N-ai văzut şi în filme? Te ologesc şi te mutilează pentru câteva sute de dolari datorie.

— Ştiu, tocmai de aia eram disperat.

— Să-ţi fie ruşine! Asta-i încrederea ta în mine? De ce nu mi-ai cerut, dacă ai avut nevoie? Ce sunt eu, doar o păpuşă pe care o scoţi din cutie, doar când ai chef să te distrezi?!

Ciprian, cu ochii umezi de emoţie, îi apucă mâinile peste masă şi le sărută:

— Iubita mea, iartă-mă dacă te-am jignit! Mi-era frică să nu interpretezi greşit... Sunt „striptist“, cum îmi spune domnul senator, dar nu peşte. Aşa e lumea, imediat te califică de întreţinut.

Andreea declară pe un ton categoric:

— Altă dată lasă-mă să interpretez şi să calific singură! Jură-mi că indiferent ce ţi s-ar întâmpla, îmi vei spune deschis! Asta înseamnă că eu voi proceda la fel! Jură!

— Jur!...

Adăugă după o scurtă ezitare:

— Cum ai să faci rost de bani? E, totuşi, o sumă importantă!

— Nu şi pentru mine.

Se interesă îngrijorat:

— Ai să le ceri alor tăi?

— Nici gând! râse fata, ei sunt prea *oldfashion* pentru aşa ceva. Eu însă gândesc altfel. Când doi oameni se iubesc, nu contează cine are mai mult. Eu nu m-aş fi sfiit să-ţi cer ţie dacă aş fi fost la ananghie.

— Tu eşti femeie.

— Fleacuri! Ca să fii cu inima împăcată, am contul meu personal la Banca lui Ţiriac. Mi l-a deschis tata, socotind că trebuie să învăţ de timpuriu să am banul meu şi să-l administrez singură.

Ciprian ar fi fluierat de uimire. Ar fi visat la un carnet de cecuri, de care să dispună liber, când el şi maică-sa, nu o dată, se săturau amândoi dintr-un ou?! Nici nu auzise măcar de ceva similar, o fată care n-a împlinit optsprezece ani să jongleze dezinvolt cu sutele, poate chiar cu miile de

dolari!

— Şi dacă află, ce le spui?

Fata răspunse cu siguranţă:

— Că sunt banii mei personali pe care mi i-a lăsat bunica Yvonne, mama mamei. Chestiile astea s-au întâmplat demult, poate că ai auzit de naţionalizările comuniştilor. Ei bine, tot ce a obţinut bunica – cincizeci de hectare din fosta moşie, contravaloarea unor imobile, vie, magazine şi aşa mai departe – a pus pe numele meu.

Zdrobit de atâta avuţie, Ciprian şopti:

— Eşti o fată foarte bogată.

Andreea surâse:

— Te deranjează?

— Mă sperie.

Mai speriat şi mai nemulţumit era de el însuşi, pentru că îi jurase Andreei sinceritate şi „mărturisenie” necondiţionată, indiferent de problemele pe care le-ar avea şi se întreba temător dacă nu cumva el pierduse o ocazie unică să scape, destăinuindu-i marele lui secret, povară de care nu se putea debarasa nici în vis. În perspectivă nu prea îndepărtată, se prefigura şi următoarea mişcare de şantaj. Nu era un bărbat cu experienţă, dar era totuşi suficient de intuitiv ca să se teamă că „bestiile“ nu-l vor lăsa în pace. Nimeni nu renunţă la o găină care face ouă de aur, la nişte bani obţinuţi fără un minim de efort de la un fraier prins la înghesuială, iar pretenţiile, cu siguranţă, vor spori.

„Trebuie să ne căsătorim cât mai repede, s-o pun în faţa unui fapt împlinit.“

Ştia că nu-i *fair-play* vizavi de Andreea, dar ar fi fost în stare de orice, numai să nu o piardă.

„Şi dacă nu mă va ierta?“

Alungă gândul. El ar fi iertat-o, indiferent de ce s-ar fi făcut vinovată. Îi cuprinse umerii şi o sărută pe tâmplă:

— Doamne, ce frumoasă eşti! Poate că ai tăi au dreptate, nu te merit.

— Ba mă meriţi, decise Andreea scurt. Şi eu pe tine.

* * *

După-amiază, deverul de la „Licurici“ creştea considerabil, aşa că Dumitru Sofron îl aştepta la masa cel mai puţin solicitată de obicei. Era situată chiar lângă uşa WC-ului, cu o perspectivă redusă, doar asupra unei treimi din local. Bătrânul se scuză şi la invitaţia directă a inspectorului principal, intră în subiect.

— Cum să vă spui…

— Cu vorbele care vă vin în minte.

Sofron se holbă ca şi cum indicaţia l-ar fi surprins din cale-afară, apoi explodă:

— Ecaterina ştie ceva, dar nu vrea să vă spună! E bine aşa?

— E bine, râse Mănescu, acum luaţi-o pe îndelete. Când şi ce s-a întâmplat?

— Azi, la prânz. Mi-a zis că a văzut cine a lăsat coletul ăla al doilea, la alde Bălăcescu.

— Deci, observă inspectorul, de marţi sau…

— N-am ţinut socoteala, da’ e vorba de ăl de-al doilea. Vreau să zic de pachet. Dacă ştie că v-am zis, îmi taie gâtiţa! Pe bune, mi-a atras atenţia, şi Terorista nu se joacă! Să nu vă scăpaţi cumva…

Milord luă o scobitoare din solniţă şi o frânse în bucăţele:

— De ce ţine atâta la secret? Ce v-a spus?

Sofron îşi desprinse paharul de la gură, se şterse temeinic cu dosul palmei şi, în sfârşit, ridică din umeri:

— Cică asta-i treaba Poliţiei, de-aia primiţi lefuri grase, să vă descurcaţi singuri. Pe urmă, zice că nu vrea să-şi pună viaţa în pericol. Ştiţi, ca-n filme, martorii sunt lichidaţi.

Şi făcu un gest caracteristic, sugerând un cuţit alunecând pe beregată.

— Înseamnă că a văzut, dar a şi fost văzută.

Completă în gând: „Terorista nu-i chiar atât de absurdă.“

— Din moment ce a fost văzută de cărăuş, vreau să spun persoana care a lăsat coletul la uşa diplomatului, doamna se află oricum în pericol. Explicaţi-i acest aspect.

Sofron râse senin, fără umbră de amărăciune:

— N-ascultă ea la mine. Mă socoate nătâng, şi nici eu nu mă pretind că aş fi la fel de mintos ca ea. Doctoriţă, sublinie cu un extaz pe care anii nu-l alteraseră.

Milord îşi drese glasul şi rosti accentuând cuvintele:

— Domnule Sofron, nu vă ascund faptul că identificarea poştaşului ne-ar fi de un imens ajutor. Poate ar duce chiar la soluţionarea imediată a dosarului…

— Mie-mi spuneţi, râse şugubăţ Sofron, e la mintea găinii.

— Pe de altă parte, păstrând tăcerea, doamna nu poate fi ocrotită, se lasă complet descoperită, la dispoziţia ucigaşului şi în voia sorţii. Deci, interesele noastre converg. Dacă însă îi explic eu toate acestea, implicit trădez aşa-zisa dumneavoastră indiscreţie.

— Ferească Dumnezeu! se sperie bătrânul bătând în lemn. Nu mai am zile cu ea şi nici încotro s-o apuc!… Şi să vă mai spun una! Ecaterina nu-i proastă, că i-am zis şi eu că de vreme ce a apucat banditul s-o vadă că-l vede, tot în primejdie se cheamă că se află. Ştiţi ce mi-a răspuns: „Nu-i chiar aşa, fin’că au trecut aproape patru zile şi ăla văzând că nu-l caută Poliţia, s-a liniştit. Îşi zice că ştiu să-mi ţin gura, ori poate că nu l-am băgat de seamă şi mă lasă în pace!“

— Mda, lucrurile stau oleacă altfel, banditul vrea să se afle în deplină siguranţă, iar în gândirea tipică infractorilor, doar moartea pecetluieşte definitiv gura oamenilor… Spuneţi-mi, domnule Sofron, aşa cum o cunoaşteţi, ce anume ar putea-o determina să vorbească cu noi?

— Sincer? Doar banii! răspunse bătrânul fără a sta pe gânduri.

Milord ridică din umeri a pagubă.

— Nu funcţionează la noi sistemul ca Poliţia să dea şpagă pentru a determina un martor să declare ce ştie…

Îl străfulgeră însă o idee:

— Cum ar reacţiona doamna doctor dacă s-ar confrunta cu un pericol real, iminent?

Sofron îl privi lung, de parcă n-ar fi înţeles sensul

întrebării. De fapt, înţelesese, era doar descumpănit de aspectul neaşteptat care i se dezvăluia. Răspunse şovăitor.

— Ştiţi, Ecaterina nu-i fricoasă, nu se sperie cu una, cu două…

— N-ar impresiona-o un act concret din partea banditului?

— Aia cred că da! Pe cine n-ar impresiona? Dar ceva serios, adăugă cu o grabă suspectă.

— Mulţumesc…

Milord conchise că Dumitru Sofron nu era chiar atât de nătâng pe cât părea.

* * *

Soţii Dimitrescu îl aşteptau pe inspectorul, relativ relaxaţi. Gina, care îşi cunoştea bine bărbatul, îl simţea vag neliniştit. De obicei, când avea probleme, Mihai pierdea amploarea mişcărilor care-i însoţeau în mod caracteristic discursul indiferent despre ce ar fi fost vorba, sugerând gestica unui avocat pledând la bară. Necazurile cele mai mici îl determinau instinctiv să-şi stăpânească braţele, trupul în întregime, sărăcindu-l parcă de mobilitate.

Gina se interesă prudent:

— Crezi că… a găsit ceva?

Mihai râse scurt, fără veselie. Şi el îşi cunoştea nevasta.

— Ştiu la ce te gândeşti. La povestea aia veche…

Dimitrescu făcea parte din categoria rarisimă a bărbaţilor care nu au nici un secret, cât de infam, vizavi de persoana pe care o iubesc. Spre norocul lui, aceasta era chiar nevastă-sa şi nu numai că o iubea, dar Gina reprezenta însuşi idealul lui de femeie.

Trecu în spatele canapelei şi îi cuprinse umerii cu tandreţe. Îşi tufli nările în coama care aprindea în după-amiaza cam întunecoasă o flacără mătăsoasă.

— Exclus, iubito! Este un episod de care nici nu mai trebuie să ne amintim, nu mai face parte din viaţa mea.

— A noastră, sublinie Gina. Nu împart cu tine doar

cozonacul.

Bărbatul o sărută recunoscător pe tâmplă.

— Au trecut peste cincisprezece ani... Te asigur că nimeni nu se mai gândeşte la întâmplări din secolul trecut. Timpul, m-am convins, e ingrat, dar şi un mare tămăduitor. Dizolvă esenţa tragediei.

Gina oftă imperceptibil: „nu şi când eşti implicat cu toată fiinţa. Ce spui tu e valabil pentru asistenţă...“

Se abţinu însă de la orice comentariu. Ştia cât regretă Mihai gestul de odinioară, rarele, dar sistematicele coşmaruri care-i zbuciumau nopţile aveau acelaşi subiect, se avânta în tot soiul de acţiuni filantropice răscumpărând prin mituirea Proniei Cereşti fărădelegea comisă. Îi era recunoscătoare pe viaţă că mărturisirea avusese loc înainte de nuntă. Deci, nu fusese pusă în faţa unui fapt împlinit, îi lăsase, în cunoştinţă de cauză fiind, liber dreptul de opţiune. Iar ea închisese ochii. Ceea ce se întâmplase era cumplit, dar în străfundurile sale, Mihai nu era un om rău. Un bărbat onest care, la un moment dat, prins în împrejurări fatale, greşise, dar care acum se căia. Mai presus însă de toate, îl iubea.

— Cred că-i o simplă vizită de rutină, continuă Mihai, dar ceva din nuanţa tonului trăda faptul că încerca să se liniştească pe el, în primul rând. N-avem nimic comun cu Bălăcescu şi el e total străin de... povestea noastră. Acum cincisprezece ani, nici nu auzisem de el, l-am cunoscut abia când ne-am mutat, iar relaţiile dintre noi n-au depăşit stadiul celui mai indiferent bună ziua schimbat între vecini.

— Aşa e, îi surâse Gina, ai dreptate.

Amândoi ştiau că nici unul dintre ei nu era capabil să aibă de-a face cu Poliţia fără să încerce emoţii, fără să gândească, reflex, la tragedia de odinioară. Dacă s-a descoperit ceva? Timpul nu ascunde chiar orice, când te aştepţi mai puţin, te găseşte bumerangul justiţiei divine şi e de-ajuns să apuci un firicel, pentru ca ghemul să înceapă să se rostogolească singur...

Îl primiră pe Mănescu afabili, degajaţi, comportament de natură să creeze de la bun început o atmosferă de vizită

mondenă. La fel de gentil, inspectorul refuză băutura propusă, acceptând totuşi o cafea. Demară rapid discuţia, punând agenda pe masă.

Mihai se interesă zâmbind:

— Ei, aţi găsit ceva?

— Pariez că nu, râse Gina care părea tolănită într-o poziţie voluptuoasă. Părea, pentru că era de fapt, cât se poate de decentă, dar în realitate, oricum s-ar fi aşezat sau s-ar fi mişcat această femeie, deborda de senzualitate.

Milord râse la rândul lui:

— Nu pariaţi că pierdeţi, şi dintr-o dată, ambii soţi deveniră foarte atenţi.

— Recunosc că m-aţi făcut extrem de curioasă.

— Există un nume, cu numărul de telefon corespunzător, desigur, prezent şi în agenda dumneavoastră şi a lui Bălăcescu.

— Ca să vezi ce mică-i lumea! observă Mihai convenţional. Despre cine-i vorba?

— Marţian, spuse inspectorul. Răzvan Marţian.

Observă, mai mult intui, un schimb fulgerător de priviri între cei doi. Dimitrescu exclamă:

— Extraordinar! Nu l-aş fi văzut pe Marţian în relaţii cu Bălăcescu!

— De ce?

Celălalt păru încurcat:

— De fapt, nu ştiu. M-am luat după aparenţe. Marţian e un jovial, un plaisirist, pe ăstălalt îl văd ascetic. Dar cine ştie natura raporturilor, nu-i obligatoriu să facă Revelionul împreună.

— Deocamdată, să definim în ce relaţii sunteţi dumneavoastră cu Răzvan Marţian.

Mihai ridică din umeri:

— Stau şi mă întreb dacă se poate vorbi despre relaţii, când trec ani în şir fără să te vezi cu persoana.

— Chiar! interveni Gina. Cine-i ăsta?

Inspectorul o privi iute. Minţea, ea scăpase silaba *Mar*, de la care plecaseră cercetările lui. De ce minţea?

Dimitrescu avu un gest semnificativ:

— Ce vă spuneam? Nevastă-mea nici nu-l cunoaşte!

Milord se mulţumi să observe:

— Nu treci totuşi în agendă o persoană total indiferentă.

— Mi-a fost coleg de facultate. Ne-am reîntâlnit după ani de zile la o agapă şi am făcut schimb de numere de telefon.

— L-aţi trecut totuşi în agendă.

— Ce-i nefiresc aici? întrebă Gina uşor belicos.

— Pur şi simplu, mă interesez. Schimbăm multe cărţi de vizită, dar nu transcriem în agendă decât ceea ce ni se pare interesant şi de eventuală perspectivă.

— Aveţi dreptate, fu de acord bărbatul, dar ştiţi cum se petrec de obicei lucrurile. Vii entuziasmat de la o astfel de întâlnire, v-aţi promis reciproc reluarea relaţiei, sub impresia proaspetei revederi, eşti chiar convins că lucrurile aşa se vor petrece. Pe urmă, zilele trec şi intervine cotidianul care dizolvă puseul de entuziasm şi nu se mai întâmplă nimic.

— Nu l-aţi văzut decât o singură dată de la terminarea facultăţii?

— Atâta din câte mi-amintesc.

Gina interveni din nou, declarând uşor alintat:

— Mărturisesc, domnule inspector, că încerc o senzaţie de disconfort. Aveţi aerul că ne suspectaţi de ceva…

— Doar aerul, surâse Milord. Întrebările mele au un singur scop. Încerc să descopăr dacă există vreun motiv de duşmănie, ceva care să stârnească în Marţian dorinţa de răzbunare.

— În nici un caz! respinse hotărât Mihai.

Gina întinse mâna după pachetul de ţigări:

— Asta ar fi răzbunare?! Să cadoriseşti oamenii cu… mortăciuni?! Ce-a obţinut?

— A reuşit să vă oripileze! Poate chiar să vă îngrozească! Şi încă nu ştim ce urmăreşte în final. S-ar putea ca aceste colete să reprezinte doar o primă mişcare dintr-o suită. Se ridică. Deci, nici un motiv de vrajbă!

— M-am exprimat limpede, râse Mihai. Poate că Bălăcescu vă poate ajuta mai mult.

— Asta sper şi eu.

— Habar n-am ce să fac! spuse Mihai după ce închise. Cum să procedez?

— Nu vorbi lângă uşă, şuieră Gina. Dacă…

Mănescu nu mai prinse celelalte cuvinte.

* * *

„Fără să am ceva împotriva lor, mie nu mi se potrivesc dezabieurile voluptuoase şi suave“, explicase cândva Bianca Drăguşin. În casă, purta doar pantaloni de ultimă oră şi bluze de pictor, în culori şi imprimeuri incandescente. Important, îşi spuse Andreea, era că arăta totdeauna impecabil, o *lady* ireproşabilă, până la cel mai mic amănunt. Distinsă. Amândoi părinţii, deşi demodaţi ca mentalitate, erau în schimb distinşi, şi Andreea se mândrea cu ei.

După aerul şi felul în care maică-sa o chemase în living, la o mică discuţie, Andreea bănui că-i vorba de ceva dezagreabil, pentru care ai ei considerau că merită certată. În consecinţă, îşi aprinse o ţigară, ceea ce nu îndrăznea şi de faţă cu taică-său, şi spuse cu o insolenţă necamuflată:

— Dă-i drumul, mamă, care-i problema?

Bianca Drăguşin încruntă sprâncenele fine. Ar fi vrut s-o pună la punct, dar spuse altceva.

— Vreau să-ţi povestesc ceva din viaţa părinţilor mei…

Fiică-sa se holbă:

— De-aia m-ai convocat aşa oficial?! Mamă, realizezi că a rămas mai puţin de o săptămână până la examene? Că fiecare minut contează pentru mine?

— Nu, răspunse sec doamna Drăguşin, de vreme ce poţi pierde zilnic câteva ceasuri cu striptistul. Dar nu despre asta intenţionam să discut.

— Bine, mamă, discutăm despre ce vrei tu. Te ascult.

Îşi rezemă tâmpla în mâna făcută pumn, afişând o răbdare ostentativă, ceva ce sugera o atitudine de genul „îţi fac hatârul!“

— Bunicii tăi, începu Bianca, au făcut parte dintr-o

generaţie sacrificată. Nu au fost, desigur, singurii, o întreagă clasă socială având ghinionul să nimerească sub roţile istoriei... Nu rostogoli ochii, vorbesc despre bunicii tăi care au suferit din greu. Din oameni avuţi, s-au trezit peste noapte săraci lipiţi, alungaţi din locuinţă, lipsiţi de orice mijloc de existenţă şi crunt persecutaţi.

— Mamă, povestea asta am auzit-o în nenumărate rânduri.

— Ori n-ai ascultat-o cum trebuie, ori n-ai înţeles nimic. Ca exponenţi ai fostei burghezo-moşierimi nu aveau nici măcar dreptul la odioasele cartele care asigurau celorlalţi un minim de alimente lunar. Se spune că şi la nenorocire trebuie să ai un dram de noroc. Bunica ta l-a avut. Era o desenatoare îndemânatică, o amatoare fără pretenţii, dar şansa a făcut ca în anii respectivi să fie foarte la modă ţesăturile imprimate manual, mai precis, pictate. Rochii, buzunare, şaluri, batiste, feţe de masă. Surâse aducerii aminte. În special florile de câmp îi reuşeau de minune... Pe scurt, a avut succes şi afacerea a mers câţiva ani întreţinând modest, dar în limitele supravieţuirii decente, întreaga familie.

Andreea rosti cântat:

— ...Şi-am încălecat pe-o şa...

— Ca să faci rost de-o palmă grea, nu se abţinu să nu facă o rimă maică-sa.

Andreea începu să râdă, pe bune, maică-sa fusese amuzantă!

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— S-a întâmplat că bunică-tu n-a izbutit să se descurce la fel de bine. Nu era angajat nicăieri, nu fusese acceptat nici ca paznic de noapte din cauza dosarului. Singura slujbă care i s-a oferit a fost aceea de măturător de stradă...

Curiozitatea licări în ochii fetei.

— Chestia asta n-am ştiut-o!

— Sunt multe pe care nu le ştii.

— Şi ce-a făcut?

Bianca surâse cu tâlc:

— A primit-o, vezi bine. El, Manole Vereşti, boier autentic,

cu străbuni în toate letopiseţele, veliţi şi divăniţi, la loc de cinste în Evghenicon, a primit slujba. Aşa cum l-am cunoscut, în determinarea lui, ar fi acceptat-o şi pe cea de vidanjor. Un amănunt merită semnalat, apropos de perfidia autorităţilor de atunci. Boier Manole s-a prezentat la serviciu cu ochelari de soare. Încerca bietul să se ascundă, să scape de curiozitatea consternată a cunoştinţelor, a pietonilor avertizaţi. Şefii i-au interzis să-i poarte în timpul orelor de serviciu, amenințându-l cu concedierea! Încercau o perversitate rar întâlnită şi se simţeau nespus de mândri că-l pot umili dincolo de cât poate îndura un om, pe boier Manole Vereşti.

— Nu pricep, făcu Andreea nedumerită, de ce a acceptat o asemenea umilinţă de vreme ce bunica scotea pâinea zilnică. De ce a îndurat?

— Aici am vrut să te aduc, zâmbi cu satisfacţie Bianca, şi, aplecându-se mult în faţă, declară: Pentru că mai presus de toate, nu îndura să fie întreţinutul nevesti-sii! Nu suporta să se simtă parazit şi peşte! Trebuie să-ţi mai spun că omul acesta a murit de inimă rea şi că şi-a primit sfârşitul ca pe o izbăvire.

Andreea dădu nărăvaşă din cap:

— Nu o înţeleg pe bunica! Eu n-aş fi admis o situaţie ca asta atâta vreme cât aveau ce mânca. Nu l-a iubit!

— Şi încă cum l-a iubit! Nu l-ai cunoscut însă pe boier Manole! Era ferm ca o stâncă, nu i te puteai împotrivi!

Fata ridică din umeri:

— Eu văd altfel lucrurile.

Maică-sa calculă o pauză de efect şi declară scurt:

— Ştiu.

Andreea, dintr-o dată îngrijorată, o privi mirată:

— Ce vrei să spui?

— Presupun că ai ghicit. Crezi că ţi-am povestit întâmplător cel mai dureros episod din viaţa lor? Vezi tu, fetiţo, pot ierta multe unui individ, dar nu lipsa de demnitate. Mai degrabă ticălos, dar mândru! Să fie bărbat.

Andreea, palidă, încercă s-o înfrunte:

— Să lăsăm şaradele. Spune-mi clar ce ai să-mi

reproşezi.

Maică-sa oftă adânc:

— Ţie mai puţin, eşti doar o prostuţă îndrăgostită. *El* însă, pentru mine, nu există! E ultimul om de pe faţa pământului. Mă miră că nu ţi-e greaţă!

— Presupun că *el* e Ciprian. Ce-a făcut?

Bianca o privi sarcastic:

— Vrei să ştii *ce* şi *cât* ştiu? Nu mă feresc de cuvinte. Ţi-a cerut o mie de dolari şi tu i-ai dat. Şi dacă asta acum, mă întreb ce se va întâmpla când îi vei fi nevastă?!

Andreea roşi ca o flacără întunecată şi ţâşni de pe canapea.

— L-am rugat să primească banii!

— O, surâse Bianca păstrându-şi aerul de mare doamnă, e mai abil decât mi-am închipuit. Felicitări!

— Degeaba eşti rea! ţipă Andreea. Îţi jur că eu am insistat. Ciprian e poate mai… copilăros, dar mă iubeşte şi nu-i peşte. A căzut cu uşurinţă în mâinile unor cămătari, şi ăştia îl şantajează acum, îl ameninţă cu tot ce-i mai rău! Nu mi-a cerut nimic! L-am văzut doar abătut şi nu m-am lăsat până nu l-am făcut să vorbească.

— Şi, firește, a vorbit, presupuse ironică Bianca. Te asigur că abia aştepta asta!

Fata luă încă o ţigară. Reuşi s-o aprindă abia după câteva scăpărări de brichetă:

— Discutăm inutil, mamă! Aveţi idei preconcepute, Ciprian e „striptist“, maică-sa e o curvă, şi eu victima.

— Crede-mă, aş dori din tot sufletul să pot vedea altfel lucrurile.

Andreea clătină tristă din cap:

— Nu, mamă, în realitate, nu vrei. Vrei doar să mă determini pe mine să-l părăsesc pe Ciprian. Nu veţi izbuti! Niciodată!

Maică-sa o privi lung:

— Nu, probabil că nu vom reuşi, dar suntem obligaţi să-ţi deschidem ochii! Şi ca să nu zici că suntem părinţi neînţelegători…

— De unde aţi ştiut că am scos bani din bancă? Halal de

secretul operaţiunilor! Şi de încrederea pe care mi-o acordaţi!

— Şi faptele confirmă că nu o meritai! O mie de dolari constituie o sumă importantă, pentru unii şi nu dintre cei mai săraci, venitul pe un an şi peste, era firesc să ne alarmăm. Totuşi, vrem să te ajutăm! De dragul tău, îl vom ajuta şi pe Ciprian. Dă-ne numele cămătarului care-l şantajează şi-l ameninţă cu moartea. Taică-tău are suficiente relaţii şi mijloace ca să-i vină de hac.

Andreea o privi derutată, nu se aşteptase la o atitudine atât de generoasă.

— Tata trebuie să fie foarte atent, nu te joci cu Mafia. Sunt nişte fiare gata oricând să ucidă.

Maică-sa surâse ironic:

— Nu trebuie să-mi explici mie ce înseamnă Mafia…

Întinse palma deschisă de parcă s-ar fi aşteptat să primească pe loc un obiect concret:

— Numele cămătarului.

— Nu-l ştiu, dar am să-l întreb pe Ciprian… Acum pot să plec?

— Du-te… Ca să fiu foarte sinceră, mă aşteptam la un mersi cât de modest.

— Iartă-mă, ai dreptate. Mulţumesc.

Se întoarse în camera ei, cu inima îndoită. Simţea că ceva nu-i în regulă.

* * *

Inspectorul Mănescu îl fixa cu privirea. Simţea că îl usturau ochii din pricina concentrării. Ar fi pariat că nu se înşală. În momentul în care pronunţase numele lui Răzvan Marţian, diplomatul se crispase. Imperceptibil pentru un terţ oarecare, într-o, discuţie oarecare, dar nu şi pentru un interlocutor care pândeşte. Dar chiar şi pentru acesta era necesar un efort de atenţie sporită pentru că, organic, Bălăcescu era o construcţie ermetică, aproape fără nuanţe. Indiferent de situaţie, rămânea un „ilizibil“, primind tot ce

venea din jur, cu acelaşi chip impenetrabil, cu aceeaşi economie de gesturi, cu acelaşi relief vocal plat.

„Marţian! Banditul ăla de drumul mare! Dorise şi crezuse că a izbutit să-l uite! De ce dracu' îi mai trecuse numele în agendă?! Cum nu avusese timp să reflecteze la eventualitatea de a i se pune întrebări despre Marţian?" Apelă la varianta care angaja cel mai puţin, dar totodată şi cel mai puţin credibilă pentru cel care punea întrebările: „nu ştiu."

— Marţian! murmură, parcă picat din cer! Nu-i trecut nimic în paranteză? Ceva care să-l explice, electrician, tapiţer, ceva de genul ăsta?

— Absolut nimic, replică Milord.

— Ciudat, dar numele nu-mi spune nimic.

— Cu adevărat ciudat. După consultarea agendei dumneavoastră, dacă ar fi să trag o concluzie, este aceea că sunteţi un izolat, că foarte puţine persoane vă populează existenţa.

— Chiar aşa şi e, confirmă Harald Bălăcescu, realizând că s-a vârât singur în gura lupului, căci observaţia inspectorului principal urmă imediat şi de la sine:

— În acest context, pare cu atât mai ciudat că aţi dorit să memoraţi un nume şi un număr de telefon. Altă concluzie care se impune e că acest Marţian prezintă un interes, că are importanţă pentru dumneavoastră.

Diplomatul ridică din umeri neputincios:

— Orice se poate interpreta! Înţeleg însă că, din punctul de vedere al unui terţ de pe margine, situaţia pare cel puţin bizară. Şi totuşi este o realitate, nu reuşesc să-l situez pe acest Marţian nicăieri în peisajul existenţei mele.

Mănescu îl privi lung:

— Sunteţi sigur că asta-i tot ce-mi puteţi spune?

Diplomatul râse uşor nefiresc:

— Suntem oameni maturi, domnule inspector, nu ne jucăm cu cuvintele.

Mănescu respiră adânc, ca la final de discuţie:

— În regulă, domnule Bălăcescu, să sperăm că poate misteriosul Marţian îşi va aminti mai multe.

— În definitiv, surâse strâmb Harald Bălăcescu, nu înţeleg de ce faceţi atâta caz de un simplu nume.

— Chiar nu înţelegeţi? În primul rând, aşa cum v-am mai explicat, acest nume reprezintă singura punte de legătură între dumneavoastră şi familia Dimitrescu, destinatarii lugubrelor pachete. În al doilea, dumneavoastră ştiţi foarte bine cine este Răzvan Marţian. Raţiunea pentru care o ascundeţi îmi scapă, dar vă asigur că nu va trece multă vreme până o voi afla.

Diplomatul surâse crispat:

— Nu aveţi ce afla. Oricum, sunteţi foarte sigur de dumneavoastră.

— De o lege a firii. Doar morţii pot fi îngropaţi definitiv. Adevărul niciodată, cel puţin atâta vreme cât mai există supravieţuitori ai evenimentului, al faptului dat... Mă scuzaţi pentru timpul răpit.

* * *

Ecaterina Sofron nu ştia ce înseamnă să ai o zi bună. Era cârtitoare din fire şi veşnic nemulţumită, toate şi toţi o iritau, o necăjeau, chiar o supărau. Cum se socotea o fiinţă perfectă, era convinsă, cu voluptuoasă satisfacţie lăuntrică, cum că nefericirea i se trage tocmai de la această perfecţiune. Ce vină avea ea că nu suporta, ticăloşia, hoţia, corupţia, prostia şi incompetenţa, şi că nu putea trece indiferentă pe lângă acestea. Invidia însă o rodea cel mai tare, amănunt pe care nu l-ar fi recunoscut pentru nimic în lume. Orice succes profesional ori realizare de ordin material al celor din jur îi agresau ficatul şi le percepea ca pe un afront personal. Acestui sentiment subtil, ea îi spunea simţ al dreptăţii, şi chiar un câştig substanţial la loto, pronosport, Bingo etc., nimerit în ograda altora, îl socotea inechitabil. Totdeauna câştiga cine nu merita, aşa că totul merge pe dos pe lumea asta şi nimeni să nu-i mai vorbească ei de imparţialitatea lui Dumnezeu. De altfel, nu prea le avea cu divinitatea, socotind ca mulţi alţii că tot ce

a realizat se datora exclusiv minţii ei iscusite şi mâinilor ei harnice. Erau însuşiri esenţiale care-i umflau pieptul de mândrie, dar de la „Cine“ le avea pe acestea, aşa cum se interesase bărbatu-său într-un puseu de cutezanţă, nu-şi punea problema. La ce întrebări te puteai aştepta din partea nătângului de Sofron? În atitudinea ei dispreţuitoare vizavi de el, se simţea miloasă şi ajutătoare de aproape. În şanţ ar fi ajuns nenorocitul dacă nu s-ar fi milostivit să-l suporte în bătătura ei, ferindu-l de neghiobii.

Terorista nu avea zile bune, dar asta nu însemna că pe celelalte nu le putea diferenţia gradual. Existau zile mijlociu proaste, dar şi foarte proaste sau mizerabile. Mizerabilă fusese şi cea care tocmai era pe cale să se încheie.

Întâi că, de câteva zile, visa rău de tot. Nu era persoana care să se lase impresionată de fleacuri, nu dădea doi bani pe chestiile astea paranormale la modă, dar chestiunea o deranja din punct de vedere ştiinţific. Coşmarurile au o cauză concretă, şi Ecaterina îşi zise că trebuie să revizuiască sistemul alimentar din casă şi să se renunţe la masa de seară… E şi sănătos şi economic.

Cu siguranţă, visele cu pricina îi creau o stare de indispoziţie, aşa că sosise la spital cu capsa pusă. Aici, alt motiv de enervare. O aştepta *ĂLA* şi dând ochi cu el, văzu negru. Cum de îndrăzneşte idiotul s-o deranjeze? Încă la prima întâlnire îi explicase dur şi răspicat că pentru ea reprezintă un străin şi îi cere categoric s-o trateze la fel. E o situaţie care a fost rezolvată definitiv acum treizeci de ani şi nu înţelege să revizuiască nimic. Treizeci de ani de când îl şterse definitiv din viaţa ei, până şi din arhiva de amintiri. Făcuse tot ce se putuse pentru el la vremea aceea, nu-l azvârlise în drum, era liberă de orice obligaţii. Un profitor ordinar – culmea tupeului îi mai ceruse şi bani! – şi care, pentru că ştia că nu-l primeşte în casă şi nu-i răspunde la telefon, se învăţase s-o caute la spital. Aici, Ecaterina nu se putea dezlănţui, vorbele otrăvite i le strecura în şoaptă, de teama urechilor indiscrete. Rozalia, asistenta, era curioasă ca o vecină de mahala, mai erau şi pacienţii. Şi-aşa, se întreba dacă Rozalia nu-l trăsese de

limbă, căci îi găsise în cabinet discutând amical. Pentru că nimeni nu ştia de *ĂLA*, nici măcar Sofron. Bănuia probabil ceva, dar nu îndrăznea să întrebe. Era suficientă o singură privire de-a Teroristei, pentru ca cel mai inofensiv impuls de curiozitate să amuţească definitiv.

Ziua mizerabilă însă nu se isprăvise încă, o mai aşteptau surprize. În general, Dumitru se ocupa de cumpărături, cu excepţia sâmbetei, când târguia ea. Pretindea că vrea să simtă pulsul pieţii, dar, de fapt, îl verifica pe Sofron. Era convinsă că o lucrează la preţuri, „hoţie“ asupra căreia, dacă ar fi fost surprins, ar fi echivalat cu o tragedie. Desigur, Sofron se descărca de gestiune aducând mărturie bonurile de la market, dar mai erau produse cumpărate din piaţă, iar ţăranii nu posedă „casă“ electronică. Deci o grămadă de alimente ca legumele, fructele, ouăle proaspete sau telemeaua de Sibiu, adică tot ce presupune producţie peizană scăpa de sub controlul ei. Însăşi eventualitatea de a fi înşelată o sufoca şi, deşi ştia că preţurile oscilează, oricum avea un punct de reper. Mai sconta pe faptul că prea îi vârâse metodic şi tenace frica în oase, pentru ca Dumitru să îndrăznească s-o „escrocheze“.

Uite însă că nu era chiar aşa, şi avu prilejul s-o constate chiar azi. Sofron o ciupise la brânză şi miere, umflând preţurile respective cu zece şi cincisprezece mii de lei. La distanţă de o zi, greu de crezut diferenţa!

Se îndreptă spre casă, pusă pe un scandal fioros şi conchizând că oricât de neghiob, tot îl duce mintea la furtişaguri, şi că singura soluţie e să pună bâta pe el!

Intră în holul blocului şi urcă cele câteva trepte care duceau spre ascensor. Apăsă absentă pe buton şi, în aceeaşi clipă, se petrecu ceva neaşteptat. De undeva, din spate, ţâşni un bărbat cu cagulă şi se aruncă asupra ei. Ecaterina scăpă sacoşa cu cumpărături şi ridică instinctiv braţele, apărându-şi pieptul. Zări sclipirea unui stilet şi încercă să strige, dar nu izbuti decât să emită un gâjâit înfundat. Simţi tăişul cuţitului căutându-i vena jugulară şi începu să se zbată cu disperare.

— Hei, ce se petrece aici?

Un tânăr care tocmai intrase în bloc, după cum avea să reconstituie ulterior filmul, sări peste trepte şi se aruncă în spinarea agresorului. Luat prin surprindere, acesta îşi abandonă victima, şi părăsi imobilul, în goană. Tânărul îl urmă, dar oricât de rapid reacţionase, banditul dispăruse fără urmă.

* * *

Se putea afirma că avocatul Matei Drăguşin făcuse o pasiune pentru Toni Barbu, până într-acolo încât să-l introducă în familie, şi trebui să treacă o bună bucată de timp până când acesta din urmă să realizeze dimensiunile succesului său. Cu tactul de rigoare, senatorul îşi peria cu atenţie relaţiile, adept hotărât al recepţiilor închise şi, în general, al societăţii omogene, corespunzătoare fiecărei felii de viaţă. Prin natura profesiunii şi a statutului de parlamentar, Drăguşin evolua într-o sferă vastă de cunoştinţe, repartizate pe compartimente: colegi de barou, amici politici, prietenii casei şi, înainte de toate, legăturile de familie. În ciuda faptului că cea mai mare parte a existenţei şi-o petrecuse sub regimul comunist, unde anumite principii nu mai funcţionau, chiar azi, avocatul nu-l invita la el acasă pe deputatul X, sau marele om de afaceri Y, oricât de importanţi erau ei pe plan social, în vreme ce mătuşa Ralu ori unchiul Dimitrie, bătrâni ciuguliţi de molii şi total neînsemnaţi în peisajul societăţii de tranzit, aveau loc de cinste la masa lui. Primii erau ocoliţi pentru că mai aveau urme de mămăligă între dinţi şi mame cu broboadă, cei din urmă erau onoraţi pentru că păstrau hrisoave în sipetele din lemn de lămâi şi trandafir de acasă.

Din fericire, „parveniţii“ nu băgau de seamă tratamentul discriminatoriu şi se simţeau încântaţi atunci când Matei Drăguşin îi invita generos să dejuneze la Crown Piaza, ori să petreacă o seară la Casa Vernescu.

Iată de ce, când avocatul anunţă familia că-l invitase pe Toni duminică la prânz, Bianca îşi ridicase sprâncenele a

mare mirare.

— Os de domn?!

— E un tânăr cu însuşiri alese, inteligent, energic, instruit, dintr-o veche familie cu tradiţii liberale…

— Aha, pricepu nevastă-sa.

— Îi prevăd un viitor strălucit! Evident, pilotat cu inteligenţă.

Bianca râse:

— E la fel de evident, tu fiind marele cârmaci.

— De ce nu? Suntem obligaţi să asigurăm, să pregătim generaţia de mâine, să avem cui preda fără grijă ştafeta. Mie mi-a făcut o impresie excelentă, să vezi c-o să-ţi placă! Pe deasupra, adăugă, ca-n treacăt, şi chipeş. Sper că Andreea nu şi-a făcut program…

Doamna Drăguşin râse din nou, cu poftă:

— Te ador când eşti subtil!

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce ştiai şi tu din clipa în care l-ai invitat la masă pe acest tânăr strălucit… Iată-ne ajunşi şi la vârsta codoşlâcului!

— Tu ai o minte diabolică! La urma urmei, nu-i normal să mă preocupe soarta fie-mii?

— E atât e tânără!

— Mult prea tânără ca să se fixeze, de acord, dar la o adică, oricine e mai bun decât nudistul ăla! Cui pe cui se scoate!

Bianca declară sceptică:

— Să sperăm că strategia ta va merge…

— Aşteaptă mai întâi să-l vezi pe Barbu…

Toni era un copoi înnăscut. Avea ceea ce se numeşte fler, mirosind din zbor oamenii şi împrejurările. Astfel, instinctul îl dirija cu abilitate, determinându-l să se implice sau, dimpotrivă, să ocolească anumite situaţii. Ieşea întotdeauna învingător, şi precizia intuiţiei sale surclasa degajat experienţa multor indivizi cu tâmpla căruntă.

Pe Matei Drăguşin îl adulmecase rapid, încă de la prima lor întâlnire. Era un bărbat a cărui inteligenţă era uneori

blocată de excelenta părere pe care o avea despre sine însuşi, eminamente onest şi tributar unor mentalităţi, cu oleacă de exagerare spus, feudale. Adora să fie admirat, niciodată contrazis, se considera un model şi primea cu nemărturisită, dar cu vădită plăcere, aplauze.

Realizând imediat ce avantaje ar putea avea de pe urma unei relaţii cu senatorul, Toni îşi propuse să-l cucerească. Avansă cu paşi mici şi prudenţi. Desigur, trecutul liberal al familiei constituia o parolă, *passe partout* căruia Drăguşin anevoie i-ar fi rezistat. La partidele de poker, nu se avântase, jucase ca un tip inteligent, amator de o foiţă, dar nu *vicios* şi apelase la un truc vechi de când lumea, dar mereu valabil, lăsându-l pe Drăguşin să-i ia banii. Avocatului îi plăcea să câştige şi apreciase în acelaşi timp, că deşi având o carte mare – ful de popi –, Toni nu se lăsase antrenat, aruncându-se. Adică, doar plăcere, nu patimă!

Pentru dejunul de la Drăguşini, Toni arboră cea mai fermecătoare ipostază a lui: băiat bun, frumos şi cu capul pe umeri. Îmbrăcă un costum clasic, de culoare deschisă, cravată, bineînţeles, şi se înarmă cu un buchet de flori onorabil, fără să cadă în costisitor de ţoapă sau jerba de premieră teatrală.

Înainte de plecare, Dona îl măsurase cu un ochi critic:

— Arăţi bine.

Toni îi zâmbi galant:

— M-ai fi acceptat altfel?

Dona trecu uşor gâdilată peste compliment:

— Ce ştii despre familia lui?

— Ce naiba să ştiu când azi mă duc prima dată?

— Am văzut-o pe nevastă-sa, apare în diverse reviste la rubrica mondenă… E o femeie foarte bine, adăugă pe gânduri, pentru vârsta ei, fireşte. Genul ăla de… *lady*.

— Mă aşteptam, şi el e un domn, nu-l vedeam deloc cu Nuţi-Zacuscă sau cu Cocuţa-chec-economic.

— Se spune că fiică-sa ar fi o mare frumuseţe.

Toni o privi amuzat:

— Dormi liniştită, încă n-am început să mă dau în vânt

după prospături.

Dona săltă capul cu aroganţă. Dacă s-ar fi putut desprinde de trup, ar fi ajuns la o înălţime ameţitoare.

— Vreau să văd şi eu gâsculiţa care s-ar putea măsura cu mine!

Era foarte sigură pe ea, se considera o frumuseţe princiară, iar distincţia, pe lângă faptul că nu e perenă, ci fidelă şi la bătrâneţe, n-o întâlneşti la orice colţ de uliţă. Da, aşa stăteau lucrurile, problema era doar ca partenerul să vadă şi să aprecieze la fel. Aici, Dona nu se mai simţea la fel de sigură. Câţiva bărbaţi, chiar gentlemeni – vezi istoria din manuale şi cealaltă din arhivele de familie – făcuseră pasiune pentru frumuseţi comune, de duzină.

Privi de la fereastră silueta desăvârşită a lui Toni care urca în taxi, căci pentru a onora dejunul din toate punctele de vedere – merinde şi băutură – renunţase la autoturismul personal. O inexplicabilă stare de disconfort o încerca, simţea că ceva nu-i în regulă, sau nu va fi, dar nu ştia ce.

În general, Toni îşi stăpânea admirabil reacţiile, ceea ce nu încercă de data aceasta. Cu instinctul său infailibil, simţi că soţii Drăguşin vor fi încântaţi să-i constate surpriza, aşa că deliberat nu ascunse efectul produs de intrarea Andreei în sufragerie. În fapt, nu simulă şi nu exageră nimic, ci doar nu camuflă. O admiră, zice-se discret, fără cuvinte, dar pe faţa lui se citea impresia extraordinară. Şi pe bună dreptate, fata era cu totul remarcabilă, ţintea senzaţionalul, iar contrastul dintre pielea creolă şi ochii imenşi, de un verde pătrunzător, făceau din Andreea un unicat, iar vestimentaţia în culori glaciare, marea vogă a sezonului lansată de bulgari, o prindea de minune.

Ţinându-i scaunul să se aşeze, în timp ce avocatul procedă la fel cu nevastă-sa, Toni îşi imagină eventuala reacţie a Donei, la vederea fetei. Ar fi sărit, probabil, să-i scoată ochii.

Andreea, foarte sigură pe ea şi obişnuită cu omagiile, se simţi totuşi amuzată de impresia pe care o făcuse asupra acestui tânăr care se prezenta neaşteptat de bine. Cum nu-

şi desprindea privirile de pe chipul ei, remarcă surâzând:

— Aveţi impresia că ne-am mai întâlnit?

— Nu, scuzaţi-mă... Mă întrebam doar unde v-aţi ascuns până acum?

— Cunoaşteţi chiar pe toată lumea?

— În principiu, tot ce-i mai interesant, iar dumneavoastră nu puteţi trece neobservată.

Matei Drăguşin interveni:

— Ei, fata abia a terminat liceul, şi-a văzut de carte. Mai are timp de mondenităţi. Pentru Andreea începe una dintre cele mai frumoase perioade din viaţă – studenţia. Chiar consumată în sărăcie, aşa cum s-a întâmplat cu generaţia mea, tot frumoasă rămâne.

— Aveţi dreptate, se grăbi să confirme Toni. Deşi pe atunci înjuram mizeria din cămin, sesiunile, lipsa de bani, azi îmi amintesc cu plăcere de anii aceia.

— Dacă am reţinut bine, ai terminat Politehnica. Nu-i de mare perspectivă acum. Până nu punem economia pe roţi, inginerii sunt cam marginalizaţi.

Toni fu din nou de acord:

— Aşa e, n-au nici o perspectivă. De aceea m-am înscris la Drept, la fără frecvenţă. Ca să fiu sincer, mă tentează şi Ştiinţele Economice.

— De ce nu? Eşti la vârsta când edifici temelia victoriilor de mâine! Am toată preţuirea pentru tinerii energici, ambiţioşi, cu capul pe umeri. Dacă ar fi mai mulţi care să-ţi semene, am fi printre fruntaşii lumii!

Îl aprecia sincer şi Bianca. Cu un surâs imperceptibil, îşi zise că Toni ştiuse să schiţeze exact portretul care să-l extazieze pe bărbatu-său. „Mare pui de lele, îl etichetă în sinea ei, ştie să manipuleze oamenii şi să-şi urmărească interesele cu talent. N-am încredere în el.“

N-o surprindea că Matei îl aprecia şi încă cu majuscule. În felul său şi în ciuda profesiei, avocatul era un naiv. Un naiv mare şi iremediabil pentru că nutrea despre sine ferma convingere că nu poate fi înşelat şi că, mare cunoscător al naturii umane, învârteşte oamenii pe degete.

În realitate, Toni minţise doar parţial. Terminase,

într-adevăr, Politehnica, dar se gândea la absolvirea a altor două facultăţi ca la grindina de anţărţ. Dar asta îi plăcea lui Drăguşin să audă şi de ce nu l-ar fi servit?! După cum simţise că mătuşii Ralu, cel de-al patrulea comesean, îi face plăcere să i se acorde toată atenţia şi să nu fie socotită o simplă mobilă care îngurgitează cu talent. Şi, într-adevăr, bătrâna de optzeci de ani, mânca ceva de speriat servindu-se copios şi de câte două ori din fiecare fel. O făcea însă elegant, manevra cu graţie firească tacâmurile, iar proteza bine fixată nu ocaziona clişee greţoase. Altfel, se părea că nu observă nimic din jur, iar solicitudinea lui Toni care-i făcea mici servicii – pâine, sare, un platou tras mai aproape etc. — era răsplătită cu un mulţumesc şoptit.

Andreea făcea figuraţie şi doar interpelată direct răspundea în limitele convenţiei. Sesizase intenţiile lui taică-său („vrea să mi-l bage pe gât“), chestiunea în sine, ca şi dejunul, o plictisea şi abia aştepta să se ajungă la coniac şi cafele pentru ca, sub pretextul examenelor care bat la uşă, să se poată retrage în camera ei.

Bianca aduse vorba despre Festivalul de la Mamaia, „lipsit de strălucire, şi mai fad ca în anii trecuţi“, şi Andreea, ca să spună ceva, observă că săptămâna viitoare, Elton John dă două concerte extraordinare la Sala Palatului.

— Biletele s-au epuizat urgent, se vând acum la suprapreţ, am auzit că ar fi depăşit milionul.

Toni se oferi plin de amabilitate:

— Dacă vă interesează, vă pot procura eu... Am o cunoştinţă, ştiţi, întotdeauna rămâne un lot disponibil pentru protocol.

Andreea îl privi pe sub sprâncenele fine:

— Asta presupune că trebuie musai să văd spectacolul în compania dumneavoastră?

Soţii Drăguşin îşi priviră fata în aceeaşi clipă. Întrebarea era dură, şi nici unul dintre ei nu era de acord cu mitocănia gratuită mai ales ca replică la un gest de amabilitate. În mod neaşteptat, bătrâna Ralu începu să râdă:

— Mi-amintişi de soru-mea, biata Ilinca. Tot aşa le trântea şi ea omului în faţă când observa că vrea să-i intre pe sub

piele.

— Tanti! exclamă avocatul consternat.

— E musai? insistă Andreea.

Toni nu se pierdu cu firea şi surâse dezamăgit, dar nu supărat:

— Nicidecum, domnişoară. Bineînţeles că mi-ar fi făcut plăcere să vă însoţesc, dar nu-i obligatoriu... Îşi rezemă palmele de marginea mesei, sugerând intenţia de a se retrage. Doamnă!... Maestre!...

Drăguşin îl opri:

— Unde te grăbeşti? Bianca, noi luăm cafeaua în birou. Avem ceva de vorbit, ca între bărbaţi. Politichie de-a noastră...

Bătrâna Ralu aprobă, dând de câteva ori din cap:

— E bine să rămâneţi singuri. Poate-ţi spune ce urmăreşte la o adică!

Toni se prefăcu că nu înţelege. Drăguşin, confuz, vizibil jenat, îl luă de braţ şi-l conduse spre birou.

— Se pare c-ai nimerit chiar în duminica politeţurilor... Îmi cer scuze. Fiică-mea e la vârsta teribilismelor, mătuşă-mea la vârsta la care-şi închipuie că are dreptul să spună tot ce-i trece prin minte.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, surâse diplomat Toni. Nu s-a întâmplat nimic.

Avocatul îl bătu părinteşte pe umăr:

— Bravo, eşti un tânăr inteligent. Am simţit chiar de la început că ne vom înţelege. De fapt, am o propunere concretă! Vrei să faci parte din echipa mea?

Toni îşi coborî pleoapele, ascunzându-şi licărul de triumf: „Punct, ochit, punct lovit!“

* * *

Inspectorul Dinu Mănescu plesni înciudat biroul, cu palma deschisă:

— Nu dispare un om chiar aşa, fără să lase nici o urmă! Doar nu suntem în jungla Amazoanelor?!

Inspectorul Panait care n-ar fi ştiut să-şi arate pe hartă „unde vine chestia asta“, avu o grimasă de plictiseală. Problema nu-l preocupa, nu se suspecta „că ar fi cult la cap“, îşi vedea de meserie, altceva nu-l interesa şi cu atât mai puţin miliardul de Prima TV fluturat pe sub nasul fraierilor. Îl agasau însă fixaţiile lui Mănescu, iar acuma, tocmai se consuma una dintre ele.

— Ăsta e păcatul tău, Milord! Dacă ţi-a intrat o idee în cap, n-o mai scoţi nici cu tirbuşonul! Ţi-a căşunat pe tipul ăsta, Marţian, şi o ţii de-a’mboulea! Mai mult ca sigur, omul n-are nici o legătură cu moarta livrată în rate.

— De undeva, trebuia să începem.

— Experienţe pe banii contribuabililor!

— Slogan pentru electorat! respinse Dinu dând din mână. Pe Marţian nu l-am ales la întâmplare din cartea de telefon. E singurul liant între destinatarii de colete, şi atât Bălăcescu, cât şi Dimitreştii mint în privinţa raporturilor lor cu Răzvan Marţian. Nu ţi se pare suficient pentru o pistă?

— Nu. Amănuntul că plătim amândoi întreţinerea aceluiaşi administrator, nu incumbă obligatoriu şi alt soi de relaţii.

— E ceva mai mult decât atâta. Minimalizezi cu bună ştiinţă şi nu înţeleg de ce îţi place să faci pe capsomanul!

— Pentru că nu-mi place să pierd timpul! Răzvan Marţian! O mai fi existând? Pe unde? Merită căutat? Dacă ai chef să umbli după potcoave de cai morţi, n-ai decât, dar fă-o singur.

— După părerea ta, încotro trebuie îndreptate cercetările?

Panait renunţă la poziţia comodă de până atunci, răsturnat pe spătarul scaunului ţinut în echilibru pe picioarele din spate, şi se aplecă peste birou. Luă un pix şi începu să-l penduleze, ca pentru a da greutate cuvintelor:

— Prioritară este identificarea victimei. Tu încerci să prinzi muşte!

— Şi până o identifici?

— Dau ora exactă! Aştept, ce vrei să fac?

— Şi dacă n-o putem identifica?

Panait ridică din umeri:

— Înseamnă că aşa i-a fost scris nefericitei, să moară ca anonimă şi în condiţii neelucidate. Ar fi primul dosar clasat? Asta *in extremis*! Sunt însă convins că or să apară date noi, şi asta cât de curând.

Dinu ridică la rândul lui din umeri:

— Atunci, aşteaptă!

Era însă de altă părere.

* * *

Se putea afirma că „intimul“ şi totodată cel mai periculos vrăjmaş al lui Toni Barbu era propriul său orgoliu, nemăsurata vanitate. Era conştient că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar pur şi simplu nu rezistă să nu-i povestească Donei impresia pe care i-o făcuseră Drăguşinii, exclusivişti de rasă care nu primeau pe oricine, şi nici să nu ridice în slăvi frumuseţea remarcabilă a Andreei.

Nu există femeie căreia să-i cadă bine osanalele scandate în cinstea alteia, chiar dacă terţa e o vedetă hollywoodiană, privită numai la televizor, deci intangibilă pentru partenerul lipsit de tact. Oricât de sigură pe ea, Dona se simţi atinsă de omagiile închinate fetei şi, dacă ar fi fost mai onestă cu ea însăşi, ar fi recunoscut că devine geloasă. Aceeaşi vanitate îl împinse pe Toni să comită cea mai gravă imprudenţă, mărturisindu-i amantei că senatorul a pus ochii pe el şi... parcă nu i-ar displăcea să-i fie ginere. Până una alta, îi propusese să intre în politică...

Dona simţise că un vânt rece traversează încăperea. Lui Toni îi plăcea să se laude, dar niciodată complet gratuit, şi din aerul victorios pe care îl arbora, era evident că în relatarea lui exista un sâmbure de adevăr. În lumina celor întâmplate, situaţia se schimba şi trebuia să-şi revizuiască strategia. Furioasă, nimic n-o irita mai mult decât piedicile neprevăzute intervenite pe un itinerar deja stabilit, simţi nevoia să se descarce şi intră în camera soră-sii. O găsi brodând o boneţică lângă pătuţul lui Floricel care dormea

liniştită. Atmosfera luminoasă şi reconfortantă, chiar idilică, de o placiditate imbecilă pentru Dona – şi mai ales expresia de „viţică fericită“ – o scoaseră din sărite.

— Iar îţi pierzi timpul cu prostii?

Codruţa îşi ridică ochii din cusătură şi întrebă cu voce nesigură:

— Ce ar trebui să fac?

— Ceva util pentru societate.

— Îmi cresc copilaşul. Asta nu-i util?

Dona o repezi cu dispreţ:

— Găinaţ! Asta o fac toate femelele! Şi ţigăncile, şi căţelele!

Codruţa replică liniştită:

— Altceva nu ştiu să fac.

O rostise firesc, fără insolenţă şi fără amărăciune, un fel de „asta-i situaţia şi e ireversibilă, iar mie-mi place“.

— Din nefericire! sublinie cealaltă, oprindu-se în faţa pătuţului. Unde mai pui că-i şi o chestie ereditară. Mă uit la plodul ăsta al tău... Altă handicapată! De pe-acum are un aer de idioată!

Codruţei îi dădură lacrimile:

— Doar tu o vezi aşa. Când ies cu Floricel în parc...

— Nu mă interesează ce spun gospodinuţele alea cretine! ... Eu plec! Ai grijă să nu dai foc la casă!

Codruţa n-o auzi. Fetiţa se trezise şi gânguritul ei ar fi astupat până şi zgomotul unei explozii; nu avea urechi decât pentru Floricel. Dona, pradă aceleiaşi nemulţumiri mânioase generate de previzibila ascensiune socială a lui Toni, unde ea era clar că nu mai avea loc, simţi nevoia imperioasă şi sadică să-i administreze soră-sii un KO, ceva care să spulbere fulgerător starea de spirit pastelată („nesimţită“) în care plutea. Cu spatele întors şi mâna pe clanţă, aruncă:

— Mâine o să vină la noi o pereche interesată de adopţia plodului. Vor o fetiţă. Ai grijă s-o dichiseşti.

Codruţa, cu o faţă rigidă, de cretă, pândi din spatele perdelelor plecarea Donei. Cu o linişte de care s-ar fi mirat

chiar şi soră-sa şi cu gesturi calculate metodic, de parcă ar fi pus în practică lucruri gândite demult, scoase din debara unul dintre sacii de voiaj ai Donei şi începu să împacheteze. Garderoba fetiţei, schimburi pentru ea. Din şifonierul din dormitor, luă toată rezerva de bani pe care Dona o păstra în casă, fără a-şi face scrupule. Maică-sa trimitea bani destul de rar pentru întreţinerea mezinei, dar sumele erau substanţiale. Codruţa făcea adeseori cumpărături, fiind mereu acasă tot ea plătea unele taxe aşa că ştia că Dona nu cheltuieşte pentru ea şi fetiţă mai mult de jumătate din „indemnizaţie“, la care se adăuga şi pensia de urmaş.

Controlă dacă gazele şi luminile sunt stinse şi, instalând-o pe Floricel în cărucior, părăsi apartamentul.

* * *

Dezbătuse o zi întreagă chestiunea cu Gina care se opunea categoric intenţiei lui.

— Trebuie să ne ferim de imprudenţe gratuite, Mihai. Dacă eşti pus sub urmărire? Însuşi faptul că-l cauţi pe individ poate genera cele mai grave suspiciuni. Înseamnă că ascunzi ceva, că relaţia voastră înseamnă mai mult decât o amintire din studenţie. Înseamnă că ţi-e frică!

— Exagerezi, Gina, nu înseamnă neapărat asta…

— Accept ideea că exagerez, dar de ce să deschizi tu pârtii? De ce să dai idei? Mai gândeşte-te la un aspect. Nici lui Marţian nu-i convine să divulge trecutul, sunteţi amândoi implicaţi în aceeaşi măsură.

— Ştiu, scumpa mea, dar instinctul îmi spune că trebuie să vorbesc cu el. Să-l avertizez… Înţelege-mă, nu mai am linişte!

— Unde ai de gând să-l cauţi de vreme ce nu răspunde la numărul pe care ţi l-a dat?

Mirarea se aşternu pe chipul tânărului businessman, dar nevastă-sa nu-i dădu timp să formuleze întrebări:

— De când a fost Poliţia la noi, formezi mereu un număr de telefon. Nu ţi se răspunde şi înjuri invariabil de Paşte şi

de dumnezei.

— Ai dreptate, surâse stângaci Dimitrescu, mă întreb pe unde-o fi umblând!

— Şi dacă nu mai e în ţară?

— Cu atât mai bine pentru noi, dar trebuie să mă conving de asta.

— Cum?

Mihai aprinse o ţigară şi inhală cu lăcomie:

— Răzvan e un mare jucător, are patima în sânge. Chiar în studenţie juca la tot ce oferea în materie regimul, Loto, Pronosport şi să nu mai vorbesc de pokerele căministe, şi chiar la amărâtul de loz în plic. Dar simte că trăieşte, abia acum, după ’90, când se poate desfăşura după plăcere. Pariază pe tot ce se poate paria – rezultate sportive, curse de cai şi câini şi care-or mai fi, iar în fiecare seară e la Cazino. Acolo îl voi căuta.

— La care? Sunt o grămadă.

— Nu chiar atât de multe încât să nu-l pot descoperi. Hai să zicem, cincisprezece. Le pot vizita pe toate într-o singură noapte.

— De unde ştii amănunte?

Mihai îşi deschise palmele – „e simplu ca bonjour“:

— Mi-a spus-o chiar el. Când l-am întrebat concret *how do you do?*, trebuia să-mi răspundă ceva. Mi-a explicat cu sinceritate ce face, pentru că nu avea nici un motiv să se ascundă. Sunt sigur că voi da de el.

— Înaintea Poliţiei?

— Asta încerc să fac.

Îi întrerupse tropăitul lui Crişan care năvăli vijelios în living. Emoţia îi împurpurase obrajii şi anunţă triumfător:

— Lola a primit şi ea un cadou! Ca noi…

În spatele lui, bătrâna rezema tocul uşii, de parcă nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Avea un aer atât de nenorocit, încât Dimitreştii se speriară.

— Ce s-a întâmplat?

— Aşa e, îngână domnişoara Lola. Am ieşit cu Crişan la plimbare. Mi s-a părut cam rece şi ne-am întors să-mi iau o jachetă. În faţa uşii am găsit coletul ăla sinistru. Doamne

Dumnezeule! înfiorător!... N-am să uit niciodată! zise închizând ochii.

Gina întrebă inutil:

— L-ai deschis?

Bătrâna oftă:

— Am avut o bănuială, semăna cu cel primit de dumneavoastră, dar ca o babă nebună şi curioasă ce sunt, tot l-am deschis...

Crişan se făli:

— Am văzut şi eu! Era multă... multă... Friptură! găsi copilul cuvântul. Cum bagă Lucica la cuptor!

Cuprins de greaţă, Mihai astupă gura băiatului:

— Încetează, Crişan! Du-te în camera ta şi joacă-te!

Copilul îl privi dezamăgit:

— Dar ce-am făcut?

— Nimic puiule, spuse Gina mângâindu-l distrată pe creştet. Du-te, imediat vine şi domnişoara Lola.

Mihai îşi aprinse nervos ţigara uitând că cealaltă, abia începută, fumega în scrumieră.

— Aţi anunţat Poliţia?

— Nu... M-am gândit că dumneavoastră...

— Aşa e, o ajută Gina. Noi îl ştim deja bine pe inspectorul Mănescu, el se ocupă de cazul ăsta. Presupun că ai lăsat coletul baltă şi ai venit la noi.

Domnişoara Lola dădu din cap:

— Da... A rămas în bucătărie...

— O secundă, o opri Mihai. Spuneţi-mi... Numele Marţian... Răzvan Marţian... vă e cunoscut? Gândiţi-vă bine.

Bătrâna reflectă un moment, apoi declară categoric:

— N-am auzit de el în viaţa mea.

* * *

Inspectorul Panait îl întâmpină cu un rânjet de satisfacţie:

— Ţi-am spus că evenimentele se precipită? Încă un colet şi o să ne ţină tot aşa, până isprăveşte marfa.

— Rădulescu susţine...

— Care din ei?

Dinu Mănescu se strâmbă sâcâit:

— Evident că nu Rădulescu de la Cifru! Rădulescu, medicul legist! După părerea lui, asasinul nu mai are ce livra, a expediat componentele esenţiale. De resturile nesemnificative se poate debarasa făcând pachete mici, care nu atrag atenţia.

— Altceva?

— Nimic în plus faţă de constatările formulate încă de la primul colet, adresat lui Bălăcescu, nimic care să ducă la identificarea victimei.

— De la bătrâna Lola ai scos ceva?

Mănescu ridică din umeri:

— Nici nu mă aşteptam. M-a primit asistată de soţii Dimitrescu. Se simte total neajutorată, e şocată şi tremură de frică.

— De ce naiba îi e frică? se miră Panait.

— De fantome! replică enervat Dinu. Cum să nu se simtă speriată?! Se trezeşte cu bucăţi de cadavru la uşa ei, nu înţelege cine şi de ce o vizează, se întreabă ce va urma, ce o mai aşteaptă şi aşa mai departe! Situaţia e şocantă pentru oricine, dar mai ales la vârsta ei, după o existenţă placidă, fără întâmplări ieşite din comun şi mai ales acum, când nu mai aşteaptă surprize decât din partea buletinelor de analiză. În aşteptarea rezultatelor, îşi consumă singurele emoţii.

— Ce viaţă roză! exclamă visător Panait. Ăilalţi ce spuneau?

— Dimitreştii? Aceleaşi întrebări pe care ni le punem şi noi! De ce tocmai ei sunt destinatarii coletelor, de ce toţi locatari ai aceluiaşi imobil? Ce are personajul cu blocul lor?

— Ia ghici! râse Panait.

Dinu se apropie de fereastră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Îşi aţinti privirea pe geam fără să vadă probabil nimic din peisajul străzii. Era firesc, elegant, poză desăvârşită de mascul superb, aşa cum întâlneşti numai în reviste. Ca întotdeauna când i se întâmpla să-şi admire colegul, Panait se simţi muşcat de invidie, apelând la

antidotul imediat: „O fi el vreun Milord magnific, dar eu sunt mai deştept!“

— Mă gândesc…, începu Dinu.

— Ţi se întâmplă des?

Mănescu schiţă gestul lui caracteristic, dând din mână de parcă ar fi alungat o muscă:

— Vom recurge la o soluţie mai puţin subtilă, dar edificatoare.

— Care ar fi aia, frumuseţe? se interesă dulce Panait.

— Plec de la faptul cert că leşul e conservat de cel puţin şase luni. Segmentele au fost îngheţate, amănunt semnalat de Rădulescu încă de la bun început. Limpede pentru orice imbecil, cadavrul tranşat a fost depozitat într-un congelator.

— Şi ce-i cu asta?

Mănescu se răsuci, sticlindu-şi dinţii:

— Percheziţie generală! În tot blocul, fără excepţie! Să le vedem congelatoarele!

— Eşti nebun! decretă Panait, simţind în acelaşi timp că ideea îl seduce. Blocul e plin de parlamentari, businessmeni, elefanţi albi. Ai vreo probă care să justifice o astfel de măsură? Să-mi spui şi mie când obţii patruzeci de mandate de percheziţie de la Parchet!

— Voi obţine.

— Şi dacă nu?

— Mă spăl pe mâini, renunţ la dosar.

Panait îl privi lung:

— Nouă mii de poliţişti urmează să fie disponibilizaţi.

Mănescu surâse:

— Vor fi, probabil, nouă mii plus unul.

— Mda… Mi-ar plăcea să privesc lucrurile la fel de detaşat.

— Ce te împiedică? surâse fin Milord.

— Mai nimic, ricana celălalt, decât contul din bancă. Zero! Şi copiii! Trei!

Dinu îşi regretă replica. Amănuntul că el nu era dependent de salariul de poliţist nu-l îndreptăţea să fie arogant. De fapt, măgar.

Adresându-se mai mult inspectorului principal Panait, deşi era subalternul amândurora, dar asta era situaţia, nu se simţea coechipier cu Milord care-l complexa, inspectorul Firoiu anunţă:

— L-am găsit pe Răzvan Marţian.

* * *

Unii oameni, congenital şi aproape niciodată prin exerciţiu, izbutesc să trateze cu calm problemele complicate care li se ivesc. Nu le bagatelizează, dar nici nu le iau în tragic. Harald Bălăcescu, dimpotrivă, dramatiza orice neplăcere, amplificând-o până la dimensiuni de catastrofă.

Pe fondul acestei stări de spirit, deschise agenda căutând numărul lui Vasile. Gânduri negre îl bântuiseră toată noaptea, împingându-l spre o concluzie veche. Era un blestemat, chiar din prima tinereţe soarta îi scosese în cale o femeie diabolică, nefastă, care îi determinase întregul itinerar de viaţă. Îl distrusese cu bună ştiinţă, transformându-l într-o mobilă cuvântătoare, îi spulberase toate şansele de a fi un om normal, dacă nu fericit, cel puţin mulţumit, împăcat cu existenţa şi cu sine însuşi, aidoma semenilor. Fusese încredinţat că povestea aceea veche de peste douăzeci de ani era definitiv îngropată în imensa masă de arhive anonime. El, desigur, nu uitase nimic, prea fusese însemnat pe viaţă, dar socotise că era o chestiune definitiv încheiată, o amintire personală dureroasă, numai a lui, sleită de consecinţe. Amin!

Iată însă că lucrurile stăteau altfel şi după douăzeci şi cinci de ani. Ceea ce considera a fi de domeniul trecutului încolţise iarăşi, ameninţând ca de data aceasta să-l distrugă definitiv.

De la Vasile, fratele lui Răzvan Marţian, obţinu fără probleme un număr de mobil şi un fax, la care nu avu nevoie să apeleze.

Răzvan nu-şi ascunse mirarea:

— Harald! Uite o surpriză la care nu mă aşteptam! Care mai e viaţa ta, bătrâne?

Bălăcescu intră direct în subiect:

— Mi-e teamă c-o să avem necazuri.

— Vrei să ne întâlnim?

— Nu, nu, s-ar putea să fiu urmărit.

— În ce naiba te-ai băgat?

— Sechelele trecutului, totul se plăteşte.

Marţian ricană:

— Doar fraierii plătesc. Care-i chestia?

— O să te caute un inspector de Poliţie, Mănescu. Anchetează o poveste urâtă, în care sunt şi eu implicat. A găsit la mine în agendă numărul tău de telefon.

— Nu pricep nimic…

— Îţi explic altă dată. Nu-ţi cer decât un singur lucru! Când te întreabă de mine, susţii că nu mă cunoşti sau că nu-ţi aduci aminte în ce împrejurări m-ai cunoscut. O minciună plauzibilă ar fi că, odinioară, te-ai ocupat de vânzări de case, că te-am angajat ca agent. Nu m-ai putut servi, şi de-aia ne-am uitat. Ceva de felul ăsta… Orice, numai să nu-i dai de bănuit…

— De ce să mă bănuiască, neamule?

— Nu ştiu, ăştia sunt curioşi, dacă te taxează de dubios, încep să scormonească. De asta mi-e frică! Să nu dezgroape ce nu trebuie.

— Hm, te cred şi eu! Fii pe pace, de la mine nu scoate nimeni nimic.

— Fii atent, suntem în aceeaşi barcă. Dacă nava eşuează, piere tot echipajul.

— E adânc, replică celălalt şi întrerupse convorbirea.

* * *

Erau atât de frumoşi şi le stătea atât de bine împreună, că până şi măturătorii se opreau din lucru şi, proptindu-se în coada târnului, se întorceau să-i privească. Statura,

mersul elastic, umăr lângă umăr, pasul potrivit, eleganţa şi graţia comune generau o impresie unanimă – cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt.

Se aflau în recreaţia de dinaintea prânzului Andreei şi se plimbau prin Parcul Herăstrău. Ciprian propuse o cafea la una dintre terasele înşirate pe marginea lacului, dar Andreea refuză:

— Prefer să stăm pe o bancă. Îmi place să văd sălciile de aproape şi să miros lacul!... Ce frumos e! exclamă cu un suspin de fericire.

Ciprian îi cuprinse umerii şi o strânse mai aproape de el.

— Mă mai iubeşti?

— Te iubesc. Tu?

— Te ador.

— Asta-i cel mai important, ce simţim noi doi. Dacă ne iubim cu adevărat, nimeni şi nimic nu ne poate despărţi.

Ciprian o privi îngrijorat. Textul suna nou faţă de gângureala lor, specifică partenerilor încă fierbinte îndrăgostiţi, iar cuvântul despărţire nu fusese pronunţat până acum; o posibilitate care nici nu merita luată în calcul. Cu instinctul infailibil al celui amorezat, se interesă:

— S-a întâmplat ceva?

Andreea zâmbi ironic:

— S-a întâmplat că ai mei sunt nişte fraieri. Îşi închipuie că-i de-ajuns să-mi bage un tip pe gât pentru ca eu să te părăsesc.

Tânărul simţi un piron în inimă. O strânse şi mai tare la piept, de parcă cineva ar fi încercat să i-o smulgă chiar în clipa aceea, dar nu comentă.

— Cui pe cui ar fi teoria lor, dar nu mă cunosc...

— Jură-mi că asta nu se va întâmpla niciodată!

— Micul meu Cip! Fireşte...

— Cine-i tipul?

Andreea ridică din umeri:

— Unul pentru care tata a făcut pasiune. Am înţeles că vrea să-l ia în echipa lui, ca pe un soi de discipol. Mizează mult pe viitorul politic al acestui Toni Barbu.

Pentru Ciprian, minunatul cer de vară deveni întunecat şi

bolovănos, gata să se prăbuşească pe umerii lui.

— Cu ce se ocupă? întrebă gâtuit:

— Nu ştiu exact, a terminat Politehnica. Tot ce pot să-ţi spun e doar că-i mare şmecher. L-a mirosit din prima pe tata, i-a spus exact ceea ce trebuia să-i spună ca să-l facă praf!

— Cum arată?

— Pentru vârsta lui, cam treizeci de ani cred, destul de bine. Cam în genul lui Brad Pitt, dar mai… românesc.

Ciprian îşi pierdu glasul. Dumnezeule! Nici mai mult nici mai puţin decât sex simbolul de la Hollywood! Brad Pitt, inginer, viitor politic, şi peste noapte, agreat de familie! Ce şanse mai poate avea el în faţa unuia ca ăsta?!

Andreea îi observă tulburarea şi îl mângâie pe tâmplă:

— Cip cel mic e supărat? Îmi pare rău că ţi-am spus.

— Ba ai făcut foarte bine, trebuie să-mi spui totul.

— Nu-mi place să te văd aşa… Eu credeam c-o să facem haz!

Tânărul îşi ridică privirea înlăcrimată.

— Mi-e frică, Andreea!

— De ce?

— Să nu te pierd!

— N-ai încredere în dragostea mea?

— Ba da, ba da, dar vezi tu… Toate îmi sunt împotrivă! Originea, ocupaţia, antipatia alor tăi! Acum a apărut şi Brad Pitt ăsta. Va rezista oare dragostea noastră? Mi-e îngrozitor de frică!

— Pentru mine nu contează nimic în afară că te iubesc şi că mă iubeşti! Nu-mi pasă de trecutul mamei tale, am stabilit că vei face o facultate, nu-mi pasă de nici un bărbat, că-i Pitt, Ricky Martin sau Mel Gibson!

Ciprian se răsuci brusc spre ea şi îi strânse mâinile cu putere:

— Au! exclamă Andreea, mă doare.

— Iartă-mă, şi se lăsă în genunchi, la picioarele ei.

O femeie în vârstă, care-şi plimba pudelul prin parc, îi privi curioasă. Surâse şi îşi văzu de drum, răsfirând în minte declaraţii de mult repauzate pe aleile trecutei tinereţi.

— Ne vede lumea, şopti Andreea râzând.

— Ei şi?! Iubita mea, te implor, hai să ne căsătorim!

— Aşa, în regim de urgenţă?

— De ce nu? Nuntă cu bairam putem face mai târziu. Cei mai mulţi procedează aşa.

— Ar fi o lovitură groaznică pentru ai mei. Ei visează „să-mi merit rochia de mireasă“, să fiu imaculată, iar cununia civilă şi cea religioasă să se consume, în aceeaşi zi.

Ciprian o privi stupefiat:

— Chiar aşa de demodaţi sunt? Aşa se proceda în Evul Mediu! Mulţi se îmbracă în mire şi mireasă după ce au făcut copii.

— Ceea ce părinţii mei taxează drept „o impardonabilă şi proletară lipsă de bun-gust“. Pot accepta ideea ca un cuplu să se legitimeze după nişte ani de concubinaj, dar atunci vor face o nuntă discretă, fără lămâiţă şi tam-tam, dând o masă intimilor la un restaurant elegant. Am auzit de atâtea ori lucrurile astea, că le ştiu pe dinafară!

— Eu n-am mai auzit de aşa ceva.

Andreea râse:

— Chestia e pe cine frecventezi, ar zice ai mei. Când s-a măritat Lady Diana, lordul Spencer, taică-său, i-a garantat virginitatea, iar medicii au testat-o înainte de nuntă şi au confirmat.

Ciprian nu-şi revenea din buimăceală:

— Părinţii tăi se cred casă regală?!

— Boieri mari şi os de domn. Tot pe-acolo…

— Şi tu?

Andreea îşi plecă privirea încurcată:

— Ca să fiu sinceră, şi mie mi-ar plăcea să mă duc castă la altar.

Ciprian o măsură nesigur. Nu ştia dacă să fie uluit sau fericit. Optă pentru amândouă şi îi acoperi obrajii cu sărutări.

— Scumpa mea! Dar problema se poate rezolva foarte simplu! Ne căsătorim la Primărie, dar… mai avem răbdare.

Andreea, derutată, îl măsură nesigură:

— Cum ar spune tanti Ralu, o căsătorie în alb, de care ai

mei să nu ştie. Şi când o fi, facem doar cununia religioasă, cu toată pompa. Ar putea fi o idee…

— Nu-i aşa? întrebă Ciprian fericit.

— Da, da… Lasă-mă câteva zile să mă gândesc.

O conduse acasă, Ciprian fericit, Andreea tot fericită, dar şi puţin speriată – era prima ei mare hotărâre din viaţă. Fiind ora prânzului, Ciprian intră la Mc Donald's să ia un sandwich şi o îngheţată. Cum era încă devreme, trecu şi pe la Hotel Bucureşti unde făcu douăzeci de bazine, pe la patru, parcă în faţa blocului unde locuia. Până la spectacol, avea suficient timp să se odihnească, ba eventual să treacă şi pe la maică-sa, s-o anunţe că se însoară. Salută vesel un domn bătrân care se chinuia să citească lista cu plata întreţinerii şi intră în lift. Inima îi cânta de bucurie, era sigur de alegerea pe care o va face Andreea, şi că în scurt timp va fi soţia lui. Desigur, o vreme se vor ascunde de părinţii ei, dar el va purta verigheta imediat după ce se vor fi întors de la Primărie. Măcar atâta, verighete vor avea de la bun început!

Când ieşi din ascensor… rămase dintr-o dată încremenit, fără grai.

Codruţa, aşezată pe preşul din faţa uşii, legăna mecanic un landou.

* * *

Orientându-se după ghidul „Bucharest-Night Life", Mihai Dimitrescu luă la rând cazinourile. Obişnuit cu peisajul colorat al nopţilor Capitalei, atât el cât şi nevastă-sa fiind plaisirişti cu vocaţie serioasă, adepţi ai principiului „să ne trăim viaţa din plin, acum e momentul", înregistră indiferent dinamica marilor artere, îmbietorul firmelor şi al vitrinelor puternic luminate, fauna specială care apare, ca în toate marile oraşe, doar în nocturnă.

La miezul nopţii, epuizase deja patru cazinouri, când în sfârşit, un dealer de la *Partouche* îl îndrumă:

— Nu, astă-seară nu l-am văzut pe domnul Marţian. Încercaţi la Victoria, îl găsiţi mai mult ca sigur. Când nu vine la noi, acolo se duce. După inspiraţie.

Clădirea unde cândva funcţionase Ambasada Celui de-al III-lea Reich la Bucureşti, iar mai apoi Teatrul de Estradă, fastuos luminată, semăna cu un cataif gigantic. Găsi anevoie un loc de parcare. Printre maşinile scumpe – surâse Mihai – ai fi putut paria la sigur că nu vei găsi nici o Dacie. Rămăşiţe de mentalitate ale austerităţii, zi sărăciei comuniste – cei mai mulţi îşi închipuiau că dacă nu eşti miliardar, nu ai ce căuta într-un cazinou. Bineînţeles, nu vei deveni favoritul casei, nababul dinaintea căruia toţi amploaiaţii stabilimentului încremenesc în echer, dar nimeni nu te dă afară dacă nu eşti dispus să rişti mai mult de câteva milioane de lei.

După o privire fulger expertă îndreptată de portarul elegant şi bodyguarzii care tăiau discret frunza la câini, Mihai intră fără probleme. Nu era o figură familiară, dar, după aspectul prosper şi aerul degajat, putea deveni un client al casei. Se încadra perfect în peisaj.

Mihai încercă să se orienteze. Atmosferă, rumoare piano, de casă bună, o muzică discretă, tăvi cu băutură care mişunau în zigzag, decolteuri cu sclipiciuri, aromă de ţigări fine, parfumuri scumpe şi... bani! îi plăcea ceea ce vede şi îşi propuse o incursiune, cât de curând, împreună cu Gina.

O *cocktail girl*, o nurlie la vreo treizeci de ani, planturoasă, agresiv de sexy, se opri în faţa lui, invitându-l prin gesturi să se servească. Mihai luă o sondă de pe tavă, doar ca să intre în vorbă.

— Poate mă ajuţi dumneata, domnişoară. Caut un amic...

Îi strecură în mâna liberă o hârtie de cinci sute de mii. Fata etală un zâmbet strălucitor:

— Cu plăcere.

— Domnul Marţian. Ştiu că e clientul dumneavoastră...

— Sigur că da. Îl găsiţi la masa de *black-jack*.

În aceeaşi clipă, se auzi interpelat:

— Dimitrescu! Cu ce ocazie pe aici, *mon cher*?

Un bărbat mărunt, cu siluetă de dansator, pe care-l

simţeai plin de vână sub superbul costum de seară, îşi deschisese braţele cu o expresie radioasă. Se îmbrăţişară, bătându-se afectuos pe spate.

— Extraordinar, chiar pe tine te căutam!

Răzvan Marţian îl privi iute, dar nu comentă. Îl luă de braţ şi-l conduse spre bar.

— Ce bei?

Mihai râse. Era fericit că reuşise să-l întâlnească. După toate aparenţele, Răzvan rămăsese acelaşi macho descurcăreţ, orientat, dând impresia că ţine totul sub control, că învârte viaţa în jurul degetului mic.

— N-am nici o preferinţă specială în momentul ăsta. Ce bei şi tu.

— OK! Hai să fie un *Bloody Mary*, în amintirea acelor ani de studenţie... Arăţi bine, ai un aer prosper. Ce face Gina?

— Bine şi ea.

— Păi, dacă totu-i bine, de ce m-ai căutat? începu să râdă încetişor.

— De ce râzi? întrebă Mihai contrariat.

— Mă amuză al naibii coincidenţele! În mai puţin de trei zile, mă caută doi inşi, ambii depozitari de secrete incomode.

— Mai încet! se sperie Mihai, eşti nebun? Cine dracu' te-a mai căutat?

— N-are importanţă. Dă-i cep, că-mi ies din mână, se răcesc cărţile! Care-i problema?

Dimitrescu se foi, uşor neliniştit. În fond, nu exista o problemă concretă, existau doar temerile lui.

— Uite care-i chestia... Din senin, am intrat într-un rahat care ar putea avea consecinţe. Culmea e că nici eu nu înţeleg nimic.

Îi relată în detaliu povestea pachetelor macabre, întâmplarea ca numele lui Răzvan să figureze în agendele telefonice ale destinatarilor. Poliţia nu deţinea nici un fir şi se agăţase de această coincidenţă: primitorii coletelor îl cunosc pe Răzvan, e singura legătură dintre ei.

— Bălăcescu e celălalt, nu-i aşa?

— Exact, de unde ştii? Suntem vecini, în relaţii strict de

bună ziua. Ce-o fi având cretinul ăla sadic cu blocul nostru, nu-mi trece prin minte. Azi, guvernanta lui fiu-meu, o domnişoară bătrână, tot vecină, a primit şi ea un cozonac din ăsta sinistru.

— Foarte ciudat, aprecie Marţian. Să-mi spui şi mie sfârşitul poveştii. Şi acum, ce treabă am eu în afacerea asta?

— Nu fă pe prostul! Mi-e teamă să nu scormonească şi să ajungă la istoria cealaltă.

— Au trecut o mie de ani de-atunci, eu am şi uitat-o şi, te asigur, nimeni nu se mai gândeşte la ea.

— Nu ştiu, nu mai sunt sigur deloc, ştiu doar că mi-e teamă. Poliţistul care anchetează mi se pare al naibii de viclean. Aşa... are un *look* de clubman, zici că citeşte „Times“-ul pe malul Tamisei, nu Jurnalul Naţional, eminamente civilizat şi distins, dar simt că astea sunt doar prafuri de aruncat în ochi. Mai mult ca sigur va încerca să stea de vorbă cu tine.

— Mă vezi povestindu-i amintiri din armată şi, printre altele, aşa, ca element picant, isprava noastră din Pădurea Tunari?!

Mihai se uită speriat în jur:

— Isprăveşte, domnule, vorbeşte mai încet!

— Mă ştii tâmpit? În definitiv, suntem amândoi la fel de amestecaţi în rahatul ăla!

— Aşa-mi spune şi Gina...

Figura cartoforului deveni brusc serioasă şi două riduri se iviră între sprâncenele neguroase.

— Cum?! Gina ştie?! Te credeam mai dibaci! Ce greşeală, Dumnezeule!

— Nu vorbi aşa, Gina-i o femeie unică, în relaţiile dintre noi, pot spune tot unice, nu încap secrete...

— Zău? Eu unul n-am întâlnit încă babă tânără şi nici femeie discretă! Zi ferească Dumnezeu de ziua când nu i se va mai părea că eşti singurul bărbat de pe lume!

Dimitrescu dădu din mână, sigur pe el:

— Prostii! Chestiunea e că am simţit nevoia să te avertizez, să nu te prindă ăla cu garda jos.

Când urcă la volan, Mihai respira ceva mai uşurat. Nici acum, pe drumul spre casă, şi nici la plecare nu-şi dăduse seama că e urmărit de o Dacie cenuşie.

* * *

Dumitru Sofron păşea pe vârful picioarelor. Terorista era plină de draci, ceea ce însemna că faţă de indignarea furioasă care o măcina acum, humoarea neagră obişnuită putea fi considerată drept glumeaţă. În asemenea zile, Sofron n-ar fi reuşit nicicum să-i intre în voie. Chiar dacă ar fi spălat parchetul cu limba, epitetele necruţătoare – neghiob, parazit, limbric analfabet – îl plouau la fiecare respiraţie şi, la intervale regulate, încasa câte un polonic sau papuc în cap, în funcţie de peisajul în care se desfăşura acţiunea.

Circul începuse chiar de dimineaţă, când, înainte de a pleca la spital, Ecaterina primise un telefon de ameninţare. Câteva cuvinte care o făcuseră să turbeze: „Rândul viitor nu mai scapi!“

Ecaterina era dură la furie şi faptul că bărbatu-său cunoştea amănuntul, nu-l împiedică s-o admire încă o dată. Terorista era mânioasă, dar nicidecum speriată, motivul stării ei proaste de spirit fiind insolenţa şi tupeul de neiertat al agresorului. Cum adică, îşi permite cineva să încerce s-o molesteze, s-o ameninţe, s-o tutuiască, pe ea, EA, doctor Ecaterina Sofron, personalitate de vârf a medicinei şi a societăţii româneşti?! Oamenii obişnuiţi, dacă au bun-simţ, nu şi-ar permite nici să ridice ochii până la ea, fără a le fi acordat *ea* acest privilegiu în prealabil.

Bietul Sofron, copleşit de această fişă, se întrebă la un moment dat aiurit, dacă nu cumva, în prostia lui, nu-şi subaprecia nevasta, o fi ştiind ea ce spune!

Oricum, respiră uşurat când Ecaterina plecă de acasă. Avertizându-l că nu se va întoarce de la spital decât pe seară, bătrânul jubilă, căci avea un răstimp de cel puţin zece ceasuri în care putea face ce vrea. Şi, într-adevăr,

petrecu o zi minunată şi se pili pe cinste, câştigând la sala de biliard a „Licuriciului“, două sute de mii de lei. Deşi într-o stare euforică, avu grijă să-şi asigure câteva ore de somn până la întoarcerea teroristei, ca să nu-l miroasă că a chefuit. Când aceasta băgă cheia în yală, Sofron se simţea proaspăt.

Buze încreţite pungă, privire ucigătoare, obraz încremenit, seara ce urma să se desfăşoare în compania Ecaterinei nu promitea nimic bun.

Sofron încercă să-i intre în voie, grăbindu-se s-o debaraseze de la uşă de geantă şi sacoşă, să-i scoată pantofii. Femeia acceptă să fie servită şi, înainte să intre în dormitor să se schimbe, întrebă:

— M-a căutat cineva?

— Nimeni, răspunse pe un ton servil Sofron. Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

Terorista lătră, muşcând cuvintele:

— Eşti capabil să te mai gândeşti şi la altceva în afară de burtă?

Ultimele silabe se încrucişară cu soneria telefonului. Doctoriţa şovăi un singur moment, apoi, oprindu-l din gesturi pe bărbatu-său să răspundă, ridică receptorul. Emise un „alo“ bubuitor, atât de furios, încât Sofron îşi zise că, dacă ar fi fost în locul apelantului, ar fi închis instantaneu, renunţând la convorbire.

O voce incertă, imposibil de catalogat, rosti aproape în şoaptă:

— Dacă păstraţi tăcerea, nu veţi fi deranjată.

— Bestie! urlă Ecaterina, dar autorul mesajului închisese deja.

Dumitru Sofron tremura, aşezat în cel mai întunecat colţ al sufrageriei, lângă lampadarul pe care-l aprindeau numai când se uitau la televizor. Nu ştia ce să facă. Deşi scandalurile din casa lor deveniseră de mult simple detalii neplăcute, punctând itinerariul unei zile, el nu reuşise să se obişnuiască, aşa cum nu se putea obişnui nici cu glasul

Ecaterinei, tresărind ori de câte ori aceasta trecea la acute. Ştia că prezenţa lui o irită şi o nemulţumeşte (aici se înşela, pentru că doctoriţa avea nevoie de cineva pe care să-şi descarce nervii, şi nu să urle singură de nebună la pereţi), pe de altă parte, dacă s-ar fi dus să se culce, nu l-ar fi scos din inconştient şi nesimţit.

Femeia îl măsură plină de dispreţ:

— Tu ce taci ca o gâlmă?

Sofron îşi umezi buzele uscate, nu din cauza emoţiei, ci consecinţă a berilor combinate cu votcă, înghiţite în cursul dimineţii. Ca s-o îmbuneze, începu să improvizeze „la piculină“:

— Îmi fac griji pentru tine, Puşi, s-au pus bandiţii pe capul tău. Nu zic nimic, fiindcă mai bine ca tine nu judecă nimeni, dar, după judecata mea, e caz de Poliţie. Trebuie să anunţi!

— Pe scripcarul ăla? Nu dau doi bani pe el!

— Poate că trimite pe altu’… Eu aşa gândesc! Un atac la persoană, enumeră greşind sensul sintagmei, şi două telefoane de ameninţare! Păi asta-i de joacă?

Expresia de vrăjitoare a Teroristei deveni şi mai cruntă. La dracu’ cu poliţiştii! Nu avusese încredere în ei nici pe vremea lui Ceauşescu, iar trecerea anilor nu le îmbunătăţise imaginea. În realitate, puţin le păsa! Prost plătiţi, neechipaţi, insuficienţi ca număr, copleşiţi de valul şi de periculozitatea unor infracţiuni grave, li se fâlfâie lor de doctoriţa Sofron şi de telefoanele de ameninţare primite, care ar putea fi numai nişte bancuri idioate! Poate i s-ar acorda mai multă atenţie, dacă ar fi X, maimuţa vopsită, prezentatoare la emisiunea Y, vedetă rock sau sex simbol cu cracii lungi şi uger de vacă. *En vogue* i-acum nonvaloarea cu sclipici!

Un singur lucru o punea pe gânduri. Cele două telefoane de ameninţare aveau paternităţi distincte. Vocile diferite ar fi fost ultimul amănunt de care să ţină seama, dar textele se contraziceau.

Apelul de dimineaţă anunţa un sfârşit iminent, pe când cel de seară făgăduia, în schimbul tăcerii, liniştea absolută.

O străfulgeră un gând: „Să aibă Gigi vreun amestec?“

Se ridică şi începu să-şi descheie nasturii de la capot. Dumitru răsuflă discret, dar uşurat. Operaţiunea în sine echivala cu anunţul de la uşa magazinelor, întors seara – ÎNCHIS, constituia pentru bătrân permisul de trecere în dormitor, la culcare. Se grăbi să se întindă înaintea nevesti-sii, într-o rână, ca să n-o deranjeze, ocupând cât mai puţin loc. Ca să fie şi mai sigur că ziua e definitiv încheiată, simulă respiraţia ritmică a somnului.

Nevastă-sa intră în dormitor după zece minute, timp în care îşi aranjase, în baie, obrazul pentru noapte. Cu toată convingerea, se socotea prototipul de intelectuală frumoasă, o frumuseţe spiritualizată, distinsă, cu bilet de intrare la Buckingham Palace sau la Academia Franceză. Îşi îngrijea faţa cu cosmetice şi, când se culca, acoperită de un strat de cremă albă, dată fără economie, semăna cu o fantomă.

Constată că bărbatu-său a şi adormit şi îi expedie o copită în şold, măcar cât să tresară în somn. Prea era nesimţit!

* * *

Ca primă reacţie, Ciprian ar fi luat-o la fugă; concomitent îi trecu prin minte s-o azvârle pe scări, împreună cu tot bagajul. Un soi de raţiune reflexă îl determină s-o bage repede în casă, privind speriat în jur. Răsuflă, cu impresia că nu are aer:

— Te-a văzut cineva?

— Nimeni. Te aştept de două ore, dar nu m-a văzut nimeni.

Zâmbea nesigură şi îşi răsucea maşinal degetul gros în pumnul făcut căuş al celeilalte mâini. Nu îndrăznea să se aşeze, privind în jur fără să vadă nimic.

— Ce cauţi aici? întrebă brutal tânărul.

În acelaşi timp, se întreba ce naiba găsise el la bleaga asta, unde-i fuseseră minţile când se încurcase cu ea? Era drăguţică chiar şi acum, după naştere, îşi păstrase încă

aerul feciorelnic şi prospeţimea de floare. Altfel, ştearsă, lipsită de personalitate, o drăgălăşenie de duzină, complet lipsită de rasă. O cunoscuse la Flamingo, unde o scosese o prietenă mai emancipată şi, în decorul zurbagiu, cu o faună care părea smintită, doar plete, picioare şi buricuri goale, frăgezimea nemachiată şi cuminţenia Codruţei, prin contrast, aveau efect. Curte pe faţă îi făcea prietena ei, dar Ciprian plecă acasă cu Codruţa.

„Sunt ghinionist“, avea să-şi dea ulterior cu pumnii în cap. „Atâţia bărbaţi au zeci de aventuri, fără consecinţe, iar eu, imbecilul, a trebuit să nimeresc peste singura fată cuminte, una din alea cinci dintr-o sută! Măcar dacă m-ar fi avertizat că e virgină“, dar aici Ciprian se minţea pe el însuşi, căci oricine şi-ar fi dat seama de amănunt numai din stângăcia şi sfiala fetei.

Pe deasupra, al doilea ghinion, era şi tâmpită. Altele, cel puţin din auzite, ştiu ce-i aia o pastilă, iar *in extremis*, orice imprudenţă se rezolvă la secţia de ginecologie. Or, oaia, de parcă n-ar fi observat nici o schimbare, aşteptase până când orice intervenţie devenise exclusă şi până când soră-sa observase că-i creşte burta. Iar ăsta era poate cel mai mare ghinion, să dea peste „o cumnată“ ca Dona. De parcă n-ar fi fost rod al aceluiaşi pântece, pe cât de „balegă“ – ştia că e nedrept, dar îl sufoca necazul – era Codruţa, pe atât de viperă mustind de venin era Dona. Încă dinainte de a se naşte copilul, începuse să-l şantajeze. Zece mii de dolari scosese de la el până acum, ameninţându-i că-i face publică paternitatea. Nici asta n-ar fi fost o tragedie – e plină lumea de pensii alimentare plătite nelegitimilor –, dar întâmplarea făcuse ca, foarte curând, s-o cunoască pe Andreea, să se îndrăgostească şi s-o iubească din tot sufletul. Dona simţise că-i e frică şi îşi înmulţise cererile de bani. Dacă ar mai şti că miza e Andreea, fiica senatorului Drăguşin… Ciprian nici nu îndrăznea să se gândească! I-ar pretinde şi ochii!

— Ţi-am spus să nu calci pe-aici!

Fata răspunse tremurat:

— Unde era să mă duc?! Am fugit de-acasă…

— De ce dracu’ ai fugit?

Simţea că pică cerul pe capul lui, uite o dandana la care nu se gândise. Codruţa răspunse cu naturaleţe:

— Dona vrea să ne-o ia pe Floricel. Adică s-o dea. Cunoaşte o familie care vrea s-o adopte. Trebuia să vină azi sau mâine. N-am mai aşteptat, chicoti.

Pentru un moment, chipul lui Ciprian se lumină:

— Ştii… N-ar fi o idee rea! Trebuie văzut despre ce este vorba. Dacă sunt oameni de calitate, în măsură să-i asigure o educaţie şi… În fine, tot ce-i trebuie unui copil, mi s-ar părea o soluţie extraordinară! Ştii, soră-ta nu-i proastă!

Codruţa smulse violent fetiţa din landou şi o strânse la piept de parcă pericolul de a-i fi luată era imediat.

— Doar dacă mor, mi-o puteţi lua pe Floricel!

Lui Ciprian îi veni s-o ia la palme, ba să-şi tragă şi lui câteva zdravene. În ciuda problemelor pe care i le făcea, îi era totuşi milă de Codruţa. O nefericită parcă născută să fie victimă, căzută pe mâna unor şacali, căci nici el nu era mai bun decât Dona. Încercă s-o ia cu blândeţe:

— Încearcă să gândeşti puţin, Codruţa. Nu trebuie să fii egoistă ca să te gândeşti la binele fetiţei. Va avea doi părinţi…

— Are şi acum, şopti abia stăpânindu-şi lacrimile.

— Nu, nu are! O pensie alimentară pe care ţi-o voi plăti nu înseamnă un tată.

— De ce pensie alimentară? O vom creşte împreună.

Ciprian îşi înfipse exasperat mâinile în păr:

— Eu nu mă însor cu tine, să fie clar! Nu ţi-am promis nimic! Ne-am culcat doar de câteva ori împreună, dar asta nu-i suficient pentru căsătorie. Te rog din suflet să te gândeşti bine! Ai numai de câştigat. Şi tu, şi fetiţa. Ea va avea parte de o familie, iar tu vei fi liberă. Eşti tânără şi frumuşică, îţi găseşti oricând un bărbat care să ţi se potrivească. Cu un copil de mână, e mai greu.

Codruţa îşi ridică ochii plânşi.

— Dar te-am găsit pe tine, de ce să mai caut?

Scos din sărite, Ciprian urlă:

— Pentru că eu nu te vreau! Pentru numele lui

Dumnezeu, chiar nu poţi pricepe atâta lucru?!

— Nu, răspunse candid fata. Te-am supărat cu ceva?... Uită-te puţin la Floricel, cum râde şi întinde braţele spre tine! Ştie că eşti tăticul ei...

Epuizat, Ciprian se duse la bar şi, în mod excepţional, pentru că nu bea niciodată înainte de spectacol, îşi turnă un scotch. Îşi aminti de o vorbă auzită cândva – „să nu te încurci niciodată cu idioţii sau cu nebunii“.

— Tu ce-ai de gând acum? o întrebă, stând cu spatele la ea.

Expresia Codruţei se lumină şi exclamă veselă:

— Mă gândeam să fac puţină curăţenie! Se vede că n-ai şters praful de mult!

Ciprian răsuci un cap căpiat:

— Ai de gând să te instalezi aici?

— Nu sunt o mofturoasă! E o singură cameră, dar mare. În nişa de lângă fereastră, o instalăm pe Floricel, acum cât e frumos afară, o vom scoate pe terasă. Bucătăria e cam mică, dar pentru cât avem noi nevoie, ajunge!

Tânărul rămase o secundă fără grai, apoi izbucni într-un râs nervos: „Ei nu, asta era mai bună ca toate! De unde până mai acum jumătate de ceas, pasăre slobodă – cu unele probleme, ce-i drept, dar tot slobodă –, pregătindu-se de nuntă cu Andreea, iată-l dintr-o dată, pricopsit cu o familie completă, muiere şi copil, aciuaţi în bătătura lui!“

Codruţa, interpretându-i greşit criza de ilaritate, începu să râdă şi ea:

— O să fie straşnic, nu-i aşa?

Ciprian îi luă copilul din braţe şi-l puse în landou. Declară rece:

— Aici nu puteţi rămâne!

Codruţa se dădu un pas înapoi, lipindu-şi obrazul de cel al fetiţei.

— Acasă nu mă întorc! Mai bine, omoară-mă!

— Nici la mine nu puteţi rămâne. Ia-ţi lucrurile!

— Unde ne duci?

— Apelez la o soluţie provizorie. O locuinţă pentru moment. Mai încolo, o să vedem!

* * *

Nu exista nici un motiv temeinic care să-i justifice bănuiala, dar Milord presimţea, încă dinainte de a-l fi văzut, că Răzvan Marţian trebuie să fie un pui de lele, uns cu toate alifiile. De la prima întâlnire, inspectorul nu fu dezamăgit. Marţian era un tip „specific“, genul de persoană care se descurcă în orice împrejurare, care, vorba bancului, e în stare să-ţi scoată pe aprigă vipie, în mijlocul deşertului, o Cola de la gheaţă, sau să vândă frigidere la Polul Nord.

Ca aspect, era vioi, simpatic, debordând de vitalitate şi de energie. Nu prea înalt, suplu, cu mişcări pline de graţie şi haine care-i cădeau admirabil, cu o figură mobilă caracteristică, de actor, câştiga spontan simpatiile şi inimile femeilor. Oferea o senzaţie reconfortantă, şi părea că în prezenţa lui nu se poate întâmpla nimic rău: lui, ţie, pe întreg Pământul!

Locuia pe una dintre aleile care se deschideau din Bulevardul Dacia, ocupând parterul unei vile cu două nivele. Multă stucatură, tavan susţinut de bârne, cămin autentic, mobilă florentină – doar câteva piese, dar de calitate. Ca un hatâr adus comodităţii şi contemporaneităţii, o canapea şi două fotolii din piele galbenă în care te scufundai, îmbiau la conversaţii agreabile şi tihnite, în tovărăşia căminului.

La vederea legitimaţiei inspectorului, Marţian simulă, fireşte, surpriza. O surpriză plăcută, pe care şi-o manifestă fără rezerve:

— Dacă am ajuns să avem în Poliţie exemplare ca dumneata, gata, m-am liniştit, intrăm sigur în NATO! Îţi pot oferi ceva de băut?

Manifesta o familiaritate care nu deranja, mizând pe faptul că erau de vârste apropiate, dar, în general, apela rar la pronumele de reverenţă. Băiatul care, după modelul american, îţi recomandă de la primele replici schimbate – „zi-mi Gigi, Costică etc.“ Mai scorţos şi selectiv, Milord nu

agrea stilul. A tutui pe cineva era un drept care trebuia câştigat, presupunând raporturi aparte. A fi *tu* cu oricine îl lipsea de orice valoare. Era însă un simplu punct de vedere pe care-l rezerva relaţiilor personale, altfel se adapta din mers, aşa cum avea să procedeze şi în acest caz.

După ce se instalară, Marţian blocă ostentativ celularul şi îşi încrucişă mâinile peste pântecele supt, sugerând o binevoitoare atenţie pentru cele ce vor urma.

— N-am să te reţin mult, începu Mănescu.

— Timpul meu îţi aparţine.

— Mulţumesc. Numele de Harald Bălăcescu îţi spune ceva?

Celălalt începu să râdă:

— Fireşte. Un nume de rege, n-aş putea spune dacă e vorba de Norvegia sau Suedia! Lucra în diplomaţie, parcă…

— Exact, lucrează şi acum.

— Un tip uscat şi mohorât, îşi aminti Marţian, deloc simpatic. Ce-i cu el?

— L-ai văzut recent?

— Nu face parte din anturajul meu, sunt probabil mulţi ani de când nu l-am mai întâlnit. În orice caz, dinainte de Revoluţie.

— În ce împrejurări l-ai cunoscut?

Marţian păru să aibă un moment de ezitare, apoi ridică din umeri şi râse iarăşi:

— În fond, nu văd de ce m-aş ascunde. Mă ocupam pe atunci de tot soiul de mărunţişuri, ca să-mi asigur existenţa. Am absolvit Facultatea de Electronică, dar n-am profesat o singură zi.

— Nu era simplu sub Ceauşescu, te luau imediat în vizor.

— Mie-mi spui? Chestia-i că n-am vrut să mă duc la Miercurea Ciuc unde mă repartizaseră, şi ăia nu voiau să-mi dea negaţia. Deci, nu mă puteam angaja nicăieri, iar eu n-am fost prea trist. Congenital, nu suport condică, program fix, şefi, disciplină.

— Ştiai din start că nu te poţi aştepta la altceva.

— Furia românului de a avea musai o diplomă universitară… M-au frecat ai mei la cap şi… asta-i situaţia.

— Pomeneai de mărunţişuri…

— Exact. Am învârtit tot felul de afaceri, o plajă de activităţi care nu figurau în nomenclatorul ocupaţional al economiei socialiste, dar care se desfăşurau harnic în subteran. Pe scurt, vânzări-cumpărări de obiecte de artă, icoane, bijuterii, case. În paralel eram jucător de poker profesionist, de aici scoteam cât pentru piaţa zilnică.

— La care rubrică se înscrie Bălăcescu?

— Misiţie. Îl demolaseră şi voia un apartament de trei camere, parcă, în Centru. Chestia nu era simplă, şi el n-avea răbdare. Presupun că a găsit ceva pe alte căi, căci colaborarea noastră a încetat. Cam asta ar fi…

— Ţi se pare posibil ca el să nu-şi amintească deloc de tine?

— Mă simt jignit până în adâncul sufletului, surâse Marţian, nu credeam că sunt atât de neînsemnat, dar e posibil. Ca dovadă!

Milord îşi muşcă buzele. Marţian părea sinceritatea personificată, un personaj mai năzdrăvan şi amănuntul că-şi câştiga existenţa din ocupaţii presupunând mai mult şmecherie decât trudă, conform mentalităţii comuniste, nu însemna, că-i băiat rău.

— Mda… Mi-a făcut impresia că ascunde ceva în legătură cu tine. Parcă numele de Marţian l-ar arde! exageră intenţionat Mănescu.

Pe chipul lui Marţian se aşternu o mare mirare.

— Realmente, nu văd de ce, nu există nici un motiv. Cel puţin, eu unul nu-l văd!

Dinu zâmbi, chipurile scuzându-se:

— Nu obişnuiesc să fac complimente bărbaţilor, dar, după cum o ştii şi tu, nu eşti un individ insignifiant, lesne de uitat.

Răzvan râse cu poftă:

— Poate că nici nu m-a remarcat! Matematicienii sunt în general aiuriţi, ei şi poeţii, nu observă nimic din ce se petrece în jurul lor!

— Matematician?! se miră Mănescu. În diplomaţie?!

— De ce, nu? Regimul recruta „dosare“, nu indivizi!… Se

grăbi să adauge: Matematician sau poate altceva, eu parcă aşa am reţinut, dar nu are importanţă.

— Fără îndoială, fu de acord Mănescu.

— Scuză-mă! Dacă amănuntul nu deranjează ancheta, căci practic despre aşa ceva este vorba, cum ai ajuns la mine? Ce motiv te-a determinat? Cum de-aţi ajuns să discutaţi despre mine?

— Eşti trecut în agenda lui de telefon.

Marţian se abandonă pe spatele fotoliului, de-a dreptul uluit:

— Ei, lasă-mă! Din nou, scuze! Nu sunt familiarizat cu metodele de investigaţie ale Poliţiei…

— În mod surprinzător, surâse Milord.

— Nu mă supăr, râse Marţian, ci o iau dimpotrivă, ca pe un compliment. Trebuie să fii al naibii de dibaci ca sub Ceauşescu, la îndeletnicirile mele, să scapi fără să fii luat la întrebări.

— E aspectul la care m-am gândit şi eu.

— Ne înţelegem de minune! Apropo de metodele de investigaţie! Fiecare avem notate în agendă zeci de numere de telefon, ceea ce s-a întâmplat, desigur, şi în cazul lui Bălăcescu. Vă ocupaţi chiar de toţi?!

— Când e cazul.

Marţian clătină din cap cu amărăciune:

— *Mon cher*, mănânci o pâine dură. Nu te invidiez.

— Nici măcar fraierii nu mă invidiază, râse Milord.

— Când te plictiseşti, caută-mă! Vin cu propuneri interesante.

— Am reţinut. Vrei să ştii de ce te-am căutat! Simplu! Conduc o anchetă în care, printre alţii, am două subiecte implicate: Harald Bălăcescu şi familia Mihai Dimitrescu, soţ şi soţie. În ambele agende, am dat de numele tău.

Marţian exclamă:

— Mihai! Mihai Dimitrescu! Păi am fost colegi de facultate! Ce golani eram, ce petreceri, ce gagici!… S-a cuminţit de când s-a însurat… Ce mai face? Măgarul… nu mi-a mai dat nici un semn de viaţă! Tocmai de-asta şi sunt surprins…

— De ce surprins?

— Că aţi mai dat peste numele meu în agenda lui Mihai, când am pierdut contactul de atâta vreme! Presupun că nu şi-a schimbat de mult agenda?

Pe chipul lui Mănescu nu se putea citi nimic. Marţian simţi nevoia să supraliciteze.

— Simt că te-am dezamăgit, inspectore, şi îmi pare rău pentru că eşti un tip simpatic. Poate că dacă aş şti despre ce este vorba, te-aş putea ajuta mai mult.

Dinu îi relată pe scurt despre coletele negre, doar ca să se convingă că individul minte. Fireşte, simulă o mare surpriză, „ce minte bolnavă au oamenii!“, dar semnele de exclamaţie erau doar decor. Simţeai informaţia prealabilă care le excludea. Îl minţise de altfel, tot timpul şi în legătură cu Bălăcescu, şi cu Dimitrescu. Parcă îi acoperea cumva. Îl părăsi pe Marţian cu convingerea că atât diplomatul, cât şi prosperul om de afaceri au ceva de ascuns. Ceva grav despre care Marţian ştia. Era interesant de aflat dacă era vorba despre unul şi acelaşi lucru.

După plecarea inspectorului, Marţian îşi turnă un deget de scotch. Cu paharul în mână, se apropie de oglinda de deasupra lăzii florentine şi se privi, murmurând:

— Nu m-a crezut! Rânji: La urma urmei, e treaba lor.

* * *

Singura încăpere din casa Drăguşin mobilată modern, cu lucruri noi, cumpărate de el însuşi de la magazin, era dormitorul. Îndrăgostit pătimaş de antichităţi şi client frecvent al consignaţiilor de profil, percepând cu emoţie sinceră orice reverberaţii ale trecutului îndepărtat şi rostogolind cu voluptate ca uric, hrisov, letopiseţ, pergament sau hatişveriş (exista unul în arhiva familiei emis de sultanul Mustafa al n-lea), avea totuşi această ciudăţenie pe care o formulase nevesti-sii în termeni limpezi şi retorici, conform stilului:

— Proslăvesc trecutul neamului nostru de martiri şi viteji, dar dormitorul e o chestiune prea personală, prea intimă ca să suporte martori chiar şi repauzaţi. Mi-e greu să mă abandonez lui Morfeu într-un pat în care ştiu că au dormit şi au făcut dragoste o sumă de personaje, domiciliaţi în prezent, la Bellu. Iubesc trecutul, dar nu strigoii.

Ca mai mereu, Bianca nu-l contrazise, adeptă a unui principiu pe care-l adoptase încă din primele luni de căsătorie. Nu te încontra pe fleacuri, fii întotdeauna de acord cu el, ba chiar lasă-i impresia că cedezi, pentru a te putea împotrivi în probleme fundamentale. Aşa cum considera că se întâmplă azi…

— Cred că ar trebui să mai reflectezi, Matei, spuse masându-şi cu degete uşoare ridurile din jurul ochilor, pentru a face cold creamul „să intre“ în piele. Mai ales, în chestiuni de inimă, mai gingaşe, nu-i indicat să forţezi lucrurile.

Matei Drăguşin care, întins pe pat, tocmai îşi admira „profilul de senator roman“ proiectat pe zid, râse:

— Dar nimeni nu forţează! Nu fac decât să orientez lucrurile, cu abilitate şi discreţie desigur, pe un alt făgaş.

— Dacă o crezi proastă pe fiică-ta, înseamnă că n-o cunoşti! De altfel n-ar trebui să fie prea subtilă ca să-ţi sesizeze sforăriile.

Glasul avocatului bubui. Nu că ar fi fost furios, dar era modalitatea lui de a-şi sublinia o idee la bară, în Parlament, sau acasă.

— Dar nici nu pot asista cu mâinile încrucişate cum unicul meu copil se îndreaptă cu paşi siguri spre prăpastie!

— Fii atent să nu-i dai tu brânci!

Senatorul nu voia să se enerveze, aşa că stinse veioza de pe partea lui, semn că nu e dispus să mai discute. Încheie totuşi pe un ton mai normal:

— Te rog să nu te amesteci, draga mea. Eşti o femeie fină, inteligentă, dar în materie de montat o strategie… lasă-mă pe mine.

De astă dată, Toni nu-i mai spuse Donei unde se duce, ci

inventă o agapă cu băieţii cu care copilărise în acelaşi cartier, agape care aveau loc, într-adevăr, periodic. Simţise că Donei nu-i place apropierea de Drăguşin, că privea cu circumspecţie întâlnirile cu acesta, prea frecvente şi prelungite. Îşi ţinea gura pentru că nu era proastă, dar o dată, totuşi, o scăpase:

— Dacă-ţi închipui că o să urci singur în căruţă, te înşeli!

Toni se prefăcuse că nu sesizase afirmaţia, iar Dona nu insistase.

Spre mirarea tânărului, senatorul îl chemase la biroul lui din oraş, şi nu acasă... Se explică însă imediat ce-i strânse mâna şi-l pofti să ia loc:

— Am vrut să nu fim deranjaţi de nimeni. E o chestiune delicată şi am toată încrederea în discreţia dumitale.

Toni Barbu schiţă intenţia de a se ridica să mulţumească:

— Maestre...

— Stai jos... Vrei o cafea? Sau altceva?

Toni refuză, şi Drăguşin, după ce îşi drese glasul, arboră o expresie caracteristică lui, de emfază amicală.

— Uite, dragul meu, despre ce este vorba. Direct, sincer, de la inimă la inimă, ca între bărbaţi!

Toni îl urmărea cu toate simţurile la pândă, nu-şi închipuia deloc ce avea să urmeze. Presimţea însă că era ceva de bine.

— E vorba despre fiică-mea, Andreea, ai cunoscut-o.

Toni încuviinţă din cap. Ar fi trebuit să enunţe un compliment, dar nu-şi dădea seama care ar fi cel mai potrivit. Nu putea să-i spună lui taică-său că gagica-i sexy, buuuună!, trufanda de care i-a recomandat şi lui doctorul.

— Mda, urmă Drăguşin. Nu vreau să cad în păcatul etern al părinţilor care îşi ridică până la cer odraslele, dar Andreea e realmente un copil remarcabil...

— Se vede cu ochiul liber, surâse Toni.

— Ne-am şi ocupat de ea. Grădiniţă germană, şcoala la americani, guvernantă în limba franceză. Adevărat că am investit, dar nu suntem dezamăgiţi. A fost o elevă bună, iar acum se pregăteşte să dea examen la Promedia, facultatea de jurnalistică. Sunt convins că va reuşi.

— Mi se pare un palmares extraordinar, vă felicit.

Avocatul surâse modest:

— Pe ea, *mon cher*, meritele îi aparţin. Oricât ai investi în piatră seacă, nu dă rod. Este o fată deosebită din toate punctele de vedere, sensibilă, cinstită, nevinovată. De naivitatea vârstei însă, n-o poate scuti nimeni. N-a împlinit încă optsprezece ani…

Toni plasă zâmbind:

— Uite un defect care trece.

— Dar pe moment poate avea consecinţe. Aici, am ajuns la miezul problemei. A întâlnit un tânăr frumuşel, fără îndoială, dar cu totul insignifiant! Un derbedeiaş de duzină, de cea mai umilă extracţiune, nu se putea ceva mai rău.

— Dacă-l iubeşte…

— Aşi! Aşa i se pare ei! La optsprezece ani, ţi-o spun azi, la mustaţă căruntă, şi îşi mângâie instinctiv buza superioară complet rasă, iubeşti dragostea, nu individul. Repet, aşa i se pare ei, mai ales că eu şi nevastă-mea ne-am manifestat făţiş dezacordul.

Toni mimă stânjeneala, foindu-se în fotoliu:

— Iertaţi-mă, care e problema? Toţi am trăit idile de adolescenţă. Chiar mai multe…

— Problema e că i-a intrat în cap să se mărite cu acest terchea-berchea!

— Cu ce se ocupă?

Senatorul pufni cu dispreţ:

— Face nudism.

— Poftim?!

— Adică, se dezbracă pentru dame, în diverse spelunci. Îţi imaginezi dumneata ce se petrece în sufletul meu de părinte?!

— Înţeleg, spuse încet Toni, aţi prefera ceva mai… solid.

Brusc, ochii uşor bulbucaţi ai senatorului crescură:

— Solid?! Numai despre asta e vorba?! Dumneata ai accepta să te însori cu o bordeleză din astea care exhibiţionează în public ceea ce oamenii cumsecade nu văd nici la ei în dormitor?!

— Ştiţi, surâse parcă încurcat Toni, trăim în plin sex-age.

Mentalitatea s-a mai schimbat…

— S-a schimbat pe dracu'! De-aia era să piardă Clinton timona pentru o simplă aventură? De-aia, o actriţă care a făcut filme porno nu mai pupă Hollywood-ul? Mie însă atâta să-mi spui! Te-ai însura cu o asemenea creatură?

— Nu… sincer, nu.

Drăguşin se lăsă pe spatele fotoliului, satisfăcut:

— Păi vezi?! Şi dacă la o femeie nu accepţi asemenea prostituare, ce să mai zic la un bărbat, capul familiei, tatăl copiilor, portdrapelul familiei?

Interveni o pauză. Înainte de a deveni stânjenitoare, Drăguşin reluă:

— M-am gândit la dumneata… Te-am avertizat că e o problemă delicată, dar eşti singurul în măsură să mă ajuţi…

Toni Barbu, deşi bănuia deja cam pe unde bătea senatorul, simulă marea surpriză:

— Eu?!

— Da, dumneata, pentru că mai e şi o chestiune de încredere. Nu m-aş fi adresat oricui.

— Mulţumesc, dar nu văd…

Drăguşin începu să gesticuleze:

— Domnule, teoria mea confirmată nu o dată de realitatea trăită, este că „cui pe cui se scoate". Scoate-i-l, domnule, din cap pe viermele ăsta… Ai răbdare să-mi expun teoria! Eşti tânăr, prezentabil, ba chiar arătos, politehnician, de familie şi ai viitor!

— Sunt cu mai mult de zece ani mai mare decât…

— Fleacuri! îl întrerupse senatorul. Diferenţele, când nu devin indecente, flatează junele fete. Peste toate, mai ai şi acceptul părinţilor… Văd că te foieşti. Ce nu-ţi convine aici?

— Ce să vă spun… Nu mi se pare tocmai *fair-play*…

— De ce? În fond, îţi cer un mic serviciu din punctul dumitale de vedere, dar vital pentru mine. Şi nota bene! Nu-ţi cer s-o iei pe Andreea de nevastă. E şi prea tânără ca să se pună problema, iar la cum se prezintă, realizezi singur că nu-i vor lipsi oşti de adoratori. Totul e să trecem hopul! Ajută-mă şi ai să te convingi, sunt un om care nu uită.

— Se poate? Mă jigniţi… Cum vedeţi însă dumneavoastră

concret lucrurile? Cum se vor desfăşura?

Drăguşin începu să râdă:

— Să fim serioşi, *mon cher*! Trebuie eu să te învăţ cum se face curte unei june copile? Ce, eşti începător?

— Dacă-i vorba de june copile, da, spuse Toni şi pentru prima oară era pe deplin sincer. Mai spre patruzeci de ani începi să apreciezi... ăăă... prospeţimea şi candoarea.

— Nu contest... Păi, să ne gândim! Flori, în primul rând, neapărat cu mesaj – o să i-l explice maică-sa –, poezele...

De data asta, Toni izbucni într-un râs necenzurat:

— Alt secol, maestre!

— Aici, te înşeli. Romantismul n-a pierit şi nu va pieri în veci! Vei avea câştig de cauză prin originalitate şi în contrast cu bădărănia tinerilor de azi care de la prima întâlnire au ambiţia să afle ce număr poartă fata la soutiengorge! Nu mai trebuie să pomenesc de invitaţii la concerte, spectacole, expoziţii sau restaurante decente. Bineînţeles, voi acoperi eu financiar...

Toni îl întrerupse, peste măsură de indignat:

— Acum chiar că mă jigniţi! E un privilegiu pentru mine să mă aflu în tovărăşia domnişoarei Andreea...

— De ce, dragul meu? De ce? se împotrivi moale senatorul. Afacerile sunt afaceri...

Aprecia poziţia lui Toni, e un domn, se cunoaşte că-i de familie. Va găsi desigur mijloacele cele mai potrivite de a se revanşa.

— Nu e cazul să mai discutăm, spuse Toni. Cum vedeţi dumneavoastră lucrurile în continuare? Ele pot evolua... ăăă... În fel şi chip.

Drăguşin râse din gât:

— Văzând şi făcând, dragă Barbule. Scoate-i-l din cap pe marţafoi şi pe urmă... totul e posibil! E prematur să facem planuri.

„Ba eu mi le fac, umflatule! Tocmai mi-ai oferit-o pe fieta, pe tavă de argint!“

În drum spre casă, două gânduri îl frământară. Întâi, cum să scape de Dona, trebuşoară anevoioasă, pentru că nu era femeia de care să te lepezi la un colţ de uliţă, dacă ea nu

voia. Apoi, în legătură cu Andreea. Până unde va împinge lucrurile? Un mic viol l-ar avantaja? Dar, vorba lui Drăguşin, văzând şi făcând, va decide în funcţie de inspiraţia de moment.

* * *

Sanda Poenaru nu se mira că fecioru-său, la nici douăzeci de ani, avea deja un copil, de vreme ce ea însăşi fusese mamă înainte de şaptesprezece ani. O surprindea numai coincidenţa de destin, amândoi părinţi prea tineri, cu nelegitimi în inventar, ceea ce o determină (i se întâmpla foarte rar) să filosofeze despre viaţă – „e o chestie ereditară, aici.“

Sanda era una dintre acele persoane pe care le puteai defini de la prima vedere. Pe fruntea ei scria clar, cu majuscule – cocotă. Avea sex-appealul curvelor din filme, se farda, se îmbrăca şi se mişca pe potrivă. Ca multe colege de breaslă, era inconştientă, cheltuitoare, iremediabil optimistă şi oscilantă. Nu lucrase niciodată şi, de când fugise din bătătura lui taică-său, un camionagiu „cu mintea încrucişată după cum îi era şi privirea, saşie“, trăise de azi pe mâine, dar nu tocmai rău. Avea lipici la bărbaţi şi se întâmpla foarte rar să ducă lipsă de clienţi. O iubea îngeraşul şi, dacă totuşi flămânzea o zi, două, într-a treia, sigur dădea peste un muşteriu cu mâna largă. Viaţa dezordonată n-o marcase, şi nici anul petrecut la mititica pentru prostituţie sub Ceauşescu. Avea numai două blenoragii la activ, dar, vorba ei, „nu se cunoştea“, şi miza pe încă vreo zece ani de meserie. După aceea, şi socotind că şi-a făcut plinul, se va retrage. Are trei hectare de vie la Plăieşi, lângă Huşi, şi o casă pricopsită, cu şaizeci de pomi fructiferi în livadă, unde mai trăia bunică-sa dinspre mamă, care nu fusese nici ea uşă de biserică.

Până atunci, avea să se mai distreze pe săturate! Locuia într-un apartament de două camere în Dristor, unde o împroprietărise un grec, trăi-l-ar Dumnezeu!, singura şi

marea lovitură din viaţa ei. De când Ciprian era pe picioarele lui, intrând şi el în pâine, îi mai scăpa câte o sută de dolari, aşa că nu era obligată să facă frumos la ceaşcă, cu oricine şi dacă n-avea chef. Nu-i plăcea însă să primească de la fiu-său, care îi era recunoscător că nu-l abandonase în vreo casă de copii, şi de multe ori îi refuzase ajutorul. Trăgând linia, Sanda era mulţumită de soarta ei şi se considera o femeie realizată.

Ciprian sosi în lipsa Sandei care, dormind în general până spre amiază, îşi făcea cumpărăturile după-masa. Avea însă cheia de la apartamentul maică-sii, şi singura problemă pe care şi-o făcea era ca aceasta să nu întârzie prea mult, împiedicându-l pe el să se prezinte la spectacol. Oricât de cumsecade şi de înţelegătoare, nu se ştie cum ar fi reacţionat, trezindu-se din senin cu o străină, ba pe deasupra şi cu un plod în braţe, în propria locuinţă, găsind pur şi simplu, ploconul acolo, fără nici un fel de explicaţii.

Se simţea mai ales nervos, pentru că maică-sa era imprevizibilă şi nu ţinea seama de nici un program. În mare, pierdea cam două-trei ore prin magazine, adorând să caşte gura şi să cumpere tot felul de prostii. În *tragere* nu pleca înainte de zece seara, alternând fiefurile în funcţie de capricii şi de buletinul meteorologic. Dacă, de pildă, vremea era foarte proastă, nu mai bătea trotuarul, ci barurile, holul hotelurilor sau restaurantele care acceptau curvet în zonă. Azi, părea o zi obişnuită, dar cu maică-sa nu se ştia niciodată.

Codruţa se aşezase pe un scaun şi ţinea fetiţa în braţe, hrănind-o cu biberonul. Avea o expresie fericită, şi Ciprian trebuia să facă eforturi ca să n-o observe. Mai înainte de toate, trebuia să-şi păstreze calmul. Fata remarcă dulce:

— Parcă am fi la noi, acasă, adică în căsuţa noastră! Tăticul, mămica şi bebeluşul! O familie...

Ciprian îşi înfipse unghiile în palme. Ar fi urlat şi ar fi dat-o cu capul de pereţi. Cretina nici măcar nu înţelegea situaţia, se credea instalată într-un cămin al ei, nu urma decât să-şi încingă un şorţ la brâu şi să intre în bucătărie să prepare o mâncărică gustoasă pentru cină...

Începu să se învârtească fără astâmpăr, ca un leu în cuşcă, trecând în revistă toate încăperile. Sanda nu se prăpădea cu gospodăria, curăţenia era îndoielnică, dar ordinea, toate fiind puse la locul lor, fără trenţe spânzurând pe scaune, salva interiorul de mizerie. În rest, mobilă obişnuită, un dormitor împopoţonat cu panglici şi bibelouri ieftine, puzderie de fotografii: portrete, ale ei şi ale lui Ciprian, necunoscuţi, instantanee de vacanţă, actori preferaţi, Van Damme şi Ricky Martin având prioritate. Pe uşă, un poster-reclamă cu „două pisicuţe adorabile“, instalate într-un coşuleţ.

În bucătărie, ca de obicei, pauză! Pe plita cu două ochiuri, Sanda făcea numai cafea, fierbea crenvurşti, ouă şi macaroane. În baie, un prosop aproape uscat avertiza că maică-sa plecase de ceva timp de-acasă. Ar fi o şansă să se întoarcă repede…

În aceeaşi clipă, auzi uşa de la intrare şi dădu buzna în camera de zi pentru a preîntâmpina şocul Sandei. Aceasta rămase totuşi perplexă dând ochi cu atâta „populaţie“, când ştia că lăsase casa fără locatari.

— Ce de lume! exclamă, abandonând pachetele pe covor.

Ciprian explică încurcat:

— Mamă, ea e Codruţa… O prietenă care… pentru moment, n-are adăpost. Dacă ne-ai putea ajuta…

Sanda rămăsese însă cu privirea agăţată la landou. Se apropie şi se aplecă curioasă deasupra copilului:

— E al tău?

Ciprian coborî privirea, şi Sanda nu mai avu nevoie de un răspuns desluşit. Codruţa se ridicase de pe scaun şi, frământându-şi degetele plinuţe, rosti sfioasă:

— Nu-i aşa că avem o fetiţă frumoasă?

Sanda îşi aprinse o ţigară şi se trânti pe canapea. Era evident luată prin surprindere şi încerca să cuprindă dimensiunile situaţiei.

— Ce să vă spun, frumoşilor, v-aţi procopsit!

— Se vede cu ochiul liber, rânji Ciprian. Chestia-i dacă vrei să mă ajuţi. Eşti singura persoană la care pot apela.

— Adică? Ce-ar trebui să fac?

— Ţi-am spus. Să le laşi să stea aici. Momentan.

— Ce înseamnă la tine „momentan“?

Cele două femei rămăseseră cu ochii agăţaţi de obrazul lui Ciprian.

— Nu mult timp, mamă. Până găsesc o soluţie.

— Pot să vă fac treabă, îngână Codruţa. Şi cumpărăturile…

Sanda îi aruncă o privire iute. Ochiul meseriaş o etichetă la iuţeală – o mandarină oafă, dar nu de gang. Hainele erau de calitate, landoul scump, fetiţei părea să nu-i lipsească nimic, inclusiv salba clasică de jucărioare colorate care se mişca vesel între laturile căruciorului.

— Ce fel de soluţie?

— Nu ştiu. O să găsesc una.

— Vrei să te însori?

Vorbeau de parcă fata nu ar fi fost de faţă.

— Nu! se grăbi Ciprian, să răspundă speriat de ipoteză. Codruţa ştie, nu i-am promis nimic. Totul e din vina ei.

Maică-sa zâmbi ironic:

— Mie-mi spui? L-a făcut singură, doar uitându-se la poza ta! Dar astea sunt lucruri care vă privesc.

— Am bani, suspină Codruţa, n-o să vă coste nimic.

— Dar tu n-ai casă? i se adresă direct Sanda pentru prima oară.

— Am, dar Dona vrea s-o dea pe Floricel.

Ciprian explică:

— Dona e soră-sa mai mare. Codruţa n-are părinţi, a rămas în grija ei. A găsit o familie care să adopte fetiţa, şi Codruţa nu vrea. De-aia a fugit de-acasă.

Sanda îşi răsuci capul.

— De ce nu vrei?

Datorită profilului vesel, cu nasul în vânt şi ochii jucăuşi, părea foarte tânără. Tunsoarea à la Mireille Mathieu îi venea bine, iar silueta îi rămăsese suplă.

Codruţa se extazie sincer.

— Ce minunat de frumoasă sunteţi! Ciprian vă seamănă.

Deşi flatată, Sanda trecu peste compliment şi insistă:

— De ce nu vrei să dai fata la adopţie? O să-i fie şi ei mai moale, iar voi scăpaţi de-o belea. Sunteţi amândoi prea tineri, n-aţi cunoscut nimic din viaţă, copilul nu-i păpuşă, îi trebuie pampers şi păpică! Ascultă de soră-ta, că ştie ea ce vorbeşte!

Ciprian se ralie în viteză:

— Asta-i spuneam şi eu. Sigur, n-o dă pe mâna oricui, ne interesăm cine sunt părinţii adoptivi...

Codruţa îl întrerupse cu un urlet sfâşietor:

— Nu! Floricel e a mea! Mai bine omorâţi-mă!

Furios, Ciprian se răsuci cu spatele şi începu să bâţâie ostentativ din picior.

— Mai vrei ceva?

Aşa cum făcea mereu când se simţea în încurcătură, Sanda începu să se rujeze în faţa oglinzii. Îi era milă de fată, atât de tânără şi dezarmată din născare – asta şi la cincizeci de ani tot neajutorată o să fie! La copil se gândea mai puţin, ba chiar deloc. Habar n-avea de nimic, un animăluţ acolo, care scânceşte dacă-i e foame sau dacă s-a udat. Că-i spune mamă ăsteia sau alteia, tot aia-i era. Ba mai bine chiar, şi mai cu judecată ar fi să-l adopte alţii, fiindcă... Muguruţa asta, ba nu, Codruţa e clar slabă de minte.

Îi era milă în primul rând de Ciprian. Că s-a trezit la douăzeci de ani cu un prunc în spinare. Nu-i gaură în cer, mai cu seamă că-i şi bărbat, dar îi încurca socotelile cu cealaltă, Ciprian îi povestise despre Andreea, „o zână, pe orice parte ai răsuci-o“. Era îndrăgostit lulea, şi fata avea şi bază: familie ortomană, ta’su – elefant alb, cu Mercedes, l-ar fi ajutat şi pe ginerică să se cocoaţe! Toate bune, dar ce te faci cu amărâta asta, vacă cu viţică, n-o poţi lăsa în drum şi să-ţi pui pălăria pe-o ureche!

— Ai recunoscut fata?

— Da, răspunse fiu-său. Poartă numele nostru...

Codruţa ridică un chip luminos:

— Floricel Loredana Poenaru. Aţi auzit un nume mai frumos?

Sanda râse:

— Nu eşti chiar un nemernic.

Ciprian schiţă un gest vag. Dacă nu intervenea Dona... De fapt, aşa începuse şantajul – ori o declari la Primărie, ori ne adresăm Tribunalului. Asta ar fi însemnat dezvăluirea publică a adevărului, or, tocmai începuse relaţia lui cu Andreea.

Sanda respiră adânc şi îşi mai aprinse o ţigară:

— Ce să-ţi spun, puiule... Eu aici nu pot s-o ţin, ştii care-i situaţia? Nu pot primi clienţii într-o cameră şi în ailantă să orăcăie un plod...

— Când faceţi probă, eu şi Floricel putem sta în baie.

— Ce probă?! se miră Sanda.

— Păi..., îngână Codruţa, proba la clienţi. Aşa aţi zis... Nu sunteţi croitoreasă?

— Hm, măcar de-aş croi scule, ştiu că m-aş împiciora!

— Asta spuneam şi eu, surâse Codruţa, parcă de pe altă lume.

Sanda comentă veselă:

— Hai că eşti o scumpă!

Ciprian dădea nervos din picior. Cam pe la şapte ani îşi dăduse seama cu ce se ocupă maică-sa, dar nu agrea detaliile tehnice ale profesiunii şi nici discuţiile pe temă. De-a lungul anilor, se obişnuise cu o stare de fapt, dar nu „drapela“ statutul de prostituată al Sandei. Normal! Ceea ce considera cu totul anormal era lipsa de complexe a acesteia, naturaleţea, sinceritatea absolută cu care gândea socotind prostituţia o meserie la fel cu celelalte.

— Îmi dau seama că eşti la ananghie şi încerc să te ajut... Să zic că le ţin câteva zile, hai o săptămână, dar nu mai mult.

Chipul lui Ciprian se lumină:

— Săru’ mâna, mamă, eşti un înger! Lasă-mă să te pup!

Sanda se lăsă, dar simţi nevoia să-i atragă atenţia:

— Vezi că zilele trec repede, ţi se strecoară printre degete. Gândeşte-te serios la o soluţie... Pe urmă, mai e ceva...

— Ce? se sperie Ciprian.

Sanda se răsuci, arătând spre Codruţa:

— Pe fata asta n-o caută nimeni? Ce-o să zică soru-sa când o vedea că se înserează, ba mai trece şi noaptea, şi astea tot nu se întorc. Vezi că ne trezim cu Poliţia pe capul nostru.

— De ce? În definitiv, nu-i prizoniera nimănui.

— Dac-o iei în bătătura ta, nimic de zis, o treci în cartea de imobil şi ciao! Nimeni nu mai are ce să-ţi facă…

— Exclus! respinse Ciprian categoric.

Continuau să vorbească, făcând abstracţie de Codruţa. Aceasta luase copilul în braţe şi o legăna, aruncându-le priviri când speriate, când senine. Declară desluşit:

— Noi nu ne întoarcem acasă! Mâine vin s-o ia pe Floricel!

— Isprăveşte odată, am înţeles! urlă Ciprian enervat… Ascultă, mamă, mi-a venit o idee! Ce-ar fi să le ascundem la bunica? Nici dracu’ nu le caută la Huşi!

— Nu fi Pampalache! Cum să le ascunzi? Ce sunt, ace de gămălie să le înfigi sub rever? Tu-l mai ţii minte pe Gelu?

Ciprian dădu din cap. Era un puşti de vreo zece ani pe-atunci, dar şi-l amintea perfect, pentru că legătura Sandei cu respectivul durase destul de mult. Era un borfaş cu oarecare stil, chipeş şi maică-sa îl iubise – amant de suflet.

— Gelu ăsta, urmă Sanda animată, avea doxă. Cât a stat la noi, se ascundea de poteră şi ţin minte că tot aşa, i-am propus să stea o vreme la bunică-ta, la Plăieşi… A râs de mine de s-a stricat: „Când vrei să faci lampa mică, te aciuezi dracului, într-un oraş mare, printre cetăţeni, unde te pierzi, nu te piteşti într-un sat, unde vecinii îţi cunosc şi găinile pe nume. După cel mult o noapte, te trezeşti cu şeful de post la uşă, că ce şi cum…“

— Nu se compară situaţiile, spuse Ciprian care se simţea tot mai încântat de propria idee. Esenţial pentru moment i se părea să îndepărteze pericolul imediat. Gelu era dat în urmărire generală, infractor recidivist şi aşa mai departe.

— Şi p-astea dispărutele nu crezi că le caută?

— Nu mai sunt ei chiar aşa de atenţi. În plus, chestia asta n-o să ţină o veşnicie! Am nevoie de un răgaz de circa două

săptămâni, atâta. O nepoată care vine să petreacă o mică vacanţă la ţară, la bunică-sa, nu-i ceva nefiresc.

Sanda ridică din umeri:

— Din partea mea, eşti slobod! Mă-ta mare are patru odăi, mâncare slavă Domnului... Şi după două săptămâni, ce faci cu ele?

— Nu mai contează. Până atunci voi fi însurat.

Sanda îl privi lung:

— Vezi că umbli pe sârmă.

* * *

Nu găsi pe nimeni când se întoarse de la serviciu, dar faptul în sine nu era ieşit din comun. Toni pretindea că se plictiseşte în lipsa ei, aşa că nu apărea înainte de şase. În ce o privea pe Codruţa, probabil că se plimba prin parc cu fetiţa, ca în toate zilele frumoase.

Se ocupă de câteva mărunţişuri şi, în mod excepţional, puse nişte paste la fiert; i se făcuse poftă de spaghetti milaneze. Între timp, sosi şi Toni, bine dispus, cu un carton de prăjituri şi cu un buchet de jerbera.

Dona îl măsură circumspectă. Făcea parte dintre femeile care nutresc ferma convingere că bărbaţii aduc flori, fără motivaţia vreunui eveniment, doar când se simt în culpă. Îl sărută, chipurile ca să-i mulţumească, şi se simţi ceva mai liniştită. Nu mirosea a damă.

— N-am văzut landoul în vestibul, observă bărbatul în treacăt.

— Sunt la plimbare, deşi... ar cam fi trebuit să se întoarcă.

Abia spre opt, începu să se neliniştească:

— Pe unde naiba o fi lălăind-o zăluda aia? Niciodată nu întârzie atâta.

Toni, care urmărea o cursă de maşini la Eurosport, dădu din cap absent:

— Chiar... Poate-i la vreo prietenă.

Dona trecu furioasă în dormitor. Prietenă pe dracu'!

Parcă el nu ştia că fata n-are pe nimeni, telefonul nu sună niciodată pentru ea. Îmbrăcă la iuţeală nişte blugi, puse o bluză la întâmplare şi, traversând aproape în fugă livingul, anunţă din mers:

— Mă duc s-o caut în parc. Praf o fac! În loc să mă odihnesc…

— Dacă vrei, mă duc eu, se oferi Toni.

— Degeaba! Eu le ştiu pe tâmpitele alea care-şi plimbă plozii. Vin imediat!

Îşi simţea carnea tremurând pe ea de furie şi îşi spuse că va trebui să se stăpânească din răsputeri să nu-i smulgă părul din cap. În curând însă îngrijorarea îi topi mânia. N-o întâlni pe soră-sa pe drum, aşa cum se aşteptase, şi, o dată ajunsă în parc, constatând că acesta se golise de mămici cu cărucioare, intră de-a dreptul în panică. Întâmplător, ştia unde locuieşte una dintre „colegele“ Codruţei. Răspunsul categoric al tinerei femei avu efectul unei bombe:

— N-am văzut-o deloc azi pe Codruţa cu Floricel. Nici dimineaţă, nici seara. Chiar ne miram…

Dona dădu buzna în casă:

— Au dispărut! Pur şi simplu, au dispărut!

Arăta speriată rău şi Toni avu suficient tact să închidă televizorul.

— Ce înseamnă au dispărut? Unde au dispărut? Să nu exagerăm…

Dona ţipă:

— Nimeni nu le-a văzut azi! Găseşte tu alt termen pentru chestia asta!

Toni lansă prudent:

— Răpire?

— Cine mă-sa are nevoie de două toante? Ce răscumpărare să ceară de la noi?! Stăm într-un bloc nenorocit, nu la vilă cu majordomi şi dobermani, şi nu ne latră nici un Jaguar în garaj!

— Mai există şi alte mobiluri, rosti moale Toni. Organele sunt la mare preţ…

Dona ţipă:

— Ce-ar fi să păstrezi pentru tine ideile macabre? Chestiile astea nu se întâmplă la noi, explică mai mult ca să se liniştească pe ea însăşi, şi nu în lumea bine. Mişună subteranele oraşului de vagabonzi şi abandonaţi de care nu se interesează nimeni.

Toni îşi ascunse surâsul. „Lumea bine“, Dona se considera făcând parte din ea şi ar fi fost surprinsă dacă ai fi contrazis-o. Ce să mai zică atunci Drăguşinii şi chiar el însuşi?

— Nu-mi trece prin minte unde ar putea fi! urmă Dona retezând încăperea în sus şi în jos ca o turbată. Nu are unde să se ducă, nu cunoaşte pe nimeni!

Toni o privi pe sub sprâncene:

— V-aţi certat?

— Parcă poţi să te cerţi cu oaia asta! Tu zici, şi ea scânceşte!

— Ce i-ai zis?

Femeia nu răspunse şi intră în dormitor. Din cauza alergăturii şi a neliniştii, transpirase şi voia să-şi schimbe bluza.

Toni deschise din nou televizorul şi se adânci de data asta în urmărirea unui meci de box. Întoarcerea vijelioasă a Donei îl întrerupse:

— Mai dă-l în mă-sa de televizor, într-o zi am să ţi-l bag în fund.

Toni era prea bine dispus ca să se enerveze:

— Uşurel, baby, eu nu ţi-am făcut nimic.

— Ai umblat azi în şifonier?

Bărbatul o privi mirat:

— Ştii bine că nu umblu niciodată. N-am curiozităţi.

Dona ştia că aşa e. În ciuda intimităţii dintre ei, Toni se comporta ca un pasager, şi îşi păstrase locuinţa de la părinţi. La Dona avea numai schimburile de sezon, nu scotocea prin casă şi deschidea doar televizorul şi frigiderul la conţinutul căruia contribuia cu largheţe.

— Ce-ţi veni?

Dona rosti cu buzele făcute pungă şi privirea scăpărând

de mânie:

— Lipsesc toţi banii din şifonier.

— Mulţi?

— Destui.

Toni păru să respire uşurat:

— E clar, a fugit de acasă. Cel puţin acum ştii că n-a răpit-o nimeni. Începu să râdă: S-ar părea că nu-i chiar atât de toantă. Ia zi-i tu păpuşică lui neică, ce s-a întâmplat de fapt?

— I-am spus că vine o familie să vadă copilul, recunoscu femeia cu jumătate de glas. Să-l adopte…

— Hm, subtilă ca un crocodil. Ai găsit cel mai eficace mijloc de a o da afară din casă. De ce naiba ai făcut-o?

— M-a scos din sărite. Scurt!

— Şi ea tot scurt, a tăiat-o!

— Nu-mi închipuiam că ar putea avea atâta curaj!

— Pentru că n-ai copii, asta ţi-ar fi stimulat fantezia.

Clătină de câteva ori din cap, a tristă constatare:

— Mare bestie eşti tu, Dona…

— Hai sictir! Bestie-i mă-sa că mi-a lăsat-o pe cap. Sunt tânără, am dreptul la viaţa mea, nu să mă ocup de handicapaţi!

„Ai scos bani frumuşei de pe urma handicapatei“, replică în gând Toni. Soarta Codruţei îi era indiferentă, începuse să fie îngrijorat de ce avea să se întâmple cu el însuşi. Dona nu era femeia care să se lase scoasă din cărţi fără să riposteze dur. Ar fi fost suficient să poarte o discuţie clară cu Drăguşin. Acesta i-ar întoarce urgent spatele lui Toni, iar trandafiriile proiecte care-i legănau dulce somnul, ar fi sărit în aer. Ipoteza îl înfioră şi decise să se gândească la altceva. Vrând s-o îmblânzească pe scorpie, declară cu voce împăciuitoare:

— S-ar putea ca Ciprian să ştie ceva…

— Mă îndoiesc. Nu vrea să aibă de-a face cu ea. Cât e de cretin însă, s-ar putea să fi uitat acest mic amănunt. Nu ţine minte nimic din ce nu-i place.

— Mda, surâse Toni, eu i-aş zice instinct de conservare. S-ar putea să mai fie acasă. E abia nouă…

Dona formă numărul. Sună lung, fără rezultat, încercă şi a doua oară de teama unei atingeri, dar nu-i răspunse nimeni.

— Îi ştii numărul de pe mobil?

Dona se enervă:

— Şi numărul de la indispensabili! De unde dracu' vrei să-l ştiu? Nici măcar nu ştiu dacă are mobil!... Trebuie să mergem după el la club.

Unul din ştabii clubului îi lămuri, surâzând unsuros:

— Ciprian n-a venit în seara asta. Ne-a anunţat că va lipsi o zi sau două din cauza unor probleme de familie... Doriţi cumva o masă?

În drum spre casă, Dona îl apostrofă:

— Ţine dracului amândouă mâinile pe volan. Nu-i momentul să faci acum pe nebunul!

Toni se execută. Într-adevăr, îi plăcea să conducă numai cu o singură mână şi cu braţul stâng rezemat nonşalant pe geamul deschis. Aşa proceda Don Johnson în filme, starul lui preferat pentru că i se părea că-i seamănă.

— Nu-mi vine să cred că-i o simplă coincidenţă. Aş paria că am dat de un fir. Ce zici, îi facem o vizită acasă?

— Nu cred că găsim pe cineva acolo, răspunse Dona pe gânduri.

— Ce interes ar avea s-o ascundă? Eu zic că dimpotrivă, ar fi fericit să scape de ele!

— Ne-ar fi anunţat până acum tocmai ca să i le luăm de pe cap!

— Ce urmăreşte?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te bine ce faci. Să nu ţi se reproşeze că n-ai anunţat imediat Poliţia.

— Că n-am anunţat-o noi, sublinie Dona. Suntem amândoi implicaţi, doi şantajişti!

— În regulă, acceptă Toni, ce propui să facem în continuare?

— Trecem totuşi pe la Ciprian, ca să fim cu conştiinţa împăcată, deşi e timp pierdut...

— Şi după-aia?

Un surâs fugar traversă pentru o clipă chipul de Brunhildă al Donei:

— Am o idee.

* * *

Doctoriţa Sofron declară pe un ton glacial:

— Pot să sper că aceste vizite nu vor deveni un obicei?

Structural stăpânit, la care se adăuga starea de spirit constant pozitivă a individului mulţumit în propria-i piele, inspectorul Dinu Mănescu nu se enervă. Replică deci dur, ca s-o scoată pe doctoriţă din sărite:

— Stimată doamnă, ca persoană privată, mărturisesc că nu-mi face nici o plăcere să vă întâlnesc. Dacă v-aţi propus cumva să fiţi cu tot dinadinsul antipatică, vă asigur că reuşiţi cu brio.

— E o chestiune care nu vă priveşte!

— De acord, doar că obligaţiile profesionale mă silesc să înghit şi pilule mai... pătrate. Mă aflu la dumneavoastră în interes de serviciu. În treacăt fie spus, ar trebui să apreciaţi că nu v-am citat la Poliţie, ci m-am deranjat eu.

— Îmi dau lacrimile de recunoştinţă!

Dumitru Sofron, înghesuit între umeri, făcea impresia că s-a ascuns în colţul livingului. Tresărea la fiecare replică schimbată de cei doi.

— S-ar putea să ajungeţi şi acolo... Acum două zile, aţi fost victima unui atentat...

— Am dat declaraţiile, nu mai e nimic de adăugat. Punct. Ţin totuşi să vă reamintesc că a fost o tentativă de jaf.

— De unde ştiţi? se interesă Milord suav.

— E la modă, de când cu democraţia asta, iar alt motiv nu există.

Dinu Mănescu o măsură ostentativ, invers decât toată lumea, adică nu din creştet, ci plecând de la pantofii practici şi solizi, urcând în lungul costumului cafeniu de cursă lungă şi până în dreptul urechilor lipsite chiar şi de

meschinele bobiţe sau cerculeţe de aur.

— Aveaţi bijuterii, lucruri de valoare evidentă asupra dumneavoastră.

Ecaterina Sofron îi aruncă o privire fioroasă:

— Nu, domnule inspector, eu sunt medic, om de ştiinţă, nu curvet care face reclamă la chestii din ăştia frivole!

Mănescu surâse. „Chestii din ăştia! Trăiască Oltenia!“ Era un agramatism de care se părea că oltenii nu se pot dezbăra, intrat în sânge din copilărie şi rămas ca înşurubat pe vecie. Îl întâlnise frecvent şi la oameni şcoliţi, spre surprinderea lui, chiar la o eminentă profesoară de Limba Română.

— Hm, date fiind circumstanţele, tentativa de jaf nu-i prea convingătoare.

— Aveam o geantă, pe mulţi i-au betegit doar pentru câteva mii de lei.

— Dacă aveau intenţia de a vă betegi, cu siguranţă ar fi izbutit.

— A intervenit tânărul despre care am mai relatat.

Inspectorul respinse argumentul, dând din mână:

— Îţi trebuie mai puţin de o secundă dacă vrei să loveşti ţeapăn.

O grimasă care se dorea ironică strâmbă chipul doctoriţei, orientându-l spre nord-est:

— După opinia dumneavoastră, care ar fi motivul pentru care am fost atacată? Ce-a intenţionat nenorocitul ăla?

Dinu îşi cântări replica, rostind-o desluşit:

— Să vă sperie! Un soi de avertisment.

— Aţi înnebunit!

Sofron scânci speriat:

— Nu te enerva, dragă…

Nevastă-sa îi aruncă o privire cruntă şi continuă:

— Ce avertisment?!… De ce să mă sperie?!

— Pentru că aţi văzut, auzit, în fine, ştiţi ceva care deranjează pe cineva.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta… acrobatică?

— Locuiţi într-un imobil unde se întâmplă lucruri ciudate. Suntem obligaţi să luăm în calcul toate ipotezele. Tot ce se

petrece, mai ieşit din comun, cu unul dintre locatari, poate avea legătura cu ancheta.

Întâlni privirea lui Dumitru Sofron care cerşea îndurare. Dinu încerca din răsputeri să-i camufleze indiscreţia deşi, în contextul situaţiei, cuvântul avertisment era riscant, „avertiza“ că dispune de unele informaţii, iar acestea nu puteau proveni decât de la bătrân.

— Cel puţin, aşa se petrec lucrurile în general. Pot să mai completez, că nimeni nu e molestat din senin.

— Concret, care ar fi fost scopul?

„Fii atentă ce faci, nu glumesc!“

Doctoriţei îi scăpă vocea.

— E ridicol! Vă încăpăţânaţi susţinând ipoteza care vă convine! A fost o tentativă de jaf şi basta!

Milord replică liniştit:

— Dumneavoastră vă încăpăţânaţi. Chiar furia aceasta nejustificată dă de gândit... Vă atrag atenţia că obstinaţia v-ar putea fi fatală! Nu mai vorbesc de faptul că dumneavoastră, probabil, obstrucţionaţi bunul mers al anchetei.

Obrazul doctoriţei tremura de furie, ochii aruncau flăcări negre; arăta ca o nebună.

— Iată-mă şi infractoare! Fă-mi plăcerea, domnule, şi ieşi afară!

— Plăcerea e de partea mea, surâse Mănescu. Mai gândiţi-vă!

În vestibul se afla o sacoşă cu sifoane goale. Le pregătise Sofron care chiar înainte de sosirea inspectorului principal, intenţiona să meargă la centrul din spatele blocului să le umple. Terorista apucă unul din ele şi începu să dea în bătrân pe unde nimerea. Sofron se ferea ca un copil, cu mâinile ridicate şi încercând parcă să intre în colţul unde rămăsese înghesuit. Nu o văzuse niciodată atât de dezlănţuită.

— Iudă! urlă făcând spume la gură, şi nu era o figură de stil, căci în colţul buzelor se iviseră cocoloaşe de salivă concentrată. Tu m-ai vândut, nenorocitule!

— N-am spus eu nimic, îngână bătrânul, când era să-i spun?

— Minţi, vierme! A nimerit-o la fix cu avertismentul! E Mafalda?! Tu m-ai trădat, 'tu-ţi mormântul mă-tii!

Sofron se făcu şi mai mic între umerii strânşi, ochii îi jucau în lacrimi. Avea un cult pentru memoria maică-sii care, văduvă de tânără, îl crescuse ca vai de capul ei dintr-o leafa de ţesătoare la Tricodava. Nu se căsătorise niciodată şi nici concubini nu acceptase de teamă ca „străinul să nu-i asuprească băiatul". Ecaterina îi simţise slăbiciunea, ştia că-l doare adânc orice impietate la adresa maică-sii şi, când voia să-l rănească, aici ţintea Terorista „ţărancă analfabetă care l-a făcut în şanţ, haznaua văduvilor din mahala, peizancă fără chiloţi, cu p…'n palmă…", în timp ce pe el nu-l scotea din bastard.

— N-am zis nimic, Puşi, zău că n-am zis… Dar să zicem că ziceam! Tot în interesul tău aş fi făcut-o, să nu păţeşti, Doamne fereşte, ceva, să te păzească ei…

Teroristei îi fu de-ajuns ca să fiarbă cu clocot mare. Condiţionalul „aş fi făcut-o", motivat de, vezi Doamne, devotamentul nutrit pentru nevastă, constituia o recunoaştere implicită a „trădării" comise.

— Ţi-am spus să-ţi ţii gura, nenorocitule? Impotentule! De ce să-mi scormonească poponarul ăsta viaţa?!

De asta îi era cel mai teamă doctoriţei. Nu există viaţă de om – fiecare cu dosarul lui –, din care să nu răzbată mirosul de rahat, dacă scormoneşti. De ce a plecat ea din Râmnicu Sărat, noaptea, pe furiş, cu coada între picioare? Decât să trăiască încă o experienţă ca asta, mai bine ştreangul! Se năpusti din nou asupra lui bărbatu-său, având senzaţia că-i în stare să facă moarte de om:

— Pleacă sau te ucid! Nu mai ai ce căuta în bătătura mea, os de curvă! Ia-ţi trenţele şi cară-te! Caiafă ticăloasă!

Dumitru Sofron se ridică umil şi se strecură iute şi, cumva, oblic prin faţa Teroristei, de frică să nu mai încaseze un sifon în cap. Cu aceeaşi repeziciune îşi aduse un scaun din bucătărie şi se cocoţă pentru a ajunge la valiza de pe dulapul din vestibul. Era geamantanul lui –

singurul – din vremuri de mult trecute, de mare lux. I-l dăruise, cu ani în urmă, o gazdă, văduva unui colonel din Armata Regală. Obiectul se plimbase prin multe garnizoane, văzuse chiar şi Frontul de Răsărit, consecinţele itinerariului întins pe decenii fiind vizibil, dar în ochii lui Sofron nu-şi pierduse valoarea. Era din piele de porc, iar interiorul avea un buzunar special, cu elastic, destinat obiectelor de toaletă.

Începu să-l umple sub privirea sarcastică a nevesti-sii care nu-şi închipuise că lucrurile vor ajunge chiar atât de departe. Nu că Dumitru i-ar fi fost indispensabil ca soţ, dar i-ar fi lipsit o victimă sigură. Se interesă veninoasă, gata să muşte:

— Unde tragi? La Hotel Şanţ?

Sofron îi dădu ceea ce el socoti a fi replica vieţii lui:

— Ce-ţi pasă ţie… Teroristo?!!

* * *

Îşi zise că, dacă tot era prin zonă, nu strica să aibă o scurtă întrevedere şi cu soţii Dimitrescu. Nouă seara nu era tocmai cea mai potrivită oră de vizită, şi încă neanunţată, dar să admitem, îşi zise Dinu, că între oameni tineri, protocolul nu funcţionează chiar atât de riguros. De altfel, zgomotele care răzbăteau din apartament nu sugerau nici ora de masă, nici de odihnă. Se auzeau muzică, vocile celor din casă, tropăitul şi râsul gângurit al lui Crişan.

Îi deschise domnişoara Lola, învăpăiată şi cu peruca uşor alunecată, care se scuză mecanic, fără motiv:

— Iertaţi-mă, alergam după Crişan, nu vrea să meargă la culcare.

Capul curios al puştiului se ivi instantaneu, pe sub braţul bătrânei. Îl recunoscu pe inspector şi îi surâse fericit. „Avem musafiri!“, şi aici se includea şi pe el, nu mai era obligat să se bage în pat chiar acum.

Dimitreştii se arătară plăcut surprinşi, şi Mihai deschise imediat barul. O primire caldă ca între prieteni. Separat

însă, Milord simţi o crispare specifică neliniştii, o ospitalitate voioasă, simulată, şi sesiză privirea iute, ascuţită, schimbată de cei doi soţi.

— De data asta, surâse Gina, nu mai aveţi nici un motiv să ne refuzaţi. Sper că nu sunteţi în orele de serviciu.

Bărbatu-său râse:

— În orice caz, nu se mai duce la serviciu. Se interesă, pregătindu-se să toarne: Scotch? Bourbon? Coniac?... Stai, domnişoară Lola, bea şi dumneata un pahar cu noi...

Bătrâna se fâstâci. Nu prea era obişnuită ca Dimitrescu s-o bage în seamă. Realitatea era că femeia îl plictisea de moarte şi o ocolea cu amabilitate.

— O, domnu' Mihai, eu... Ştiţi, cu băutura, nu prea...

— Ei, o dată merge, şi împărţi paharele.

Le ridicară a cin-cin, fără să ciocnească însă. Ai fi zis că toţi sunt crâncen de însetaţi. Chiar şi domnişoara Lola dădu paharul peste cap ca un băutor adevărat.

— Am fost la familia Sofron, explică Mănescu, şi n-am rezistat tentaţiei de a trece şi pe la dumneavoastră...

— Foarte bine! exclamă Dimitrescu. Sofron... cine-s ăştia?

— Vecinii dumneavoastră de la etajul patru.

— Habar n-aveam! râse Gina în maniera caracteristică indivizilor cărora li se pare extrem de distins să-şi ignore cu desăvârşire colocatarii.

— Nu-s prea simpatici, spuse bătrâna, mai ales ea. E doctoriţă...

Îşi regretă imediat vorbele şi încercă să retracteze:

— Poate-i o impresie... se cunoaşte că am băut... pe mine vă rog să mă iertaţi...

Se ridică după un bună seara general, şi ieşi. Fiind de-a casei, nu o conduse nimeni până la uşă. Inspectorul constată pe ton de conversaţie:

— Mare şansă aţi avut cu domnişoara...

Gina se interesă:

— Vă referiţi la faptul că locuim în acelaşi bloc?

— Bineînţeles. Aveţi libertate de mişcare, vă puteţi permite să ieşiţi. Cea mai mare parte a amicilor mei, bătu

el câmpii în continuare, sunt blocaţi, se confruntă veşnic cu aceeaşi problemă: „cu cine îl lăsăm pe ăla micu?“

— Tot sărăcia-i de vină, observă Mihai, şi serviciile deficitare. Pe câţi îi auzi la noi că angajează *baby-sitter*? Cei mai mulţi cară copiii după ei, adorm pe masă, printre blide şi pahare...

— Oribil! se asocie Gina. În general, dacă vrei să strici o petrecere modalitatea cea mai sigură e să le permiţi musafirilor să vină cu copiii sau să deschizi televizorul.

Dimitrescu râse:

— De regulă, se practică amândouă, împreună.

Dincolo însă de flecăreala uşoară, Milord simţea încordarea, anxietatea aşteptării. Doar un cretin şi-ar fi putut imagina că le pică Poliţia pe cap, la nouă seara, ca să papoteze despre fenomenul *baby-sitter* şi despre cum se desfăşoară lucrurile la petreceri.

Dinu urmă în acelaşi stil:

— Presupun că duceţi o viaţă mondenă destul de activă...

— Aşa şi aşa, spuse Dimitrescu. Mai activă decât a altora, mai liniştită ca altădată. Începu să râdă: în primul an de căsătorie, ne-am ambiţionat să vizităm toate localurile Capitalei cel puţin o dată. Cum s-ar zice, colecţionam...

— Drăguţ, râse Milord amuzat.

Gina surâse cu duioşie:

— Eram doi nebuni...

— Cu timpul, reluă bărbatul, mai ales după ce s-a născut Crişan, ne-am mai potolit. Ne-am rezumat la două-trei localuri...

— Frecventaţi şi cazinourile?

— Uite un viciu pe care l-am scăpat! râse Dimitrescu. Nici n-am pus piciorul, dar odată tot ar trebui să mergem, din curiozitate, ce zici, Gina?

— De ce nu?

Mănescu avu senzaţia că femeia se repliază brusc, ca un melc care se retrage în cochilie. Avea antene sensibile, era categoric mai subtilă ca bărbatu-său.

— Cât de lesne te poţi înşela! păru Dinu că se miră. Aş fi jurat că v-am văzut alaltăieri seara la Cazino Victoria. Sus,

pe Calea Victoriei.

Dimitrescu, fără aer, căuta o replică. Nevastă-sa salvă situaţia, simulând o scenă drăgălaşă de gelozie:

— Va să zică aşa, domnul meu! Mie mi-ai zis că ai o întâlnire de afaceri! Lasă că discutăm noi, îl ameninţă cu degetul.

Mănescu surâse uşor. Femeia era isteaţă, dând altă direcţie nesinceritătii lui Dimitrescu. Adică nu-l minţise pe anchetator, ci pe ea, soţia geloasă, încercând să camufleze o inexactitate. De la bun început, o alertase cuvântul cazinou, unde, desigur, ea ştia că Mihai îl întâlnise pe Marţian. Deci, vizitase un asemenea stabiliment în vreme ce inspectorului îi spusese că nici nu pusese piciorul.

— Desigur că m-am înşelat, declară împăciuitor inspectorul. O simplă impresie fugară, eram prea atent la joc...

Gina închise cu grijă uşa care dădea spre vestibul. Mihai goli la repezeală paharul cu scotch şi îşi mai turnă unul.

— Te pierzi prea uşor cu firea, scumpule, spuse nevastă-sa cu blândeţe şi vorbind instinctiv cu voce scăzută.

— Adevărul e că m-am blocat. Prea m-a luat la fix... Dar ce înseamnă asta? Suntem filaţi?

— Fără doar şi poate, doar nu crezi într-o simplă coincidenţă, că se afla întâmplător la cazinou.

— De ce nu? La stilul lui, îl văd frecventând orice soi de local, cât de simandicos.

— Adevărat că tipul nu seamănă cu nimic din ceea ce ne închipuim noi a fi poliţist, dar nu-mi place să-mi fac iluzii. Sunt convinsă că te-a urmărit.

Dimitrescu o privi speriat:

— Înseamnă că m-a văzut stând de vorbă cu Marţian.

— Exact.

— Iar eu i-am spus că habar n-am de unde să-l iau.

— Linişteşte-te, iubitule. Ar fi o mică minciună care încă nu dovedeşte nimic.

Bărbatul începu să se plimbe nervos prin living:

— A prins un fir, asta e! A prins un fir dacă nu chiar capătul ghemului...

Se lăsă brusc la picioarele ei şi îi prinse mâinile:

— Scumpa mea, te rog să mă asculţi, să mă înţelegi! Simt că dacă nu revăd locurile acelea, înnebunesc!

Spaima dilată privirea femeii:

— Locurile acelea… Adică, în pădure?

— Da. Trebuie neapărat! Simt nevoia să văd ce s-a mai întâmplat, să mă asigur că totul e în regulă, că nu s-a umblat, că anii au săvârşit uitarea. Nu pot rezista dorinţei, e ceva mai presus de puterile mele! Trebuie! Parcă toată viaţa mea depinde de asta. TREBUIE!

* * *

După o partidă consumată la Hotel Bucureşti, Sanda Poenaru, mulţumită de onorariu şi cam obosită, hotărî să se întoarcă acasă mai devreme. Luă un taxi din colţul străzii. Cumpără câteva pungi cu chipsuri şi o sticlă cu suc, mai pălăvrăgi cu patroana non-stopului, o grasă simpatică, apoi se duse acasă. Când ieşi din lift, îi observă pe cei doi care sunau la uşa ei. Se încruntă, căci nu mai avea chef de lucru şi bombăni în sinea ei:

„Iar mi-a trimis Violeta neanunţaţi! Odată tot o bag eu în mă-sa!“

Sanda lucrase mereu pe cont propriu şi nu avusese ceea ce se înţelege în tagmă prin peşte, adică stăpân, ci doar întreţinuţi, şi asta când îi plăcuse ei şi fără obligaţii… Pe Tanti Violeta o cunoscuse demult, pe când era tinerică, proaspăt picată de la Huşi, adică prin anii ’80. Tanti Violeta, femeie de vârstă mijlocie, retrasă deja din viaţa activă, ţinea un bordel clandestin, într-o casă din Vatra Luminoasă. Cum se descurcase cu miliţia lui Ceauşescu, treaba ei, mister, chestia e că nu făcuse nici o singură zi de pârnaie şi avea un cazier alb ca spuma laptelui; adică n-avea.

La Tanti Violeta o dusese o prietenă, consăteancă, dar nu colaboraseră mai mult de o lună. Pe Sanda o remarcase un grec şi o scosese din tractir. O mutase în apartamentul din

Dristor, unde o vizita lunar, când venea în România pentru afaceri. Bărbat salon, Nikos trăgea la Inter, o întreţinea generos, nu pica niciodată fără telefon în prealabil şi avea numai două pretenţii să-i stea necondiţionat la dispoziţie în cele câteva zile pe care le petrecea la Bucureşti, iar partidele de sex să se desfăşoare în peisaj de Scufiţa Roşie. Adică, să-l aştepte în fustiţă scurtă, cu şorţuleţ şi, desigur, cu căciulită aferentă, iar când Sanda, completând recuzita îşi agăţa de braţ şi un paneraş acoperit cu un ştergar, Nikos, pur şi simplu, o adora. Îi plăcea să facă pe lupul.

Romanţa durase trei ani, timp în care se născuse şi Ciprian, dar nici cu revolverul lipit de tâmplă, Sanda n-ar fi putut spune cine e tatăl. Prea era mandarină pe atunci, iar mijloacele anticoncepţionale inexistente. Ceauşescu se înverşuna să aibă spor demografic.

Oricum, Nikos dispăruse brusc din viaţa ei, şi Sanda presupuse că s-a întors cuminte la nevastă-sa şi la cei patru copii din bătătură. Ulterior, avea să afle că grecul murise într-un accident de avion.

Între timp, îşi făcuse relaţii, avea clienţi fideli, „învăţase carte“, aşa că nu se mai întoarse niciodată în stabilimentul Violetei. Păstraseră însă legătura şi, deşi Violeta se retrăsese din afaceri, încă mai era căutată de muşteriii pe care, contra unui comision, îi repartiza unei „amploaiate“ sau alteia. Sanda nu avea nimic împotrivă pentru că Violeta trimitea, desigur, contra comision, doar clienţi babani, dar o deranja că nu o avertiza în prealabil. Baba se zgârcea la un telefon!

„Oricine ar fi ăştia, îşi zise îndreptându-se spre uşa ei, îi expediez! Nu mai am nici un chef!“

— Căutaţi pe cineva?

Îi cântări profesional dintr-o privire: o înfumurată, băşină arogantă, canci sex-appeal, aduce mai degrabă a statuie, şi un macho, un pui de lele cu ochi alunecoşi, să nu-l laşi singur nici până la WC.

Dona o măsură la rândul ei. Decolteul agresiv care ţâşnea dintre reverele canadianei de piele era elocvent – târfă tarifată. Nu chiar TIR-istă la centura oraşului, o clasă

peste, ca un soi de trambulină între maidaneze şi Ladies Mary, prostituatele de lux. În spatele Donei, Toni surâdea seducător. În realitate, se distra straşnic. Mama lui Ciprian! N-ar fi zis, adică şi-o imagina altfel fără să ştie să spună cum şi de ce!

— Pe Sanda Poenaru o căutăm, explică Dona.

Sanda o dădu la o parte din drum şi băgă cheia în broască:

— Am tras obloanele, ÎNCHIS!

Toni începu să râdă. Dona o apucă de braţ:

— Nu eşti mama lui Ciprian?

Sanda se răţoi:

— Adică SUNTEŢI! N-am ajuns la intimităţi!

— Putem discuta câteva minute?

Sanda şovăi o secundă, apoi îi lăsă să intre.

— Scurt, îi avertiză, încasez dublu pe ore suplimentare.

Era voit slobodă de gură, fără un motiv anume. Dona îi trezise antipatia de la prima vedere şi simţea un chef nespus s-o scoată din sărite. Aşadar, arătând spre Toni, completă:

— Dacă era doar dumnealui, mai negociam...

Toni abia se abţinea să nu izbucnească în râs, în vreme ce Dona începuse să spumege de furie:

— Unde-i Codruţa?

Uitând că ea însăşi recomandase reverenţă, Sanda se adresă „intim“:

— Mai întâi, cine sunteţi voi?

— Sunt sora Codruţei.

— Scrie la mine pe uşă Evidenţa Populaţiei?! Cine-i Codruţa?

— Iubita lui Ciprian, spuse Dona negăsind pe moment altă calitate.

Sanda se hlizi:

— Am eu moacă de soacră?

— Nu, concedă Dona cu ironie muşcătoare.

— Atunci, ce vrei de la mine?

— În treacăt fie spus, în calitate de bunică, ai putea fi niţel mai cooperantă.

— Ha, ha! Eu bunică şi tălică Nadia Comăneci! Ce pofteşti de la mine?!

— Ciprian i-a făcut un copil soră-mii... Au o fetiţă împreună.

Sanda ridică din umeri:

— Dumnezeu cu ei, îl credeam mai dibaci pe fiu-meu! Tot n-am înţeles ce am eu de-a face cu chestia asta!

— Soră-mea şi copilul au dispărut. N-aveau unde se duce în altă parte decât la Ciprian, dar nici de el nu pot da. Sunt sigură că dumneata ştii unde sunt.

Sanda îşi azvârli piciorul îmbrăcat în ciorap imitaţie de dantelă, peste celălalt, şi Toni trebui să recunoască în sinea lui că avea gambe foarte reuşite.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— În cazul ăsta, mă obligi să anunţ Poliţia!

Sanda îşi flutură genele rimelate, conştientă că o face pentru Toni. Trucul o avantaja.

— Mă mir că nu ai făcut-o până acum! Ce mai aştepţi?

— Îţi convine?

— Sunt la zi cu impozitul, cu telefonul şi întreţinerea. Din partea mea, ai cale liberă să faci tot ce pofteşti!

— Ai să regreţi! ţipă Dona.

— Doar bărbaţii pe care nu i-am avut!

Din nou, Toni îşi stăpâni râsul. Categoric maidaneza îl amuza, iar pe Dona o surprindea, prima oară de când începuseră discuţia, în pană de replică.

— Nu-ţi dai seama ce răspundere îţi asumi! Sora mea e minoră, e handicapată, are un sugaci în braţe.

— N-ai deputat? Ce-mi spui mie treburile astea?!... Ştii ceva? M-am săturat. Ia mai căraţi-vă!

Dona rosti ameninţător:

— Noi „ne cărăm“, dar direct la Poliţie!

Sanda începu să fredoneze:

— Drum bun, dar nu uita să-ţi iei săpun, drum bun... Apropo, dacă frumosul ăsta te incomodează, poţi să-l laşi aici.

— Neruşinato! ţipă Dona în timp ce Toni râdea, fără să se mai ascundă. Eşti o târfă ordinară!

— Alo, Statuia Libertăţii! Pune cep la căţeaua aia, nu mă fă să-ţi spun eu ceva de chiloţi şi de instalaţie! Ai plecat?!

Dintr-o dată, Dona se aplecă şi scoase un obiect de sub canapea.

Îl pendulă prin aer, cu ochii sticlind de satisfacţie:

— Un biberon! Soră-mea a trecut pe-aici cu copilul! Cea mai bună dovadă!

Liniştită, Sanda i se adresă lui Toni:

— E neînţărcată?

— Cine? se hlizi bărbatul.

— Antisula asta, sau poate-ţi place să te culci cu un congelator!

— Hai să nu ne certăm, spuse moale Toni, icnind de râs şi în lipsa altei replici.

Dona urlă:

— Ce caută biberonul aici?

Sanda ridică din umeri:

— Ca să nu mori proastă, l-a pierdut un client. Îi place să facă pe bebeluşul... Gata, valea, că tre' să dau cu insecticid!

— Ai să mi-o plăteşti! suflă Dona cu o furie neputincioasă.

— Să-mi spui ziua şi la ce oră! Am o agendă de lucru încărcată.

În maşină, Dona liniştită că cel puţin acum are idee cam ce se întâmplă cu Codruţa, comentă:

— Nu pricep o chestie! Până acum, nu ştia cum să scape de ea şi de copil, şi-acum le ascunde. Ce-i în capul lui?

Toni reflectă adânc:

— Răspunsu-i probabil mai simplu decât ne închipuim noi, doar că nu-l vedem.

— Ce deştept eşti tu!... Şi poţi să-mi spui de ce te rânjeai ca un bou?

„Gagica are haz!“, dar se feri s-o spună cu glas tare. Voia să aibă o noapte liniştită. Şi nu numai una. Era momentul s-o părăsească pe Dona...

* * *

Harald Bălăcescu se trezi prost dispus. În general, sculatul de dimineaţă nu constituia o fericire – gură amară, ochi urduroşi, spate înţepenit –, dar azi era cu deosebire capsat. În ajun, primise un telefon de la Răzvan Marţian, care-i solicitase o întrevedere neîntârziată. Nu motivase, ceruse doar urgenţă. Propusese ca loc de întâlnire intrarea Muzeului Naţional de Artă dinspre Ştirbey Vodă şi la ora douăsprezece, amândoi avură ocazia să constate că sunt doi tipi punctuali.

Făcură câţiva paşi şi cotiră la stânga, spre Sala Palatului, îndeobşte fără trafic şi deci, liniştită. Pentru cei ce şi-ar fi dat osteneala să-i privească mai atent, alcătuiau un cuplu bizar. Pe de o parte, Marţian, suplu, într-un admirabil sacou Paco Rabane, de culoarea nisipului, cu cămaşă verde otravă, cu o figură specific marcată (actor? circar? dealer?) şi o privire neliniştită, cântărind instinctiv şi negustoreşte orice persoană ieşită în cale, mai ales pe cele de sex feminin. De cealaltă parte, Harald Bălăcescu, tot subţire, doar că ceea ce la Marţian dădea suplu, la diplomat zgâria privirea; uscat şi ţeapăn, în costumul prea sobru pentru dimineaţa aceea strălucitoare de vară, părea numai bun pentru o ceremonie la Bellu.

— Uite ce-i, *mon cher*, îl abordă direct Marţian, mângâind un Saint-Bernard flegmatic, plimbat de un „boydog“ care mai ţinea în lesă vreo opt câini de rasă.

Animalele trăgeau în toate direcţiile, tipul nu avea deloc o viaţă uşoară.

— De, observă Marţian, greu se mai scoate o bucată de pâine în ziua de azi… Despre ce vorbeam… Da, chestiunea stă în felul următor! Ţi-aş rămâne nespus de îndatorat dacă mi-ai împrumuta, temporar desigur, râse parcă sigur de propria afirmaţie, cinci mii de dolari. Am intrat într-o afacere şi… asta-i situaţia, n-am suficient respiro financiar.

Harald înţepeni. De pe obrazul cu pielea întinsă pe oase, fără pic de carnalitate, buzele dispăruseră.

— Ce… ce mă priveşte pe mine chestiunea asta?

Marţian se miră fals:

— Cum poţi vorbi aşa?! Mă adresez ţie în calitate de vechi prieten. Doar ne leagă o grămadă de amintiri frumoase! *Studenţia* şi aşa mai departe...

Harald era în general omul care evita prăpastia, ocolea pe cât posibil situaţiile confuze, suspecte, primejdioase. Riscul nu-l caracteriza, dar adus *in extremis*, cuprins de furie, nu ezita să se arunce cu capul înainte. În această stare de spirit se afla acum şi întrebă sec:

— Şantaj?

Marţian râse:

— Poţi să-i spui şi iepure cu măsline. Eu am vorbit despre un împrumut.

— Zi-i mai degrabă donaţie silită. Ştii la fel de bine ca şi mine că banii ăştia nu-i voi mai vedea înapoi. Oricum, nu-i am.

— Mai gândeşte-te. Nu cred că poţi refuza un prieten.

— Am plătit o dată. Nu mă obliga să cred că eşti un golan.

— Mi-e indiferentă eticheta, am nevoie de bani.

Harald se opri. În stânga, iedera căţărată pe latura sudică a palatului ca un zid de un verde proaspăt, mai la vale, pe strada Câmpineanu mişunau oamenii.

— Ascultă-mă, Marţiene! În afacerea aia nenorocită...

— Nu i-aş zice nenorocită, îl corectă cartoforul. Beneficiezi şi tu de pe urma ei. Şi vei mânca şi o pensie!

— Suntem implicaţi amândoi, în aceeaşi măsură.

— Nu chiar, râse Marţian. Nu poţi dovedi nimic în ceea ce mă priveşte. În privinţa ta însă, e suficientă o mică vizită la arhivele Facultăţii... Mai reflectează, *mon cher*! În fond, ce înseamnă cinci mii de parai pentru liniştea ta?

* * *

În timpul spectacolului, îi atinsese mâna, ca din întâmplare. Andreea şi-o retrăsese la fel de firesc şi fără să-şi schimbe expresia. Fata avea o siguranţă ieşită din comun

la vârsta ei şi, în general, era plină de surprize. O invitase la concertul formaţiei Proconsul, în mare vogă după câştigarea concursului Cerbul de aur, şi ea acceptase fără mofturi. Pe Toni, în general nu prea muzical, spectacolul îl plictisea, dar se ferea să arate. Andreei, în mod evident, îi plăcea şi aplauda sincer. Nimic din reacţia spectatorilor care delirau în picioare, cu mâinile pe sus, într-o desfăşurare de isterie generală, cu ţipete şi lacrimile firilor din cale-afară de simţitoare, fluierături, entuziasm zgomotos punctând toate frazele muzicale ale *playback*-ului camuflat cu profesionalism. Andreea se bucura stăpânit, „într-o manieră aristocratică“, defini Toni în sinea lui. Şi vestimentaţia era sobră, nici un centimetru de piele goală, cu excepţia decolteului *en coeur*, lung şi îngust al bluzei ample – Vera Wang, iar când după spectacol o invită la o discotecă –, cea mai la îndemână Casablanca –, Andreea nu căzu în escarpen de fericire şi refuză politicos.

În sfârşit, făcând câţiva paşi prin parc, spre locul unde lăsaseră Renaultul lui Toni, fata îl abordă direct, cu un aplomb ameţitor de femeie cu experienţă, de parcă ar fi avut treizeci de ani, şi nu şaptesprezece.

— Nu trebuie să ţii cont de tot ce-ţi spune tata.

Toni se arătă surprins, prefăcându-se că n-a priceput nimic.

— Cum adică?

Andreea urmă imperturbabilă:

— Ştiu că m-ai invitat la sugestia lui.

— Cum îţi închipui, râse, că aş fi avut nevoie de o sugestie? Nu te uiţi deloc în oglindă?

Andreea trecu nepăsătoare peste compliment.

— Nu ştiu ce şi cât ţi-a spus tata. Sunt îndrăgostită de un striper, vrem să ne căsătorim, şi ai mei se opun.

— Striper, repetă Toni. Foarte original…

— E o chestiune de mentalitate. Nu-i condamn, sunt din alte timpuri, dar, până la urmă, se vor obişnui cu ideea.

Toni păru să râdă cu amărăciune.

— Sper… pentru tine, chiar dacă mie îmi taie orice şansă… Apoi, fulgerat brusc de o idee, se interesă: Unde

dansează?

Fusese tentat să întrebe unde se dezbracă?

— La *Hawaii*, pe Episcopiei.

„Asta ar fi culmea!“ exclamă în gând şi, mânat parcă de o presimţire, căută un truc care s-o determine să-i spună numele tipului, fără să fie nevoit să formuleze o întrebare directă.

— De presupus că e un superb.

— Ciprian? O, da! E vedeta trupei.

În capul lui Toni, ideile se învălmăşiră. Ce chestie îmbârligată! Câte coincidenţe! Dona, Codruţa, Drăguşinii, Andreea, el însuşi, fierbând în aceeaşi oală, gata să dea în clocot. Lucrurile apăreau acum într-o lumină nouă, se complicaseră, avea nevoie de puţin răgaz ca să se poată gândi în linişte, să-şi pună ordine în idei, să reconsidere întreaga situaţie prin prisma noilor fapte. Şi dintr-o dată, îi veni să râdă cu hohote, doar închipuindu-şi-i pe Drăguşini, senatorul, cu profilul lui de imperator roman, şi pe distinsa Bianca, la aceeaşi masă de nuntă cu cuscra Sanda-asfaltista!

Independent însă de aspectul ilar al conjuncturii, se întreba cum se va termina conflictul. Fapt cert, „farmecul lui irezistibil“ nu avea nici un efect asupra Andreei, era prea îndrăgostită şi, după cum o intuia, decisă şi capabilă să depăşească orice obstacol întru atingerea unui ţel. O vedea foarte bine căsătorindu-se împotriva voinţei Drăguşinilor.

Toni, normal, era atras de fata asta superbă, dar nu îndrăgostit. Că i-ar fi convenit să aibă o asemenea soţie, plus cu ce venea în traistă – banii şi relaţiile lui taică-său – şi probabil că ar fi şi iubit-o cu timpul – era iarăşi lucru de la sine înţeles. Pe moment însă, nu avea nici un fel de perspectivă. Încercă să fie abil:

— Dacă te-am inoportunat, sper să mă ierţi. Nu te voi mai deranja.

Fata îl privi lung şi clătină din cap:

— Nu-i bine, vor intra la bănuieli. Trebuie să dăm impresia că ne vedem în continuare…

— Pleci mai uşor de-acasă aşa, surâse Toni.

— Şi asta… E o chestiune doar de o săptămână, două. Te rog să mă ajuţi.

— Fie vorba între noi, nu-i prea *fairplay* faţă de şeful meu… dar ce nu fac eu de dragul unor ochi atât de frumoşi?

Andreea râse înveselită:

— Eşti incapabil să nu cochetezi! Oricum, mulţumesc.

Şi, ca şi taică-său, senatorul, ţinu să sublinieze:

— Să ştii că eu nu uit.

Conducând-o spre casă, Toni se întrebă dacă pe el personal îl avantajează ori nu ca Andreea să afle de existenţa Codruţei şi, mai ales, a copilului. Orice-ar fi decis, trebuia să se mişte cu multă prudenţă.

* * *

„De ce unii doar noroace şi alţii doar ponoase“, se întrebă a mia oară inspectorul Panait, cu ochii agăţaţi de făptura lui Mănescu. Era cătrănit la culme, după o noapte infernală. În materie de ţipete, nevastă-sa era olimpică, putea să urle ceasuri întregi, deşertând un sac inepuizabil de insulte şi reproşuri. La două noaptea, se băteau parte-n parte cu făcăleţul şi coada de la mătură; după ce frânseseră tija lampadarului, trecuseră apoi la satârul menajer şi la fierul de călcat. În cele din urmă, stimulat şi de protestele vecinilor care reclamau linişte, o dovedi cu un upercut bine plasat.

Asta era soarta lui! O femeie rea din naştere, urâtă – să faci mai degrabă sex cu o gaură de metrou –, doi băieţi, mizerabili, inconştienţi, ultimii din clasă, imposibil de stăpânit. Nici măcar nu şi-i dorise, nevastă-sa îl pusese în faţa unui fapt împlinit. Pe primul i-l vârâse pe gât când era în luna a cincea şi aşa îl aduse „în lanţuri“ la Primărie, deşi n-avea nici un chef să se însoare, dar pe vremea lui Ceauşescu nu ţinea parolatul dacă voiai să mai rămâi în Miliţie; pe al doilea, tot aşa, „uitase“ să-l declare până în clipa în care devenise imposibil de intervenit.

Şi uite-l rob pe viaţă, la nici treizeci şi cinci de ani, în timp ce alţii se distrează şi au parte numai de zaharicale şi trufandale! Exemplul cel mai la îndemână, Milord. Chiar aseară, când ieşise să cumpere pâine (golanii ăia doi mâncau cât să saturi un orfelinat, veşnic se întâmpla să nu ajungă câte ceva, deşi scorpia făcea piaţă în fiecare dimineaţă) îl văzuse escortând un star, o minune de femeie, ziceai că-i stă bine şi când face pipi, intrând la cârciuma nemţească din apropiere, „Becker Bräu“. Pesemne că le plăcea bucătăria prusacă sau de aşa ceva aveau chef, capriciu de-o seară, iar Panait se gândise cu greaţă şi ură la fasolea bătută care-l aştepta acasă. Casa lor mirosea veşnic a gospodărie mitocănească, pentru că Nuţi şi plozii ei se înnebuneau după bucate îmbelşugat usturoiate…

— Te-am văzut aseară intrând în berărie.

Mănescu îl privi o fracţiune de secundă surprins, şi apoi îşi aminti că Panait locuieşte pe Calea Rahovei.

— Da, răspunse incert.

— Mişto gagica… de curiozitate, cu câte femei te-ai culcat până acum? O sută? O mie?

Dinu îl privi surprins. Înfăţişarea lui Panait nu era niciodată proaspătă, dar în dimineaţa aceasta era vizibil mototolit. Ai fi zis că n-a dormit nici un sfert de ceas.

— E o întrebare de adolescent întârziat. Ce se întâmplă cu tine?

Panait oftă din adâncul sufletului:

— Probabil sunt invidios. Uită ce te-am întrebat…

Pentru prima oară de când se cunoşteau, Panait era de o sinceritate dezarmantă, şi Dinu îl cercetă impresionat.

— Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, să ştii că sunt un ascultător atent.

Panait dădu din mână – „fleacuri“ – şi rosti pe un ton care se voia uşor:

— Nimic important. Când ai să te însori… ai să vezi şi tu…

— OK, cum vrei… Vin de la şefu’. E nemulţumit, s-a plictisit de un dosar în care lucrurile nu avansează…

— Să treacă pe desene animate! spuse iritat Panait ridicându-şi picioarele pe birou. Am luat blocul la perie. Doar congelatoare, goale sau pline. Pistă închisă... Tu ce-ai făcut?

— Nimic, în afară de faptul că am ajuns la o concluzie categorică: toţi ascund câte ceva, ceva îndeajuns de grav ca să merite ascuns! Şi diplomatul, şi Dimitreştii, şi Sofroanca!

Panait râse obosit:

— Asta zic şi eu noutate! În toate dosarele se întâmplă la fel. Cel puţin jumătate din distribuţie are în inventar un secret care, chiar dacă nu are legătură cu cazul în speţă, le poate afecta existenţa. Că veni vorba, de ce-a trebuit „să-l încunoştiinţezi“ pe Dimitrescu că e filat? Realizezi că trombonul cu văzutul din întâmplare la cazinou nu păcăleşte nici un sugaci.

Milord ridică un deget, parcă subliniind:

— Sunt convins că am procedat bine. Dimitrescu nu-i atât de mare şi tare pe cât se dă. În paranteză fie spus, nevastă-sa e musculoasa cuplului. El se pierde uşor, obişnuit de când se ştie doar cu şosele line. Nu ţine la trântă.

— Ei şi? Mai cunosc şi pe alţii cărora Dumnezeu le-a pus totul în traistă.

Mănescu, simţind aluzia, începu să râdă:

— Ai grijă, invidia poate deveni un tic nervos!... Sunt convins că avertizându-l relativ voalat a intrat în colimatorul nostru, l-am pus pe frigare...

— Şi?

— L-am obligat să se mişte. Şi, mişcându-se, obligatoriu va face o prostie!... Şi chiar dacă nu o prostie, oricum ceva ce poate fi relevant pentru noi.

Panait îşi coborî picioarele de pe birou:

— Ai început să scotoceşti în coşul cu rufe murdare. E inevitabil să descoperi vreo găinărie împuţită. Dar al şaselea sau al şaptelea simţ, că nu ştiu niciodată exact câte sunt, îmi spune că nu va avea nici o legătură cu cadavrul sfârtecat. Aici, e opera unui nebun. Spre ghinionul nostru,

un nebun al dracului de abil!... Vrei să-ţi mai spun ceva? Am senzaţia, din ce în ce mai pertinentă, că e o poveste căreia nu-i vom veni de hac.

— Caz clasat?

— *Yes*, Milord. Dar probabil că ţie ţi se fâlfâie, nu mănânci la aceeaşi cantină cu noi. Tu poţi s-o cari când vrei din căprărie, eu trebuie să intru la ajutor de şomaj.

Dinu Mănescu surâse cu sinceră compasiune:

— Ascultă un sfat prietenesc. Asta pentru sănătatea, adrenalina şi colesterolul tău. Încearcă să te simţi bine în propria-ţi piele.

— De acord, rânji cu ochii umezi Panait, dar n-ai vrea întâi să ne schimbăm?

Mănescu încercă să râdă:

— Eşti un caraghios!

Dacă se gândea bine, îl compătimea. O existenţă sordidă, dar nu ieşită din comun. Milioane de oameni trăiau aşijderea lui, trăgând la un eşec care se numea viaţă, fără altă satisfacţie decât o sarma de Crăciun şi un pahar de vin subtilizat din bugetul familiei, în aşteptarea unei pensii insuficiente şi a colivei cu economie de nucă. Cei mai mulţi vieţuiau aşa, în virtutea inerţiei, dar uite că Panait avea ghinion şi îşi realiza propria nefericire. Cel mai trist era că trebuia să se resemneze, să-şi facă rolul aşa cum îi fusese scris. N-avea soluţie. *Quo vadis* inspectore principal? Nicăieri.

Inspectorul Firoiu deschise uşa. Figura lui de şoarece exulta, ochii îi scăpărau de nerăbdarea senzaţionalului. Panait îl măsură scurt:

— Dă-i drumul, până nu plesneşti!

— Permiteţi să raportez! A sosit un colet pe adresa noastră, a Poliţiei.

* * *

„Noroc că asta mică n-a orăcăit!“

Ciprian respiră uşurat când auzi uşa apartamentului

închizându-se. Codruţa, care alăpta, îi surâse. Era toată doar lumină şi recunoştinţă.

— Bine c-am scăpat de ei!

Sanda deschise uşa dormitorului, unde cei trei stătuseră ascunşi. Vorbi, aşa cum procedase de la început, făcând abstracţie de Codruţa, obiect neînsufleţit:

— Nu ştiu ce socoteli îţi faci tu, dar după mintea mea, era ocazia cea mai bună să scapi de pacoste. A venit după soru-sa şi după icra asta mică, iacă-tă-le şi bună ziua!

Ciprian dădu din picior sâcâit:

— Ţi-am mai explicat, mamă, am nevoie doar de un răgaz. Maximum două săptămâni în care să nu fiu deranjat şi după-aia, rămâne de văzut! Mă mişc astfel!

— Hm, dacă tu-ţi închipui că dropia asta de soru-sa stă blândă două săptămâni şi nu dă din aripi şi din craci, eşti tare păMpălău.

— O să stea blândă. Nu-i convine să se ducă la Poliţie pentru că o dată date lucrurile în vileag, nu mă mai poate şantaja şi pierde nişte bani, iar altceva n-are ce să-mi facă.

Maică-sa îşi deschise palmele, nici ea nu avea ce să facă mai mult:

— Rămânem atunci pe varianta Huşi. Vezi că ai un tren în jur de unşpe.

Codruţa păru să se dezmeticească şi, spre surpriza lor, declară cu o voce hotărâtă:

— Eu şi Floricel nu plecăm nicăieri. Ne place aici, şi vrem să stăm lângă tăticul nostru… Şi lângă bunicuţa noastră, nu-i aşa, Floricel?

După o clipă de stupefacţie, Sanda, care nu era lipsită de simţul umorului, începu să râdă. Ciprian îşi ieşi din sărite:

— Nenorocito! Chiar în halul ăsta eşti de idioată? Nu te vreau, înţelegi, nu te vreau! Nu ţi-am promis nimic! urlă. Trebuie să te iau de păr şi să te alung în stradă, ca să înţelegi chestia asta?!

Codruţa îl privi cu ochi nevinovaţi – „ar fi înduioşat până şi un bolovan“, îşi zise Sanda, având o reacţie absolut neaşteptată. Cu fetiţa în braţe, se refugie în colţul încăperii, unde se ghemui lăsându-se pe vine.

— Omoară-ne, tăticuţule, dar de plecat nu plecăm!

* * *

Nu dădea două parale pe Dumitru, o nulitate, un zero absolut, dar respecta instituţia căsătoriei. În ciuda carierei la care ţinea enorm, supradimensionându-şi meritele, Ecaterina Sofron socotea că o femeie nu-i întreagă dacă nu are un partener legitim, dispreţuind sincer fetele bătrâne, divorţatele sau văduvele sub şaizeci de ani. Căci aşa a lăsat Dumnezeu, bărbatul şi femeia să fie pereche, iar celibatul ascunde nu preferinţe, ci neputinţe. Separat de aceasta, Terorista simţea nevoia acută de persoane în preajma ei, persoane care s-o facă să-şi savureze măreţia, Dumitru fiind în privinţa aceasta un subiect ideal. Fără îndoială, o detesta şi îi era frică de ea, dar nu mai puţin o admira, atribuindu-i cu mare credinţă o superioritate absolută. Nu-i puţin lucru să te simţi tot timpul statuie şi, în acest sens, admiraţia şi complexul de inferioritate ale bărbatului îi încărcau zilnic bateriile.

Acum, la aproape zece seara, se întreba – amestec de furie şi nelinişte –, unde ar putea fi. În fond, nu era prima oară când îl dădea afară din casă şi nu vedea raţiunea pentru care Dumitru ar fi tratat invitaţia mai serios decât în alte dăţi. De obicei, aştepta să treacă câteva ore, după care se întorcea spăşit, iar ea, mai mult din grimasele feţei decât din vorbe, catadixea să-l ierte. Nu mai puţin adevărat, în premieră absolută, bărbatul îşi luase „băgăjelul“, adică ceea ce încăpea într-un geamantan bine burduşit, şi lăsase ostentativ cheile apartamentului pe masă, lucru care nu se mai întâmplase până acum.

„Şi-a găsit o teleleică“, emise Terorista o ipoteză pe care o elimină imediat cu dispreţ. Nici măcar un imbecil patentat n-ar fi renunţat la privilegiul de a respira acelaşi aer cu marea, inegalabila doamnă doctor Ecaterina Sofron! După calculele ei, ca şi în celelalte dăţi, nu ajunsese mai departe de „Licurici“, căci efectiv nu avea încotro să se îndrepte.

Nici neamuri, nici prieteni, era atât de neînsemnat! A face însă o incursiune la cârciumă se împotrivea tuturor principiilor ei, ar fi constituit o primă de încurajare pentru viitoare răzvrătiri.

La zece şi jumătate, cu o gură amară în ciuda a două ceaiuri hepatice – „din cauza idiotului am să merg din oră în oră la WC“ – intră în baie să-şi facă toaleta de noapte. „Dacă vrea să doarmă într-un şanţ sau în Gara de Nord, treaba lui! Eu mâine trebuie să mă scol devreme, am o răspundere faţă de pacienţii mei.“

Îi era imposibil să adoarmă, iar în casă nu avea nici un somnifer. De obicei, dormea ţeapăn, şapte ore şnur, întorcându-se o singură dată pe partea cealaltă.

Plecarea „serioasă“ a lui Dumitru o afecta mai mult decât era în stare să admită şi, aşa cum se întâmplă îndeobşte în astfel de nopţi, o năpădiră cele mai neguroase gânduri, cele mai detestabile amintiri. De ce revenea obsesiv imaginea lui Gigi?

Un zgomot nedesluşit, unul dintre acele zgomote misterioase, neidentificabile, specifice insomniilor, îi acceleră ritmul inimii. Se ridică în capul oaselor, îndreptând urechea spre interiorul casei. Nimic altceva decât liniştea aceea bine instalată care, la un moment dat, parcă ţiuie…

Gigi… Venise să-i ceară bani. În ce calitate? În virtutea cărui drept? Şi ochii Ecaterinei sclipiră în întuneric de furie.

De fapt, avusese doi copii. Las-o pe Irina, studentă la Grenoble, rod al primei căsătorii, înainte de cea cu Sofron. Taică-său, al Irinei, o părăsise fără preaviz şi aflase ulterior, încă pe timpul lui Ceauşescu, că ajunsese în Canada. Un ticălos lipsit de simţul responsabilităţii.

Pe Gigi însă, îl avusese înainte, la douăzeci de ani, pe când era încă studentă. O dragoste furtunoasă cu un kurd venit la studii în România. Chiuretajele erau interzise, iar ea era prea proastă şi fără bani ca să se descurce singură; Khalil – un nemernic din ultimul an care, o dată înhăţată diploma, dispăruse în ceaţă.

Ce putea face ea altceva decât să abandoneze băiatul.

La părinţi, nici gând să apeleze, mai aveau trei plozi în bătătură, başca provinciali căpoşi, mai degrabă s-ar fi băgat în mormânt decât să îndure ruşinea unui copil din flori al Ecaterinei, fiica cea mai mare, mândria lor, de care îşi legaseră toate speranţele. Cu un copil în poale îţi periclitai cariera, se iveau alte priorităţi, mintea nu-ţi mai e la carte, şansele-ţi sunt amputate.

Ca şi atunci, şi azi, doctoriţa considera că a luat cea mai înţeleaptă decizie. Şi pentru ea, şi pentru interesele bebeluşului.

Gigi fusese adoptat de o familie modestă, o dactilografă şi un merceolog, dar cumsecade, care nu se puteau consola de pierderea unicului copil chiar la naştere şi de incapacitatea pronosticată de medici de a mai zămisli vreodată.

O dată îndeplinite formalităţile de înfiere, Ecaterina considerase că este o poveste definitiv încheiată. Nu îl abandonase în voia sorţii, ci îl cazase omeneşte, şi făgăduise solemn că nu va emite niciodată vreo pretenţie, că nu-l va căuta pe Gigi, şi nu va încerca să-l cunoască, nu-i va dezvălui că e mama lui naturală.

Ea se ţinuse de cuvânt, se obişnuise să uite că avea şi un fiu, dar uite că ceilalţi „subiecţi ai contractului“, încălcau învoiala. Îşi făceau socoteala – şi aici Terorista se înnegrea iarăşi de furie – că-i doctoriţă, deci plină de bani, şi la o adică de ce nu s-ar înfrupta şi Gigi din belşugul ei, că doar îi era mamă bună. Ei erau săraci, amândoi bugetari, îi ofereau băiatului tot ce puteau, dar multe nevoi nu i le puteau acoperi. O subvenţie din partea Ecaterinei l-ar fi ajutat mult şi ea ar fi trebuit să sară imediat, că doar era vorba de fecioru-său.

Cam aşa se milogise mama adoptivă cu ani în urmă, pe când Gigi se mai afla în liceu. Doctoriţa o ascultase păstrând o linişte de gheaţă, replicase tăios că povestea n-o interesează, că nu au nici un drept să vină la uşa ei să cerşească şi o dăduse afară din casă.

La fel de dur procedase şi cu Gigi care iniţial vrusese doar s-o cunoască, curiozitate legitimă de copil înfiat. Nu

ştiuse cum să-l expedieze mai repede, dar băiatul continua totuşi s-o viziteze din când în când. Era ciudat că se simţea cumva ataşat de femeia aceasta aspră, „doar glaspapir pe dinăuntru“, cum zicea Sofron, şi deşi o asigura de fiece dată că el personal nu emite nici o pretenţie, ea continua să-l respingă, privindu-l cu circumspecţie. Întâi că o deranja cumplit orice amănunt legat de aventura ei de-acum treizeci de ani. Tot ce era legat de aceasta o ruşina, o umilea, îi uzurpa minunata ei siguranţă de sine. Chiar şi sub regimul trecut, binecunoscut scormonitor al vieţilor cetăţenilor terorizaţi de la fel de binecunoscutele şi minuţioasele dosare de cadre, doctoriţa ascunsese existenţa fiului natural, asumându-şi riscul pe care-l presupunea această omisiune. Frica rămăsese însă adânc înrădăcinată în sufletul ei şi când îl vedea intrând pe uşa sălii de consultaţie, încerca un sentiment vecin cu panica.

Mai încerca o teamă, şi anume „să nu se înnădească“ la bani. O atitudine binevoitoare l-ar fi încurajat în acest sens şi, pentru a evita formularea oricărei cereri de ordin pecuniar şi nu numai, se comporta faţă de tânăr mai aspru şi mai infect decât îi stătea în obicei. Chiar acum o săptămână, avusese ocazia să jubileze în sinea ei, felicitându-se pentru cât era de intuitivă. Venise disperat la ea şi-i solicitase un împrumut important. Bălmăjise o istorie complicată din care Ecaterina reţinuse esenţialul. Economist la o firmă particulară, Gigi deturnase nişte fonduri, vinovaţi fiind evident alţii, el păcătuind doar prin bună-credinţă. Banii trebuiau puşi urgent la loc, fiindcă altfel îl mânca puşcăria. O implorase, doar că nu căzuse în genunchi, oferise garanţii serioase, îi vorbise despre viitorul lui compromis, la abia treizeci de ani. Un simplu gest de înţelegere din partea ei i-ar salva viaţa, şi el îi va fi recunoscător în veci…

Ecaterina făcuse pe surda, şi doar la ultimele cuvinte, buzele ce se ascuţiseră treptat pe parcursul pledoariei, se descleştară:

— Recunoştinţă! Uite o monedă fără funcţionalitate pe piaţa valutară!

După care îl refuză clar, scandând zicători valabile încă de pe vremea străbunilor daco-romani: „Cine nu deschide ochii, deschide punga“, „Întinde-te cât ţi-e plapuma“, „Cum îţi aşterni, aşa vei dormi“.

În concluzie, îl refuzase categoric, încredinţată că procedează corect şi chiar didactic. Va avea poate de pătimit, dar data viitoare va fi cu siguranţă mai atent. Totuşi, trebuia să recunoască în sinea ei că povestea o iritase amplificându-i o proastă dispoziţie deja existentă. Telefoanele de ameninţare primite nu erau de natură să-i genereze o stare mai bună şi, de parcă nici acestea nu ar fi fost suficiente, venise să le vârfuiască răzvrătirea neaşteptată a lui Dumitru.

„Pe unde o umbla, mama lui de vierme pezevenghi?!“

Uite cine şi-a găsit să facă o criză de personalitate! Va avea ea grijă să-l facă să se căiască amarnic! Până una alta însă, uite că erau ceasurile două dinspre ziuă, şi ea nu izbutea să pună geană peste geană!...

Sunetul soneriei de la intrare străpunse brutal liniştea nopţii. „Cine naiba...? se întrebă doctoriţa abia nimerind papucii... La ora asta?... Dacă-i Sofron, îl omor!“

Idiotul mai era şi teatralist, la plecare aruncase ostentativ cheile pe masă, oricum ea pusese şi lanţul de siguranţă şi acum se întorcea cu coada între picioare. Ar fi trebuit să-l lase să schiaune pe lângă uşă, javră miloagă, dar ca să vezi, tot ea „Terorista“, avea inimă bleagă şi se lăsa înduplecată... De fapt, ştia că-l va primi înapoi, îi lipsea şi n-avea rost să-l lase în văzul vecinilor, moţăind pe bocceluţă în pragul uşii ei.

Îi zări silueta prin medalionul de sticlă givrată încastrat în uşă şi se apucă să descuie, înjurând în gura mare.

O întrerupse glonţul care străpungând ochiul de sticlă şi crema de noapte se opri în mijlocul frunţii.

— Netreb...

Ultima silabă se îndreptă spre eternitate.

Expeditorul nu apelase la serviciile vreunui oficiu poştal. Un pui de ţigan de vreo doisprezece ani, după raportul

santinelei de la intrarea în sediul Poliţiei, lăsase pachetul lângă prima treaptă după care o luase la sănătoasa.

Trăind în plină angoasă Bin Laden, devenit El Zoran, în folclorul bucureştean, coletul care ar fi putut conţine o bombă sau pulbere Antrax, fu cercetat mai întâi de serviciile specifice, şi doar după aceea pus la dispoziţia anchetatorilor. Conţinea ultimele bucăţi din cadavrul necunoscutei, şi amănuntul în sine, coroborat, cu altele, îl determinară pe inspectorul Panait să conchidă:

— Avem de-a face cu un psihopat, un smintit care se crede un superdeştept imbatabil şi ţine să o demonstreze.

— Cred că nu te înşeli, oftă Dinu Mănescu.

— Ia te uită, suntem şi noi o dată de acord.

Celălalt ridică din umeri:

— Faptele sunt evidente. Se putea debarasa de resturile cadavrului introducându-le într-o pungă de plastic şi aruncându-le la prima pubelă, fără a atrage atenţia şi, în orice caz, nu avea sens să le abandoneze chiar în faţa sediului Poliţiei. Tipul ne sfidează, îşi închipuie că a făcut cel mai bun banc din viaţa lui.

— Se minunează cât e de deştept şi, cel puţin pentru moment, nu se înşeală.

— Mai are timp, mormăi Mănescu şi răspunse la telefon. Cine?!... Da, să intre.

Avea aerul rătăcit şi reprezenta un caz tipic: individul şocat, care se adună greu, pe care întreruperile îl zăpăcesc, care trebuie lăsat să relateze un fapt în legea lui, respectându-i cronologia personală.

Milord îi oferi un scaun.

— Ce-i cu dumneata?

Dumitru Sofron, nebărbierit, cu ochii roşii, inflamaţi de nesomn sau poate de plâns, ridică o privire de câine bătut:

— Ştiţi, eu am plecat de-acasă... Am părăsit-o pe... Te... pe Ecaterina.

— Când?

— Aseară, chiar după ce aţi plecat dumneavoastră de la noi. A fost scandal mare şi... asta e... n-am mai putut!

— Îmi pare rău. Desigur, din cauza mea, şi-a dat seama că ştiu ceva şi doar dumneata…

Sofron dădu din mână obosit:

— Lăsaţi, eu oricum aveam de gând să-mi iau tălpăşiţa…

— Unde ai dormit?

Inspectorul Panait interveni, curmându-i nerăbdarea:

— la-o, nene, de la început, cum ai plecat şi aşa mai departe.

Bătrânul îl privi recunoscător.

— Păi aşa a fost! Ecaterina m-a dat afară că-s o Iudă, şi eu am început să-mi adun trenţele. Geamantanul l-am lăsat acum la Lică. Dar mai ’nainte a fost aşa… Cât striga ea prin casă, n-a fost atentă la ce fac şi am putut să-mi iau economiile pe care le-am pitit într-un borcan mare de murături unde ţinem făină. I-am lăsat cheile pe masă, pentru că eu aşa m-am socotit, bun plecat şi dac-o fi să ne mai vedem, doar la Tribunal!… Azi-dimineaţă…

— Unde-ai dormit? îl întrerupse totuşi Mănescu.

— A! Dintâi m-am gândit să mă duc la Gară. Mi-a fost teamă de hoţi şi aurolaci… P-ormă am zis că-i cald şi frumos, să înnoptez în Parcul Carol, dar nici aici nu m-am îndemnat. Hoţi, boschetari, Poliţia mai face razii. Până la urmă, am tras la „Licurici“. Ţin până târziu şi mă şi cunosc. Lică, adică patronul, a fost cumsecade. Au închis la două, dar m-au lăsat să dorm acolo. Cum m-a văzut cătrănit, m-a omenit, aşa, de la el, cu o litruţă de votcă şi trei chiftele cu muştar… Şi pâine… Şi juma’ de apă minerală.

Milord îşi trecu mecanic degetele prin păr, mascându-şi nervozitatea. Cât puteau să bată oamenii câmpii până să ajungă la esenţial! Pâinea, muştarul, sifonul, de ce nu şi sarea, mai rămânea doar accesul la WC!

Panait îl observa cu un surâs înghesuit în colţul buzelor. În contact cu lumea modestă, Milord îşi pierde considerabil din „capacităţi, nu avea suficientă răbdare şi găsea greu o limbă comună“. Or, pe scaunul din faţa anchetatorului, iau loc de regulă nu sorbonişti, ci mai degrabă… proletcultişti! Nu era sigur de sensul cuvântului – va căuta în DEX – dar îi suna bine şi mai şi rima. „Nu face mulţi purici în Poliţie!…“

Milord se interesă epuizat:

— Practic, de ce ai venit la noi?

Dumitru Sofron tresări de parcă l-ar fi zgâriat o pisică:

— Păi cum v-am spus... adică, nu v-am spus! Când m-am trezit acum de dimineaţă, mi-a dat Lică şi o cafea *Elite*, nu zic nu, mi-am dat seama că în vâltoare, am plecat fără acte! Fără acte, nu te descurci nici de aici până mai încolo, şi m-am dus acasă să le iau.

— La ce oră? întrebă Dinu.

— Păi puţin înainte de opt, s-o găsesc trează şi să-mi deschidă. Nu putea să se încontreze, e dreptul meu!

— Şi?

— Ei, aici e aici! Am găsit spart geamul de la uşă, la sonerie, nu răspunde. Mi-am zis că nu-i a bună şi... d-aia am venit!

Dinu sări de pe scaun:

— De ce n-ai spus chestia asta de la început?

Omul se holbă, mirat la culme:

— Cum nu v-am zis?! Păi până acum ce-am făcut?

Panait începu să râdă. Bietul creştin nu ştia ce va să zică să te exprimi concentrat şi să începi cu esenţialul, iar chestia asta „subtilă“ îi scăpa lui Mănescu.

Coborâră în goană scara sediului şi urcară în maşină. Era deja înăbuşitor de cald, se anunţa o zi toridă.

* * *

Din instinct, Dumitru Sofron se înghesuise în colţul camerei de zi, lângă lampadar, unde se obişnuise să primească reproşurile şi ocările Teroristei. Plângea pe faţă, fără să se ascundă, las’ că nici nu era el vreun forţos, dar acum se simţea năpădit de remuşcări.

— Dacă aş fi fost eu aici, poate că n-o dovedea vrăjmaşul, dar vezi că ne-am certat, am supărat-o şi... asta e, n-am fost.

Pentru Mănescu şi Panait, lucrurile erau clare. Doctoriţa, nimerită chiar la mir, fusese împuşcată prin ochiul de sticlă

givrată. Nu apucase să descuie, operativii spărseseră uşa şi anihilaseră lanţul de siguranţă.

De presupus că asasinul o atrăsese în cursă, solicitând-o la uşă. Se dusese să vadă cine poate suna în plină noapte, gândindu-se aproape sigur că e vorba despre bărbatu-său. În plină noapte, pentru că, după primele aprecieri, crima avusese loc în jur de unu spre două. Mănescu se interesă:

— La ce oră spuneaţi că ai rămas singur la „Licurici“?

— Pe la două, răspunse Sofron, când au închis. Plecase şi ultimul client.

— N-au paznic de noapte?

— Nu. Lică zice că nimeni nu-şi pune pielea la saramură pentru câteva sticle de alcool… Nu-i e frică.

— Deci nimeni nu ştie ce-ai făcut între două şi nouă dimineaţa.

Dumitru Sofron se sperie:

— Am dormit, ce să fac… Doar nu credeţi că am isprăvit-o eu?!

Nu, Mănescu nu credea deloc, întrebase într-o doară, conformându-se unei gândiri standard – în orice asasinat, primul suspect este partenerul de viaţă, soţ, concubin, amant al victimei.

Panait observă:

— Pierdem timpul aici. Mă duc să stau de vorbă cu vecinii.

Într-adevăr, interiorul casei n-avea ce dezvălui, dat fiind că autorul nu pătrunsese înăuntru. Totuşi, aceleaşi reguli fixe impuneau o trecere în revistă, cât de sumară, a încăperilor. Nu descoperi nimic, având doar prilejul să constate că doctoriţa fusese o persoană previzibilă ca un răsărit de soare. Ordine pedantă, uscăciune, nimic lăsat la voia întâmplării sau neglijat – până şi cârpele de praf erau curate şi îngrijit împăturite; o femeie care-şi cruţa avutul (huse şi „drumuri“ de doc cenuşiu ocrotind suprafeţele unde covoarele erau cel mai solicitate), obsedată maladiv de economie. Beţele de chibrituri consumate erau strânse pe o farfurioară de tablă pentru a fi refolosite, iar cojile de cartofi din pubelă aveau subţirimea hârtiei de ţigări.

Se întoarse în camera de zi unde Sofron, continuând să stea în colţul lui – ai fi zis că nu-i la el acasă –, părea căzut într-o stare de prostraţie. Inspectorul îşi zise că nu exista nici un motiv ca apartamentul să fie sigilat, mai ales că bătrânul nici nu avea unde să se ducă.

— Domnule Sofron…

Ochii îi căzură asupra servietei diplomat pregătite, probabil, de doctoriţă pentru a doua zi. O deschise maşinal.

Bătrânul îşi ridică pleoapele obosite.

— E a Ecaterinei, explică.

Nu-i mai spunea Terorista şi Milord îşi stăpâni zâmbetul. I se părea, desigur, în circumstanţele date, o impietate.

O servietă, la fel de previzibilă ca şi interiorul. Câteva pungi de plastic, pentru eventuale cumpărături, un etui cu batiste de hârtie, o pereche de ochelari cu şnur din mărgeluşe şi agenda de lucru. O răsfoi, interesat în special de programul ultimelor zile. Nimic interesant, dar, dintr-o dată, emise o exclamaţie care-l făcu pe bătrân să tresară. Pentru 14 iunie, adică data de azi, exista o notă care îi aprinse în faţa ochilor un uriaş foc bengal: *Ora 12, tel. Marţian.* Urma să-l primească sau să-l dea.

Simplă întâmplare, coincidenţă de nume. Marţian nu era un nume comun, dar nici unicat. Dinu nu se opri decât în treacăt asupra ipotezei, simţea că nu se înşeală, ar fi pariat oricât că era vorba de cartofor, cunoştinţa comună a lui Bălăcescu şi a Dimitreştilor.

— Cine-i Marţian?

Sofron îl privi dezorientat:

— Nu am auzit de el. O fi vreun pacient…

Apoi, de parcă i s-ar fi luminat mintea zise:

— Doar nu credeţi că… Ecaterina era femeie aprigă, dar cinstită ca o icoană. Când dădeau filme cu soţi care se înşeală sau cu prostii din astea sexy, închidea televizorul. Serioasă, ce mai!

— Nu mă îndoiesc nici o clipă, surâse inspectorul.

„Domnul Marţian devine din ce în ce mai interesant“, îşi spuse Milord.

* * *

Când se trezea, Sanda Poenaru consuma o jumătate de litru de suc de roşii, după care se simţea cu bateriile încărcate. De altfel, băutura ei preferată era Bloody Mary, în general plăcându-i tot ce avea suc de roşii ca materie primă sau măcar adaos.

În timp ce-şi sorbea sucul rece, se uită în oglinda fixată deasupra aragazului – în toate încăperile exista una sau mai multe – şi observă un rid adânc apărut între sprâncenele uşor diabolice. Se grăbi să-l alunge schiţând câteva mişcări de masaj şi, îngrijorată şi nemulţumită, decise să devanseze vizita la cosmeticiană programată pentru săptămâna viitoare. „Astea dacă apucă să se instaleze, adio!“

Sanda nu era o femeie disciplinată, dar în această lipsă de disciplină îşi statornicise propriile-i reguli de la care nu-i plăcea să se abată. Una dintre ele era dormitul după poftă, când şi cât chef avea. Noaptea asta dormise prost şi uite că se cunoştea. Copilul orăcăise ca un căpiat, iar mă-sa, ca să-l liniştească, lălăise non-stop un cântec idiot, unul şi acelaşi. Îi mai împuţise şi casa, care mirosea acum a pipi şi lapte şi-l înjură pe Ciprian că a determinat-o să le primească. „Mi-am bătut singură un cui în talpă.“ Brusc se simţi foarte nefericită. În clipele acelea, avea impresia că toată viaţa şi-o stricase şi că se jertfise de dragul lui fiu-său, dovadă că nu-l lepădase şi-l îngăduise în bătătura ei, de-ai fi zis că l-a ţinut cu acul şi şi-a rupt ei de la gură, ca să aibă el ce înghiţi.

Realitatea era cu totul alta, un căţel ar fi deranjat-o şi i-ar fi pricinuit mai multe griji decât Ciprian, dar Sanda, încredinţată de contrariul, se căina singură de câte trebuise să îndure ca femeie sacrificată pe altarul dragostei materne.

După ce-şi isprăvi sucul, trecu în casă şi, intrigată de liniştea care se aşternuse, crăpă uşa de la dormitor.

Codruţa dormea dusă, iar fetiţa deşi trează, în chip ciudat, nu chirăia.

Ţârâitul soneriei se interferă cu pendula mică, cu cuc, care începu să bată de douăsprezece. Sanda se strâmbă, azi n-avea chef de coana Nela, o văduvă pensionară care îşi economisea cafeaua, bând-o prin vecini. Sanda o accepta însă pentru că nu era femeie proastă, ştia să dea în cărţi şi, în general, se ajuta mult cu ea. Numai pentru faptul că avea de la cine să împrumute un ban în zilele păguboase şi tot merita s-o menajeze.

— Imediat, şi deschise uşa fără să se mai uite pe vizor.

Apariţia lui Toni Barbu o lăsă mută de uimire. Bărbatul se strecură pe lângă ea în casă, fără a mai aştepta să fie invitat. Surâdea luminos şi privirea în care o învălui era caldă şi prietenoasă. Sanda se înseninã instantaneu, căci nu rezista niciodată bărbaţilor care „îi spuneau ei ceva“. Îl apostrofă, dar se simţea evident că nu-i supărată, ba dimpotrivă:

— Nu-mi amintesc să ne fi aranjat o întâlnire.

Toni râse:

— Mă dau în vânt după surprize. Recunoaşte că-ţi face plăcere să mă vezi.

— Mie-mi face, râse şi Sanda, dar dama ce zice?

— Care damă?!

— Aia de-aseară, Statuia Libertăţii!

— N-am întrebat-o, replică aşezându-se dezinvolt pe canapea. Şi… Ce mai zici tu, dulceaţo?

Sanda se hlizi:

— Am şi ajuns per fermoar, te mişti repede, n-am ce zice, prinzi Boingul din zbor.

— Iar tu te prinzi repede.

Sanda se aşează pe braţul unui fotoliu, picior peste picior, bâţâindu-l pe cel de deasupra. Nu apucase să-şi facă toaleta de dimineaţă, mai era încă în pijama, cu părul ciufulit şi nefardată. Arăta însă proaspătă şi considerabil mai tânără decât atunci când, „aranjată“, pleca noaptea în tragere.

Din dormitor, se auzi bâzâitul lui Floricel, apoi glasul

gângurit al Codruţei. Arătând spre uşă, Toni începu să râdă:

— Proprietarul biberonului?

— Şi ce-i cu asta? Sunt la mine acasă, primesc pe cine am eu chef.

— Puteai s-o spui de-aseară. Cum de te-a lăsat inima să nu-i spui doamnei ce se întâmplă cu surioara ei? N-a dormit de grijă toată noaptea.

Sanda se strâmbă:

— Dacă şi dropia aia mai e doamnă, pe mine mă cheamă Parcul Carol! Nu-mi plac tupeistele, aia e!

Se întinse după o ţigară şi, galant, Toni se grăbi să i-o aprindă.

— Nu cred că ţi-e nevastă, urmă Sanda, atâta ochi am şi eu…

Toni întrebă amuzat:

— Serios? Cum ţi-ai dat seama?

Sanda râse ştrengăreşte:

— Dropia n-are verighetă, iar tu n-ai zgardă. Puţin îţi pasă de ea… Acu', că am terminat cu *hauduiudu*, scuipă fasolea! Cu ce treabă ai venit?

— Mi-a fost dor de tine.

— Ce coincidenţă! se miră ironic Sanda, şi eu te-am visat toată noaptea. Hai, fă paşi!

Toni nu mai şovăi căutând variante de învăluire şi scoţând un aparat de fotografiat din sacul de sport, rosti direct:

— Aş vrea o amintire.

— Pentru albumul de familie?… De-aia ai venit? Să mă tragi în poză?

— Împreună cu nora şi nepoţica… Şi, bineînţeles, una fără colectiv, doar cu tine, pentru sufletul meu.

Scoase aparatul din cutie şi, privind prin obiectiv, începu să-l regleze. Sanda se ridică furioasă, cu mâinile în şolduri:

— Mă iei de ageamie, jupâne?! Semăn eu a micşunică? La ce-ţi trebuie pozele, la ce şantaj?

Fără s-o asculte, Toni luase deja două instantanee. Femeia se uită în jur după ceva, ca să-i dea în cap.

— Cară-te, porcule, până nu-ţi bag eu sula în cur!

Atrasă de zgomot, Codruţa deschise uşa dormitorului. Ţinea fetiţa în braţe şi, la vederea lui Barbu, zâmbi ca o tâmpită.

— Bună dimineaţa, Toni, ce mai faci?

Bărbatul profită de ocazie şi declanşă din nou aparatul. Sanda se năpusti asupra lui, încercând să i-l smulgă. Toni îl ridică deasupra capului şi femeia începu să-i care pumni pe unde nimerea.

— Linişteşte-te! Îţi promit că nu păţeşti nimic... N-am treabă cu Poliţia!

— Banditule! şi izbuti să-l zgârie pe bărbie. Ce vrei de la noi? Ce ţi-am făcut?

Toni încerca din răsputeri să se apere cu o singură mână, cealaltă ocrotind aparatul. Nu voia nici s-o lovească, pentru că ar fi fost suficient un singur pumn bine plasat ca s-o lase lată.

— Nu-i frumos să vă certaţi, scânci Codruţa.

— Banditule! urlă Sanda azvârlită pe canapea.

— Nu te purta ca pisică sălbatică! Ascultă-mă o clipă! Ai o sută de prăzulii pentru o singură fotografie făcută ca lumea, în linişte, şi cuvântul meu că nimeni dintre voi n-o să păţească nimic.

— Bagă-ţi-i în cur şi p-ăştia! urlă cocota.

Toni supralicită:

— 200!

— Mă piş pe ei!

— 300! Ultima ofertă. Gândeşte-te bine!

Sanda înghiţi în sec. Uneori nu scotea banii ăştia nici într-o lună. Până la urmă, un fleac de poză... Respiră adânc, înghiţindu-şi furia şi se îndreptă spre dormitor:

— Cinci minute să mă *arănjez* puţin.

* * *

Era de aşteptat, nimeni din bloc nu văzuse şi nu auzise nimic. Logic, după cum se exprimase Mihai Dimitrescu, la unu sau două noaptea, oamenii dorm duşi, cu excepţia

chefliilor şi a insomniacilor. Pesemne, nu erau din ăştia în căprărie…

Mai interesantă fusese declaraţia domnişoarei Damian.

Milord o găsi de astă dată acasă la ea în apartament, şi femeia îl primi cu o amabilitate neprefăcută, dar cam stângace, specifică persoanelor care toată viaţa sau cel puţin o perioadă mai lungă au avut un contact sumar cu lumea. Oameni care nu se duc nicăieri şi nu primesc vizite.

Privind în jur, cu o curiozitate nedisimulată, de colecţionar, inspectorul reflectă la un aspect mai puţin comun; după cincizeci de ani sau mai mult de la decesul lui Iancu Damian, cunoscutul negustor de antichităţi al Constanţei interbelice, interiorul fiică-sii îi mai purta amprenta. Nu exista nici un lucru care să nu poată fi identificat ca obiect de artă sau chiar ca piesă de muzeu. Admiră astfel un salonaş indian, broderie minuţioasă în lemn de santal; îl admiră, dar nu făcu pasiune, după gustul lui fiind cam sepulcral, trist de tot, dar, indiscutabil, foarte preţios, bătrâna ţinând să specifice că trudiseră la cele câteva piese trei generaţii de ebenişti… Îi făcură în schimb cu ochiul o masă Maria Tereza, un bahut – o bijuterie căreia îi şi vedea locul pe unul dintre rafturile dormitorul lui, setul din argint de ceai rusesc, sufrageria stil Empire cu medalioane reprezentându-i pe Napoleon cu austriaca Marie-Louise – un kitch al epocii, fără îndoială, dar autentică şi cu penetrant parfum bonapartist… şi câte altele!

— Nu vreţi să staţi jos?… O cafea?

— Nu, mulţumesc, stau foarte puţin… Aseară aţi plecat foarte repede.

— O, da, surâse jenată bătrâna. Ca să fiu sinceră, mă cam ameţisem. Nu sunt obişnuită cu băuturile tari, aş putea spune că nu consum deloc, dar domnul Dimitrescu e irezistibil, imposibil să-l refuzi…

— Mi-am dat seama… O singură întrebare legată de crima de alaltăieri noaptea. Chiar nu v-a atras nimic atenţia? O mişcare, un zgomot cât de mic… Locuiţi totuşi pe acelaşi palier cu victima.

Lola Damian îşi duse mâna bătrână şi noduroasă la funduliţa de aur care-i închidea bluza la gât:

— Nimic, deşi nu pot afirma că am un somn sănătos. Nu, deloc, m-ar putea trezi chiar şi o pisică. Dar, admiţând că aş fi sesizat ceva, tot nu v-aş fi fost de folos.

— De ce?

Domnişoara Lola zâmbi, cu aerul că se scuză:

— Sunt foarte fricoasă din fire, dar cu vârsta, am ajuns chiar o infirmă. Peste tot văd doar hoţi, criminali sau chiar spirite. Ştiţi, când scârţâie mobila sau vine vreo păsărică la fereastra mea. Dacă aş fi simţit ceva în timpul nopţii, nici în ruptul capului n-aş fi avut curajul să deschid uşa, nici măcar să mă apropii de ea. Cu siguranţă că mi-aş fi tras plapuma peste cap.

— Înţeleg...

— Staţi o secundă! Mi-am amintit totuşi de un amănunt care s-a petrecut în timpul zilei...

Dinu Mănescu care începuse să se ridice, se lăsă la loc, pe scaun.

— Despre ce este vorba?

— Dacă vă amintiţi, v-am mai vorbit despre un domn ciudat pe care l-am văzut la noi în bloc, în zilele acelea când s-au primit pachetele...

— Domnul cu baston de bambus.

— Exact! exclamă Lola cu satisfacţie, de parcă memoria inspectorului principal ar fi făcut-o fericită... Îl avea şi acum, vreau să zic atunci...

— Când?!

— Când l-am văzut ultima oară, adică alaltăieri, înainte de crimă.

— Când anume?

— N-aş putea preciza ora, dar era după-amiază, mai era mult până să se înnereze. Între cinci şi şase. Ieşisem să-i cumpăr lui Crişan nişte ouă din acelea de ciocolată cu surprize. Când m-am întors, ne-am nimerit împreună la lift. A deschis uşa şi m-a poftit să intru...

— Ce-aţi făcut?

Bătrâna dădu din mână şi din cap:

— Mi-a fost frică, v-am zis că-s fricoasă, şi am zis că n-am nevoie de lift. „Cum doriţi“, mi-a zis şi s-a dus singur. Asta-i tot…

— Aţi urmărit cumva la ce etaj a coborât?

Întrebare pur formală, pentru că tipul, admiţând că este amestecat în afacerea coletelor, putea coborî la orice etaj, altul decât cel care-l interesa, tocmai pentru a deruta eventualii informatori, cum era Lola Damian.

— Nu mi-a trecut prin minte să fiu atentă la acest amănunt. Îmi dau seama cât era de important pentru dumneavoastră şi îmi pare rău.

— Nu-i nimic…

Se ţinu după el, în drum spre vestibul:

— Încă ceva, deşi nu ştiu dacă v-ar putea fi de folos… Am observat că domnul acesta vorbeşte cu accent străin. Chiar pronunţat, pot spune, deşi am schimbat atât de puţine cuvinte împreună.

— Interesant, aprecie inspectorul, adăugând fără speranţă: Aţi putut cumva identifica limba de origine?

— Cum aşa? se miră bătrâna.

— Toţi stâlcesc pronunţia, dar într-un fel o fac maghiarii, să zicem, altfel nemţii sau ruşii şi aşa mai departe. Fiecare are „melodia“ lui, dacă mă înţelegeţi…

Lola Damian îşi ţuguie buzele, neputincioasă:

— Îmi pare rău, dar nu sunt în stare de asemenea… subtilităţi.

Milord îi mulţumi şi se despărţiră în termeni foarte călduroşi. În vestibulul aglomerat şi el de mobilă, inspectorul aproape că răsturnă un cuier pom. Căzură în schimb umbrele şi o pălărie de vânător din blană de castor.

„Ce bine păstrează femeia asta lucrurile!…“

* * *

— Ei, acum te-ai mai liniştit?

Palid, Mihai Dimitrescu conducea crispat. Era de-ajuns să-i priveşti mâinile încleştate cu disperare, parcă, pe

volan. Nevastă-sa îl privi cu compasiune. Nu-l văzuse niciodată, în cei opt ani de când erau împreună atât de rătăcit şi de neajutorat…

Îl lăsase până la urmă să-şi facă damblaua şi se duseseră în Pădurea Tunari. Ţinuse neapărat să-l însoţească, deoarece ea îl iubea pe bărbatul ăsta din tot sufletul şi înţelegea să-i fie alături mai ales în momentele grele. Un drum inutil, rezultat profilactic – zero! Mihai bâjbâise printre copaci, nu mai recunoştea locurile, presupunea vag cam pe unde se desăvârşise ticăloşia, nu era sigur de nimic. Firesc, într-un răstimp de cincisprezece ani se schimbă multe într-o pădure, mai era şi noapte atunci, iar ei doi tulburaţi, blocaţi de frică.

— Relaxează-te, îi recomandă Gina cu blândeţe, punându-i mâna pe genunchi. Totul e în regulă…

Dimitrescu îşi umezi buzele uscate:

— De fapt, trebuia să vin aici cu Marţian. Poate că el şi-ar fi amintit mai bine, dar precis că nu ar fi fost de acord.

— Şi bine ar fi făcut. În caz că aţi fi fost urmăriţi, ce-aţi fi îndrugat, că vă jucaţi prin codrul verde?

— Hm, de-aia te uiţi tu mereu în spate?

— Considerând că la cazinou a fost un filaj, de ce ar face azi excepţie?

— Ce zicem, la o adică?

Gina îşi strâmbă buzele frumoase:

— Suntem liberi să facem ce poftim, dar, bineînţeles, nu trebuie să ajungem la o discuţie cu acute… M-am gândit…

Bărbatul îi strânse recunoscător degetele:

— Iubita mea unică! Totdeauna ai fost cea mai puternică şi mai lucidă dintre noi doi.

— Nu te alinta ca un motan, surâse Gina. Când ajungem în Bucureşti, oprim la *Mall* şi facem câteva cumpărături ostentativ festive. Şampanie, aperitive super, flori… La o adică, pretindem că am sărbătorit aniversarea dragostei noastre. Nu căsătorie, fii atent, că aia a fost în februarie. Cu ocazia asta, am vrut să revedem locurile pe unde colindam în primele zile de idilă. E plauzibil.

Chipul lui Mihai se lumină:

— E genial! Sunt poate nebun, dar mă simt mult mai bine. Să-i luăm ceva şi lui Crişan... Adăugă mărinimos: Şi domnişoarei Lola. E o bătrânică tare cumsecade.

Gina îl privi înduioşată, dar şi cu o oarecare nelinişte. „Ce copil era!“ Pe de altă parte, trecerea bruscă de la dispoziţia sumbră, la vine Moş Crăciun trăda o labilitate uluitoare şi o agitaţie interioară. Întrebarea sună ca o şoaptă:

— Câţi ani ar fi avut astăzi?

Dimitrescu tresări. În general, nu aveau nevoie de multe cuvinte ca să se înţeleagă.

— Treizeci. Avea cam cincisprezece atunci...

Opriră în parcarea de la Mall.

Inspectorul Firoiu, amestecat printre cumpărători, urmărea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, minunăţiile pe care Dimitreştii le scoteau din două coşuri, spre a fi înregistrate de casieriţă. Sticle simandicoase, cu multă poleială, pachete arătoase, să le mănânci din ochi, fructe „tropicale“, un cimpanzeu de pluş în mărime naturală şi alte drăcii cu destinaţie neidentificabilă.

Firoiu, cu gura plină de salivă, reflectă nostalgic:

— O să am eu vreodată banii lor?

* * *

Pentru cei care îl cunoscuseră după ce împlinise vârsta de douăzeci şi cinci de ani, Harald Bălăcescu era un tip sec, ţeapăn, eminamente anost, o figură ploioasă, ultimul individ cu care ţi-ai fi dorit să pleci în concediu sau să-ţi petreci Revelionul.

— Dar nu fusese aşa întotdeauna.

Şantajul lui Marţian, căci cum ai fi putut defini astfel solicitarea unui „împrumut“ de 5 000 de dolari, îl întoarse cu gândul în trecut. Vorba vine „îl întoarse“, fiindcă umbrele trecutului nu-l părăsiseră niciodată. Cincisprezece

ani – deja istorie! – nu existase zi în care să nu se fi gândit la EA. Oriunde s-ar fi aflat, imaginea El îl însoţea, prezenţă obligatorie şi dureroasă. De câte ori n-o blestemase! Cine pretinde că a iertat culpe majore, determinante într-un destin, ori nu are memorie, ori minte, ori n-a suferit destul!

Păstra şi azi fotografia Lilianei în vechiul lui carnet de student. Până în anul IV, inclusiv sesiunea din iarnă, după care abandonase Politehnica. Făcea pe atunci parte din grupul foarte vesel al lui Ovidiu, frate-său, proaspăt căsătorit cu Crina. Liliana era cea mai bună prietenă a Crinei, foste colege de liceu şi facultate, legate de parcă ar fi fost surori. Tinerii căsătoriţi locuiau într-o garsonieră din centrul Capitalei, unde se putea spune că în fiecare seară era tămbălău. Circa zece băieţi şi fete se întâlneau aici zilnic, ca la un soi de club, petrecând câteva ceasuri agreabile; se asculta muzica acelor ani la un magnetofon străvechi, se dansa, se juca poker pe sume modeste, se punea ţara la cale şi se visa cu glasuri scăzute la evadări spectaculoase din „raiul“ socialist.

Toţi erau studenţi prin ultimii ani, cu excepţia Lilianei, exmatriculată din toate facultăţile din ţară şi fără nici o şansă de a mai pune vreodată piciorul într-o universitate. Dar despre acestea Harald avea să afle mai târziu pentru că întâi se îndrăgostise; fulgerător, de la prima vedere, pătimaş, definitiv, fără scăpare. O cunoscuse într-o seară de primăvară. Liliana se afla în vizită la Ovidiu şi Crina. Vizită, pentru că asta-i realitatea, întâlnirile rare „dau“ drept vizită. Deşi agreată de toată lumea, Liliana nu făcea propriu-zis parte din gaşcă, venea doar când avea chef şi nu participa în mod obligatoriu la toate „acţiunile“ grupului – revelioane, aniversări, excursii colective sau vacanţe. Când o cunoscu mai bine, înţelese că fata asta era mai ciudată, nu-i plăceau înregimentările, aşa-zisele bande de amici, programul comun obligatoriu. O şi plictisise să vadă mereu aceiaşi oameni în mijlocul cărora, cu timpul, totul devenea previzibil – reacţii, poante, combinaţia şi numărul de pahare necesar pentru ca cineva să devină „vesel“, modul de manifestare şi aşa mai departe.

De cum intrase pe uşă, ochii lui Harald rămăseseră agăţaţi de făptura ei. O avea şi azi în minte, exact ca atunci când o văzuse prima oară, pe canapeaua extensibilă din pluş roşu, picior peste picior, trăgând câte o ţigară din port-ţigaretul lung de baga. Purta o rochie în carouri mari negre şi albe, iar talia subţire era încinsă într-o centură lată de lac. Picioare superbe, părul strâns într-un coc înalt cu două bandouri încadrându-i minunat obrazul de floare. Asta a fost tot ce a văzut, din prima, dar suficient pentru a nu-şi mai lua ochii de la ea toată seara.

Liliana nu era propriu-zis frumoasă, ci doar înzestrată cu ceva special care-ţi tăia respiraţia, determinându-i pe mulţi s-o califice, mai ales datorită tenului extrem de luminos, drept superbă. Avea un trup minunat şi o ştiinţă a vestimentaţiei demnă de un stilist, o graţie şi o distincţie pe care o remarcai de la prima vedere. Oriunde s-ar fi aflat, ieşea imediat în evidenţă şi poate că amănuntul cel mai seducător era inconfundabilul ei aer de aristocrată, de opulent meleag capitalist. Părea venită din altă lume.

Era o seară cu dans, dar Harald nu cutezase să-i solicite mai mult de un tango. Din pricina emoţiei, îi transpirau mâinile şi remarcase cum, la isprăvirea melodiei, Liliana care avusese tot timpul impresia că ţine în palmă o meduză, răsuflă uşurată şi îşi şterse mâinile discret cu un şerveţel de hârtie...

Din dimineaţa următoare, Crina nu mai avu pace. Harald era tot timpul pe capul lor, nu mai ţinea seama de ore. O iscodea în legătură cu Liliana, o ruga să-i povestească tot ce ştia despre ea, cum fusese în liceu, ce note avusese, dacă iubeşte pe cineva, percepea orice fleac de amintire cu maximum de intensitate, înduioşându-se sau râzând cu lacrimi.

— Ai făcut o cucerire, îi spusese Crina Lilianei. N-am văzut pe cineva mai căzut în limbă! Pe bune, am mai întâlnit oameni amorezaţi, dar ca ăsta niciodată!

— Cine?

— Harald, cumnatu-meu.

— A, tipul cu mâinile transpirate...

— E îndrăgostit mort, copt, terminat!!!

— Îmi pare rău pentru el.

— Ce te costă o întâlnire?

— Nu mă interesează.

Crina insistase:

— Faci o faptă bună, Lilişor, nu-ţi poţi închipui în ce hal e, nu mai vede pe unde calcă, soacră-mea îmi spune că nu se mai atinge de mâncare, a ajuns o umbră. Lasă-mă să-i spun că poate să-ţi dea telefon! Te rog, de dragul meu şi al lui Ovidiu.

— O întâlnire mai degrabă îl va incita, şi personajul nu-mi spune nimic. N-are nici o şansă! Efectiv, nu-mi place şi nu mă interesează. Cred că nici lui nu i-ar conveni să ştie că am acceptat o întâlnire cu el numai din spirit de caritate.

— Zău că eşti rea.

— Voi sunteţi nebuni că insistaţi într-o chestiune moartă din faşă. Nu toate numerele sunt câştigătoare. Aşa, şi mie mi-ar plăcea Peter O'Toole, dar am vreo şansă?

Crina declarase sinceră până în vârful unghiilor:

— Dacă n-ai fi prizonieră aici, tu ai avea şanse oriunde şi cu oricine!

Liliana surâse, mulţumind graţios:

— Merci. Totdeauna ai fost o persoană tonică.

Crina mai insistă câteva zile – îi era realmente milă de Harald. Ovidiu o asalta la rândul lui, iar ca tânără căsătorită dorea să facă servicii familiei în care intrase. Şi dintr-o dată, îi veni ideea! O idee care în circumstanţele date şi pe moment părea salvatoare, dar care pentru Harald se dovedi fatală. Blestemată. Nici azi nu se eliberase de sub blestemul ei.

Crina aranjase o întâlnire între patru ochi cu Liliana şi o abordase fără preambuluri:

— Nu mai putem scăpa de Harald! A ajuns în pragul sinuciderii!

Liliana se supărase:

— Ăsta e deja şantaj! Eu nu mă simt vinovată de nimic! Nu l-am încurajat, nu i-am promis nimic, am dansat o singură dată cu el! Trebuie să plătesc pentru asta?

Crina rostise răspicat:

— Nu trebuie să plăteşti, ci doar să-ţi vezi interesul! Gândeşte-te bine la ce-ţi spun! Ceea ce nu face tatăl băieţilor, tovarăşul Olimpian Bălăcescu pentru proscrisa Liliana Alexiu, va face cu siguranţă pentru *nora* lui, Liliana Bălăcescu.

Liliana, interzisă, rămăsese câteva secunde fără replică. Brusc, înţelese şi privirea îi scăpără. Cu o mişcare plină de cutezanţă, îşi azvârli părul pe spate:

— *All right!* Dă-i numărul meu de telefon.

Un apel telefonic sfredeli liniştea. Harald tresări puternic. „Sunt cu nervii la pământ!“ şi ridică receptorul. O greşeală sau poate că cineva voia să ştie dacă e acasă... Puse la loc fotografia Lilianei, întorcându-se în contemporaneitate. În faţa ochilor, parcă ţintuit în cuie, îi stăruia imaginea lui Marţian. El să fi sunat?... De ce oare trebuie să se întoarcă tocmai acum în viaţa lui, resuscitând un episod pe care-l socotise definitiv îngropat? O întrebare idioată. Realiza singur lucrul ăsta. Indiferent de momentul în care ar fi reapărut, în urmă cu cinci ani sau peste şase luni, s-ar fi întrebat la fel: de ce tocmai acum? Şi încă ceva: oare de *ce* anume se lega apariţia lui Marţian în viaţa lui, *ce* avea să se mai întâmple? Constituia oare un nou, un factor determinant pentru ceea ce avea să însemne de acum încolo existenţa lui, amănunt fatal declanşând un reviriment spre împlinirea unui destin fatal.

Habar n-avea, şi nimeni, în afara bunului Dumnezeu, n-ar fi fost în stare să i-o spună. Ştia un singur lucru! Că-i va da banii lui Marţian. Şi tot atât de bine ştia că-şi dă drumul pe pârtia care duce cel mai sigur în prăpastie. Şantajul face pui, e scris pe toate gardurile, dar n-avea curajul să-l înfrunte pe nemernic. Miza era prea mare, avea prea multe de pierdut.

Începu să plângă şi şoapta, venită din adâncuri, se iscă de la sine:

— Mamă...

Chemarea se pierdu undeva, pe aleea presărată cu

candele.

* * *

Barmanul de la *Yellow Bar* era cam filosof de felul lui. Îi plăcea să studieze consumatorii, să-i eticheteze, să le stabilească statutul social, să imagineze zona prin care se situează raporturile dintre comeseni (mai ales când subiecţii erau un *el* şi o *ea*) şi, în sfârşit, să parieze cu el însuşi. Concret, încerca să pronosticheze comanda, cine ce preferă şi care dintre parteneri va achita nota.

În dimineaţa aceasta, privirea îi stăruia asupra mesei numărul patru, ocupată de doi bărbaţi, unul cam de vârstă mijlocie, celălalt considerabil mai în vârstă. Erau, fără îndoială, interesanţi în sine şi prin ceea ce-i sugerau. Cel mai tânăr, scund, suplu şi sprinten, afişa o eleganţă semnată Paco Rabanne şi o figură mobilă, determinându-l pe barman să oscileze între actor, dealer, broker, dar la fel de bine, escroc de talie internaţională. Mai vârstnicul însă, îl puse pe gânduri. Cu eleganţa lui foarte strictă şi cu bastonul de bambus, părea din altă epocă; nu ponosit, nu sărac, dar aterizat parcă de undeva, din trecut. Era uscăţiv, precis hepatic şi îndeobşte, distins.

„În realitate, îşi spuse barmanul, dacă eşti slab, gălbejit, bine îmbrăcat şi ştii cum să ţii paharul, nu mai poţi fi luat drept peizan…“

Ca ocupaţie, ar fi înclinat spre rentier, fenomen însă mai rar în epoca noastră de tranzit. În ce priveşte comanda, în ciuda orei relativ matinale, în afara obligatoriilor cafele, pronostică ceva strong pentru bărbatul cu faţă de escroc, un Cinzano, şi eventual un Martini pentru celălalt. În nici un caz Radeberger, Ciuc, Ursus sau chiar Schlosgold, ăştia erau gentlemeni, n-aveau faţă de berişti. Aşteptă cu emoţii de jucător venirea chelneriţei care tocmai se desprindea de masa celor doi şi, la auzul comenzii, un zâmbet radios de satisfacţie îi însoţi suspinul de uşurare: cafele, bineînţeles, un scotch şi un Campari…

Probabil, cei doi ar fi rămas contrariaţi aflând că sunt atât de previzibili, pe moment însă, păreau foarte preocupaţi unul de celălalt. Vorbeau cu glas scăzut, aplecaţi mult peste masă, exact ca pe vremea Ceauşeştilor, atunci când se spuneau pe şest bancuri cu Marele Bulă sau se înjura partidul şi guvernul. „În orice şoaptă se ascunde şi o diavolie“, îşi aminti barmanul căruia i-ar fi plăcut să audă ce pun indivizii la cale.

— Am stabilit să nu ne mai întâlnim o vreme, spuse Răzvan Marţian privind ca din întâmplare în jur. Ce se întâmplă, Marcel?

Celălalt ricană:

— Nu te-am chemat ca să vorbim despre dame.

— Se strânge laţul?

Marcel atinse superstiţios piciorul de lemn al mesei:

— Vreau să sper că n-o să-l simţim nici măcar atingându-ne. Sticletele a mirosit ceva, adulmecă prin zonă, dar bâjbâie, n-a prins capătul ghemului. Obişnuiesc să gândesc cu bătaie lungă. Crezi că *in extremis* ar putea fi cumpărat?

— Exclus! exclamă Marţian. Tipu-i un plaisirist. Practică meseria asta de-amoru’ artei. De altfel, se vede cu ochiul liber, e plin de bani.

— Ştii sigur sau doar bănuieşti?

Marţian începu să râdă:

— Fiule, când e vorba de bani, îi adulmec de la zece mii de paşi, indiferent de direcţia vântului. În cazul amicului, m-am interesat prin antenele mele. Timp de juma’ de secol, taică-său a fost unul dintre barosanii baroului bucureştean, Anton Mănescu, până şi copiii auziseră de el, iar maică-sa, divorţată de bătrân – cică ar fi fost super la vremea ei – a izbit-o ţeapăn în Elveţia… Dar de ce mergi aşa de departe cu gândul?

— Ţi-am spus, îmi place să-mi calculez mişcările. După cum s-au aşezat cărţile în momentul de faţă… Asta e, Dona trebuie suprimată.

Răzvan Marţian lăsă pe masă paharul din care tocmai se pregătea să soarbă, privindu-l surprins:

— Nu ţi se pare că sunt cam multe piruete pentru un singur tango? Al câtelea cadavru ar fi ăsta?

Marcel dădu din mână – „fleacuri!“

— N-o să plângă nimeni după ea, şi societatea nu pierde nimic. O nemernică mai puţin!

— Şi noi ce dracu’ suntem? Arhangheli?

Marcel râse zgârcit, ai fi zis că îi lipsesc dinţii din faţă:

— Diavoli! Chestia e că nu ne-a venit nimeni de hac!

— Constat că depui eforturi ca să ajungem şi aici. Eu, unul, nu sunt de acord!

— Cu ce?

— Cu încă o crimă. Nu poţi juca la infinit pe acelaşi număr şi să te aştepţi să şi câştigi. Să aşteptăm măcar până când se mai aşează lucrurile.

Bătrânul îi strânse braţul, privindu-l drept în ochi:

— Nu avem timp. Dona nu ne aşteaptă cu mâinile încrucişate. Se va mişca, a scăpat situaţia de sub control, e pe cale să-şi piardă amantul.

— Concret! Din faţă şi din profil, de *ce anume* ţi-e frică?

— Să nu meargă la Poliţie.

— Exclus, nu-i imbecilă! Şi-ar deconspira şantajul care nu-i o simplă contravenţie.

— Îţi imaginezi că va sta cu mâinile în sân, constatând că soră-sa nu mai apare? La o adică, ea însăşi va trebui să motiveze de ce nu a anunţat autorităţilor dispariţia fetei, care mai e şi minoră, şi practic sub tutela ei.

Marţian ridică din umeri:

— S-o anunţe dracului!

— Nu vreau valuri, cel puţin în următoarele zece zile.

Marţian îl privi lung, clătinând din cap. Părea să-l compătimească sincer:

— Grea povară şi paternitatea asta!

Celălalt păru să nu-l audă. Rosti pe gânduri:

— Urgenţa e semnul sub care acţionăm. E musai ca totul să se termine cât mai repede.

Marţian ricană:

— O spui de parcă ar fi vorba de arăturile de primăvară. M-aş simţi mult mai bine dacă am lăsa-o pe Dona în pace.

— Nu ne va lăsa ea. Ţine minte un lucru: obligi un om care nu uită!

Răzvan Marţian rânji, arătându-şi dinţii cam încălecaţi, dar puternici.

— Mie-mi spui? Niciodată obligaţiile altuia.

Se despărţiră vag nemulţumiţi unul de celălalt. Nici barmanul nu era mai mulţumit. Pierduse rămăşagul cu sine însuşi. Pariase că „escrocul“ va achita consumaţia, dar plătise fiecare în parte.

* * *

Părea cuprins de febră, o fericire nervoasă generându-i o gestică bruscată, ca scăpată de sub control.

— Nu mă strânge aşa tare, gemu Andreea, mă doare.

O ţinea pe după umeri, alcătuind un bloc monolit care se strecura anevoie prin mulţimea de pe bulevard.

— Spune-mi, iubito, că nu-ţi pare rău, că te bucuri.

În dimineaţa aceea depuseseră actele la Primărie, căsătoria urmând să se încheie peste zece zile. Erau amândoi înfrigurați, trăind sentimentul neliniştitor că tocmai au comis un act de mare îndrăzneală.

— Mă iubeşti?

— Bineînţeles, dar…

— Dar, ce?

Andreea şopti, abia mişcându-şi buzele:

— Vezi tu, Cip… Sigur că sunt fericită, dar m-aş fi simţit cu mult mai bine dacă nu am fi făcut treaba asta pe ascuns. Ai mei au ciudăţeniile lor, ca toţi oamenii mai în vârstă, dar nu merită un KO ca ăsta. N-or să mi-o ierte niciodată.

Ciprian se posomorî şi îşi luă braţul de pe umerii ei.

— Dacă-ţi pare rău…

Andreea se grăbi să conteste:

— Nu, Cip, nici gând, vreau să fim împreună… Atât. Mi-ar fi plăcut ca totul să fie cinstit, pe faţă, la lumina zilei… Atunci, fericirea mea ar fi fost deplină.

— Ei nu ţi-ar fi permis niciodată să te măriţi cu mine şi

s-ar fi dat peste cap ca să ne despartă.

— Ştiu, oftă fata, deşi nu văd ce-ar fi putut face.

— Ei asta-i! Taică-tău are relaţii şi bani, uşi deschise peste tot! Era suficient să-ţi facă rost de o bursă în străinătate sau să-mi monteze mie cine ştie ce scenariu care să mă scoată din cursă!

— Nu ar fi ajuns niciodată atât de departe, sunt sigură.

— Putem risca? Uite, ţi-am mai zis, există încă o variantă. Ne căsătorim civil, nu spunem nimic şi continuăm să trăim ca şi până acum, adică nu ca soţ şi soţie. Rămânem caşti până la cununia religioasă.

— O, Cip!... Chiar ai fi în stare de aşa ceva?

— De orice, iubito, numai să nu te pierd... Se lăsă pe neaşteptate în genunchi, pe trotuarul aglomerat: Pentru că te iubesc! Eşti viaţa mea!

Impresionată, şi în acelaşi timp ruşinată, Andreea privi în jur:

— Ridică-te, Cip, se uită lumea la noi!

— Nu-mi pasă! Să ştie toată lumea că te ador!

Câţiva trecători, chipuri amuzate şi zâmbitoare, începură să aplaude. În panică, lăcrimând de jenă, Andreea o luă la fugă şi coti la primul colţ, încercând să scape de privirile curioşilor. Ciprian o ajunse din urmă şi o strânse puternic la piept:

— Nu poţi fi supărată pe mine fiindcă te ador! Hai, scumpa mea, zâmbeşte şi spune că m-ai iertat!

Andreea se lăsă îmbrăţişată şi începu să râdă printre lacrimi.

Intrară apoi la *Sugar Club* să sărbătorească evenimentul.

* * *

După manevrele consumate, spre a se convinge că cel din faţa uşii este cu adevărat inspectorul Dinu Mănescu şi nu altcineva, Milord înţelese că bătrânul Sofron e speriat rău de tot. Când îi deschise în sfârşit, după ce-l lăsă să intre, mai scoase capul cercetând îngrijorat coridorul

blocului.

— Ce se întâmplă cu dumneata? surâse Milord.

— Mi-e frică, domn' inspector, mi-e frică de moarte. De-aia v-am şi spus că nu vin la dumneavoastră, la birou. Dacă-mi ia urma şi mă aranjează pe drum?

„Take it easy!" exclamă Dinu în gând, dar traduse pentru fostul subofiţer.

— Uşurel, domnule Sofron, s-o luăm pe rând…

Celălalt îl întrerupse agitat:

— De când cu biata Ecaterina, nici n-am mai avut curajul să ies din casă!

— Parcă nu te cred. Nici până la „Licurici"?

— Nici! Şi e al dracului de greu. N-aş fi crezut că se poate inventa ceva care să-mi reteze mie cărarea spre crâşmă. Cât eram de sub porunca Ecaterinei şi cât de teamă mi-era de ea, de „Licurici" tot nu m-am lipsit.

Inspectorul începu să râdă:

— Cine te aprovizionează? O pâine, un ziar…

— De ziare mă lipsesc. Şi de pâine. În rest, am de toate în casă pe trei luni. Aşa îi plăcea ei, să aibă rezerve în cămară. Barem zahăr, mai avem de pe vremea lui Ceauşescu. Nu obişnuia să facă dulciuri, şi la un ceai sau o cafea foloseam zaharină. Tărie însă n-am nici de sămânţă. Dacă – ezită – dacă dumneavoastră…

— Am înţeles, râse Milord. La plecare, îţi fac eu o provizie. Îmi spui ce vrei…

Bătrânul se lumină brusc la faţă şi parcă îi mai pieri şi din teamă, respira vizibil mai uşurat.

— Acum zi ce s-a întâmplat.

— De întâmplat s-a întâmplat că am stat şi m-am socotit. Ăla care a aranjat-o pe biata Ecaterina umblă acuma după mine să-mi smulgă potcoavele.

— Ai simţit ceva?

— E în firea lucrurilor, domnule inspector. A omorât-o pe Ecaterina fiindcă îl văzuse, aşa mi-a spus ea. Or, dacă a văzut nevasta, e ca şi cum ar fi văzut şi bărbatul. Soţii între ei îşi povestesc, se sfătuiesc, aşa că era normal ca eu să ştiu ce ştia şi ea. De unde să ştie ăla că nevastă-mea, unde

mă socotea „neghiob pe Capitală“, era secretoasă cu mine şi eu n-am habar nici cât gămălia acului de toate câte s-au petrecut?

— Logic, cam aşa ar fi.

— Păi de-aia mi-a fost şi frică să vin la dumneavoastră. Dacă mă urmăreau şi vedeau că mă prezint la Poliţie, la fix îşi ziceau că m-am dus ca să vă fac dovada.

— O clipă! Când te referi la autorul crimei, vorbeşti la plural, ca şi cum ai fi convins că sunt mai mulţi. Bănuieşti ceva în sensul ăsta?

Dumitru Sofron rămase interzis un moment, cu gura căscată şi privirea holbată. Ochii albastru spălăcit, cu manşete roşii inflamate, lăcrimau. Nu suferinţă, ci doar sensibilitatea ochilor de culoare deschisă şi lipsă de somn.

— Aveţi dreptate, aşa am zis. *El...* Vedeţi dumneavoastră, dacă stau să mă gândesc, de la bun început mi-a venit aşa, ca de la sine, că sunt mai mulţi.

— De ce?, asta mă interesează.

— Păi... La câte s-au petrecut – pachete, crime, atentate, nu-i treabă de un singur ins. Cred mai degrabă că m-am luat după Ecaterina... Ea vorbea de criminali. Mai mulţi, nu unul singur. Şi încă ceva, acum îmi veni în minte. Unul dintre inşii ăştia ticăloşi stă precis în bloc cu noi, prea ne cunoaşte rosturile şi toate alea...

— La ce te gândeşti?

Dumitru Sofron închise un ochi, avertizând că ceea ce urmează e plin de tâlc:

— De unde a ştiut dumnealui că Ecaterina m-a dat afară din casă şi că-i singură? Ziceţi c-a murit între unu şi două noaptea. Păi la ceasurile alea, dacă sună cineva, se duce bărbatul să deschidă. Dar nu pe mine voia să mă lichideze, ci pe ea care a văzut ceva.

— E o logică în tot ce spui, rosti inspectorul pe gânduri, însă mai adineaori presupuneai că are gânduri rele şi cu dumneata.

— De frică, de-aia, dar de Ecaterina voia să scape mai întâi. Asta e, conchise, omu-i din bloc, a auzit când mă certa, că şi răposata era slobodă de gură şi nu se uita dacă

o aud vecinii, iar pe mine m-o fi văzut când am plecat cu tărăbuţele.

— Înţeleg, spuse Mănescu gândind că bătrânul nu era chiar atât de neghiob pe cât îl bănuise doctoriţa.

— Eu astea am vrut să vi le zic. Acu', la hotărârea dumneavoastră…

— Ce să hotărăsc?!

Sofron clipi mirat:

— Păi, cum rămâne cu mine? Mi-e frică să mai pun geană pe geană.

— Îmi dau seama, deşi cred că exagerezi. De înţeles, de altfel… N-ai pe nimeni unde să te adăposteşti provizoriu? În Bucureşti sau în provincie?

Bătrânul clătină din cap cu amărăciune:

— N-am… Eu gândeam că-mi daţi vreo santinelă. Ştiţi, protecţia martorilor…

Dinu Mănescu surâse: „Uite încă unul care consumă ceva filme americane!"

— Îmi pare rău, domnule Sofron, dar şi aşa suntem în criză de cadre. Părerea mea sinceră este că nu vă pândeşte nici un pericol iminent. Oricum, blocul este neîntrerupt supravegheat şi, luând în considerare şi prudenţa dumitale, securitatea ţi-e asigurată. Poţi dormi liniştit!

Sofron îşi plecă privirea. Părea copleşit de tristeţe.

— Nu sunt destul de important ca să vă pese. Avea dreptate domnişoara Damian. M-am întâlnit cu ea la ghenă. Compătimea cu mine pentru răposata… Zicea – „pe noi, ăştia bătrânii, nu dă nimeni nici două parale". Uite că aşa e… De bine s-auzim, domnule inspector, şi dea Domnul să nu ne pară rău.

* * *

Deşi aparent era aceeaşi Gină, care-l aştepta întotdeauna proaspătă, elegantă şi surâzătoare când se întorcea seara de la afacere, Dimitrescu sesiză imediat că s-a întâmplat ceva. Surâsul parcă era bătut în cuie şi nu spontan,

inflexiunile glasului sunau cumva artificial. Cu economia de cuvinte specifică cuplurilor rodate, unde partenerii se ghicesc dintr-o privire, Mihai se interesă scurt:

— Crişan?

— Bine mersi, e la domnişoara Lola.

— Atunci?!

— Atunci, ce?

— Ce s-a întâmplat?

Nevastă-sa încercă să trateze lucrurile *à la légère*:

— De ce trebuie neapărat să se fi întâmplat ceva? Şi neapărat neplăcut? Intri prea uşor în panică.

Deja speriat, Dimitrescu azvârli diplomatul pe canapea:

— Lasă menajamentele! Despre ce-i vorba?

Gina luă de pe scrin o hârtie:

— Ai primit o citaţie de la Poliţie. După cum vezi, nimic extraordinar…

Bărbatul păli şi îi smulse hârtia din mână.

— E pe numele meu.

— Aşa cum ţi-am spus.

— Ce crezi tu despre chestia asta?

Gina ridică din umeri cu falsă nepăsare:

— Vrea să stea de vorbă cu tine, capul familiei.

— E pentru prima oară când vrea să discute numai cu mine, constată Mihai opărit.

— Dacă vrei, pot să te însoţesc, propuse nevastă-sa, dar cred că ar fi o tactică greşită. Adică, recunoşti deschis că acorzi importanţă unui fapt, în fond minor, că eşti îngrijorat.

— Ai dreptate… Ce naiba or fi aflat?

— Fii sigur că Marţian n-a vorbit! Sunteţi amândoi implicaţi, ipoteza se exclude din capul locului.

Dimitrescu se plimba ca un leu în cuşcă. O minge uitată de Crişan în living i se încurcă între picioare şi îi trase un şut formidabil. Din fericire, nu sparse nimic:

— Îşi lasă lucrurile peste tot! N-are camera lui?

Gina îşi lipi capul de pieptul bărbatului:

— Calmează-te, iubitule. Orice-ar fi, suntem împreună, deşi sunt sigură că îţi faci inutil probleme.

— Cam ce atitudine crezi că ar trebui să abordez? Tu ai

acum mintea mai limpede.

„Totdeauna o am“, surâse în gând Gina. Era înduioşător să constaţi că bărbatul ăsta care părea puternic ca o stâncă, emanând doar forţă şi virilitate agresivă, în momente importante se pierdea ca un copil mic. „Forţa n-o dau muşchii“, citise undeva, ci vine dinlăuntrul nostru. Mihai, dragul şi micul ei Mihai, putea constitui chiar un exemplu în acest sens...

— Vei fi degajat şi amical, de parcă v-aţi fi întâlnit la o bere. În rest, nu ştiu, nu-mi amintesc, mi-a scăpat amănuntul...

— Hm, să sperăm c-o să ţină.

— O să ţină! rosti cu voce hotărâtă Gina.

În sinea ei nu era însă la fel de sigură.

* * *

Deşi avea o grămadă de probleme, era imposibil ca Dona să nu constate că, în ultima vreme, Toni se arăta extrem de conciliant şi docil, într-un cuvânt, cooperant. „Probabil că e mai puţin nesimţit decât mi-am închipuit, vede că am necazuri, poate că ţine totuşi la mine...“

Desigur, din partea lui Toni era o simplă tactică. Deocamdată, avea nevoie de linişte, ca să poată chibzui şi apoi acţiona. Tot de la sine înţeles, nu-i povesti nimic Donei despre descinderea lui la locuinţa Sandei Poenaru şi nici nu-i pomeni vreun cuvinţel despre fotografiile cu „La Sagrada Familia“ pe care le deţinea. De altfel, pe Dona o considera deja un capitol încheiat, curând – chestiune de zile, poate o săptămână –, o va părăsi. Pe ascuns, în mod laş, dar de ce să nu evite, doar de dragul unor etichete şi principii care funcţionau în alte secole, momentele neplăcute? În puţine cuvinte, intenţiona să-şi adune boarfele care încăpeau în două valize şi să se tireze ca un golan care fuge din restaurant fără să-şi achite nota de plată. Aceasta se va petrece într-o dimineaţă, când Dona se va afla la serviciu.

Dilema lui era însă alta. Ce politică trebuia să adopte în

privinţa familiei Drăguşin, unde între părinţi şi fiică exista un conflict de interese? Cui să dezvăluie, în primul rând, secretul lui Ciprian? Situaţia lui de tată nelegitim? Se frământa de câteva zile, incapabil să ia o decizie. Tentaţia era să-l informeze înainte de toate pe senator. Nu se îndoia că, în cunoştinţă de cauză, Matei Drăguşin, concomitent, va lua foc, va jubila şi va lua măsuri drastice, mergând probabil până la sechestrarea fetei la domiciliu, sau, în fine, ce i-ar mai trece prin cap. Îl împiedica doar gândul la reacţia Andreei. Aceasta nu-i va ierta niciodată „trădarea“, iar lui Toni îi păsa. N-o iubea, dar i-ar fi convenit teribil s-o ia de soţie în ciuda iubirii ei pătimaşe pentru Ciprian.

Pe de altă parte, informând-o doar pe Andreea, risca o reacţie imprevizibilă din partea acesteia. Dacă dragostea totuşi învinge, conform binecunoscutei vorbe – adevărata iubire nu cunoaşte piedici –, şi fata e dispusă să treacă peste „greşeala“ lui Ciprian, ţinând-o tot aşa de-a-mboulea, până în patul lui? Că pentru el, Toni, partida ar fi iremediabil ratată, e una, dar va pierde şi încrederea lui Drăguşin care, mai devreme sau mai târziu, va afla că nu fusese informat în timp util deşi lucrul era posibil. Or, Toni – şi nu în mod nejustificat –, începuse să-şi facă iluzii serioase în legătură cu viitorul lui social şi politic alături de senator.

Toni Barbu era un bărbat care-şi cunoştea interesele, dar relativ superficial şi cu oroare pentru momentele-cheie, care, îndeobşte, reclamă chibzuinţă şi răbdare. Mai credea necondiţionat în destin – aşa că multe decizii importante le lua, dând cu banul. Aşa procedă şi de astă dată şi, îmbucurător, sorţii se potriveau cu ceea ce îl îndemna instinctul.

Ridică receptorul şi formă numărul casei Drăguşin.

* * *

Adesea, Harald îşi spunea că şi-ar da fără şovăială zilele pe care le mai avea de trăit, pentru una singură din cele petrecute alături de Liliana. Era pur şi simplu căpiat de

fericit şi niciodată lumea nu i se păruse mai frumoasă. Banalităţi, lucruri care s-au mai spus de miliarde de ori, dar când le trăieşti ca subiect, trăieşti o minune!

Liliana era perfecţiunea întruchipată, tot ce făcea era desăvârşit, tot ce spunea era scânteietor şi de o înţelepciune fermecătoare. Însăşi pudoarea ei şi frica mărturisită de a nu-l pierde îl înduioşau până la lacrimi. Deşi Liliana fusese căsătorită – un singur an „ni s-a părut doar că ne iubim, ne-am dat seama repede că s-a făcut o greşeală“ –, Liliana refuza să se culce cu el. Nu că el ar fi fost agresiv sau măcar explicit pe temă, abia îndrăznea s-o atingă, dar după un divorţ părea de la sine înţeles ca dragostea lor să se concretizeze. Liliana abia dacă se lăsa sărutată, şi-arunci cu zgârcenie şi fără participare. „Nefericitul, îi mărturisise ea Crinei, mai are pe deasupra şi dinţii scurţi, am oroare de persoanele cărora li se văd gingiile când râd.“ Cât despre gimnastică la aşternut, nici nu putea fi vorba. „Mi-e teamă că n-o să mă iei, îi mărturisea lui Harald cu privirea plecată. Ştiu eu cum sunt bărbaţii. O dată ce obţin ce vor... Îţi întorc spatele. Nu vreau să te pierd!...“

Harald, mortificat, pârjolit de dorinţă, înghiţea în sec, topit totodată de fericire; fata asta îl iubea cu adevărat, nu concepea viaţa fără el. Cum declara ea singură, NU VOIA SĂ-L PIARDĂ!

Între timp, cheltuia. Părinţii lui erau bine situaţi pentru acele vremuri, taică-său fiind director general în Ministerul învăţământului, iar maică-sa economistă. Cu ce primea de la ei, cu ce mai strânsese el din meditaţii şi ceea ce îi promisese unul din bunici, spera ca în câteva luni să-şi cumpere un BMW, visul oricărui tânăr din epocă. Lilianei îi plăceau restaurantele. Nu pomenise nimic, nu emisese pretenţii, dar Harald cunoştea amănuntul de la Crina. În consecinţă, o scotea seară de seară, şi oricât de modestă ar fi fost consumaţia – de regulă, câte o sută de alcool, inevitabilul grătar şi o sticlă de vin –, în câteva luni, banii aproape se topiseră. Dar ce importanţă avea, se vor căsători şi vor strânge bani de maşină!

Probabil s-ar fi căsătorit, dacă n-ar fi intervenit Viorel, blestemată fie-i amintirea!...

Însăşi amintirea îl crispa înfigându-i un piron dureros în stomacul ulceros. Numele îi era odios, de-atunci n-a mai suportat nici un Viorel ori Viorica, ar fi strivit sub călcâie viorelele care albăstreau în aprilie coşurile ţigăncilor. O fiinţă blestemată, intrată cu blestem în viaţa lui. Dacă ar fi ştiut atunci că întreaga lui existenţă va deveni un iad, că rana va rămâne pe veci vie, că nimeni şi nimic nu-l va putea ajuta să uite, s-ar fi sinucis. Totul se răsturnase, iar el simţea cum alunecă în mod inexorabil într-un abis. Doar aşa fusese posibil intrarea altui blestemat în viaţa lui, transformând-o peste noapte într-o incredibilă şi fioroasă minciună. Viorel şi Marţian, punctele cardinale negre ale unui destin damnat.

Numărând încă o dată banii – bancnote de douăzeci, aşa cum condiţionase nemernicul –, îşi jură că nu se va mai lăsa şantajat. Cu orice risc! Din păcate, şi aici îi dădură lacrimile de mânie neputincioasă, doar el avea de pierdut. Totul! Carieră, statut social, situaţie financiară, respectul semenilor. Ticălosul va scăpa nepedepsit, şantajul s-a fost prescris demult...

Chemă un taxi şi se îndreptă spre Cazino Victoria.

„Cu orice risc, de-ar fi să-l ucid cu mâinile mele!“

* * *

Dona se trezi cu o bizară impresie de singurătate. Sentimentul o străfulgerase din senin. Se considerase mereu o persoană cu familie, chiar dacă împovărătoare şi, fără îndoială, ar fi preferat ca membrii ei să fie altfel decât erau în realitate. Maică-sa, o „zdruncinată“ din născare, o aventurieră previzibilă dintr-un singur punct de vedere şi anume că era absolut imprevizibilă, rămânea o simplă frunză în bătaia vântului. Presimţeai că persoana aceasta trăieşte doar la discreţia primului impuls, că nu acţionase

niciodată după vreun plan, că ea însăşi habar n-avea unde va dormi la noapte sau cum ar putea arăta existenţa ei peste trei zile. Cât trăise bărbatu-său, fusese ceva mai adunată, influenţând-o pozitiv în sensul unei vieţi cât de cât normale. Îl iubise mult, iar el o stăpânise din punct de vedere sexual. Aşa se şi explica naşterea celor două fete, căci pe Laurenţia n-o interesau copiii, considerându-se ea însăşi un copil şi încredinţată că ipostaza o avantajează. În ciuda durerii sincere, moartea lui bărbatu-său constituise o descătuşare şi începuse să trăiască după capul ei, fără restricţii. Probabil că dominanta personalităţii ei era cea de pasăre migratoare, căci începu să colinde lumea. Itinerariul pe harta lumii, urmărit cu un creion roşu în mână, semăna cu un grafic isteric şi capricios: Toledo, Detroit, Congo Brazaville, Acapulco, Cape Town, Sun City, Hamilton... De un sex appeal ieşit din comun – Dona era conştientă că, din nefericire, nu-i seamănă – avea întotdeauna la îndemână sponsori generoşi, fiică-sa nutrind convingerea că şi la optzeci de ani „mama o să găsească un dromader cu bani“.

În general, dispărea cu lunile, dar de astă-dată trecuseră mai mult de şase luni, fără să dea vreun semnal, telefon sau să trimită vreo ilustrată, şi Dona se aştepta s-o vadă în orice clipă intrând pe uşă, excentrică, zgomotoasă, tonică, povestind cu talent şi volubilitate pe unde colindase, ascultând cu o singură ureche ce se petrecuse acasă. Acasă, de parcă ea ar mai şti ce înseamnă acasă sau cineva i-ar fi putut spune unde-i acasă pentru Laurenţia.

Oricât de aiurită rămânea maică-sa, ştia că totuşi mai există în inventar. La fel şi retardata de soră-sa, cu mintea ei de vrăbiuţă. Un duet lamentabil, dar aceasta era familia ei şi constată dintr-o dată că-i lipsea. Doar pe ele le avea, căci „icra de Floricel“ nu intra la socoteală, constituind o simplă anexă a Codruţei.

Gândul i se opri inevitabil asupra lui Toni. Până acum îl privise doar ca pe un simplu partener de pat şi de distracţii, un „chose“ agreabil, moştenit de la Laurenţia. De ce n-ar putea însemna mai mult?

În fond, îşi zise în timp ce-şi întindea pe obraz crema de

zi, de ce nu s-ar căsători? Împlinise douăzeci şi şapte de ani, era timpul să-şi întemeieze propria-i familie. Era un bărbat cu care-ţi face plăcere să înserezi, se potriveau, gândeau cam la fel, aşternutul funcţiona perfect. Vor avea poate copii reuşiţi; avea o diplomă universitară şi, dacă i se taie bine cărţile cu Drăguşin, devine chiar o partidă... „Cum de nu m-am gândit mai de mult la aspectul ăsta? Chiar diseară am să provoc o discuţie pe temă...“

Până una alta, trebuia să rezolve problema Codruţei. Lipsa fetei mai degrabă o sâcâia decât o îngrijora. Nu era neliniştită având certitudinea că Ciprian şi târfa de maică-sa ştiu de soarta ei. Nici vorbă de dispariţie, o ţineau numai ascunsă pe undeva. De ce? Nu-şi dădea seama, dar va mai lăsa să treacă câteva zile pentru a le desluşi jocul. Se vor manifesta cât de curând, deoarece pe Ciprian nu-l interesa câtuşi de puţin să „creeze“ într-un cuibuşor modest şi drăgălaş alături de Codruţa şi de copil. Dimpotrivă, ar fi fost fericit să scape de amândouă. N-ar recurge la crimă, era prea „debil“ pentru o astfel de soluţie, n-avea vână, dar probabil găsise el o soluţie ca să scape de şantajul Donei. „Să avem răbdare, vom afla în curând despre ce este vorba.“

Până la întoarcerea lui Toni, mai erau vreo două ceasuri. Hotărî să se ducă la coafor. Va fi o seară încinsă din toate punctele de vedere, iar ea avea de gând să fie absolut seducătoare.

Când se uită în oglindă, Dona îşi zâmbi mulţumită. Se simţea superbă şi imbatabilă. Nu de aceeaşi părere era şi Toni. Femeia arborase o pijama roşie de voal care se voia sexy şi plină de ispite prin ceea ce făgăduia. Fiinţa asta avea păcatul de a-şi închipui că absolut totul îi stă bine şi uite că nu era chiar aşa. Pijamaua era roşu-corail, nuanţă foarte dificilă care nu avantajează decât un anumit tip de blonde naturale şi care pe Dona o îngălbenea, dându-i un aer hepatic.

Toni adulmecă din zbor atmosfera: pijama de curvă, parfum folosit fără economie, tocuri înalte în casă, eterna

măsuţă cochetă pentru un *tête-à-tête* idilic, cu flori, lumânări şi recuzita de zile mari din vitrină.

„Şi-a pus în gând să mă violeze!“ şi perspectiva nu-i făcea nici o plăcere.

Dona îi privi mâinile în care nu ţinea nici un pachet, contrar obiceiului.

— N-ai adus nimic bun?

— Iartă-mă, iubito, m-am grăbit…

— Nici o problemă, am pregătit eu totul, şi-i întinse obrazul.

Bărbatul încercă să pară încântat:

— Sărbătorim ceva de care eu am uitat?

— Dacă stau şi mă gândesc bine, fiecare zi ar trebui să fie pentru noi o sărbătoare. În fond, ce ne lipseşte ca să fim fericiţi?

— Absolut nimic, scumpo, dar ar trebui să-ţi aminteşti mai des de chestia asta.

— Chiar aşa am să şi fac… Nu torni ceva de băut?

Toni prepară băutura preferată a Donei – votcă, lichior de ananas şi două boabe din chiseaua cu dulceaţă de cireşe amare – îşi turnă şi lui un Bourbon, întrebându-se neliniştit ce urmează. Regia asta îşi avea sensurile ei, nimic din ce făcea Dona nu era gratuit.

— Ai veşti de la Codruţa?

— Aşi! Proasta aia mică s-a oploşit pe lângă Ciprian. Şi-ăsta nu va întârzia să-i dea un şut în fund. Tot aici se întoarce, fii liniştit…

— Eu sunt, râse Toni, nu-i sor-mea.

— Hai să ne ocupăm de noi.

— Ce tehnică abordăm?

— Eu vorbesc serios, Toni… Ţi-e foame?

— Ţţî!

— Bine, mâncăm mai târziu…

— Şi până atunci, ce facem?

Probabil că anvizaja o partidă de sex şi n-avea absolut nici un chef. O să i-o spună verde în faţă. La urma urmei, de ce doar femeile au dreptul să fie obosite sau „neinspirate“, iar bărbaţii se sperie ca de un vot de blam să se eschiveze,

prezentând aceleaşi motive?

— Vom discuta despre noi.

Bărbatul surâse:

— A rămas ceva nespus?

— N-am chef de bancuri, vreau să vorbim serios. Uite la ce m-am gândit eu. Adică de ce nu ne-am căsători noi? Ce ne împiedică?

Toni căzu literalmente din nori, o chestie la care nu se aşteptase. Spre deosebire de majoritatea femeilor, Dona nu părea preocupată de măritiş fiind un soi de „bărbată“ care punea preţ în primul rând pe carieră. Dorea un partener, nu un soţ. Cel puţin aşa se manifestase până acum.

— Şi cu drăguţa de maică-ta ce faci când se întoarce?

— Hai să nu fim caraghioşi! În definitiv, ea te-a abandonat, îi pasă de tine ca de ploaia de anţărţ, îşi închipuie ea că nu o să stai s-o aştepţi.

— Eşti fiică-sa.

— Oricum, fapt consumat. Şi s-a mai văzut... Gândeşte-te şi tu, Toni. Suntem amândoi tineri, frumoşi şi ne potrivim.

— Mda... Mi-amintesc ce spuneai nu demult. Căsătoria trebuie să fie o afacere bună... Crezi că asta prezint eu pentru tine?

Femeia îl privi drept în ochi:

— Da, Toni, am cântărit lucrurile pe toate feţele, iar împreună vom izbuti multe. Ce rost are să caut prin vecini când am ce-mi trebuie sub nasul meu? Am noroc că mi-am dat seama...

Cu un salt de panteră ajunse lângă el şi îl luă de gât:

— Vreau să-mi faci copii, Toni. Măcar doi...

„Ca să vezi!“ reflectă Toni aiurit. „Mi-era teamă de un viol simplu şi asta mi-o coace de-o grădiniţă!...“

Trebuia însă să fie atent. Foarte atent. Dona nu era femeia care să se lase abandonată pe banca din parc, cu batista udă.

Până la urmă, tot în pat ajunseră.

* * *

Pontul i-l vânduse inspectorul Panait.

— Nu ştiu dacă o să iasă ceva de aici, dar poate fi o pistă interesantă.

— Îmm?… mormăi distrat Dinu Mănescu.

Abia venise la serviciu şi încă nu se conectase. Fusese ziua Pieretei şi o sărbătoriseră la *Mariott*. Apoi înnoptaseră la el, ceea ce însemna că nu dormise deloc.

Era o relaţie care dura de câţiva ani şi începuse să semene cu o căsnicie consumată, în care partenerii continuă să se simtă bine împreună. Aveau aceeaşi vârstă şi amândoi „strident“ de distinşi, păreau descinşi din aceeaşi lume privilegiată. Fără a fi o frumuseţe, Piereta avea aerul unei femei perfect educate şi ţi-o închipuiai foarte bine în ipostaza de elegantă şi nobilă stăpână a unui castel din peisajele lui Sir Walter Scott. Iniţial, Dinu fusese foarte îndrăgostit şi insistase ca ea să divorţeze. Piereta însă se opusese categoric şi, pe undeva, justificat. Bărbatul nu o împiedica să se iubească cu alţii, dispunea de o libertate deplină, ca şi cum între ei n-ar fi existat verigheta. Situaţia era, într-adevăr, specială. Cernat era profesor universitar, academician, iar Piereta fusese studenta lui. Când se căsătoriseră, el se apropia de cincizeci de ani în vreme ce Piereta abia împlinise douăzeci. Pasiunea mistuitoare a pragului de senectute, pe de o parte, iar pe de alta fascinaţia specifică exercitată de o înaltă poziţie socială asupra tinereţii extreme, vanitatea gâdilată a acesteia. Circa zece ani, lucrurile se desfăşuraseră normal şi se simţiseră chiar fericiţi. Multe călătorii, multe mondenităţi – Cernat, spre deosebire de alţi „savanţi“ era un sociabil –, mulţi prieteni, nu avuseseră niciodată timp să se plictisească. Apoi, deşi medicii afirmau că nu există nici o legătură, în urma unei operaţii de rinichi, bărbatul devenise brusc impotent. Din fericire pentru toată lumea, îşi acceptă noul statut cu graţie. Rămăsese acelaşi om agreabil, tonic, elegant, toate însă în veşmânt de tătic. Era patern şi îngăduitor, niciodată gelos, nu existau reproşuri, întrebări incomode, aluzii la ceea ce s-ar fi întâmplat

eventual dincolo de zidurile casei. Dinu constituia prima legătură extraconjugală a Pieretei.

În ceea ce-l privea pe Milord, cu timpul începuse să înţeleagă poziţia Pieretei şi, totodată, să aibă şi alte aventuri. Piereta îi simţise detaşarea şi chiar în noaptea precedentă, între două îmbrăţişări, remarcase:

— Nu mi-ai mai vorbit de mult de căsătorie.

— Ţi-am înţeles punctul de vedere.

— Mai vrei şi azi?

— Sigur că da.

Minţea. Prefera ca lucrurile să rămână aşa cum erau.

— Eşti atent?

— Da. Care-i pontul?

— Pe când era studentă, Ecaterina Sofron a avut un băiat pe care l-a dat spre adopţie.

Mănescu emise un fluierat uşor.

— Ce ţi se pare uluitor? întrebă Panait.

— Nu neapărat uluitor, totuşi nu-i ceva de fiecare zi... Ai dreptate, ar putea fi o pistă. Trebuie să stau de vorbă cu bătrânul.

Dumitru Sofron n-ar fi fost mai surprins nici dacă l-ar fi auzit pe calul lui Mihai Viteazul de la Universitate că începe să necheze. O nemărginită stupoare i se citea pe faţă şi parcă întreaga făptură îi înlemnise.

— Pe asta de unde-o mai ştiţi?!

— E o taină chiar atât de mare?

— Păi... oficial, ca să zic aşa, nici eu nu trebuia să ştiu.

— Nu înţeleg.

— Răposata nu mi-a vorbit niciodată de Gigi, de fecioru-său, adică... Vedeţi dumneavoastră, pe ăsta l-a făcut de fată mare, până să se mărite dintâi...

— Dumneata cum ai aflat?

Sofron ridică umerii, parcă nedumerit:

— Cum să n-aflu?! Astea sunt lucruri să le ascunzi într-un portofel? Dar asta era, săraca, le avea pe-ale ei. Eu cred că se ruşina, de-aia păstra taina.

— Totuşi, cum ai aflat?

— Păi, chiar de la băiat, de la Gigi. Să tot fie vreo şapte-opt ani, numai ce terminase facultatea. M-a căutat şi m-a găsit. „Uite“, zice, „eu sunt fiul nevestei dumitale.“

— Şi l-ai crezut pe cuvânt?

— De ce să mă mintă?! Şi pe urmă, e leit, cap tăiat, Ecaterina, doar că mai tânăr şi mai... blând. Om cumsecade...

— De ce te-a căutat?

— De curiozitate, voia să ştie cine-i bărbatul mă-sii... Am fost şi la ei acasă. Fără ştiinţa Ecaterinei, bineînţeles. Oameni amărâţi, dar cumsecade. Să te-opinteşti tu o viaţă să înalţi copilul altuia, nu-i puţin lucru.

— În ce relaţii era cu maică-sa? Mă refer la doctoriţa Sofron.

Bătrânul dădu din mâini, parcă speriat:

— Să n-auză de el, să nu-l vază! Se mirau şi Constantineştii, cum ar veni părinţii de-ai doilea ai băiatului, de l-au înfiat, cum să nu-ţi pese de sufletul care a ieşit din pântecele tău? Cum să n-ai tu milă? Până şi fiarele sunt mai omenoase...

— Erau propriu-zis certaţi?

Pe chipul bătrânului se aşternu o expresie de nedumerire:

— Ce să vă spun? El o căuta pe la spital, şi ea îl dădea afară. Ultima oară au fost mai încrâncenaţi.

— Când?

— Să zic două ori trei zile înainte ca Ecaterina să se prăpădească. Se sperie dintr-o dată: Nu el i-a făcut felul, domnule inspector, gâtul mi-l pun... Omul spune multe la necaz. E un băiat amărât şi el, dar cuminte...

— Ce-a spus?

— Nu vă luaţi după alea...

Mănescu presupuse direct:

— Că ar fi în stare s-o omoare, aşa-i?

— Nu luaţi în seamă. Poate că şi eu aş fi zis la fel.

— Dumneata de unde cunoşti amănuntele?

— Mi-a povestit băiatul. M-a căutat la „Licurici“, de parcă

eu l-aş fi putut ajuta!

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Dumitru Sofron oftă din adâncul sufletului:

— Numai ce venise de la spital. Ăsta, Gigi. A intrat într-o încurcătură de bani la serviciu şi a rugat-o pe Ecaterina să-l împrumute. Altfel, puşcăria îl mânca. Ea l-a dat afară, „cum îţi aşterni, aşa dormi“. Nu i-a păsat nici de rugăminţi, nici de lacrimi, nimic n-a înduplecat-o. Aici a greşit şi ea, nu era vorba de lux sau de alte prostii, ci de puşcărie…

— N-are importanţă, desigur, dar ar fi avut posibilitatea să-l ajute?

Sofron ezită o clipă şi oftă din nou.

— De morţi numai de bine… Eu zic că banul e cea mai afurisită născocire din lumea asta! Nimic nu înăspreşte inima mai tare!… Eu aşa zic, c-ar fi putut… Nu ştiu nimic exact, dar ştiu că Ecaterina are un cont în dolari la Banca Ţiriac, zicea că-i cea mai sigură. Tot ce avea, ba îşi mai smulgea şi de la gură, orice bănuţ îl schimba în dolari. Cămara a fost întotdeauna plină, că aşa îi plăcea ei să facă stoc de teamă că mâine o să fie şi mai scump, dar cumpăram tot ce-i mai ieftin. Oase, ţambale, şi astea cu cumpătare că cică-s nesănătoase, n-am văzut friptură de la nunta unui prieten, roşii – când se pregătesc gospodinele de zacuşti şi bulion… Conchise amărât: Avea bani, da’ ce să zic! Dacă a greşit, dă acum socoată lui Dumnezeu. Dar poate n-a greşit… Sigur sunt doar că nu Gigi i-a luat zilele… Acu’, de ce s-o fi ascunzând, Dumnezeu ştie! Eu cred că de prost. Se zice că hoţul negonit fuge, dar Gigi din neghiobie. I-e teamă să nu cadă pe el.

— Ce înseamnă „se ascunde“?

— Păi l-am căutat să-i zic c-a murit mă-sa. Cică n-a mai dat pe acasă de trei zile şi zicea alde Constantineasca, mă-sa de l-a înfiat, că nu i-a găsit paşaportul la locul ştiut. Copil prost, ce, el n-a auzit de Interpol?… Eu atât vă mai spui, domnule inspector! La ce să facă moarte de om? Ce câştiga el?

— Nimic concret, spuse inspectorul. Dar mai sunt furia, dorinţa de răzbunare… Vom vedea.

Se simţea vag iritat. Care mama dracului poate fi legătura dintre coletele macabre şi fiul nelegitim al Ecaterinei Sofron?

— Nu-i el ucigaşul, dom' inspector, bag mâna în foc!

Dinu îi îndreptă o privire goală. Probabil că avea dreptate.

* * *

— Cel puţin, constată ironic inspectorul Panait, nu ne mai bombardează cu pacheţele drăgălaşe, beefsteck congelat!

Milord observă sumbru:

— A terminat-o... Şi totuşi! Cum poate să dispară o fiinţă omenească aşa, pur şi simplu, fără să lase nici o urmă, ca un fulg de păpădie topit în văzduh?

— De-o lună te tot întrebi, nu te-ai plictisit? Ţi-am mai spus-o, dacă ai şti cine a fost nenorocita, ai cheia dosarului.

— Cum de nu reclamă nimeni?

Panait ridică din umeri:

— Şi asta ţi-am mai spus-o. Nu-i pasă nimănui. Sau poate îmi va veni acum o idee – chiar cei cărora ar trebui să le pese, să zicem neamurile, i-au făcut felul.

— Ţţ! Mai există prieteni, colegi de serviciu, vecini care să se agite, femeia n-a trăit pe-un nor. Am presupus că ar putea fi o cetăţeancă străină, dar ai văzut şi tu, Interpolul nu semnalează nici o dispariţie... Am impresia că am ajuns într-un punct mort.

— În situaţii d-astea, nu-ţi rămâne decât să aştepţi ca adversarul să facă o greşeală. Aşa ne-a învăţat la şcoală.

— Mersi! se strâmbă Mănescu. Tot la şcoală ne-au învăţat că îndepărtarea în timp de momentul faptei funcţionează doar în favoarea infractorului.

— Ai altă soluţie?

— Da. Marţian! Am dispus filaj non-stop. Tipul e suspect până în vârful unghiilor. Adică, recapitulă, pot accepta ca întâmplătoare prezenţa lui în agendele lui Bălăcescu şi Dimitrescu, destinatari de colete macabre, dar devine

ciudat că în ambele cazuri, toţi subiecţii îmi ascund natura relaţiilor dintre ei. Iese complet din sfera întâmplătorului întâlnirea cu Dimitrescu de la cazinou. Se dorea tăinuită. În sfârşit, numele Marţian apare şi în agenda de lucru a doctoriţei Sofron.

— Să-l luăm tare la întrebări!

Mănescu îşi înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor şi-l măsură sarcastic:

— Ce să vorbim? Despre dame. Despre scandalul din Federaţia Română de football?... Spune-mi de ce te agăţi? Cum îl vâri la înghesuială? Că l-am găsit în agenda doctoriţei?

— Întâlnirea era prevăzută chiar pentru ziua în care individa a decedat.

— Ei şi? Mă trimite la plimbare. Putea fi şi vorba de un pacient, de un amic sau de un fost coleg de grădiniţă! Marţian nu-i Popescu, de acord, dar rămân destui, uită-te în cartea de telefon.

Cum îi dovedeşti că el, Răzvan Marţian, e acelaşi cu Marţian din carnetul victimei? Încă ceva! Tipu-i uns cu toate alifiile şi pe la toate încheieturile, nu se dă uşor pe spate! Am nevoie de atuuri ghiulea, o mână de Jolly Jockers, mai pe limba lui, ca să-l pun în încurcătură.

Panait începu să râdă:

— Ceea ce nu se întâmplă cu amicul Dimitrescu. L-ai citat ca să-l sperii?

— Exact. Să vedem dacă l-am speriat destul.

Gina îi alesese hainele, apoi asistase la toaleta lui, neîncetând să-l dăscălească:

— Insist, Mihai! Trebuie să pari extrem de degajat. Te ştii vinovat cu ceva? Nu ai motive să fii îngrijorat, ci dimpotrivă, bine dispus, cooperant, agreabil.

Mihai începu să se îmbrace:

— Nu ţi se pare totuşi că sunt cam ţipătoare?

Nevastă-sa se oprise la un costum Worth, de culoarea nisipului, la care asortase o cămaşă de un roşu adânc, fierbinte, sânge de iepure. Combinaţia era îndrăzneaţă,

superbă şi imposibil de trecut cu vederea.

— E chestie de psihologie. Un om înfricoşat se îmbracă instinctiv ca un cioclu sau neglijent. E prea preocupat ca să mai fie atent şi la toaletă. De altfel, tu eşti îmbrăcat în nota obişnuită, iar Mănescu, el însuşi un dandy, e foarte atent la genul ăsta de trucuri.

Nu se înşelă. Dinu Mănescu aprecie expert ţinuta elegantă, dar notă totodată şi veselia cam forţată a tânărului om de afaceri. Era un soi de „mă simt excelent şi vreau ca toată lumea să observe chestia asta“.

Înainte de a părăsi biroul – avea şi altele pe cap –, Panait îl cuprinsese într-o singură privire. Erau amândoi al naibii de chipeşi, păreau decupaţi dintr-una din revistele alea neserioase, măcelărie pe hârtie lucioasă, costând o căruţă de bani. După mintea lui, nici unul dintre ei n-avea ce căuta într-un birou de poliţie.

Inspectorul îl pofti să ia loc. Dimitrescu se aşeză pe scaunul indicat şi ceru din gesturi permisiunea să-şi aprindă o ţigară. Mănescu se interesă convenţional ce face Gina, apoi explică, scuzându-se parcă:

— Te-am chemat singur, pentru că am avut impresia, când am fost la voi, că ţi-e greu să vorbeşti în prezenţa ei…

Zâmbetul încremeni pe chipul omului de afaceri, devenind brusc încordat, dar nu comentă.

— E vorba de Răzvan Marţian şi de vizita la cazinou.

Dimitrescu afişă o expresie de plictiseală:

— Iar Marţian! Constat că personajul te preocupă.

— Normal, surâse Milord, de vreme ce toţi cei care-l cunosc, într-un fel sau altul, îl contestă. Mai precis, contestă că ar întreţine relaţii cu el.

— Dar asta e realitatea. Relaţia presupune o legătură susţinută, or, eu nu-l văd cu anii pe Marţian.

— Ce căutai la cazinou?

Dimitrescu îşi muşcă buzele şi improviză pe tema sugerată de Gina la ei acasă.

— N-am vrut să afle nevastă-mea, spuse – zice-se – încurcat şi se întrerupse, plecându-şi privirea.

— Ce să afle?

— Pretextasem, într-adevăr, că am o întâlnire de afaceri…

— Şi în realitate?

Cuvintele se smulseră parcă cu greu de pe buzele lui Mihai:

— Era vorba de… o… o femeie. Căutând-o pe ea, am dat peste Marţian.

— Ştrengarule! râse Mănescu.

— Nimic serios, o simplă aventură…

— Suntem între bărbaţi, înţeleg. Cum o cheamă?

Celălalt se bâlbâi:

— Pe cine?!

— Pe *Miss Aventură*. E o simplă formalitate, dar sunt obligat să verific.

Dimitrescu îşi agită palmele disperat de parcă s-ar fi apărat de un roi de albine:

— În nici un caz! Femeia nu-i o paraşută, e căsătorită, nu vreau s-o implic sub nici o formă. Eşti un gentleman, Mănescu, poţi să mă înţelegi.

— Eu te înţeleg perfect, dar astea sunt obligaţiile de serviciu. Îţi dau cuvântul meu de onoare că doamna nu va avea de suferit. Investigaţiile vor fi cât se poate de discrete.

Încerca să-l încolţească, Dimitrescu fiind o pradă uşoară. Altul mai şmecher i-ar fi retezat-o scurt: „Mă scuzi, tăticu', în definitiv nu mă poţi acuza de nimic, nu-s obligat să-ţi povestesc despre chestiuni care nu te privesc…“ Totuşi, tânărul om de afaceri continuă să reziste:

— Îmi pare rău, inspectore principal, dar nu-ţi pot divulga numele doamnei. Cu orice risc.

— Pentru că ea nu există, surâse subţire Mănescu.

Uşa se deschise şi un subofiţer de serviciu puse un plic pe masă, după care dispăru.

Sub privirea speriată a lui Dimitrescu, Milord cercetă plicul expediat pe numele lui, cu menţiunea personal. Conţinea o jumătate de coală de hârtie pe care era aşternut un singur rând. Evident, ca toate misivele „personale“ în general, era anonimă. Împături hârtia, reflectă câteva secunde şi se întoarse la Dimitrescu.

— Unde am rămas?... Da! Am stabilit deci că misterioasa doamnă nu există...

— Dumneata ai stabilit.

— Şi nu mă înşel. Încă o chestiune! Zilele trecute, mai exact joi spre seară, ai făcut împreună cu doamna Gina o plimbare în Pădurea Tunari...

— Exact! O plimbare. S-au împlinit opt ani de când a început dragostea noastră şi acolo... În fine, ne-am sărutat prima oară.

— Ce romantic!

— Am simţit nevoia să revedem locurile. E ca un ritual pe care-l îndeplinim în fiecare an.

Mănescu zâmbi. Bănuia că răspunsul fusese pregătit. Să fi mirosit că inspectorul Firoiu îi fila?

Dimitrescu simulă indignarea:

— Să înţeleg că am fost puşi sub urmărire?

— Exact, rosti inspectorul placid. Când cineva minte devine automat suspect şi, în mod firesc, vrei să ştii ce ascunde.

— Nu ascund nimic, ripostă Mihai Dimitrescu nesigur.

Făcea impresia unui şcolar prins în culpă care bâlbâie motivaţii în faţa învăţătorului. Contrastul dintre aerul umil şi statura măreaţă şi prosperă din toate punctele de vedere era jalnic şi inspectorului principal aproape că i se făcu milă.

— Să reţin deci, urmă, că plimbarea la Tunari a fost un soi de retrospectivă, afecţiune şi nostalgie.

— Absolut. Puteţi s-o întrebaţi şi pe Gina, completă cu naivitate.

— Sunt convins că va confirma şi ea, zâmbi Milord. În legătură cu aceasta, ar mai fi un aspect interesant de semnalat. La o diferenţă de doar o singură zi, Răzvan Marţian reiterează itinerariul...

— Cum?

— Adică face şi el o plimbare la Tunari, în aceeaşi zonă. Stranie coincidenţă, nu găseşti?

— N... Nu cunosc motivele lui... Va să zică, îl urmăriţi şi pe el...

— Da, acceptă senin Mănescu, adăugând cu blândeţe: Oricând putem lua zona la perie. Nu crezi că-i mai simplu să-mi spui deschis ce se ascunde la Tunari?

— Nimic, spuse celălalt tulburat peste măsură. Faceţi ce vreţi…

Mănescu oftă şi-i întinse peste masă biletul anonim primit cu puţin înainte. Fusese xeroxat după un text bătut iniţial la maşină, deci imposibil să-i stabileşti paternitatea. Dimitrescu îl apucă, întrebându-se la ce pacoste trebuie să se mai aştepte.

Pune-l să-ţi povestească ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, într-o noapte de primăvară, în Pădurea Tunari.

Bărbatul căzu dintr-o dată. Inspectorul îşi zise că era, probabil, pentru prima dată, când vedea concret cum se prăbuşeşte un om. Era literalmente făcut praf şi nu putea fi lăsat să conducă singur. Chemă ofiţerul de serviciu:

— Să-l ducă cineva acasă… Are un *Range Rover* în parcare.

* * *

Ca de obicei, Dona plecă de acasă la nouă dimineaţa. Tot ca de obicei, îl lăsă pe Toni moţăind în pat. Sărutarea de la revedere fu însă mai lungă şi mai fierbinte decât în alte zile, şi bărbatul îşi zise că seamănă cu o pisică uriaşă în săptămâna brânzei.

— Diseară, promise Dona, îţi pregătesc ceva bun, bun de tot, care-ţi place ţie. Vezi să nu întârzii… Mă iubeşti?

— Te iubesc, răspunse Toni somnoros şi se întoarse pe partea cealaltă.

Dona părăsi apartamentul zâmbind cu duioşie. Probabil că adormise înainte ca ea să închidă uşa. Toni avea un somn de om foarte tânăr, lung, neîntrerupt şi dens.

De data aceasta însă, se înşela, căci imediat după plecarea ei, Toni sări din aşternut vioi şi neaşteptat de treaz. Dona se întorcea abia pe înserate, dar el nu mai avea

răbdare şi nici sens s-o tândălească prin zonă. De vreme ce ai luat o decizie, pune-o imediat în aplicare! Intră în bucătărie şi îşi prepară cafeaua fredonând o melodie lansată de un grup vocal feminin. Nu că s-ar fi dat în vânt după coţofenele alea care se zbuciumau de parcă ar fi fost uitate în priză, dar uite aşa, fără vreun motiv anume şi aşa cum se întâmplă în general, se trezise cu melodia în minte şi, probabil, avea să-l obsedeze întreaga zi.

Trecu în living unde-şi bău cafeaua tacticos, urmărind un concurs de natație la Eurosport, după care intră în baie pentru toaleta de dimineaţă.

După duş, înfăşurat într-un halat de prosop, îşi aprinse o ţigară întrebându-se dacă nu cumva se pripeşte. Dona avea viteză de reacţie, poate că n-ar trebui să-i lase prea mult timp la dispoziţie ca să se mişte, dar – ridică din umeri – asta era situaţia, simţea jăratic sub tălpi, se hotărâse şi gata!

Începu să-şi adune lucrurile care, după cum prevăzuse, încăpură în doi saci de voiaj din fâş. „Cât de puţin, reflectă el filosofic, îţi trebuie ca să dispari total din viaţa unui om! Parcă nici n-aş fi trecut pe-aici!“, şi închise cu un gest definitiv fermoarul trusei de bărbierit.

După ce trase pe el o pereche de blugi şi o cămaşă uşoară, mai dădu o raită prin tot apartamentul, ca să verifice dacă n-a uitat ceva. Se afla cu siguranţă pentru ultima oară în această casă şi în cazul vreunei omisiuni, chiar majore, n-avea intenţia să mai dea ochi cu Dona. Probabil nu se simţea destul de curajos pentru o asemenea eventualitate.

În sfârşit, luă o foaie de hârtie şi începu să se gândească la un text. „Compunerile“ nu constituiseră niciodată punctul său forte şi, în anemica lui corespondenţă, prefera cartolinele cu texte prefabricate pe care doar le semna şi data. Căută ceva scurt şi cuprinzător. Lasă că nici n-avea mare lucru de spus, dar ştiut este că materialele lungi, că-s orale sau scrise, inerent conţin şi multe prostii.

Dragă Dona, m-am hotărât. Definitiv. Nu am nimic

să-ţi reproşez, dar totul are un sfârşit. Ştiu că nu te merit şi simt că nu mai pot face faţă relaţiei dintre noi. Oricând te poţi bizui pe prietenia mea. Good luck! Toni.

Conform planului, nu trase acasă, la părinţi, unde, ar fi pariat pe ultimul leu, Dona va ateriza diseară, lansându-se într-un scandal de zile mari. În consecinţă, îi avertizase pe bătrâni sfătuindu-i să nu deschidă şi să vorbească cel mult prin vizor. La mare mânie, Dona putea recurge şi la acţiuni contondente. Între ei nu se întâmplase nimic de felul acesta, dar o văzuse caftind-o pe soră-sa şi, în general, o vedea în stare de multe.

Trase la Hotel Capitol unde avea un amic la Recepţie, care-l mai servise în câteva rânduri, oferindu-i un single decent la un preţ confortabil. Nu se atinsese de banii Donei din dormitor – câţi mai rămăseseră după delapidarea Codruţei –, el însuşi dispunând întotdeauna de sume lichide importante şi nefiind totuşi un golan de borfaş. Pokerul se joacă pe sume cash, nu cu cărţi de credit.

După ce se instală, încercă un plăcut sentiment de aventură. Îl amuza, ca şi în alte rânduri, că el, bucureştean, cu locuinţă în Capitală, îşi petrece câteva zile la hotel. În realitate, dispunând de venituri corespunzătoare şi de siguranţa în domeniu a altor meleaguri, toate orientate spre Vest, i-ar fi plăcut să locuiască, reşedinţă permanentă, într-un hotel de cinci stele. Merg şi patru… Comod, elegant, curat, singur şi totuşi în mijlocul oamenilor.

Se rezemă de fereastra a cărei vedere dădea spre Calea Victoriei. Calea Victoriei, tipică unei dimineţi de vară, de o cuminţenie aproape provincială faţă de traficul obişnuit în celelalte perioade ale anului. Calea Victoriei, despre care se afirma, până la căderea cortinei de fier din ’90, că se mută pe Litoral în timpul sezonului estival. Nici măcar peste drum, la Capşa, nu se întrezărea cine ştie ce mişcare, iar printre „pietoane“ nu se vedea nimic de clasă… Imaginea Andreei se suprapuse celei a oraşului. Fata asta avea cu adevărat clasă, preluase de la părinţi tot ce era mai bun şi,

în primul rând, incontestabila distincţie a amândurora. Nici despre Dona nu s-ar fi putut spune că-i o ţoapă, nu-i lipsea stilul, dar punându-le alături, reuşeai un tablou semnificativ – o vacă de rasă, desigur, dar tot vacă, faţă de un minunat pur sânge.

Îşi aprinse o ţigară şi, după câteva fumuri, formă pe mobil numărul de telefon al Drăguşinilor. Îi răspunse chiar Andreea.

* * *

Nu s-ar fi putut afirma despre Dona că este o femeie încercată de viaţă, dar se născuse cu platoşa aceea specifică anumitor oameni, care făcea ca o natură puternică să ţină cu succes locul unei experienţe din care vicisitudinile nu au lipsit. Foarte adevărat, în materie de afecţiune, înregistra mai mult minusuri, nu se bucurase niciodată de dragoste. În familie, încă dinainte de naşterea ei şi a Codruţei, cărţile fuseseră împărţite. Taică-său nu avea ochi decât pentru nevastă-sa pe care o adora în ciuda defectelor, căci nu era un om legat la ochi, iar în maică-sa, născută sub semnul sexului şi dominată în acest sens, se părea că nu mai există loc şi pentru instincte materne. Apoi, dincolo de cadrul familial, nici în viaţa strict personală nu se bucurase de dragoste în totala accepţiune a cuvântului. Fiind o fată frumoasă, înregistrase succese încă din adolescenţă, nu făcuse tuşă la petreceri sau în discoteci, avusese partener de revelioane şi, în orice caz, cine s-o conducă acasă. Dar de iubit, n-o iubise nimeni. Încercând un bilanţ sincer, nimeni nu se topise de dragul ei. Chestiunea n-o alarmase până atunci, având talentul de a se pune mai presus de orice insucces – dă-i porcului mărgăritare!

Cu Toni însă lucrurile se petreceau altfel. Deşi pogorât din patul maică-sii – simplu accident –, ajunsese la concluzia că e omul potrivit pentru ea. Avea calităţi incontestabile, se asemănau şi acum i se părea chiar că-l

iubeşte, ba chiar mai mult acum, când o abandonase.

Când citi răvaşul de rămas-bun al lui Toni, lăsat la vedere, pe televizor, se simţi copleşită de stupoare. Starea de prostraţie dură cam un sfert de oră, timp în care reciti de două ori biletul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor şi, ca toţi subiecţii în situaţii asemănătoare, nu se putea debarasa de imaginea ultimelor momente petrecute împreună. Fusese o noapte fierbinte, se înţeleseseră mai bine ca niciodată, între ei domnise, tot ca niciodată, o armonie perfectă.

Parcă tot încercând să se convingă, făcu un tur al apartamentului, căutând vreo urmă. Nu lăsase niciuna. Îşi luase până şi pasta de dinţi preferată, nu uitase cana de cafea din ceramică neagră, cu semnul lui zodiacal – Fecioara…

Şi dintr-o dată, se simţi cuprinsă de o furie fierbinte, nimicitoare, ucigaşă! Animalul s-a cărat la părinţi, unde continua să locuiască oficial. Părinţii, doi boşorogi pensionari, doi snobi, doi CĂCAŢI care nu acceptaseră niciodată să le fie prezentată.

„Draga mea, îi explicase Toni pe un ton lejer, ai mei sunt altă generaţie, *old fashion* chiar pentru mulţi dintre contemporanii lor. Nu acceptă să le prezint amante, ci doar viitoare soţii şi alea, dacă se poate neîntinate!“

„Sunt nişte idioţi!“ strigă Dona.

Toni replicase cu humor:

„Ce poţi să le faci!“

Dona nu dăduse prea mare importanţă faptului în sine, fusese doar curioasă, altfel nu dădea doi bani pe moliile alea care nu însemnau în faţa ei, Dona Florian, decât două excremente de muscă!

Acum însă, lucrurile stăteau altfel şi, imaginând tot felul de ipoteze, mania ei se focaliză exclusiv asupra bătrânilor. Precis că ei au reuşit să-l influenţeze, precis că i-au găsit vreo partidă, precis că s-a refugiat la ei.

Fără a mai sta pe gânduri, stăpânită de aceeaşi mânie năpraznică, Dona se repezi la telefon şi comandă un taxi. Cunoştea adresa bătrânilor Barbu.

„Barbiştii“ erau oameni în jur de şaptezeci de ani, Toni fiind un copil născut la maturitate. Locuiau într-un bloc din apropierea Parcului Carol şi o duceau destul de rău, rotunjindu-şi pensiile de medic şi respectiv farmacistă cu venitul a cincizeci de hectare de pământ, restituite prin lege. Stăteau singuri în apartamentul de cinci camere, Toni sălăşluind mai mult prin vecini, iar o menajeră le făcea curat şi le gătea de trei ori pe săptămână. Avuseseră parte de un destin amabil, marile vicisitudini – cu excepţia mormintelor scumpe inerente –, ocolindu-i. Aceasta, împreună cu structurile lor pozitive, contribuiseră la depănarea unei vieţi liniştite, caracterizate în primul rând, prin armonie. Toni nu-şi amintea de un singur scandal în familie, surâsul şi reverenţa, toleranţa şi menajamentele reciproce constituind componentele de bază ale căsniciei soţilor Barbu. Erau mulţumiţi de ei înşişi şi chiar de Toni, care, la treizeci de ani, nu se însurase încă şi nu-şi găsise un serviciu stabil. De căsătorie nu-şi bătea capul, abia acum venise timpul lui, iar un bărbat îşi găseşte oricând parteneră. Nici în privinţa slujbei nu se simţeau îngrijoraţi. Era întreprinzător, se descurca şi avea totuşi o diplomă de inginer. Trăiau aşadar un sentiment pastelat de „totu-i în regulă şi la vară cald“.

Astfel, era lesne de înţeles impresia pe care le-o făcu Dona sunând la uşa lor. O seară plăcută, ca toate serile lor, instalaţia de aer condiţionat asigura o răcoare delicioasă în întreg apartamentul, iar bătrânii, în aşteptarea *Observatorului* de la ora nouăsprezece, îşi savurau ciocolata instant, înnobilată cu câte două linguriţe de frişcă. Soneria „nervoasă“ frânse armonia momentului şi amândoi se priviră instinctiv.

— Cred că-i „persoana“, spuse medicul şi se ridică.

Nevastă-sa îi aminti inutil:

— Nu deschizi sub nici o formă! Aşa a zis Toni.

Barbu dădu din mână, adică fii liniştită, şi se grăbi spre vestibul. Deschisese vizorul – un mic medalion decupat în lemn, prevăzut cu o uşiţă metalică, aşa cum se mai întâlneşte la blocurile foarte vechi –, şi se interesă:

— Pe cine căutaţi?

— Vreau să vorbesc cu Toni.

Arăta ca o Brunhildă dezlănţuită, iar furia îi lipise pe obrazul cu trăsături mari o expresie de vulgaritate. Medicul îşi zise reflex că gusturile lui fecioru-său sunt cel puţin „originale“.

— Îmi pare rău, dar Toni nu locuieşte aici.

— Vreţi să deschideţi uşa? Nu putem discuta aşa.

În ciuda răcorii plăcute din apartament, Barbu simţi că transpiră; nu era obişnuit să fie nepoliticos, aşa că glasul îi şovăi:

— Nu deschid… Asta e. Toni nu-i aici.

Dacă glasul bătrânului fusese şovăitor, al Donei scăpă din hăţuri. Concomitent, renunţă la pronumele de reverenţă:

— De ce nu deschizi?!

Simţindu-l pe bărbatu-său, pierit, doamna Barbu interveni pe un ton piţigăiat:

— De ce să deschidem? Noi nu vă cunoaştem, nu ştim cine sunteţi. Poate… poate că aţi venit să ne strângeţi de gât! Să ne jefuiţi!

Medicul o privi uluit – n-o văzuse niciodată atât de hotărâtă, şi chiar bătrâna se minuna de ea însăşi: „Ce curaj pe tine, Amalio!“

Scoasă de pe şine, Dona începu să dea cu pumnii şi piciorul în uşă:

— Deschideţi, că vă sparg uşa!

Barbu rosti ca un copil încăpăţânat:

— Nu deschidem… Ar fi mai bine să plecaţi!

— Căzăturilor! urlă Dona şi uşile apartamentelor vecine începură să se deschidă şi să se vadă capete curioase cu permanent, „piele care a ieşit prin păr“ sau cercel într-o singură ureche. Fecior de căţea! Aici se ascunde borfaşul! Deschideţi că dărâm blocul!

Era modalitatea cea mai sigură de a obţine contrariul. Morţi de frică, soţii Barbu se retraseră, păşind instinctiv tiptil, în sufragerie.

— Ce femeie nesăbuită! şopti doamna Barbu.

— O… o bandită!

— Ce ruşine! Aud toţi vecinii! Să chemăm Poliţia!

Medicul dădu din mâini. Semăna cu o pasăre rătăcită.

— Nu… nu cred că-i bine. Uşa rezistă, e de stejar.

Dincolo, Dona continua să urle:

— Laş împuţit! Escrocule! Te ascunzi, ţi-e frică! Pungaşilor!

Bătrânii tresăreau la fiecare insultă, trăiau un coşmar care părea că nu se mai isprăveşte. Nu erau doi neghiobi, ştiau că avuseseră noroc pentru că viaţa nu-i o autostradă asfaltată cu petale de roze, conştientizau nefericirile din jurul lor, dar era prima oară când se confruntau cu o fiară de calibrul Donei. Candizi în acest sens, nu îşi găseau termeni de comentariu, nu găseau adjective care s-o eticheteze, gândac ţintuit la locul cuvenit într-un insectar.

Zgomotul încetă pentru câteva momente. Urmă un ultim bubuit năpraznic şi nu se mai auzi nimic.

După vreun ceas, bătrânul Barbu îşi luă inima în dinţi şi deschise uşa, vrând să constate consecinţele „agresiunii vandaliste“. Pe blatul de lemn se vedeau dâre de scuipat, iar zidurile albe din stânga şi din dreapta uşii fuseseră acoperite de un soi de grafitti isteric: *Porci! Târfe! Hoituri împuţite! La oase! Peşte ordinar! Curvelor…*

Bătrânul începu să plângă de ruşine şi se întoarse repede în casă, fără a fi parcurs toate textele.

— O persoană… needucată. Dacă eşti bună, aş bea un ceai de muşeţel.

* * *

Dădu exact peste ceea ce se aşteptase şi Milord se întrebă amuzat dacă el o fi vreun superdeştept sau oamenii, exemplare trase la xerox, devin un soi de legitate, atât de frecvenţi încât a-i intui nu constituia cine ştie ce merit.

Soţii Constantinescu – el dispecer, ea dactilografă – făceau parte din imensa turmă de anonimi a lui Ceauşescu, sclavi predestinaţi şi condamnaţi din start să-şi consume

existenţa în mizerie şi cazne întru „construirea unui viitor luminos“. Tot ce se găsea la ei se putea întâlni în milioane de case contemporane de pe întreg cuprinsul ţării. Mobilă lucioasă ieftină şi şubredă, eterna vitrină cu baletiste, menajerie de *porţolan*, ceştile de cafea şi paharele bune, păstrate ca ochii din cap, tablouri cu flori, fioros înrămate, cumpărate de pe la prăvăliile cu kitchuri de prin jurul pieţelor, multă broderie, industrie casnică. Mai mult decât probabil, înfierea unui copil constituise actul cel mai original din viaţa familiei Constantinescu.

Ca aspect, erau şterşi şi cumsecade, oameni cu frica lui Dumnezeu şi mai ales a zilei de mâine. Cât despre Gigi, ce să spună! Un copil ascultător, supus, şi-a văzut de carte. A fost şi el curios să ştie cine *ierea* la o adică mama lui adevărată şi i-au povestit…

— Era prin clasa a X-a când i-am spus, îşi aminti dactilografa. Ar fi vrut grozav s-o cunoască, dar n-avea curaj şi nici noi nu l-am îndemnat. Oamenii sunt feluriţi. Nu la tot omul îi place să se uite înapoi peste umăr. Abia în anul trei de facultate, s-a dus la ea…

— Doi, o corectă scurt domnul Constantinescu.

— Doi să fie! începuse greutăţile, noi i-am dat cât am putut, dar ar mai fi avut nevoie. Ca tot omul tânăr, vrea şi el o ţigară, un adidas, blugi, să se ducă la discotecă… De unde, că noi suntem bugetari, iar mie îmi merge mai prost ca pe vremea lui Ceauşescu.

Pe Mănescu nu-l surprinse afirmaţia, mulţi îl regretau pe tiranul analfabet; exista o mizerie planificată, o limită a minimei supravieţuiri şi – fapt esenţial, deşi nici în ruptul capului recunoscut! – nici altora nu le mergea mai bine.

Femeia explică, fără să fie rugată:

— Io-s dactilografă, azi am peste treizeci de ani de când – râse – cânt la pian, mi-a mers binişor, de ce să nu zic! Aveam clienţi, după serviciu, mai munceam! Ba o lucrare de diplomă, ba de doctorat, aveam şi câţiva scriitori, clienţi permanenţi. Ieşea de o pâinică bună, că atâta luam pe pagină! Cât să cumpăr o pâine. Mi-aduc aminte, când am început, ceream doi lei şi douăzeci pe pagină, că atâta era

franzela atunci! Ehei, unde-s timpurile alea!

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Milord. Unde-s clienţii?

Femeia îşi trecu degetele peste buzele ostenite şi râse ştirb:

— Au venit calculatoarele, asta e! Trage pe calculator! Dai materialul, aşa cum o fi el, şi ţi-l trage!

— Cred că înţeleg. Dată fiind situaţia, veniturile dumneavoastră au fost afectate. În consecinţă?

— Am zis că poate-l ajută mă-sa.

— Adică, fără pretenţii, ţinu să sublinieze domnul Constantinescu. Doar dacă poate şi are buna plăcere, şi nu mare lucru, un ajutor acolo, cât de mic, pe care să se bizuie.

Femeia îl urmărea dând din cap, abia aşteptând să intervină.

— Chiar aşa, e doctoriţă, are posibilităţi şi, până atunci, o aţă nu-i ceruse... Nici n-a vrut să-l asculte, şi noi i-am zis s-o lase în plata Domnului, ne-om descurca. Gigi însă s-a mai dus, mai rărişor, dar tot s-a dus, în vizită...

Bărbatul constată pe un ton filosofic:

— Vezi, asta e, vorbeam şi cu nevastă-mea! Îl trage aţa la mă-sa!

— Copil prost! I-am zis şi alaltăieri, marţi, că degeaba încearcă s-o înduplece, n-are inimă pentru el.

— Ce voia de fapt? întrebă inspectorul.

Soţii Constantinescu se consultară rapid din priviri. Răspunse tot dactilografa care era, după toate aparenţele, descurcăreaţa familiei.

— Un împrumut. Are necazuri la serviciu. Nu-i el vinovat, se grăbi să adauge, au pus alţii pe seama lui...

— Bineînţeles, fu de acord Mănescu. Presupun că doctoriţa Sofron l-a refuzat.

Femeia încuviinţă din cap şi adăugă:

— Nu l-am văzut niciodată pe băiat atât de cătrănit. Nici când a rămas repetent, că n-a vrut ăla de la Rezistenţă să-i dea reexaminarea. Plângea de durere şi umilinţă.

Milord se interesă:

— Când s-a întâmplat asta?

— V-am zis, marţi.

— Am reţinut, dar cam pe la ce oră?

— Cam pe la douăşpe. Eu mai am câteva zile de concediu şi eram acasă.

— Cum şi-a petrecut timpul după aceea?

Doamna Constantinescu ridică din umeri:

— Ce putea să facă?! S-a îmbătat şi s-a culcat.

Domnul Constantinescu observă:

— Unde era să se mai ducă?! De trei zile bântuia oraşul în căutare de creditori, dar oameni care să te ajute la nevoie sunt câţi păduchi pe pielea broaştei.

— Când s-a trezit?

— Tocmai miercuri dimineaţa. Pe la cinci, l-am auzit umblând prin bucătărie.

— Aveţi certitudinea că n-a părăsit între timp apartamentul?

— L-am fi auzit, domnule inspector, că noi dormim cu uşile deschise, să avem mai mult aer.

— Aşa e, întări şi bărbatu-său.

— Mda... Aş dori să fiţi foarte siguri. Chestiunea este că în noaptea de marţi spre miercuri, doctoriţa Sofron a fost ucisă.

Soţii Constantinescu se prăbuşiră literalmente de uimire. Bărbatul încremenise ca o statuie, cu gura căscată, în vreme ce dactilografa, şi ea fără aer, se rezemă de marginea mesei. Îşi reveni totuşi prima şi exclamă cu vizibilă satisfacţie:

— Dumnezeu nu dă cu parul!

Constantinescu o mustră îndesat:

— Ţine-ţi gura, nu vezi unde bate... Domnule inspector, nu Gigi i-a făcut felul, mă jur în faţa lui Dumnezeu. O fi el mai delăsător, mai uşuratic, se mai codeşte să pună osul la muncă, dar nu ţi-ar face moarte de om în ruptul capului!

Dactilografa îl înghionti.

— Ce înşiri tu la prostii! Cum s-o omoare?! A zis cineva c-a omorât-o?

— N-a zis, am zis şi eu aşa, să nu cadă pe el, că-i păcat.

Uite, iar mă jur că Gigi a stat toată noaptea acasă, a dormit. De plecat, a plecat abia ieri, spre prânz, cum am mai spus. De-atunci, nu s-a mai întors.

— V-a zis unde se duce?

— Nu, dar ne-a lăsat un bilet la el în odaie, dacă vreţi vi-l aduc.

Se repezi pe coridor, urmat de nevastă-sa şi de inspectorul. Intrară într-o cameră pentru tineret standard, adică incomod funcţională. Un poster cu Jennifer Lopez, „cea mai sexy femeie din lume“, domina peretele de deasupra patului.

— Uite ce zice, spuse bărbatul luând o hârtie de pe micul birou: *Am nişte probleme de rezolvat. S-ar putea să lipsesc mai mult, nu fiţi îngrijoraţi.*

Mănescu nu-l auzi. Ochii îi căzuseră pe un toc de revolver aşezat pe unul dintre rafturile bibliotecii. Îl deschise, deşi bănuise imediat, după greutate, că-i gol. Se uită la cei doi care-l priveau înspăimântaţi:

— Ştiţi ceva despre armă?

— N… nu… Nimic.

Inspectorul era convins că nu mint.

* * *

— Când începe examenul?

— Peste două săptămâni, adică pe doisprezece.

Se aflau pe Terasa Continentalului, în pauza de prânz a Andreei. În oraş începuse să se instaleze „vidul“ estival, se circula relativ comod chiar pe arterele centrale, iar în grădinile de vară, deşi mult frecventate, se mai putea găsi o masă liberă. Lumina filtrată de umbrela policromă arămea chipul smead al fetei, dând o strălucire aparte ochilor imenşi.

„Un verde de iarbă“, califică Toni, recurgând la imagini de film, ca gazonul pajiştilor englezeşti din jurul castelelor străbune pe care obligatoriu zburdă o turmă de prepelicari nespus de voioşi. Nu mai întâlnise niciodată ochi de un

asemenea verde, cei mai mulţi având nuanţa gogonelelor murate.

Era nespus de frumoasă, proaspătă şi sută la sută naturală, îmbrăcată complet în alb – blugi şi o bluză largă, legată sub sâni –, şi Toni înregistră amuzat impresia chelnerilor care, discret, îl chemaseră şi pe bucătar s-o vizioneze „din culise“.

„Nu-i de nasul derbedeului de Ciprian, nu merită o femeie de clasa ei. Nu că eu aş fi cine ştie ce, râse în sinea lui, dar, oricum, nu mă prostituez în public…“

— Şi cum merge?

— Ce? întrebă fata pregătindu-se să soarbă din capuccino.

Toni râse:

— Învăţătura… Personal, abia am aşteptat să termin facultatea. Mi-era groază de sesiune, în fine, de perioadele în care trebuia tras.

Andreea îl privi lung, drept în luminile ochilor:

— Dă-i drumul, nu trebuie să mă menajezi.

Toni rămase o clipă interzis, apoi începu să râdă. Copila avea aplomb!

— Îmi placi. Aş fi bucuros să te întâlnesc peste zece ani.

Andreea spiralăcu mâna prin aer. Zece ani. O eternitate. Va fi o babetă care se apropie de treizeci. Cu aceeaşi mână alungă gândul şi insistă:

— Deci!

Cu aerul „tu l’as voulu, George Dandin!“, scoase din borsetă fotografiile făcute la Sanda Poenaru acasă. Andreea le apucă circumspectă şi le privi cu indiferenţă. Erau cinci cu totul, unele surprinse, altele evident pozate. Îşi înghiţi buza superioară, încercând să le înţeleagă. Ce avea ea de-a face cu femeia asta vulgară, sau cu cealaltă, o puştoaică drăguţică, cu bebeluş? Îşi ridică ochii spre Toni:

— Vrei să-mi explici şi mie? Cine sunt persoanele?

— Eşti sigură că vrei să auzi adevărul?

— Sunt sigură că *tu* abia aştepţi să mi-l spui.

— Ei bine, ai ocazia să faci cunoştinţă cu familia lui Ciprian.

Îi pândea reacţiile, întrebându-se ce decizie va lua. Era copilăroasă şi, totodată, neaşteptat de matură. Trăgând linia, era imprevizibilă.

— De unde ştii tu de Ciprian?

— Mi-ai vorbit despre el.

— N-am dat date.

— Mai nimic, râse Toni, decât despre ocupaţia lui, localul unde lucrează, cum arată şi-ai scăpat şi un Cip. Poate chiar Ciprian...

— În definitiv, de ce te interesează?

— Mă interesezi tu mai mult decât îţi închipui.

— Nu ai nici o şansă, replică tăios Andreea.

— Ştiu. Am ţinut doar să fii în cunoştinţă de cauză. Îţi ofer o informaţie. Ce faci cu ea, te priveşte.

— Explică-mi fotografiile.

— Cea mai în vârstă, în capot, e mama lui Ciprian. O cocotă.

— Ştiu, mi-a împuiat tata destul capul.

— Cea tânără e mama copilului, o fetiţă.

Andreea întrebă mecanic:

— Şi... fetiţa?

— E copilul lui Ciprian. După cum ţi-am spus – sfânta familie.

I se păru nefiresc de calmă şi îşi zise că se află încă sub şoc.

— Trebuie să înţeleg că-i însurat?

— Nu. Floricel – aşa o cheamă – e din flori.

Andreea îşi acoperi obrazul cu palmele. Primul gest de oarece slăbiciune.

— Slavă Domnului, tot e ceva!

Toni o privi uluit. Se aşteptase la o criză de leşin, pahare cu apă şi ieşire precipitată din restaurant, ajutat de chelneri... Ce mama dracului, chiar în halul ăsta îl iubeşte pe limbricul ăla? Oricum, se dovedea neaşteptat de puternică şi, în legătură cu viitorul ei, se puteau preconiza multe. Spuse ca să nu tacă:

— Sunt sigur că nu ţi-a pomenit nimic despre copil.

Fata îşi descoperi obrazul:

— Nu. I-a fost frică, sunt sigură, că mă pierde. Că voi renunţa la el…

Toni se interesă prudent:

— E scuzabil?

— E de înţeles.

Toni o privi cu o admiraţie deloc falsă:

— Te felicit pentru modul realist în care priveşti lucrurile.

— Fireşte, îi poţi reproşa că nu a fost sincer, că nu a avut suficientă încredere în dragostea mea, dar nu-i pot reproşa că mă iubeşte prea mult.

Din ce în ce mai uluit, Toni nu se mai abţinu:

— Deci, l-ai iertat.

Andreea nu răspunse la întrebare. Rosti, verificându-şi maşinal nodul bluzei de sub sâni:

— Dacă mi-eşti prieten, nu vorbi cu nimeni despre chestia asta. Mă refer la tata. Sunt pusă pe toceală, am nevoie de linişte.

Nu se lăsă condusă acasă, avea o treabă la librărie şi încă o cursă. Toni, absolut derutat, căci se aşteptase ca discuţia să decurgă cu totul altfel, îi mângâie uşor obrazul:

— Fără prostii, da?

Fata râse scurt:

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu mă sinucid!

Andreea se răsuci pe călcâie şi se dizolvă în mulţimea de pe Calea Victoriei.

* * *

Cazino Victoria constituise doar un punct de reper oferit şoferului pentru că întâlnirea trebuia să aibă loc ceva mai departe de stabiliment, în părculeţul de lângă Muzeul de Literatură. Harald Bălăcescu sosi cu zece minute mai înainte şi se aşeză pe o bancă. Era o noapte clasică de iunie, adică cer înalt, puzderie de stele, o lună dolofană, adieri imperceptibile, parfumate cu aromă de regina nopţii. Nu lipsea nici clasica pereche de îndrăgostiţi retraşi în colţul cel mai întunecat al parcului, nici câinele vagabond şi

flămând căutând zadarnic ceva de mâncare în coşul de gunoi sau în jurul băncilor.

Harald îşi privi ceasul. Trecuse de unsprezece, ora fixată, el era un bărbat care nu avea răbdare, iar pe Marţian îl ştia foarte punctual. Cu excepţia îndrăgostiţilor, locul era pustiu. La capătul străzii se vedeau maşini intrând în parcarea cazinoului sau părăsind-o, în rest, nici un trecător şi o linişte care părea ciudată în mijlocul oraşului.

Dintr-o dată, începu să se simtă neliniştit. Parcă acum realiza că are asupra lui o sumă importantă de bani şi putea fi o pradă uşoară vreunui hoţ. Bucureştiul nu mai prezenta siguranţă, hoţii, deveniţi foarte îndrăzneţi şi violenţi, mişunau pretutindeni ca libărcile. Erau atât de mulţi şi atât de hămesiţi, încât atacau în plină zi, în centrul Capitalei, erau în stare să te spintece pentru un lănţişor sau chiar pentru câteva mii de lei. Iar el se afla singur aici – uite că plecau şi îndrăgostiţii – şi chiar dacă ar fi apucat să strige, nu l-ar fi auzit nimeni. Nu că s-ar fi găsit vreun curajos care să-i sară în ajutor, pentru că bandiţii erau răi de tot, nu pregetau să te spintece, dar, cel puţin, ar fi existat cineva care să alerteze Poliţia… Hm, Poliţia! Nici ea nu îndrăznea să intervină în unele situaţii.

Se ridică brusc şi se îndreptă grăbit spre Calea Victoriei, în căutarea unui taxi. Hotărât, se întâmplase ceva cu Marţian. Când ai de primit 5 000 de dolari, omisiunea, neglijenţa sau limitele unei agende de lucru prea încărcate se excludeau din capul locului. Încercă o clipă tentaţia să-l caute în cazinou, dar alungă repede gândul. Precis nu era acolo şi instinctul îi spunea că ar fi putut da peste cine ştie ce necazuri.

Când se văzu în taxi, îşi pipăi buzunarul cu bani şi răsuflă ceva mai uşurat.

Cele două aplice aprinse umpleau cu umbră ungherele livingului. În fotoliu, într-o poziţie corectă, cu genunchii lipiţi şi spatele drept, „pentru că ăsta e Harald“, observase cu mulţi ani în urmă Margareta, cea de-a doua nevastă, „nu-şi permite să fie comod şi rămâne scorţos chiar şi în intimitate

creându-ţi şi ţie o stare nedesluşită de disconfort“, diplomatul sorbea des, ca nebăutorii sau împătimiţii, ceea ce nu era cazul, din bolul de coniac. Se întorsese tulburat acasă şi simţise nevoia unui anesteziant. Pe undeva se bucura că Marţian lipsise de la întâlnire, banii rămâneau aşadar în vistieria lui, pe de altă parte, se simţea îngrijorat. După toate calculele lui, existau trei posibilităţi. Asta în limitele bunului simţ. Dar surprize puteau fi şi mai multe.

O ipoteză, cea mai la îndemână, ar fi fost un accident rutier, Marţian zăcând acum pe patul vreunei secţii de reanimare. O alta, că cineva îi făcuse felul, ceea ce n-ar fi fost tocmai surprinzător. De când îl cunoştea, Marţian era dubios până în vârful unghiilor, prototipul de individ care face echilibristică pe sârmă, printre paragrafele Codului Penal, insul căruia orice i s-ar fi întâmplat, nu te putea surprinde îndeajuns.

— Măcar de-ar fi crăpat! scrâşni cu ură diplomatul.

Mai exista însă o posibilitate, şi aceasta îl neliniştea până aproape de panică pe Bălăcescu, şi anume aceea ca Marţian să fi fost arestat. Când te iau poliţiştii la întrebări, cu farul băgat în ochi – imaginea clasică despre un interogatoriu al muritorului de rând, preluată din filme –, spui totul, chiar şi ce n-a fost! Indiferent de motivul pentru care eşti anchetat, tot scormonind, taine vechi revin la suprafaţă.

Blestemă încă o dată – a câta oară? – ziua, clipa în care îl cunoscuse pe Răzvan Marţian. Clipa în care intrase definitiv în viaţa lui. Pentru că aşa deveneau toate în momentele acelea. Definitive. Mergând mai în adâncime, Marţian n-ar fi fost „posibil“, dacă n-ar fi existat Viorel. Se întreba adesea! Pe cine ura mai tare? Pe Liliana, sau pe Viorel?

…Era actor la unul dintre teatrele bucureştene de primă mână din epocă: tânăr, în primii ani de meserie, i se preconiza un viitor strălucit, demn continuator al unor nume ilustre, monştri sacri ai scenei. Până atunci însă, nu ieşise cine ştie ce în evidenţă. Scund, îndesat, departe de a fi vreun Făt-Frumos sau măcar de a avea un obraz

spiritualizat, mai era şi sărac lipit. Trăia dintr-un salariu mizer – remuneraţia actorilor abia ieşiţi de pe băncile institutului, într-o garsonieră modestă şi nu avea mai mult de o singură pereche de pantaloni.

Liliana şi Viorel se cunoscuseră în seara din ajunul Crăciunului şi de atunci nu se mai despărţiseră nici o clipă. Pur şi simplu, nu puteau trăi departe unul de celălalt. În rândul cunoştinţelor, surpriza fusese uriaşă, nimeni nu şi-o putea închipui pe Liliana, stilată, elegantă, curtată de oameni cu situaţie, alături de un sărăntoc, ameţindu-se cu vermut, cea mai ieftină băutură a acelor ani, în spelunci sordide, de ultimă categorie.

Mai surprinsă decât toţi, de-a dreptul consternată, era Crina.

— E incredibil, îi mărturisea lui cumnatu-său, Harald, parcă n-ar fi vorba despre aceeaşi persoană. De la taxiuri, de la Chanel 5, Athénée Palace, Cina şi Melody, la cârciuma lui Turcu din Pipera, cu rumeguş pe jos şi mese lungi de puşcărie, unde toată lumea ciocneşte cu toată lumea, iar conversaţia e generală! Hotărât, chestia asta nu poate să dureze!

De altfel, se puneau pariuri în legătură cu viitorul acestei relaţii şi chiar cei mai optimişti nu le acordau Lilianei şi lui Viorel mai mult de două-trei luni. Harald asculta siderat, distrus şi în suflet îi înflorea câte un ghiocel de speranţă ori de câte ori pronosticurile anvizajau o despărţire ce va avea loc sigur şi neîntârziat. Între timp, încerca s-o vadă, o implora să-i acorde o întâlnire cât de scurtă, dar Liliana, cu cruzimea caracteristică îndrăgostiţilor pătimaş, când nimeni şi nimic nu mai contează în afară de *el* sau *ea*, îl refuza categoric şi, în cele din urmă, scoasă din răbdări, îi spusese răspicat: „Nu mă mai interesează persoana ta! Chiar nu poţi înţelege chestia asta?“

Crina, simţindu-se vinovată de „rahatul în care-l băgase“ pe cumnatu-său, încerca s-o înduplece:

— Ce te costă o întâlnire? Viorel are spectacol în seara asta. În loc să-l aştepţi în garsoniera lui, uitându-te pe pereţi, te vezi cu nenorocitul ăsta! Să ştii barem ce vrea…

— Ştiu exact ce vrea şi nu mă interesează, ce naiba, nici tu nu pricepi?

— Nu poţi să sacrifici jumătate de ceas, acolo?

— Nici cinci minute! Nu suport să mă văd cu altcineva. Simt că aş comite o blasfemie!

— Comiţi în schimb o crimă. Cu sânge rece. Du-te dracului de tâmpită!

Tot Crina, marea sforărească, plecând de la principiul „cui pe cui se scoate“, başca speriată de evoluţia lui Harald care ajunsese ca o umbră, i-o prezentă pe Mary, dansatoare la Operă. Singurul copil al unei familii de medici, era gingaşă şi sfioasă ca un stânjenel, nevinovată şi profund sentimentală. O copilărie fericită, cruţată de orice accidente, o determina să creadă că viaţa e o imensă acadea, populată cu animăluţe caraghioase de pluş. Avu ghinionul să se îndrăgostească de Harald, care la vremea aceea era un strigoi. Nu putea oferi nimic în afară de priviri goale şi o inimă secătuită.

Fiind agreat şi de familie, Crina îl sfătui s-o ceară în căsătorie. „E o partidă din toate punctele de vedere şi ai să vezi ce repede ai s-o uiţi pe Liliana.“

Cu o zi înainte de a se prezenta la părinţii lui Mary, în costum, cravată şi cu tradiţionalul buchet de flori, îi telefona Lilianei. Se afla în apropierea locuinţei ei şi o rugă să coboare pentru cinci minute. O rugă, o imploră, aproape cerşi. Avea să-i spună ceva foarte important. De fapt, nici el nu ştia bine ce spera. Poate că o va impresiona ideea că el e decis să se însoare cât de curând, că-l va pierde definitiv; îi mai oferea o şansă să-l recupereze…

Liliana refuză uscat şi rămase neclintită. De-atunci, nu se mai văzură niciodată faţă în faţă şi nici nu-şi mai vorbiră. Tot atunci, blestemă.

După două săptămâni, era însurat cu Mary. Petrecură luna de miere în Italia. Cândva, Harald se întrebase cum de o fiinţă ca Dante, născut în însorita peninsulă, a putut imagina grozăviile *Infernului*. La distanţă de sute de ani, pe acelaşi meleag, cunoscu şi el iadul.

Paharul îi alunecă din mână şi adormi în fotoliu.

* * *

Era prima oară în opt ani când îl vedea neras şi în pijama la unsprezece dimineaţa şi, bineînţeles, era uimită că nu se dusese la afacere. Îi telefonase ea lui socru-său ca să nu se impacienteze. Şi sonda cu whisky, înainte de căderea serii, constituia o premieră, ca şi felul în care îl repezise pe Crişan pentru că venise în living, muşcând dintr-o tartină şi făcuse firimituri pe jos.

Neobişnuit cu admonestările, băieţaşul începuse să bâzâie, refugiindu-se în poalele domnişoarei Lola. Aceasta, speriată, distrusă că odorul e scuturat, se grăbi să-l ia în braţe şi să-l ducă în camera lui.

Gina urmări scena cu buzele strânse, aparent impasibilă. După ce servitoarea, chemată cu clopoţelul de argint, dădu cu mătura, rosti pe un ton cât se poate de blând:

— N-ai găsit soluţia cea mai bună.

— Spune-mi tu care ar fi.

— Mai întâi de toate, nu trebuie să ieşim din tipic, din obişnuit. Eşti obligat să te comporţi normal, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă te-ar vedea acum Mănescu, ar conchide că te-a făcut KO! Că toate suspiciunile lui sunt îndreptăţite.

Dimitrescu îi aruncă o privire de câine bătut:

— Şi nu-i aşa?

— Nu! strigă nevastă-sa bătând cu pumnul în braţul canapelei. Cel puţin, nu încă.

— Acum sau săptămâna viitoare, ce mai contează? Sunt în corzi, iubita mea.

— Trebuie să lupţi! Eşti obligat!

— Nebuno! Ce vrei să fac?

— Să nu te dai bătut!

— Are toate atuurile în mână.

— Prezumţii, nu atuuri. Că ai fost la cazinou! Mare brânză! Da, domnule, sunt un gentleman, nu pot dezvălui numele doamnei. Te înghesuie rău, îi dai – lăsând impresia

că ţi se rupe sufletul – un nume.

— Ce nume? Aleg unul din cartea de telefon?

— Am o grămadă de prietene, gata să mă servească oricând. Mai de încredere, pentru că e cea mai săracă, dar deloc proastă, ar fi Cocuţa Nenişor. Ai avut *rendez-vous* cu ea, şi cu asta basta. Lasă că vă instruiesc eu pe amândoi.

Dimitrescu se bâlbâi nesigur:

— Mda... Cred că asta poate să meargă, şi o rază de speranţă îi luminã chipul, dar aproape concomitent i se întunecă din nou. Ce ne facem însă cu Tunariul? Aici i-aici!

Gina îşi duse pumnii la spate şi făcu câţiva paşi prin încăpere:

— M-am gândit! Chiar dacă dau peste ceva, nu pot dovedi nimic.

Mihai surâse cu amărăciune.

— Ce naivă eşti! Când Poliţia se apucă să facă cercetări serioase, nu există să nu descopere ceva. Povestea a făcut destulă vâlvă şi atunci. Ferească Dumnezeu să înceapă să scormonească, nu ştii niciodată ce iese până la urmă!

O flacără traversă privirea cafenie a Ginei:

— În cazul ăsta, nu avem decât o singură soluţie!

— Care?!

Femeia rosti cu o linişte de gheaţă:

— Dăm foc pădurii.

Crişan desena concentrat un cal portocaliu. Îşi ridică ochii spre bătrâna care parcă înţepenise cu tot trupul lipit de uşă.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea, Lola.

Ca să-i abată atenţia, bătrâna se apropie repede de masă şi se extazie:

— Vai ce frumos ţi-a reuşit! Eşti un adevărat artist! Bravo!

Puştiul, împăunat, începu la iuţeală alt desen:

— Şi mai ştiu...

Uitase de indiscreţia domnişoarei Lola.

— Nu-i de dumneavoastră, auzi un glas agreabil în

spatele lui.

Milord întoarse capul. Alecu Baldovin, proprietarul consignaţiei îi zâmbea prietenos. Părul alb, tuns perie îi încadra caraghios capul în formă de ou, dar tocmai tuşa aceasta de ilar îl făcea şi mai simpatic.

— E în cădere liberă, de peste douăzeci de ani. Ştiu că şi taică-meu a avut câteva pânze de care s-a debarasat.

Tabloul la care se referea reprezenta bustul unui ţăran lucrat cu cuţitul în maniera binecunoscută a lui Schweitzer Cumpăna.

— Şi ăsta zace aici încă de când am deschis magazinul, spuse Baldovin, dar nu-i mai puţin adevărat că portretele se vând foarte greu.

— Cred şi eu, râse inspectorul Mănescu, cine ţine morţi anonimi în casă?

— La mine, dimpotrivă, mă incită, imaginez destine, itinerarii de viaţă necunoscute, dar desigur... sub altă semnătură.

Făcură câţiva paşi prin magazin.

— E o perioadă mai slabă, explică omuleţul, dar aştept săptămâna viitoare câteva piese remarcabile, printre altele, un potir Benvenutto Cellini care ar fi aparţinut Elenei Cuza.

Milord începu să râdă:

— Nu-s Aga Khan, nici măcar Cataramă.

Se opri dinaintea unei măsuţe şi scoase un fluierat uşor. Minuţiozitatea şi aglomerarea de motive sculptate pe centimetru pătrat era pur şi simplu năucitoare. Chiar şi pe pânză, pigulind cu acul, piesa ar fi constituit o performanţă.

— O capodoperă, într-adevăr, fu de acord Baldovin. Lemn de santal, a fost lucrată în India. La un obiect ca acesta lucrau toată viaţa mai multe generaţii de artizani. Nici nu ştii ce să spui, domnule inspector, pentru oamenii aceia nu exista noţiunea de timp sau dimpotrivă, îl preţuiau foarte mult, trudeau pentru eternitate.

Neatent, Mănescu privi cu ochii subţiaţi peste capul lui Baldovin:

— Unde am mai văzut eu aşa ceva... Foarte recent...

— N-ar fi ceva surprinzător, zâmbi celălalt. Adevărat că

măsuţa face parte dintr-un set, un salonaş, azi dispărut. Cine ştie pe unde i-or fi suratele sau dacă n-au ajuns demult în soba vreunui ţăran. Ăia de-au tâlhărit castelele şi conacele boiereşti acum cincizeci de ani nu erau absolvenţi de Belle Arte.

Milord pocni din degete:

— Gata, ştiu! O canapea şi două jilţuri, absolut identice, aş jura că au aceeaşi provenienţă.

Chipul omuleţului căpătă o expresie încordată, nu-l slăbea pe celălalt din priviri.

— Incredibil, ar fi o găselniţă extraordinară!... Dacă nu vă înşelaţi, puteţi felicita proprietarul. Pe aşa ceva poţi obţine la Christie’s milioane de dolari. Cine e?

Milord surâse pe gânduri:

— O să vi se pară caraghios, dar doamna duce un băieţaş de mână la baie să facă pipi, exprimându-se în franceză.

Baldovin îşi aranjă pe vârful nasului ochelarii bifocali. Părea stupefiat.

— E cretină? Cine-i, domnule?

— O domnişoară sexagenară, Lola Damian.

Uimirea desăvârşi chipul lui Baldovin.

— Lola Damian?! Fata lui nenea Iancu Damian! Atunci nu mă mai mir! Păi ăsta era cel mai mare neguţător de obiecte de artă din Constanţa interbelică. Era maharajah, domnule. Norocul lui că a apucat să moară înainte să-l naţionalizeze comuniştii!... Ia spune, fiică-sa mai trăieşte?

— Nu-i chiar aşa de bătrână, n-are nici şaptezeci de ani.

— Aveţi dreptate, dar după şaizeci, începi să iei în calcul posibilitatea...

— Aţi cunoscut-o?

— Bineînţeles. O persoană subţire din toate punctele de vedere. Fin aeriană, sugera o floare de in. Prin ’80 şi ceva, am întâlnit-o la Consignaţia de la Hanul cu Tei, expertă. Tot aeriană, abia şi-a adus aminte de mine... Nu părea imbecilă, ci doar cu minţile în altă parte. Înfiorător de neatentă. Din bârfele colegilor, am înţeles că trăia o mare dramă, era încurcată cu un şnapan care o storcea de bani.

— Interesant, aprecie Mănescu. Ba chiar ciudat.

— Realmente ciudat, întări Baldovin. La averea ei să mai faci pe guvernanta!

— E foarte ataşată de copil, n-o face pentru bani.

— Oricum!... În fine, fiecare le cunoaşte pe-ale lui... Deci setul indian e la ea. Mă bucur că nu s-a pierdut.

— Nu chinezesc? Eu parcă aşa reţinusem...

Omuleţul râse ca de o naivitate evidentă:

— Exclus, aţi înţeles greşit. O bijuterie indiană realizată în santal! E evident chiar şi pentru un copil... mă rog, vorba vine!

— De fapt, n-are importanţă, surâse Mănescu. Nu sunt interesat. N-am respiraţie financiară pentru asemenea achiziţii şi, ca să fiu foarte sincer, nici nu fac pasiune. Îmi dă senzaţia de sepulcral.

Baldovin râse:

— Nu sunteţi singurul. Chiar zilele trecute am avut un amator, îl interesa o măsuţă pentru interiorul unui cavou. L-a speriat preţul. Mult prea scump totuşi pentru mobilarea unui domiciliu de veci... Treceţi pe la noi săptămâna viitoare, domnule inspector, aşa, cam pe la mijloc. Vă promit că nu veţi fi dezamăgit.

Milord părăsi vesel magazinul. Ajuns la sediu, deveni gânditor. Nu pentru mult timp căci îl aştepta o surpriză, o notă din partea subcomisarului Rădulescu de la Antropologie. Cele cinci colete macabre, mai precis conţinutul lor fioros, aveau deja un chip. Capul necunoscutei fusese în sfârşit reconstituit.

* * *

La şapte dimineaţa, Sanda Poenaru decise că aşa nu se mai poate! În definitiv, nu omorâse pe nimeni, iar dacă fiu-său n-a ştiut să-şi conducă barca mai deştept, ea nu avea nici o vină. Era o femeie capricioasă şi, păstrând anumite proporţii, se putea afirma că făcuse toată viaţa doar ce poftise. De aceea nici nu se căsătorise – era o curvă cu talent, s-ar fi putut oricând caza –, iubindu-şi mai presus

de orice independenţa şi libertatea. Şi dintr-o dată constata, sufocată de revoltă, că nu mai e stăpână în propria ei casă.

Zece zile de iad, aşa se putea spune, şi nu mai suporta. Barem noaptea care trecuse! Fiara aia mică orăcăise ca din gură de şarpe, neîntrerupt, de te şi mirai de unde atâta forţă la o fărâmă de om, dar pesemne că-i dădeau dinţii. Iar când intrase în baie, o cocină! O găleată cu pampers consumat, tot felul de cârpe puse la uscat, başca lenjeria Codruţei! Aburi, mizerie, miros scârbos de trup omenesc debarasat de miasme care se lasă greu evacuate în mijlocul verii dintr-o baie şi aşa supratranspirată.

— De ce dracu' nu le-ai scos să se usuce pe balcon? se răsti la Codruţa.

Fata îşi căscă ochii mierii:

— Aşa m-a învăţat Dona. Nu întinzi la vedere rufe indiscrete.

— Pe Calea Victoriei, poate, aici suntem în Dristor.

— Îmi pare rău… Dacă vrei, le scot acum.

— Nu vreau decât să vă văd plecate! Întoarce-te, draga mea, la soră-ta! E cel mai sănătos pentru toţi.

Codruţa se puse instinctiv în faţa uşii dormitorului unde dormea, în sfârşit, Floricel. Declară cu o voce sfârşită dar neaşteptat de hotărâtă:

— Nu ne întoarcem la Dona.

— Treaba ta, dar aici nu mai puteţi rămâne. Zece zile mi-au fost de-ajuns, nu sunt cămin pentru nefamilişti.

— Ciprian mi-a spus să-l aşteptăm aici, fără să ne mişcăm.

Sanda pufni cu dispreţ:

— Ciprian! El poate să spună multe, dar la mine în casă nu dă el dispoziţii!

Codruţa îşi muşcă buzele strivită de argument. Neştiind ce să spună, repetă:

— Aşa a zis Ciprian… El e tăticul nostru…

— Halal tătic! Îi telefonez să vină să vă ia! Tu strânge-ţi boarfele! Abia aştept să aerisesc. De pe hol miroase a vacă şi viţică!

Sanda îşi băgă nasul pe uşa dormitorului.

— Hei!

Codruţa, în genunchi în faţa landoului, îşi întoarse faţa iluminată de dragoste:

— Mititica de ea... doarme...

— Normal, după cât a bâzâit azi-noapte... Nu l-am găsit pe Ciprian, dar i-am lăsat mesaj... Eu zic să fii cu bagajul pregătit, nu să începi să te moşmondeşti când o veni el.

— Şi dacă nu vine?

Sanda Poenaru rosti rece:

— Dacă nu vine până diseară, îi telefonez soră-tii să vină să vă ia.

Codruţa împietri. O lacrimă i se prelinse pe obraz şi şi-o şterse repede cu pumnul, cum fac copiii mici. Sanda îi sesiză tulburarea, dar nu avea de gând să se lase impresionată. Ridică din umeri:

— De, draga mea, nu eu te-am pus să-ţi scoţi chiloţii...

* * *

Da, Toni avea naivitatea să-şi închipuie că se poate ascunde de Dona, cel puţin pentru o bună bucată de vreme. După cum bănuise, îl căutase acasă la părinţi, dar o dată pista epuizată, nu mai avea încotro s-o apuce. N-avea un serviciu unde să-l caute, nu-i cunoştea prietenii, îi lipseau deprinderile fixe care jalonează de obicei o existenţă: sâmbăta – saună, marţea şi joia – tenis, miercuri – masa la Club sau la Tanti Aglaia care trebuie gâdilată în vederea testamentului şi aşa mai departe.

Erau nişte realităţi pe care şi Dona le realiza abia acum, după ce fusese abandonată şi se trezise în situaţia de a nu şti unde să-l caute.

Dar, îşi spuse Dona cu privirea aprinsă de flacăra răzbunării, dacă nu ştiu unde să-l caut, ştiu cum să-l lovesc. Eu am pierdut, dar nici el nu va câştiga!

Când Dona îşi propunea ceva, ştia cum să acţioneze. Deşi

se afla într-o pasă mizerabilă, în care starea de mânie devenită cronică nu constituia povăţuitorul cel mai indicat, nu-şi pierduse iniţiativa şi nici mintea organizată. Ca toţi oamenii păliţi de câte un necaz îşi punea eternele întrebări la care nu putea să-i răspundă nimeni. Cum e posibil ca un cer impecabil de senin să se întunece dintr-o dată schimbând întreg peisajul, de ce tocmai ei, Dona Florian, trebuia să i se întâmple asemenea lucruri, de ce toate dintr-o dată? Porcul cel mai mare rămânea însă tot Toni, care tocmai acum se găsise s-o abandoneze (îşi permisese s-o abandoneze – vena jugulară îi zvâcnea ameninţător – pe EA) când ştia că are destule probleme cu Codruţa.

Dona mai intuia, cu furia paroxistică a orgoliului ei însângerat, că Toni constituia, pentru ea un meci pierdut. Toni nu era un omuleţ de plastelină, să-l modelezi după plăcere, nici o marionetă supusă păpuşarului. Ştia ce vrea şi nimic nu-l putea abate de la îndeplinirea scopurilor sale. De un egoism feroce, doar lipsa unui conflict de interese făcuse posibilă relaţia lor. Cât despre scrupule... Dona hohoti amar. Mai degrabă te puteai aştepta ca Leul din Cotroceni să înceapă să recite *Scrisoarea III*... Nu se inventase nimic care să determine conştiinţa lui Toni să tresară. Nici Dona nu era mai brează, faptul că se instalase în patul maică-sii n-o onora, dar nu despre ea era vorba acum, iar faţă de Toni se ştia fără greşeală. Trăgând linia, pe Toni nu-l va recupera în veci, dar nici nu-i va îngădui să se cocoaţe singur. Doar peste cadavrul ei!

În primul rând, trebuia să afle adresa senatorului Drăguşin despre care reţinuse vag că locuieşte prin Cotroceni. Căută în cea mai recentă carte de telefon, dar fără să-şi facă iluzii. De regulă, personalităţile cer ca numerele lor să fie înregistrate „la secret“ tocmai pentru a-şi menaja intimitatea punând-o la adăpost de asalturile indiscrete ale fanilor şi mai ales ale denigratorilor. Într-adevăr, nu-l găsi, dar îşi spuse că la vârsta şi la profesia lui de bază, avocatura, sigur figurează într-o carte mai veche. Mai exista una în casă, de pe vremea Marelui Bulă, în care Codruţa, o copilă pe atunci, presa floricele, închipuindu-şi

că este un ierbar.

Nu se înşelase. Matei Drăguşin exista şi se pare că nu-şi schimbase nici adresa – o stradă cu nume de medic, amănunt caracteristic cartierului Cotroceni.

Fără să stea pe gânduri, Dona luă un taxi şi se duse în prospecţie. O vilă absolut superbă, îmbrăcată în trandafiri, genul de imobil care te face să suspini, răsfoind simandicoasa revistă Casa Lux. Dincolo de gardul elegant, se zărea doar prefaţa unei grădini paradisiace şi pentru ca să fie clişeul complet, un dalmaţian graţios însufleţea peisajul.

Dona, cu gura brusc uscată, ca de iască, îşi simţi inima pârjolită de cea mai dureroasă şi năpraznică invidie. Puţin îi păsa de bunăstarea Drăguşinilor, existau deja în ţară averi semnificative chiar şi pentru Occident, doar n-o să faci icter pentru fiece ins care are mai mult decât tine! Ceea ce o sufoca însă era miza fantastică, înălţimile la care aspira Toni, piscurile spre care trudea porcul de Toni, ea, Dona, fiind scoasă din cărţi. O chestie ca asta nu putea înghiţi şi, dacă el cumva uitase, va avea grijă să-i amintească cum se aciuase în bătătura lor ca un motan vagabond. Fals, pentru că Laurenţia îl trăsese de mânecă pe Toni, iar el, foarte tânăr pe atunci, se simţise sincer atras de nurii femeii experimentate, iar banii nu-i lipsiseră niciodată. Nu era un bogătan, dar cu întreţinerea asigurată de părinţi plus ceea ce scotea din poker şi alte combinaţii, se descurcase întotdeauna peste satisfăcător. Erau amănunte pe care Dona le cunoştea, dar le ignora cu bună ştiinţă, montându-se singură. Pe Toni îl considera proprietate, se folosise de ea şi nu avea dreptul să se pricopsească singur!

Dădu drumul taximetrului şi începu să adulmece prin zonă, neştiind nici ea la ce să se aştepte. Fiind spre seară, cei din casă aprinseseră luminile şi era limpede că nu se făcea economie la electricitate. După câteva minute, când Dona îşi zise că a vizionat destul pentru o singură seară, urmând ca a doua zi să-şi pună în aplicare restul planului, în faţa imobilului opri un Mercedes. Şoferul stilat deschise portiera şi coborâră două femei încărcate de pachete. Dona

le „expertiză“ rapid şi cu aviditate. Cea mai în vârstă, desigur mama, nu era propriu-zis frumoasă, dar era super-distinsă şi impecabilă, ceva în genul lui Lady Diana, dacă nefericita ar fi apucat patruzeci şi cinci de ani. Ochii însă îi rămaseră agăţaţi de cealaltă, o fată tânără de tot, desigur Andreea. Dona rămase realmente trăsnită, fără aer; nu văzuse în viaţa ei aşa o frumuseţe. Deşi se considera pe ea însăşi o frumuseţe princiară, excluzând din capul locului eventualitatea vreunei rivale, de astă dată rămase blocată. Se simţi cuprinsă de furie, invidie şi ură, în clipele acelea era în stare să ucidă! Pentru moment încercă o dorinţă năvalnică de a da buzna în casă, peste oamenii ăia, să zgârie şi să spargă, să spulbere atmosfera de fericită bunăstare pe care o presupunea că există instalată între zidurile invadate de trandafiri. Toni, stăpân al acestui „domeniu“ şi al prinţesei care tocmai dispărea împreună cu maică-sa pe uşa deschisă de o subretă cu şorţuleţul alb? Asta niciodată! Şi dintr-o dată o fulgeră un gând care-i creă o stare de panică. Nu cumva ea trecuse legată la ochi pe lângă o mare şansă? Dacă Drăguşinii, la morga şi statutul lor, îl socoteau demn de atenţie, însemna că era ceva de capul lui, iar ea, proasta, nu văzuse în el decât fostul amant al maică-sii, un *macho* bine clădit, şmecheraş, cu diplomă de inginer!... Gândul era de nesuportat, raţiunea i se întunecă. La naiba cu planurile eşalonate, va acţiona fără întârziere! Traversă strada şi apăsă lung pe butonul interfonului.

— O clientă, răspunse unui glas agreabil de femeie.

— Domnul avocat nu primeşte acasă. Îl puteţi găsi zilnic la biroul domniei sale din Bulevardul Unirii.... Puteţi nota?

— Am greşit! ţipă Dona. Nu sunt clientă, e o chestiune personală, de mare urgenţă.

— Aşteptaţi...

O aşteptare de câteva secunde în care subreta se consultă cu senatorul, privind totodată pe fereastră cine îl solicită. Femeia reveni:

— Puteţi intra.

Dona era prea tulburată pentru a sesiza amănunte de

interior, dar ceea ce înregistră mai mult reflex îi lăsă o impresie de „lux exorbitant“. Subreta o conduse de-a lungul unui coridor care semăna cu o galerie de tablouri şi o introduse în biblioteca lui Drăguşin.

Senatorul o aştepta în dreptul ferestrei, cu mâinile încrucişate peste piept. Masiv şi fălos, Drăguşin semăna mai mult ca oricând cu un împărat roman. La rândul lui, o etichetă scurt: genul statuie, cam prea dorobanţ! O invită cu un gest princiar să ia loc.

— Cu cine am onoarea?

Nu avea de gând să se lase intimidată şi îşi regăsise aplombul. La o adică, nici ea nu era de colea!

— Dona Florian, amanta protejatului dumneavoastră… Toni Barbu.

Drăguşin nu-şi ascunse surpriza unui răspuns atât de direct şi totodată cuprinzător. O cercetă curios. Fără a avea ochiul expert al Biancăi întru vestimentaţie, aprecie totuşi că femeia dispune de nişte mijloace şi, ţinând seama de întreg, putea paria că nu-i dependentă material.

— Vă ascult.

Dona nu-şi organizase discursul, întrevederea cu senatorul era preconizată pentru zilele următoare. Până să-şi adune gândurile însă, debută cu primele cuvinte care-i veniră pe buze.

— Încălziţi un şarpe la sân, domnule senator. Toni e un ticălos abil care a reuşit să vă păcălească.

— Când v-aţi certat?

Începuse să funcţioneze experienţa de avocat. Caz tipic, când unul dintre parteneri e părăsit şi celălalt vrea să se răzbune cu orice preţ. Încercă o decepţie faţă de femeia din faţa lui care părea mai de soi. Leliţele abandonate de pe vremea lui Ceauşescu tot aşa procedau. Se duceau la Partid şi la Cadre să-şi reclame soţul care şi-a luat lumea în cap. Asta vine la patron…

— Nu asta e important. Am venit să vă deschid ochii.

— Când? insistă Drăguşin.

— Ieri, dar…

Senatorul începu să râdă:

— De ce nu aţi încercat să-mi deschideţi ochii mai demult?

— Adică, nu vă interesează ce am să vă spun despre acest individ infam?

— Etichetarea vă dezonorează pe dumneavoastră, în primul rând. Cum de aţi acceptat să trăiţi împreună cu un individ infam?!

Ochii Donei înfigeau cuţite în obrazul senatorului:

— Chiar atât de mult vi-l doriţi ca ginere?

Drăguşin tresări, neplăcut impresionat:

— S-a lăudat el cu aşa ceva?

— Da, minţi Dona apăsat.

Degetele lui Drăguşin băteau darabana pe birou.

— Vreţi să-mi reproduceţi exact termenii în care s-a exprimat?

Derutată, Dona ridică din umeri:

— Nu obişnuiesc să iau notiţe când vorbeşte. Mi-a declarat răspicat că se simte încurajat, e clar că dumneavoastră aţi agrea o asemenea posibilitate.

— Adică, traduse senatorul, sunt preocupat de cazarea fiică-mii, care abia a terminat liceul, şi am pus ochii pe el!

— Exact.

— Iar dumneavoastră, fiinţă caritabilă, simţiţi obligaţia morală de a mă avertiza că nu-i persoana indicată.

— Nu mă ironizaţi!

— Ce anume îi reproşaţi?

— E un ticălos care face impresie, se dezlănţui Dona. Totul este fals şi făcătură! Un peşte ordinar!

— Vă tapează de bani?

— N-a câştigat un singur leu cinstit, din munca lui, în toată viaţa! Un cartofor.

Pe măsură ce o asculta, buzele senatorului deveneau pungă. Nu-i făcea plăcere ceea ce auzea, dar totodată, punea la îndoială acele cuvinte. Întâi, că nu concepea ideea ca el să se înşele în aprecierea unui individ, bizuindu-se necondiţionat pe instinctul lui, pe cunoaşterea semenilor, al doilea – denigrarea mustind de ură a partenerului abandonat constituia un clişeu clasic, al treilea, îl agrea pe

Toni, unul din ultimii exponenţi ai unei clase strivite de dictatura proletariatului. Ura nestinsă faţă de fostul regim constituia rădăcinile toleranţei vizavi de persecutaţii săi. Şi apoi, un băiat de familie, ca Toni – imensă naivitate! – nu se poate preta la orice găinărie, păstrează întotdeauna un stil, chiar şi în ticăloşie.

— Aţi pomenit cuvântul „peşte“! E întreţinutul dumneavoastră?

Dona rânji, dezvăluindu-şi dantura feroce. Avea dinţi de fiară.

— Probabil că fac o impresie foarte proastă. Nu am ajuns încă la vârsta la care să plătesc…

— Atunci?!

Dona şuieră:

— A fost peştele maică-mii!

Pur şi simplu, nu apucase să-şi mai cenzureze cuvintele. Realiză gafa monumentală, căci din dorinţa de a-l zdrobi pe Toni, se compromisese pe ea, îşi dăduse foc la căruţă. Senatorul o privi scârbit:

— Trebuie să înţeleg că Barbu a devenit o tradiţie în familia dumneavoastră?

— Trebuie să înţelegeţi cu cine aveţi de-a face! Un oportunist de cea mai joasă speţă, lipsit de scrupule! Dacă asta e tot ce doriţi pentru fiica dumneavoastră…

Senatorul o opri cu un gest hotărât:

— Fiica mea nu are ce căuta în această discuţie. În ce priveşte lipsa de scrupule, să-i lăsăm pe alţii, mai îndreptăţiţi, să se exprime. Oricum, credibilitatea dumneavoastră e serios afectată, în primul rând, de antecedente, în rest, ştiu cât credit pot acorda unui partener abandonat. Părerea mea e că ar trebui să vă rezolvaţi problemele cu Barbu personal… Doamnă!

Schiţă intenţia de a se ridica.

— Asta-i tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— La ce altceva v-aţi aşteptat! Să-l trag de urechi şi să-l pun la colţ?

Întreaga făptură a Donei palpita de ură. Abia mai putea să respire, glasul gâfâi:

— Bestia e mai tare decât mi-am închipuit. V-a păcălit deci!

Drăguşin ocoli biroul şi se apropie:

— Vă conduc.

Privirea Donei se înceţoşă, imaginile începură să joace. Dintr-o dată, după cum s-ar fi exprimat clientela suburbană a avocatului, „se dezbrăcă de caracter“ şi izbucni piţigăiat.

— Ascultă, bă, băşină umflată, pe mine nu mă concediezi ca pe slugi! Ţine minte că ne mai întâlnim noi!

Drăguşin tresări, dar izbuti să mai surâdă.

— Nu cred că voi mai comite imprudenţa.

Apăsă pe un buton şi aproape instantaneu se ivi o namilă de bodyguard care apucă ferm braţul Donei.

Femeia se desprinse cu o mişcare sălbatică:

— Ia laba de pe mine! Ciocoii dracului!

După „evacuarea“ Donei, senatorul simţi nevoia concretă de a aerisi, şi apoi se spălă îndelung pe faţă şi pe mâini. Când intră în living, nevastă-sa, Andreea şi dalmaţianul urmăreau un serial la televizor. Un clişeu pastelat care încântă ochiul, şi Drăguşin îl cuprinse într-o privire mulţumită. Niciodată nu i se păruse că are o familie mai distinsă.

* * *

Cam de pe la patru după-amiază, Sanda Poenaru începu să se enerveze de-a binelea. După toate aparenţele, Ciprian nu primise mesajul ei, adică nu trecuse pe acasă. Cel puţin asta era impresia pe care voia s-o lase pentru că maică-sa era convinsă că se ascunde. Îşi făcea reproşuri că nu fusese mai abilă şi că-şi deconspirase intenţia de a se debarasa morţiş de Codruţa şi, de copil până avea să se lase seara. Ar fi fost suficient să-i spună că au ceva important de discutat, şi nu să-l prevină. Pe măsură ce trecea timpul, se monta pretinzând că n-a recepţionat mesajul pentru că, în stilul ăsta, putea prelungi situaţia la infinit. Ciprian era însă un tâmpit dacă-şi închipuia că o poate sili să înghită pastile

pătrate şi încă fără apă! Nu se născuse încă persoana care s-o determine pe ea să facă altceva decât ceea ce-i place. Chiar şi pe vremea lui Ceauşescu, când era suficient să te prindă miliţia la un matineu ca să te ia la întrebări că de ce te afli la cinema în loc să fii la strung, ca tot îşi făcuse de cap şi se putea lăuda în gura mare că nu semnase în viaţa ei o condică. Nu-i plăcuse să muncească, şi nu muncise. E bine?

Credea că Ciprian îşi închipuie că e şmecher şi că o poate sili să danseze după cum îi fredonează el. Se înşela cumplit şi avea să i-o demonstreze chiar diseară. Le va îmbarca pe fete într-un taxi şi vor ateriza la club, după începerea programului, adică cel mai sigur pe la vreo unsprezece. I le va depune în cabină şi, o dată livrată marfa, descurcă-se cum l-o tăia capul, v-am salutat din mers, a ta e viaţa, Sando, viaţa şi speranţa, te-aştept în gară la Constanţa!

Mulţumită de decizie, începu să se simtă mai bine dispusă şi chiar se surprinse – ceea ce se întâmpla rarisim – că are chef de gătit. Asta era! Va prăji nişte cârnaţi şi va trânti un piure din fulgi de cartofi! Se ridică sprintenă şi scoase din frigider patru cârnaţi că poate o vrea şi amărâta aia să guste.

Intră din nou în casă să-şi toarnă un coniac. Îi plăcea ca atunci când „trudea“ ia bucătărie să soarbă dintr-un păhărel cu tărie şi să asculte Radio Contact. Când să-şi toarnă, rămase încremenită cu sticla în aer. Codruţa, echipată de drum, scotea landoul din dormitor.

— Unde plecaţi? S-a lăsat întunericul!

Fata răspunse ca din transă:

— Ciprian n-a venit. E seară. Aşa ai spus... că ne aştepţi până diseară.

Sanda simţi că se moaie:

— Poate vine...

— Ţţ! Nu mai vine, ştiu eu... se adresă bebeluşului: Tăticuţul nostru nu mai vine.

— Ce tot bâigui acolo? Eşti femeie în toată firea, cu un plod în braţe, nu ţi-e ruşine să te mai prosteşti?... Unde vrei să vă duceţi? La soră-ta?

— Nu, se zgribuli Codruţa, Dona e rea şi nu ne iubeşte.

— Atunci stai naibii locului! Dacă nu vine Ciprian, vă duc eu la el, la club. O descurcăm noi într-un fel!

Când auzi de club, Codruţa începu să tremure şi faţa i se schimonosi de groază.

— Ce te-a apucat? Parcă a dat strechea în tine. Te duci la tăticuţul vostru, ce mama dracului mai vrei?... Doamne, se închină, bine a mai zis cine a zis, fereşte-mă de tâmpiţi sau nebuni. Tu ai făcut rost de amândouă. Unde dracu' au fost ochii lui fiu-meu? În izmene, îşi răspunse tot ea.

— Nu la club, scânci Codruţa.

— De ce?

— Se supără şi ne bate.

— Prostii de-ale tale, respinse Sanda. O fi fiu-meu al dracului, dar nu dă în muieri.

Era totuşi un sâmbure de adevăr în ce spunea Codruţa. Cu luni de zile în urmă, pe când relaţia lor zice-se funcţiona, fata îi făcuse o vizită la cabină. Ciprian se învineţise de furie. Era vanitos. O relaţie cu Codruţa, în mod evident retardată, îl compromitea în faţa colegilor. Oricum, devenise incomodă. De altfel în zilele acelea o cunoscuse pe Andreea. Pe Codruţa o expediase cu violenţă, ţinând-o în brânciuri până la ieşirea din club şi proferase tot felul de ameninţări în cazul că o mai prindea pe acolo.

Codruţa apucă hotărâtă cadrul căruciorului. La picioarele copilului, o bocceluţă cu lucruşoarele lor se ridica precum o moviliţă. „Parcă ar fi refugiate!“, îi trecu prin minte.

— Unde te duci, femeie?!

Codruţa îşi înghiţi buzele. O expresie de încăpăţânare i se înfipsese pe chip. Ea ştia una şi bună! Floricel era în primejdie. Floricel trebuia să rămână a ei.

— Atunci, la revedere.

— Unde te duci? ţipă Sanda. Ce să-i spun lui Ciprian?

— Nu mai vine, ştiu eu... La revedere...

Sanda cântări instantaneu situaţia cu ochi lucizi. Fără îndoială că ar fi putut să-i împiedice plecarea. Era suficient să încuie uşa, şi chiar admiţând o confruntare fizică, fără ca ea însăşi să fie vreo musculoasă, pe Codruţa ar fi putut-o

stăpâni cu o singură mână. Dar dacă toanta vrea să plece, de ce nu? La urma urmei, nu asta fusese şi dorinţa ei, a Sandei? Dorinţă arzătoare? Scăpa de belea în chip nesperat de uşor, fără să ridice un singur deget. Ba îi mai face un serviciu nesperat şi lui fiu-său, îl scuteşte de o surpriză gogonată înainte de spectacol. Rosti, ridicând din umeri:

— Păi… dacă aşa vrei, drum bun şi cale bătută!

Închise uşa în urma lor cu un suspin de uşurare. Totul se rezolvase mai simplu decât ar fi visat. N-o încerca nici un scrupul, nu se simţea nicicum vinovată, ci mai degrabă înălţată în propriii ei ochi. Zece zile de-a rândul suportase inventar străin în casă, orăcăit şi miros de pipicioasă, prezenţa unei idioate, timp în care îşi neglijase afacerile personale.

Luase ceva la bord încă de dimineaţă, aşa că privea situaţia cu optimism.

„Ştiu că fiu-meu are de ce să-mi mulţumească!“

Era totuşi prea obosită ca să se mai ducă în tragere, dar şi pentru „noapte bună, copii!“ parcă era prea devreme. Se trânti „provizoriu“ pe canapea şi în mai puţin de un minut, dormea buştean.

Oamenii se uitau curioşi la femeia extrem de tânără care împingea un cărucior în care se afla un bebeluş, clişeu absolut neobişnuit pentru ora aceea. Paşii Codruţei erau măsuraţi, lenţi, dar hotărâţi de parcă ar fi ştiut încotro se îndreaptă.

* * *

Gina avea impresia că nu mai face nici o deosebire între Crişan şi Mihai. Amândoi trebuia mângâiaţi, ocrotiţi, duşi de mână. Starea lui Mihai o îngrijora în cea mai mare măsură. Aproape că nu-l mai recunoşteai. Se pleoştise, tresărea ca un iepure la orice zgomot, intra în panică ori de câte ori se auzea telefonul sau soneria de la uşă. Chiar şi bătrânul

Dimitrescu, taică-său, se neliniştise şi o sunase pe Gina fără ştirea lui Mihai, cerându-i informaţii.

— Aşa nu mai merge, trebuie să ne mişcăm.

Mihai chicoti lugubru:

— De acord, dar încotro o luăm? La stânga? La dreapta?

La insistenţele Ginei, se răsese şi acceptase să schimbe pijamaua cu un trening, dar cu toate acestea nu reuşise să-şi recapete aerul bărbatului plin de vigoare de mai acum câteva săptămâni. Părea un convalescent care-şi revine anevoie după o boală grea.

— Drept înainte!

— Dacă vrei să dăm foc pădurii, e prea de tot! Nu putem provoca o pagubă de asemenea dimensiuni!

— Fleoşc! se strâmbă nevastă-sa. La cât se fură în ţara asta, se defrişează, delapidează şi aşa mai departe, ce mai contează un cot de pădure! Alta e problema!

— Care?

— Suntem luaţi în colimator, cea mai mică mişcare e înregistrată. Cum scapi de umbre ca să ajungi la Tunari?

— Şi-atunci?

— Ar fi două soluţii, rosti sigură pe ea Gina şi după ton se simţea că reflectase serios la chestiune. Fie dispari tu pentru o vreme…

— Unde? se sperie Dimitrescu.

— În Peru.

— A!…

Ştia la ce se gândeşte. Erau prieteni foarte buni cu o familie de români stabiliţi de peste douăzeci de ani în Germania, care aveau o proprietate la circa o sută de kilometri de Lima.

— Nu te găseşte nici dracu’ acolo! Dacă te hotărăşti, trebuie să pleci imediat.

— Şi voi? Tu şi Crişan?

— Te vom urma imediat ce va fi cu putinţă.

Mihai clătină din cap:

— Nu cred că-i bine, nu-i bine deloc. Fără tine, mă simt pierdut. Pe urmă, cum ajung în Peru?

— Totu-i să ajungi în Germania, noroc cu spaţiul

Schengen. După aia se descurcă Ticu, ştii ce relaţii are.

Bărbatul părea din ce în ce mai speriat:

— Nu cred că vorbeşti serios, Gina... Există un Interpol şi-i al naibii de eficient. Pe urmă, să fii fugar toată viaţa, să te ascunzi... Nu-i de mine... Se mai pune întrebarea şi din ce vom trăi! Chiar dacă lichidăm tot ce avem, mai mult de câţiva ani nu rezistăm.

Gina înlătură cu un gest scurt toate argumentele:

— Toate astea ar putea fi depăşite. Mă deranjează altceva. Fugind, te recunoşti vinovat, iar în caz că eşti totuşi prins, nu mai ai loc de întors. Rămâne deci, a doua variantă...

— Care?

— Noi nu ne putem apropia de Tunari, e clar ca bună ziua. Trebuia s-o facă altcineva în locul nostru!

— Adică, să găsim pe cineva care să pună focul?

— Exact, un incendiator!

Mihai rămase cu gura căscată. Nevastă-sa era o adevărată leoaică. Pentru a-şi apăra liniştea vizuinii era în stare să sfâşie.

— Realizezi cât este de periculos?

— Realizez doar că miza este însăşi viaţa ta, a noastră.

— Riscul e enorm. În genul ăsta de oameni nu poţi avea încredere. Îl prind peste o lună pentru cine ştie ce găinărie, şi ca să-şi uşureze situaţia le povesteşte poliţiştilor că noi i-am comandat incendiul.

— Alţii comandă crime. Ce, n-ai auzit de killeri? Ai altă soluţie? Chestia e că trebuie să-l găsim repede... Ce, repede? Imediat.

Dimitrescu o privi lung. Ochii îi străluceau ciudat. Nevastă-sa îi observă încordarea:

— Ce se întâmplă?

— Cred... cred că ştiu pe cineva. E în găleată şi are nevoie stringentă de bani...

De emoţie, se bâlbâia.

— Poţi avea încredere?

— A... aşa cred. De altfel, nu-i un golan. Un tip destul de subţire în felul lui...

— Ce mai aştepţi? Dă-i bătaie!

Chipul bărbatului se însufleţise şi, conform dispoziţiei labile din ultima vreme, trecuse de la o depresie accentuată la o stare vecină cu euforia. Începuse să creadă că planul e posibil. Pe cât de simplu, pe atât de posibil.

Luă amândouă mâinile Ginei şi le sărută febril:

— Ce m-aş face fără tine, scumpa mea?

Femeia surâse înduioşată:

— Ce ne-am face unul fără celălalt?

* * *

Căsătoria lui cu Mary fusese un iad. Nu cazane cu smoală muşcate de înfricoşătoare văpăi dând în clocot, pentru că amândoi erau prea bine crescuţi ca să se lanseze în scandaluri bengale, dar şi fiertul în oală la foc mic tot iad se cheamă. Nimic nu mergea pentru simplul motiv că Harald n-avea chef de nimic, nu dorea decât să fie lăsat în pace. Apatic până la nesimţire, nu consumase noaptea nunţii decât după patru zile, şi-atunci înghiontit de Crina şi de frate-său. Şi uite, Crina nu avusese dreptate, cuiul nu numai că nu se lăsa scos, se înfunda mai tare. Din nenorocire, Mary îl iubea, şi ar fi făcut orice ca mariajul să funcţioneze, dar era peste putinţă ca să-i intre în voie... Anevoie, dar până la urmă pricepu că scandalul nu e condiţia *sine qua non* a unei căsătorii ratate, ci mai există şi tăcerea. Era ceea ce se petrecea între ea şi Harald care nu se înţelegeau deloc. Încercând un bilanţ, Mary putea afirma că blocurile de tăcere şi inactivitatea absolută constituiseră dominantele căsătoriei lor. În cele din urmă, sătulă de eternul „spune-mi ce doreşti, doar atât“ instalat între ei şi îndemnată energic de părinţi – nu-i reproşau în fond nimic lui Harald, decât că-i dement – introduse acţiunea de divorţ. Nu află niciodată cauza bizarei comportări a lui Harald deşi, gândea acesta, şi un tâmpit şi-ar fi putut da seama că, de fapt, o iubea pe alta. Mai auzise vag despre ea. Mary se recăsătorise, avea copii şi o şcoală de dans în Canada...

„Cred că dacă aş vedea-o azi, nici n-aş recunoaşte-o. Nici pe-atunci nu mi-era limpede cum arată, n-o aveam în faţa ochilor decât pe Liliana…“

De-a lungul anilor, se întrebase mereu dacă nu cumva el congenital era o pradă uşoară, corabie în echilibru precar la dispoziţia sorţii capricioase care-l putea azvârli într-un port sau altul, benefic ori nefericit. De un lucru era profund încredinţat! Dacă Liliana l-ar fi iubit, sau cel puţin l-ar fi acceptat, viaţa lui ar fi avut altă hartă!

După ce-l părăsise, bilanţul se arăta dezastruos: moralul era zero şi studiile întrerupte, dar care nu puteau fi reluate, conform dispoziţiilor din epocă, dacă trecuseră mai mult de trei ani de la ultimul examen. În mare derivă şi cu certitudinea că nimic nu i se mai poate întâmpla, se gândea la sinucidere. Atunci, auzi de un concurs care se ţine la Ministerul de Externe, în vederea obţinerii unor posturi de diplomat. Cunoştea trei limbi străine, „babane“, merita încercat. Dar… tot atunci – imposibil să nu vezi şi aici mâna sigură a destinului –, îl cunoscu pe Răzvan Marţian.

„Mai bine nu-l cunoşteam“, avea să spună de multe ori, „şi azi nu mai existam!…“

Departe de a fi o coincidenţă bizară, Marţian se gândea şi el la Bălăcescu. De la una din ferestrele cazinoului, îl văzuse aşteptând în parc, dar nu cutezase să se apropie şi nici nu avea vreun „devotat“ pe care să-l trimită în locul lui. La patruzeci de ani, Răzvan nu avea pe nimeni aproape, nu avea încredere în nimeni şi amănuntul că dacă s-ar întâmpla să moară mâine, nu va exista nici măcar o singură batistă udă de lacrimi în urma lui, îl lăsa absolut rece. Întâi că nu se gândea la moarte decât ca la o eventualitate foarte depărtată, pierdută pe undeva în ceaţa de nepătruns a viitorului, şi apoi nu era genul care să-şi plângă de milă. Nu dădea două parale pe sentimentele semenilor, ferm încredinţat că, dacă ai bani, poţi cumpăra tot ce pofteşti: şi dragoste, şi prietenie, şi simpatie, nu cunoştea marfă nevandabilă.

Lucrul care-l deranja cel mai mult în momentul de faţă

era neputinţa de a acţiona, faptul că se simţea cu mâinile legate, şi asta încerca s-o explice acum în toaleta de la Cazino Victoria.

— Sunt filat în permanenţă, nu mă pot mişca. Am ajuns să mă cenzurez şi acasă.

Marcel, domnul cu baston de bambus, dar de astă dată fără, observă ca şi cum n-ar fi auzit nimic:

— Dona încă trăieşte!

— Păi eu despre ce vorbesc, nene? Nu mă pot apropia de ea.

— Nu trebuie să te apropii. Există un copac la nici cincizeci de metri de ferestrele ei.

Celălalt îl privi aiurit:

— Mă crezi cimpanzeu?

— Ai fost campion la tir.

— Ei şi? Întâi, nici nu am flintă cu lunetă, dar, afară de asta, cum ajung să mă caţăr în pom când gaborii nu mă scapă din priviri. Femeia asta are zile, asta e!

— Dacă puteam s-o fac eu singur, nu apelam la tine.

— Ştiu, Marcel, dar ce pot să fac? Nici mama nu mi-ar cere să-mi pun capul sub ghilotină.

— Nu-ţi cer decât să mă ajuţi într-un moment în care sunt la ananghie. Este extrem de important pentru mine ca Dona să dispară!

— Iar eu, cu toată părerea de rău, nu te pot servi... Ascultă-mă, Marcel, las-o baltă pentru moment. Chestia-i prea stufoasă! Prea multe crime, prea multe implicaţii! Îţi spun ceea ce de altfel ştii şi tu foarte bine! Oala prea plină dă în foc. Trei sunt cauzele pentru care cei mai şmecheri căpcăuni o dau în bară! Amorul ghebos pentru o femeie, care aici iese din discuţie, prea mulţi complici – complicii în general – şi eterna greşeală a răufăcătorului – în limbajul oamenilor cumsecade – de a nu şti să se oprească la timp! Ţi-o spun ca vechi şi împătimit jucător, nu poţi miza la infinit pe acelaşi număr. Ori îl schimbi, ori te ridici de la masă.

Marcel se interesă fără nuanţe:

— Tu ce ai ales?

— Chibiţez.

* * *

Gigi Constantinescu, fiul natural al teroristei, dat în urmărire generală pe ţară, se ascundea la Dumitru Sofron. Socotea că era ultimul loc unde l-ar putea căuta Poliţia, adică la locul crimei. Asta încerca de două zile să-i explice bătrânului înspăimântat. Ar fi refuzat să-l adăpostească, dar prea năvălise peste el disperat şi hăituit ca un câine. Asta, ca situaţie specială, pentru că Sofron, îndeobşte cumsecade şi milos, stându-i în fire să se facă plăcut oamenilor, era incapabil să se împotrivească vreunei solicitări…

— Doar câteva zile, până se aleg apele, nene Dumitre.

— Ce ape, băiete, că aici e toată Dunărea. Poliţia te caută şi pentru banii ăia lipsă şi pentru moartea mamă-tii… Nu, nu zic că tu ai omorât-o, dar o declaraţie se cuvenea să dai. Eu, în locul tău, m-aş prezenta singur, până să mă găsească ei.

— Dau declaraţia, dar mă umflă pentru deturnare de fonduri. Ţi-am spus că sunt în găleată.

— Şi aşa, cu ce te-alegi? Ce câştigi?

— Câştig timp. Trebuie să fac neapărat rost de bani. Să-mi plătesc datoriile aici, ca s-o virez în străinătate, am nevoie de bani.

Bătrânul clătină capul cu tristeţe:

— Străinătate… Te crezi pasăre cerească să treci aşa, peste ape şi peste munţi fără să te întrebe nimeni ce şi cum. Sau pe vremea lui Ştefan cel Mare când i-a trebuit mămăligii douăzeci de ani ca să ajungă din America la noi? Doar ce săreai hotarul şi ţi se pierdea urma… Acum au fax-uri, *imeiluri*, tot felul de drăcovenii, te dibuie Interpolul cât ai zice peşte!

— Ai dreptate, nene, deşi cu bani…

Sofron îl privi pieziş. Un tânăr de treizeci de ani, deşirat, cu umeri înguşti şi trăsăturile Ecaterinei lipsite însă de forţa şi de asprimea acesteia. Doctoriţa semănase cu o

vrăjitoare, pe Gigi îl simţeai slab-fleaşcă, dar era incontestabil mai simpatic. Cel mai mult deranjau freamătul întregii fiinţe, mişcările parcă imposibil de controlat, trădând o anume dezordine interioară.

Dumitru Sofron oftă adânc:

— Bani, bani, bani... Toată lumea se plânge de bani, dar de minte puţină, nimeni... Până una, alta, mă duc să pun o oală de cartofi la fiert..., zise şi se ridică greoi, parcă dintr-o dată foarte bătrân.

Era foarte tulburat şi, pentru moment, se învârti în bucătărie, neştiind de ce să se apuce mai întâi. Îşi aduse aminte când dădu cu ochii de cutia cu chibrituri şi frânse vreo patru beţe până izbuti să aprindă aragazul. Alese zece cartofi din cămară, îi spălă bine şi începu să-i cureţe meticulos.

Doamne, câte se mai petrecuseră de nici două săptămâni încoace! O moartă făcută bucăţi, Ecaterina şi ea moartă, feciorul ei din flori, de care nu pomenise la lume, ascuns la ea în casă, el, Sofron, beţivanul cuminte de la „Licurici“ tremurând de frică. Ce avea să-i zică lui Mănescu? Pe undeva se aveau cam prieteni, dar nici pe amărâtul ăsta nu-l putea lăsa de izbelişte. Când omul se îneacă, îi întinzi mâna, fără să-l mai întrebi ce hram poartă sau de buletin... Dar până la inspectorul Mănescu, ce te faci cu ucigaşul care-i pândeşte cărările? Degeaba nu mai iese din casă şi nu mai doarme noaptea? Vezi, aici se bucura că n-o să mai fie singur, să se scape în izmene de frică, la orice zgomot, pentru că, orişicât, când ştii că în apartament mai e cineva, aşa te mai ţine curajul! Dar dacă...

Inima i se opri şi scăpă cuţitul din mână. Dar dacă ucigaşul e totuşi Gigi? *A arănjat-o* el pe mă-sa, mare brânză să se înfigă şi în beregăţile lui ta’su de-al paişpelea, cum i-ar veni lui Gigi el, Dumitru Sofron, un oarecare Moş Izmană?! Ochii îi fură năpădiţi de lacrimi, îşi plângea singur de milă şi începu să regrete „aranjuezele“ zile trăite împreună cu Ecaterina. Era ea cam aspră, cam cârtitoare, nu pregeta să te ocărască, dar dacă nu-i ieşeai din voie... La o adică, avea ce mânca, „Licurici“-ul nu-i lipsea, iar

noaptea era garantat liniştită. Acum, nu mai avea o clipă de odihnă... uite, nici de iahnie de cartofi cu costiţă, mâncarea lui preferată, nu-i mai arde...

Din casă se auzi un sunet de telefon necunoscut. Era mobilul lui Gigi. Făcu instinctiv câţiva paşi spre sufragerie şi trase cu urechea. De altfel, Gigi vorbea cu glas normal, nu părea să se ferească:

— Da, boss... La ţanc!... Chestia-i să fie ceva sigur, nu am timp să aştept... Am înţeles, diseară la nouă... Ştiu unde.

Până la urmă, Sofron puse totuşi cartofii la fiert, dar renunţă la ceapa tăiată solzişori şi topită în untură. Când intră în sufragerie, Gigi fluiera bine dispus.

* * *

Umilită până în adâncul sufletului, aşa cum nu i se mai întâmplase până atunci, Dona ar fi sfâşiat, ar fi dat foc simandicoasei reşedinţe a lui Drăguşin, ar fi ucis! Montată, încordată ca un arc, simţea că ar fi plesnit dacă s-ar fi întors pur şi simplu acasă, unde nu avea pe cine să se răzbune, nici măcar pe idioata de soră-sa. Trebuia să se descarce şi o făcu în doi timpi. Întâi, făcu o haltă acasă la familia Barbu, cu intenţia de a-i băga în boale pe boşorogii lui Toni. Izbuti peste aşteptări, pentru că de astă dată soţii Barbu erau cu desăvârşire luaţi prin surprindere şi, chiar dacă nu deschiseră, Dona le oferi un recital de zile mari. Epitete pestilenţiale la adresa lor şi a feciorului lor, fireşte, dar mai fu ajutată şi de şansă. În apartamentul vecin se zugrăvea şi lucrătorii lăsaseră peste noapte pe palier găleţile cu material. Dona trase bidinele grase pe uşa familiei Barbu, dar nu i se păru suficient şi, pălită de o idee „genială“, răsturnă şi un bidon cu ulei de vopsit lemnăria pe sub blatul de lemn pentru ca să le intre mizeria în casă şi să-i „bucure“.

Totul se petrecu în câteva minute, Dona părăsind precipitat zona înainte să fi intervenit vecinii şi mai ales proprietarul materialelor depozitate pe palier.

În taxiul pe care-l reţinuse, Dona gâfâia de satisfacţie, regretând că nu avusese la dispoziţie şi o găleată cu excremente pe care să le-o răstoarne pe preşul de la intrare. Şi mai bine, dacă ar fi reuşit să-i mânjească pe boturile garnisite cu proteze! Da, era mulţumită, dar furia tot nu-i trecuse! Mai avea de rezolvat şi problema Codruţei care trebuia adusă acasă. Opri în Dristor şi, reţinând taxiul în faţa blocului, urcă la Sanda Poenaru.

După plecarea Codruţei, Sanda simţi un chef nespus să ştie „ce i se mai arată“, aşa că îşi pofti vecina, doamna Camelica, la o cafeluţă, rugând-o să aducă şi cărţile. Ce le nimerea femeia asta era ceva de speriat. În realitate, sexagenara Camelica era o escroacă de clasă mică, la nivel de cartier, dar avea spirit de observaţie şi ţinere de minte. Prindea din zbor orice informaţie şi o depozita pentru a fi folosită la momentul oportun. Mai presus de toate, ştia însă foarte bine ce voia să audă clienta şi o servea după plăcere. De pildă, Sandei îi prevestea mereu un crai de ghindă, om cumsecade şi serios, „cu pălăria pe frunte, după cum se exprima Camelica, şi nu pe-o parte“, care-i va oferi inima lui şi trai aşezat „cu verighetă“. Venea astfel în întâmpinarea idealului secret al cocotei despre care nici Ciprian nu avea habar. La treizeci şi şase de ani, Sanda socotea că „s-a bramburit“ destul, încă un an, doi şi nu mai face faţă concurenţei şi nici aşa, să ajungă să se întindă cu toate rebuturile care de beţi ce erau, nu mai băgau de seamă că mândruţa-i ieşită la pensie, vorba aia, câine, pisică – cotlet să fie! Visa deci la un soţ cumsecade care s-o instaleze între hotarele respectabilităţii.

Cărturăreasa îi profeţi deci după gust, de ziceai că tipul acuşi sună la uşă şi, după vreo două ceasuri de taclale, se cărăbăni ca să nu piardă serialul. Sanda o conduse mulţumită până la lift şi, când se întoarse în sufragerie, constată că femeia îşi uitase ochelarii pe masă.

„I-i duc eu mai încolo…“ şi începu să strângă ceştile de cafea. Când auzi soneria – „uite că s-a întors!“ – luă ochelarii şi se repezi la uşă:

— Imediat, coană Camelico, ţi-i aduceam eu!

Deschise larg şi pentru o clipă rămase cu gura căscată. Dona nu-i lăsă timp să se dezmeticească. Cu o mişcare, o dădu la o parte din prag şi năvăli în casă.

— Asta ce mai fu? o scăpă Sanda.

Pe moment, Dona nu-i răspunse, dând iama prin apartament. Deschise toate uşile, se uită prin încăperi, chiar şi în cămară. Sanda se încruntă. Fusese surprinsă cu garda jos, dar sesiză totodată că cealaltă, în furia ei disperată, e vulnerabilă. De la bun început nu-i plăcuse Dona şi îşi propuse cu sadism s-o scoată din sărite. O apostrofă trivial.

— Ce cauţi, fa, pe tarlaua mea? Ce zburzi p-acilea ca o bivoliţă înţepată în cur?

— Unde-i Codruţa? răcni Dona.

— Da’ ce-i la mine, azil pentru handicapaţi?!

— Aha! Deci o ştii, ai văzut-o, o cunoşti!

— Şi dacă! Eu credeam că-l cauţi pe frumosu’!

— Care frumos?

— Domnul Toni. Numai ce-a plecat! Dacă veneai o ţârică mai devreme, îl găseai… şi îşi linse buzele ostentativ, cu o limbă subţire şi roşie pe care o simţeai expertă. Viteaz bărbat! De aseară şi până acum, numai lustra am văzut-o!

— Târfă de ultimă speţă! urlă Dona abia abţinându-se să nu sară la bătaie.

Sanda rânji, se distra straşnic:

— Ascultă… Miss Monument! Fă paşi până n-ajung eu să mă încontrez. Apucă un scaun şi începu s-o împungă cu picioarele de lemn spre uşa apartamentului. Ieşirea pe stânga mai repejor că trag obloanele!

Dona clocotea de ură şi de furie. Uite încă una pe care ar fi ucis-o cu voluptate, fără urmă de şovăială. Îi smulse scaunul din mâini şi-l azvârli de perete cu sălbăticie, făcându-l ţăndări. Într-o întâlnire pugilistică, s-ar fi aflat în avantaj net.

— Ce-ai, fa, te-ai dilit?

Cealaltă urlă, apropiindu-se ameninţătoare:

— Unde sunt? Unde le-ai ascuns?

Sanda îşi aprinse nervoasă o ţigară:

— Ce să le ascund, când nu ştiam cum să scap de ele?

— Recunoşti deci că au fost aici!

— Ei şi? Sunt stăpână în casa mea, fac ce poftesc.

— Când au plecat?

— Astă-seară. Mă crezi sau nu, te priveşte, dar habar n-am încotro au apucat-o!

— Viermele ăla de Ciprian trebuie să ştie. Unde e?

Sanda se hlizi:

— De când a învăţat să facă pipi singur, nu mi-a mai spus unde se duce şi când se întoarce.

Soneria zbârnâi prelung şi Sanda se repezi la uşă.

— Hai, c-ai nimerit la ţanc! şi în următoarea secundă, Ciprian încărcat cu două sacoşe de alimente intră în sufragerie.

Înlemni dând ochii cu Dona şi lăsă pachetele să alunece pe covor. Dona îl luă în primire:

— Unde sunt?

— Explicaţi-mi şi mie ce se întâmplă aici.

Maică-sa replică supărată:

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi dat măcar un telefon. Ţi-am lăsat mesaj pe căcatul ăla de robot încă de la şapte dimineaţa.

— N-am fost acasă, azi am zi de relaş. Am trecut acum doar ca să vă las nişte provizii.

— Poţi să te speli pe cap cu ele! Păsărelele s-au cărăbănit.

— Nu se poate. Cum? Unde?

Dona îl repezi:

— Ia nu fă pe şmecherul! Ştii foarte bine unde, sor’mea n-ar fi plecat de capul ei!

În realitate, îl credea. Expresia era prea sinceră, iar scenariul ar fi fost lipsit de sens.

— De ce-a plecat, cum de i-a venit aşa, dintr-o dată? V-aţi certat?

Sanda şovăi o fracţiune de secundă. Îşi azvârli capul pe spate… la o adică, de ce-ar minţi?

— Şi cu cine să te certi?! I-am atras atenţia că până în

seară trebuie să elibereze zona. Am şi eu afacerile mele, mă încurcau.

Ciprian o privi uluit:

— Adică, ai dat-o afară?!

— Nu-mi strâmba vorbele. Nimeni n-a dat-o afară! I-am spus că dacă nu vi tu să le iei, ţi le aduc eu la club! A plecat singură, ce voiai să-i fac?

— Bestie! scrâşni Dona. Curvă fără inimă!

Sanda sări opărită:

— Pune cep la măcănitoare, pachidermo! Bestie eşti tu, dulce surioară! Ai ameninţat-o că-i dai plodul, altcum de ce-a fugit de-acasă? De ce n-a vrut să se întoarcă la tine în ruptul capului.

Dona sări cu unghiile înainte. Ciprian se interpuse:

— Terminaţi! Vă certaţi ca smintitele şi nenorocita aia cine ştie pe unde-o fi nimerit?

Era speriat de-a binelea şi se întreba ce consecinţe poate avea fuga Codruţei. Măcar de-ar fi apucat să se însoare cu Andreea. Doar câteva zile îl mai despărţeau de data fixată la Primărie.

— Nenorocită?! urlă Dona. Cine a nenorocit-o?

Sanda simţi nevoia să ţină partea lui Ciprian.

— Ştiai că sor’ta e handicapată, de ce n-ai stat cu ochii pe ea? Dacă toate care-şi scot chiloţii, după nouă luni se cracănă ca să cace un plod, unde-am ajunge?

— Tu vorbeşti?!

Sanda râse bine dispusă:

— Aici, cam ai dreptate! Şi eu am fost toantă, dar vezi, pe vremea lui Ceauşescu, n-aveai loc de întors.

Ciprian, asediat de frică şi presimţiri negre, izbucni:

— Tot n-aţi isprăvit?... Problema e ce facem acum? Ce facem? Unde le căutăm?

Se aşternu un moment de linişte. Cei trei se priviră: Ciprian, încordat de spaimă, Dona, cu întreaga făptură gâlgâind de ură, Sanda, cu o curiozitate detaşată. Dona îşi reveni prima:

— Treaba ta ce faci! Dacă în douăzeci şi patru de ore Codruţa şi copilul nu au ajuns acasă...

— Ei, ce se întâmplă? se distră Sanda. Îl reclami la domnu' diriginte?

— Dau în vileag toată povestea şi informez în primul rând clubul.

— Ce realizezi? întrebă Ciprian crispat.

Un rânjet despică gura feroce a Donei:

— Tu ştii cel mai bine, frumosule! Prea ai plătit ca să nu se afle!

* * *

Inspectorul Dinu Mănescu sosi la birou destul de prost dispus. Nu era obişnuit cu genul ăsta de stări pentru că, ocrotit de un destin binevoitor, făcea parte dintre puţinii indivizi care se putea lăuda că nu au avut necazuri, în orice caz nu fundamentale, iar, ca frecvenţă, aproape inexistente. Nu se certase propriu-zis cu Piereta – erau amândoi prea bine crescuţi pentru ca într-o eventuală neînţelegere să intervină acuze –, dar între parteneri de altă calitate, fără îndoială că aici s-ar fi ajuns.

Cernat, fie însufleţit de cele mai nobile simţăminte, fie sclerozat – ce răi suntem, ce greu admitem calităţile superioare ale semenilor noştri – era dispus să divorţeze în termeni amiabili… În cadrul unei discuţii dintre acelea care se ţin minte – ambianţă, lacrimă mijind, dar stăpânită cu demnitate, încărcătură emoţională şi cuvinte pline de miez –, bătrânul avansase propunerea. O iubea atât de mult pe Piereta, încât simţea nevoia să se sacrifice. De ce fericirea ei să fie dependentă de decesul lui! Ştia că există un bărbat în viaţa ei. De ce nu i-ar reda libertatea acum, când încă e tânără şi s-ar putea bucura din plin de dragostea acestuia, doar împlinire fără clandestinitate, acum, când planurile de viitor nu tangentează încă locul de veci şi se mai poate pune problema chiar şi a unui copil, a unei familii tradiţionale în cel mai pur sens al cuvântului, familia care, până la a se inventa ceva mai bun, rămâne garanţia cea mai sigură a unei vieţi împlinite?

Toate acestea i le povestise Piereta azi-noapte, cu privirea şi sufletul aburite de emoţie şi recunoştinţă. Milord o ascultase cu pioasă linişte, dar consternat în sinea lui. Adevărat că fusese foarte îndrăgostit de Piereta acum ceva ani, o implorase să divorţeze, dar renunţase strivit de greutatea argumentelor ei. Prea îi era recunoscătoare lui Cernat din toate punctele de vedere, iar, pe de altă parte, o lăsase să-şi facă de cap, fără oprelişti. Ar fi fost mai puţin liberă în calitate de domnişoară, elevă sau studentă aflată sub supravegherea părinţilor.

Dinu se simţea dezorientat. Cum de unei femei deştepte ca Piereta nu-i trecea prin minte că tot ce ne înconjoară, că noi înşine suntem supuşi unui proces evolutiv, că totul mişcă într-o direcţie sau alta, că nimic nu-i imuabil precum Ceahlăul despre care dracu' ştie cum o fi arătat şi ăla pe vremea dinozaurilor sau doar a străbunilor daco-romani?? Ţinea sincer la Piereta, aprecia că se simt excelent împreună, dar i se tocise entuziasmul, se topiseră în ceaţă acele „simt tot timpul nevoia s-o văd, s-o aud, s-o ating", considerate cele trei puncte cardinale ale dragostei. Discutase chestiunea şi cu taică-său, bunul lui prieten, şi asta pentru că Piereta, până la a se decide la un atac frontal, tangentase subiectul destul de transparent. Bătrânul avocat fusese tranşant:

— E o legătură uzată. Cinci ani înseamnă mult când nu intervin alte interese care s-o consolideze.

— Dar tu cu Nora?

— Noi suntem bătrâni, trăim din amintiri. În ce te priveşte, chiar dacă nu mai ai caş la gură, eşti încă la început de viaţă. Piereta reprezintă, aşa cum se exprimau menestrelii de altădată, o carte citită. Însurându-te cu ea, te asiguri de multă plictiseală. Vei căsca mult alături de ea.

— Eşti dur, papa!

— Eşti fiul meu.

Azi-noapte, Piereta, care se aşteptase dacă nu chiar la o explozie de bucurie din partea lui Dinu, măcar la un puseu punctând împlinirea unei vechi dorinţe, simţi imediat lipsa de entuziasm a lui Milord. Cu capul pe pieptul lui, după

momentul erotic consumat, se ghemui instinctiv ca un arici.

— Trebuie să înţeleg că am pierdut trenul?

— Te exprimi în termeni de romanţă.

— Tu înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Introduc sau nu acţiunea de divorţ.

— Nu-mi cere să hotărăsc în cinci minute ceea ce tu ai decis în cinci ani.

— Noi doi am discutat întotdeauna deschis. Ce trebuie să înţeleg?

Ca toţi fumătorii când se află în încurcătură, Dinu pipăi pe noptieră după ţigări şi brichetă.

— M-ai luat pe nepregătite, draga mea. Lasă-mi timp să mă dezmeticesc.

— Ce e neclar aici? Vrei sau nu vrei să te însori cu mine?

Lui Mănescu îi trebui oleacă de curaj ca să se exprime sincer. Dar la urma urmei, şi ea era tranşantă.

— Nu. Cel puţin nu acum... N-am starea de spirit necesară.

— Clar! conchise Piereta şi se desprinse de trupul lui. E o chestiune perimată... Cât e ceasul?... trei! Cheamă-mi, te rog, un taxi.

Milord încercă s-o reţină:

— Asta nu înseamnă că ne-am despărţit, e doar o chestiune de timp.

— Ce-i asta? şi în glasul Pieretei se desluşi o nuanţă de iritare. Îmi oferi firimiturile rămase de la tort!

— Piereta, îmi pare sincer rău. N-aş fi vrut să se termine aşa...

— Dar cum?! S-o lălăim până intervine o altă femeie în viaţa ta?

— Eu ţin sincer la tine, Piereta...

— Dar nu mă iubeşti! Şi acum, te implor, scuteşte-mă de clişeele jalnice. Dacă îmi mai oferi şi devotata ta prietenie, îţi sparg capul!

Râdea, dar degetele nervoase nu izbuteau să-i vină de hac fermoarului de la pantalonii albi, iar dincolo de veselia forţată Dinu vedea o imensă inimă roşie, precum cele de la Valentine’s Day, sângerând.

Dinu comandă taxiul. Urma să ajungă peste cincisprezece minute. Piereta îşi aprinse un Dunhill. Simţi nevoia să-i dea o definiţie?

— Ultima ţigară. Sună a titlu de roman poliţist. Ce tulburător!...

Dinu o privi întrebător. Piereta explică, visătoare:

— Cinci ani, o ultimă ţigară, mi-am luat cămaşa de noapte, tu ai să aeriseşti şi gata! Nici o urmă, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Dinu o conduse până la maşină şi îi deschise portiera. Îşi luară rămas-bun sărutându-se. Piereta şopti:

— Ce naiba am să-i spun lui Cernat? De el mi-e cel mai ruşine...

Capul modelat de subcomisarul Rădulescu se afla pe birou. Îl priveau amândoi, Milord aşezat călare pe scaun şi cu bărbia rezemată în mâini, Panait refugiat în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, „pentru perspectivă“.

— Mai moartă decât atât nu poate fi, şopti Mănescu.

— Ce vrei să spui?

— Oriunde aş fi văzut-o, nu mi-aş fi putut închipui că trăieşte.

— Asta-i valabil pentru toate statuile, că le vezi la expoziţie, în parc sau la cimitir. Firesc, de regulă doar morţii devin statui.

— Probabil ai dreptate. Cât de sigur e Rădulescu? Mă refer la asemănare...

— Cam optzeci la sută. Craniul fusese zdrobit cu un ciocan, i-au lipsit fragmente. Oricum, garantează că dacă cineva care a cunoscut-o pe răposată ar vedea deja lucrarea, cu siguranţă ar recunoaşte-o.

— Asta înseamnă foarte bine. Tu ce părere ai?

Panait se desprinse din colţul lui şi se aşeză la birou.

— Sincer? Niciuna. Seamănă cu toată lumea. Al naibii să fiu, dacă aş putea s-o descriu.

— Încearcă, totuşi, surâse Mănescu.

— Ce faci, mă testezi? Încearcă tu.

— Trăsături regulate, aş zice...

— Amănuntul individualizează, ce-i drept, se hlizi Panait.

Milord nu se lăsă demontat:

— Pomeţi înalţi *à* la Marlene Dietrich, maxilar pătrăţos, gură senzuală…

— Privire jucăuşă şi sinuzită, completă Panait. Du-te, neică, şi te plimbă!

— E capul unei aventuriere, o femeie care nu cunoaşte frica. Mi-o imaginez foarte bine înfruntându-se cu indienii în vestul sălbatic, domesticind mustangi, spioană…

— Sau căpitan de piraţi! Te felicit, Milord, ai văzut mai multe decât Rădulescu. El s-a mulţumit cu o carte de vizită mai modestă: o femeie drăguţă, de vârstă mijlocie.

— Deşteptule! El reconstituie, noi interpretăm.

— Bravo, eşti un fizionomist. În continuare?

— Ia ghici! Normal, mediatizarea portretului. La TV, pe toate posturile, la ştirile de seară, la primării şi posturi de poliţie şi dacă obţinem aprobarea, în toate locurile de afişaj, alături de Sarmalele Reci şi de prezervative. Ţine minte, Nae, imposibil să nu iasă ceva de-aici! În rest…

— În rest, ce? O fredonăm de o lună de zile, dispunem de o grămadă de situaţii suspecte, dar n-avem nici un suspect. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Trebuie să-ţi amintesc că eu sunt bugetar şi depind de superiori…

— În vreme ce mie nu-mi pasă, cunosc litania. O veste bună! Din momentul ăsta, intrăm în cuşca leoparzilor.

— Intri tu, Milord, eu ţin de şase!

* * *

Totul era confuz în mintea Codruţei, împănând realitatea, atât şi aşa cum o percepea ea, cu elemente de basm. După cum s-a mai spus, avea o structură psihică precară, fără a fi propriu-zis o handicapată, iar în circumstanţe normale, ar fi evoluat normal; nu vreo persoană strălucitoare, dar o femeie cumsecade, acolo… Evenimentele ultimelor săptămâni însă, mult peste puterile ei, o dezechilibraseră afectându-i raţiunea şi simţul realităţii. Părăsind locuinţa

Sandei Poenaru, habar n-avea încotro se îndreaptă. În minte i se înfipsese o idee fixă, şi anume că trebuie să fugă, să pună o distanţă cât mai mare între ea şi copil şi cele două vrăjitoare rele, Dona şi Sanda. Asta-i explica lui Floricel care, din fericire, îşi morfolea liniştită suzeta, fără a reclama alte necesităţi. Întunericul se lăsase de-a binelea, oraşul trecuse la straie de noapte, dar Codruţa părea indiferentă faţă de acest amănunt. O linişte binefăcătoare îi cuprinsese întreaga fiinţă, încredinţată că a izbutit să evadeze din zona căpcăunilor şi a spiriduşilor răi. Un optimism pastelat o însufleţea, fiind sigură, după cum îşi asigura bebeluşul, că „tăticuţul nostru o să vină după noi, ai să vezi…“

Nu-şi punea problema unde avea să le caute Ciprian, de vreme ce nici ea însăşi nu ştia unde va înnopta, dar trăia într-un soi de vis unde amănuntele practice nu mai contau. De fapt, nici nu ştia exact pe unde se află, se depărtase de arterele aglomerate, iar trecătorii, din ce în ce mai rari, îi aruncau priviri curioase, reflectând că-ţi trebuie ceva curaj, zi inconştienţă, să umbli noaptea de nebună cu un bebeluş într-un oraş asediat de infractori când, chiar şi pentru un bărbat în putere, ieşirile în nocturnă deveniseră o aventură.

Codruţa însă nu era curajoasă din cale-afară, ci doar nu avea imaginaţie şi se simţea ocrotită de „Îngeraşul“ lor şi nimic rău nu li se putea întâmpla. Ajunsă în dreptul unui scuar pustiu simţi dintr-o dată că se simte obosită şi că-i e foame. Se aşeză pe o bancă să se odihnească doar câteva minute, propunându-şi destul de vag să ajungă la un hotel. Se uită neputincioasă în jur. Nu cunoştea zona, fie că era vorba de Găeşti sau de Paris, s-ar fi simţit la fel de dezorientată… aşa că renunţă din zbor la idee. Era şi mult prea obosită, iar fetiţa părea atât de mulţumită! De ce s-ar mai osteni? Noaptea era caldă şi parfumată, mai avea încă două biberoane pline pentru fetiţă şi câţiva biscuiţi pentru ea. Va înnopta aici, pe bancă. Luă copilul în braţe şi se simţi învăluită de somn.

Dumnezeu abate vânturile cele reci din calea oilor pe care le-a tuns. Codruţa nu cunoştea proverbul, dar asta n-o

împiedică să adoarmă liniştită.

* * *

Incendiul izbucnise în timpul nopţii. Din fericire, un sătean care se întorcea cu bicicleta de la priveghiul unei rude îl sesiză înainte ca acesta să se extindă şi anunţă postul de poliţie din localitatea cea mai apropiată. O intervenţie promptă a pompierilor şi noaptea liniştită de vară, fără adieri, reuşiră să localizeze focul fără prea mari pagube. Zona în care se produsese incendiul, amintind de itinerariul plimbării aniversare a soţilor Dimitrescu, trezi suspiciuni în mintea inspectorului principal Mănescu.

Se decise să ia taurul de coarne. Se plictisise de un dosar în care ancheta nu avansa, se îngrămădeau suspiciunile şi indiciile cu ghiotura, dar fără a se concretiza nimic. Îndreptându-se spre locuinţa Dimitreştilor, se întrebă dacă erau suficient de nebuni ca să se joace de-a piromanii pe un domeniu public unde pagubele puteau deveni uriaşe. Greu de crezut în circumstanţe normale, posibil în momente de criză. Dacă miza e foarte mare, foarte importantă pentru existenţa lor, oamenii riscă, imaginându-şi că n-ar putea supravieţui unui anumit necaz de ordin material sau moral, iar Dimitreştii, indiferent de zona pagubei aveau ce pierde.

Dinu pătrunse în bloc. Liftul nu funcţiona, aşa că o luă pe scări. Când ajunse la etajul trei, aproape se ciocni de un domn la vreo cincizeci de ani, poate şaizeci – greu de definit la prima vedere – care mormăi o scuză nedesluşită şi se grăbi s-o ia la vale pe scări. Dinu înregistră pălăria şi bastonul de bambus.

— O secundă, vă rog… Dacă sunteţi amabil…

Individul se răsuci brusc, şi cum se afla cu o treaptă mai jos decât inspectorul, îi repezi pe neaşteptate un pumn în bărbie de toată frumuseţea. Milord realiză mai mult inconştient că lovitura îi fusese aplicată cu mâna stângă şi se prăbuşi.

„O cazma a naibii de grea!“, gândi Milord după ce îşi reveni. N-ai fi zis că lovitura fusese aplicată de un moşnegel cu baston, doar dacă personajul nu fusese cândva vreun campion. Forţa şi profesionalismul erau şocante. Se ridică anevoie, pe picioare nesigure şi cu maxilarul zvâcnindu-i dureros. În jur, nici o mişcare, nici cel mai mic zgomot specific – muzică, oale mânuite zgomotos în bucătărie, voci răzleţe, glas de copil sau măcar un telefon care sună în gol; s-ar fi putut crede că imobilul e nelocuit. Evident, nu exista nici un martor care să fi asistat la agresiune… Dintr-o dată, fulgerat de o idee, sprijini zidul. Individul locuia aici, făcea parte dintre locatarii blocului. Cum? Unde?… Inspectorul avea dinaintea ochilor lista celor douăzeci de proprietari şi chiriaşi. Încă de la primirea primului colet macabru de către Harald Bălăcescu, fuseseră serios luaţi la periat de către Panait, Firoiu şi el însuşi, şi nu vedea nici în ruptul capului în care dintre apartamente s-ar fi putut ascunde bătrânul cu baston.

„Soluţia ar fi o descindere la două noaptea şi percheziţionarea tuturor apartamentelor, dar să-mi spui şi mie cine-ţi semnează un asemenea mandat, ca să nu mai spun că poţi să ai ghinion şi, chiar în răstimpul cu pricina, bărbatul să înnopteze la dame sau prin vecini.“

După o oră sună la uşa Dimitreştilor. Auzi tropăit de picioare şi glasul lui Crişan, de dincolo de uşă:

— Cine e?

— Moş Crăciun, răspunse Milord, nevenindu-i în minte alt personaj pozitiv din lumea băieţaşului.

— Auzi, Lola, a venit Moş Crăciun la noi!

Un scurt consult prin vizor şi bătrâna deschise uşa.

— Dumneavoastră, îl recunoscu. Nu sunt acasă. Au plecat acum zece minute…

Stătea în prag, nehotărâtă, ezitând să-l invite înăuntru.

— Nu vă supăraţi, spuse Mănescu, aş putea să beau un pahar cu apă?

— Bineînţeles, intraţi… Ştiţi, nu sunt la mine acasă, iar

doamna Dimitrescu mi-a atras atenţia să nu primesc pe nimeni în lipsa dumnealor.

— Sper să nu se supere…

— Precis, sunt sigur… vreau să spun e sigur că nu la persoane ca dumneavoastră s-a referit.

Îşi masa mecanic fruntea tăiată de o adâncitură roşie de parcă ar fi strâns-o pălăria.

— De azi-noapte mă tot chinuie o migrenă teribilă, nu credeam că am să cobor, dar a trebuit să iasă neapărat şi nu aveau cu cine lăsa copilul. Da… apă, vă aduc imediat… Poate preferaţi un suc de fructe.

— Nu, mulţumesc, dar dacă aveţi cumva la îndemână un antinevralgic.

— Şi pe dumneavoastră vă doare capul? Din cauza timpului, probabil.

Crişan îl cerceta cu mâinile la spate:

— M-ai minţit, nu eşti Moş Crăciun.

— De ce crezi tu asta?

Puştiul îşi ţuguie buzele dezamăgit:

— N-ai traistă şi n-ai barbă.

— E adevărat, am glumit.

Domnişoara Lola îi duse pe o tavă paharul cu apă şi o pastilă. Milord mulţumi şi înghiţi medicamentul, adăugând:

— Am înţeles că n-aţi fost pe-afară azi.

— Nu, doar cât am coborât de la mine până aici, dar n-am ieşit din bloc… De ce?

— L-am văzut mai devreme pe domnul cu baston de bambus. E bine să fiţi prudentă.

Femeia îşi duse îngrozită mâna la nelipsita camee care-i închidea bluza la gât:

— Dumnezeule mare! De ce nu l-aţi oprit?!

Milord surâse cu amărăciune.

— Se grăbea.

* * *

Toni Barbu îşi iubea părinţii şi ţinea la liniştea lor. Totul îi

plăcea la ei şi, dacă ar fi fost să le găseşti vreun cusur cu tot dinadinsul, acesta l-ar fi constituit exact însuşirea lor cea mai seducătoare – candoarea, mentalitatea pastelată şi curăţenia sufletească ţinând de o epocă deja îndepărtată. Casa lor, calendarul zilnic, totul graţios şi pe deplin avuabil, reprezentau o oază de linişte şi de aer curat, sprijin de nădejde şi oricând un refugiu sigur.

Avuseseră şi şansă, fără îndoială, căci reuşiseră să se strecoare neatinşi de vicisitudinile ultimului secol – câte familii se pot lăuda cu asemenea performanţă? –, iar în viaţa personală, fără legătură cu socio-politicul, consumaseră şaptezeci de ani de viaţă dulce, scutită de necazuri fundamentale. Şi uite că vine acuma, gândeau ei, negrii de furie, o ţoapă, o târfă cu studii superioare, o neica nimeni şi le tulbură, zi dinamitează existenţa cu barbarisme de o trivialitate greu de închipuit. Cu ce drept intră necioplita asta cu ciubotele pline de glod în viaţa familiei Barbu? Au făcut sex, ei şi? Nimeni n-a luat-o cu forţa! A locuit la ea? S-a prelungit doar o situaţie care dăinuia de pe vremea maică-sii, iar Laurenţia, în ciuda neseriozităţii ei, avea clasă, ceea ce nu se putea spune şi despre fiică-sa.

Telefonul mobil sună, şi Toni se uită instinctiv la ceas. Ora zece! Cine mama dracului…

Vocea senatorului Drăguşin tună:

— Barbu? Scuză-mă că te deranjez la o oră nepotrivită, dar trebuie să discutăm o problemă. Eu mâine plec în teritoriu la prima oră şi chestiunea nu suferă amânare. Ţi-aş rămâne îndatorat dacă te-ai repezi până la mine…

În realitate, senatorul era un bărbat fără răbdare şi dacă îşi punea ceva în gând, trebuia îndeplinit mintenaş. Vizita Donei îl iritase, iar de Barbu se ataşase sincer. Mai exista un aspect. În sinea lui, Drăguşin era un sentimental şi un mare naiv. Credea sincer în „băşinile demagogice“ pe care le emitea şi în misiunea sfântă a Partidului Liberal întru propăşirea României. Or, Barbu era un tânăr element de valoare, nu întâlneşti mulţi ca el şi nu voia să-l piardă.

Drăguşin îi deschise el însuşi şi, conducându-l spre birou

prin livingul pustiu, Toni îşi zise că fie doamnele lipseau de acasă, fie se culcaseră.

Îşi cercetă patronul deschis, privindu-l drept în faţă. Aerul preocupat, sprâncenele căţărate uluit pe fruntea înaltă îl făceau să semene mai mult ca oricând cu un imperator roman. Îşi abordă direct ciracul, jucându-se cu coupe-papierul de cristal:

— Uite, *mon cher*, de ce te-am deranjat…

— Nici o problemă, maestre.

— Astă-seară, nu-i nici o oră, am primit vizita intempestivă a unei *doamne*, şi cuvântul „doamnă“ sună de parcă ar fi fost pus într-o duzină de ghilimele. Bănuieşti despre cine ar putea fi vorba?

— Nu, clătină din cap, dar se simţi cuprins de nelinişte.

— O doamnă, continuă Drăguşin, cu deosebire temperamentoasă şi vindicativă. Se numeşte… se numeşte… Găsi o notiţă pe birou şi citi: Dona Florian. Îţi spune ceva numele acesta?

Toni nu era un dobitoc, or, numai dobitocii contestă evidenţele.

— Am avut o legătură cu ea.

— Mda, persoana pretinde că ar fi fost cu mult mai mult. O promisiune de căsătorie nerespectată…

— Minte! îl întrerupse Toni, nu i-am promis nimic.

— Toată povestea pe care mi-a debitat-o, într-o manieră cam… ăăă… nervoasă… te pune într-o lumină extrem de dezagreabilă. Cartofor, escroc, impostor, profund imoral. Ai trăit înainte cu mama – presupun altă doamnă –, ai trecut apoi la fiică, ai profitat de amândouă…

Toni se simţi brusc navigând în gol. Trase de maneta paraşutei, sperând să se deschidă.

— Improvizaţii, maestre, de amantă părăsită. Ca să fiu sincer, nu te însori cu toate femeile pe care le-ai avut. Un singur adevăr. Am avut, într-adevăr, o relaţie cu maică-sa, care, în treacăt fie spus, era o femeie absolut fermecătoare.

— De ce ai abandonat-o?

— Ea m-a abandonat. A dispărut din peisaj şi n-a mai apărut…

Drăguşin îl privi pe sub sprâncene:

„E al naibii de dibaci! Pui de lele, dar dibaci. Oricine în locul lui, ar fi contestat «incestul», aspectul cel mai jegos al afacerii. Aşa, îmi oferă o mostră de deplină sinceritate, poţi avea încredere într-un individ care are curajul să-şi recunoască faptele, chiar şi pe cele mai reprobabile. În speţă, reprobabil, dar pe undeva justificat. Se pare că pe mama Donei a iubit-o.“

— Mda… Uite ce-i dragă Barbu. Aş vrea să nu mă înţelegi greşit. Nu fac pe cerberul la porţile moralei naţionale liberale şi printre instituţiile regimului trecut pe care le-am urât apăsat era odiosul Serviciu de Personal şi Cadre. Nu intenţionez deci să mă amestec în viaţa dumitale privată…

— Înţeleg foarte bine, vă rog să nu vă faceţi probleme.

— Tocmai asta vreau şi eu, să înţelegi. Ne pregătim de alegeri, eu mi-am pus multe nădejdi în dumneata, dar nu izbutim nimic, oricâte calităţi ai avea, dacă imaginea ţi-e alterată. Alegătorul de rând, deci cei mai mulţi, vorbim între noi, este un mare bou, oricât ar contesta, tot după abţibilduri se uită. Câştigă cele mai iscusit colorate, pierd cele stropite cu rahat de muşte, iar adversarii ştiu să transforme un astfel de afiş în hazna.

— Înţeleg foarte bine, maestre, repetă Toni.

— Mai este un aspect, cel mai important pentru mine, ca tată. Nu admit ca numele fiicei mele să fie amestecat în asemenea murdării.

— Ce legătură are domnişoara Andreea?

— Te-ai lăudat – pretinde doamna Florian – că eu aş fi pus ochii pe dumneata… Mă rog, te cultiv în calitate de viitor ginere, ceea ce mi se pare absolut inacceptabil, chiar dacă ai fi vreun vlăstar al Casei de Windsor…

Cu obrajii sincer învăpăiaţi, Toni sări în picioare:

— Cea mai sfruntată minciună pe care am auzit-o vreodată!

Îşi încleştă pumnii în spătarul de piele al fotoliului şi declară patetic:

— Maestre, dacă vă îndoiţi de mine un singur moment în această problemă, eu mă retrag, dispar şi nu veţi mai auzi

de mine... Ştiam că-i o bestie, dar nu o credeam în stare de intrigi de asemenea calibru!... Lăsaţi... da... mai bine plec!

Senatorul surâse liniştitor, se părea că auzise ceea ce voise să audă:

— Uşurel, băiete, uşurel... Aşază-te! Una dintre regulile de aur ale politicii este să nu-ţi pierzi niciodată cumpătul.

— Cum să nu mi-l pierd, maestre! La ce insinuări parşive a putut să recurgă! Ştiu că nu-i elegant să-ţi insulţi fostul partener, dar e cea mai mizerabilă persoană pe care am cunoscut-o.

— Ei, aici e aici, se pare că n-ai cunoscut-o, ceea ce nu-i o notă bună pentru dumneata. Oricum, trebuie să pui capăt situaţiei, s-o determini pe această Dona Florian să nu te mai compromită. Azi, acum, eşti abia la început, dar peste şase luni sau un an vei fi cu mult mai departe. Imaginează-ţi ce dezastru ar constitui apariţia unui articol în presă detaliind toate povestirile doamnei în cauză. Hotărât, Barbu, trebuie să iei măsuri categorice!

Toni îl privi pleoştit:

— Dacă ea vrea să latre, maestre, cum s-o împiedic? Ce pot să fac?!... S-o omor?

— Dragă Barbule, asta dumneata o ştii cel mai bine, şi îi întinse mâna cu afabilitate.

* * *

Furia nu-i un sfetnic bun, o ştie orişicine, şi o afirma mereu şi doctorul Barbu, tatăl lui Toni. Ceea ce se ştie mai puţin este că între zidurile aceleiaşi încăperi nu-i loc decât pentru cel mult un singur mânios; doi provoacă un dezastru. Dacă s-ar ţine seama de acest amănunt, lumea ar arăta altfel.

La unsprezece noaptea, furios ca un taur stârnit de picadori, Toni suna la uşa Donei. Moleşită de un diazepam asortat cu whisky, aceasta adormise pe canapeaua din sufragerie. Telecomanda îi alunecase din mână pe covor înainte de a apuca să întrerupă transmisia. Televizorul

mergea în continuare, iar ea sforăia harnic pe o singură nară. Trecu ceva vreme până să înceapă să audă vag, ca de la mari depărtări, semnalul din ce în ce mai nerăbdător a lui Toni şi, rezemându-se ameţită de pereţi, ajunse în vestibul. Se trezi de-a binelea când dădu cu ochii de Toni prin vizor, şi deschise fără nici cea mai mică ezitare. Nemernicul! Abia îl aştepta!

Nici nu deschise bine, că Toni năvăli ca un bandit, trântind uşa în urma lui cu călcâiul. O împinse cu brutalitate în casă şi apucând-o zdravăn de umeri o răstigni pe perete.

— Nenorocito! Te ucid!

Totul se petrecuse fulgerător de repede, înainte ce Dona să-şi revină complet.

— Praf te fac! Ce-ai cu bătrânii? Ce ţi-au făcut?

Dona se smuci cu o mişcare sălbatică şi se refugie în spatele mesei.

— Tot tu faci gât? urlă clocotind, tot tu, canalie, peşte ordinar!

— Pe cine am pescărit? şi răsturnă masa la picioarele Donei. Pe mă-ta? Pe tine? Mi-am plătit întreţinerea şi toate oficiile, inclusiv patul, ce mai vrei?

— Mi-ai promis, nemernicule!

— Niciodată şi nimic! răcni Toni şi nu minţea. O Godzilla, şi încă una de neam prost, în familia Barbu! hohoti el teatral. Nu te ştiam şi naivă!

Dona se repezi să-l sfâşie cu unghiile. Palma nimicitoare a bărbatului o năuci. Se dezechilibră, dar avu norocul să se prăbuşească pe canapea. Toni se învârtea turbat prin cameră, măturând cu mâna sau cu picioarele tot ce-i stătea în cale.

— Te ştiam bestie, până şi nenorocita de soră-ta şi-a luat lumea în cap, dar nu şi putoare! Te-ai dus să sperii doi bătrâni! Ai reuşit doar să-i îngreţoşezi! Aşa cum l-ai îngreţoşat şi pe Drăguşin! Ce-ţi închipuiai, că-i de-ajuns să te duci să mănânci căcat ca să-mi strici ploile?

Dona apucă primul obiect aflat la îndemână, o vază de ceramică neagră, şi o repezi în capul lui Toni.

— N-ai să te însori cu ea, peştişorule! Ţine minte!

Toni rânji fioros. Semăna cu un câine lup.

— Ba da, Godzilla. Pui pariu?

— Peste cadavrul meu! răcni ca o descreierată Dona.

— Hoit eşti încă de pe-acuma, aşa că orice-i posibil... Bagă-ţi minţile în cap, lasă-te de fitile şi dacă-i mai deranjezi pe ai mei doar cu răsuflarea, te distrug! Înţelegi? Te distrug!

Dona hohoti:

— Zău? Şi ce-ai să-mi faci, peştişorule?

Observase că epitetul îl enerva peste măsură şi îl zădăra cu nesaţ. Toni replică îngheţat:

— Te nimicesc! şi îi repezi pe neaşteptate un pumn.

Luată prin surprindere, Dona îl primi în plin şi se prăbuşi.

— Ăsta ar fi un aconto! se adresă trupului nemişcat.

Părăsi apartamentul negru de supărare, totuşi ceva mai uşurat. Ajuns în stradă, îşi aminti că nu a închis uşa nici măcar din clanţă. Ridică nepăsător din umeri şi urcă la volan.

„Măcar de-ar călca-o bandiţii!“

* * *

Lui Răzvan Marţian nu-i lipsiseră niciodată banii. Chiar şi în liceu, era printre cei mai „bogaţi“ din clasă, şi asta nu datorită bugetului familial. Părinţii, profesori amândoi, îşi completau salariile de mizerie, epuizându-se în meditaţii istovitoare al căror venit era programat şi detaliat pe cincinale în vederea achiziţionării unor obiecte electrocasnice şi – vis suprem! – a unui Trabant. Erau mulţumiţi însă că au un băiat cuminte, care nu emite pretenţii şi se mulţumeşte cu ceea ce i se dă. Habar n-aveau că Răzvan se descurcă admirabil pe cont propriu, făcând încă de pe atunci echilibristică printre paragrafele Codului Penal. Încă de pe atunci, pokerul constituia o sursă de venituri sistematică, dar mai găsise şi alte modalităţi de a scoate bani. Astfel, comercializa cărţi neagreate în epocă, rarităţi de prin bibliotecile interbelice precum „Doxurile“,

colecţia „Enigma“ sau „Cincisprezece lei“, *Cămaşa lui Christos*, romanele doamnei Pearl Buck etc. Nu se dăduse în lături nici de la oleacă de proxenetism, furnizând clientelă unei văduve de contabil care închiria camere cu ora.

Maestru al combinaţiilor dubioase – avea chestia asta în sânge –, evoluase ulterior, abordând o gamă largă de activităţi inavuabile, dar rentabile. Mai ales după 1989, se simţi ca peştele în apă, iar banii parcă se făceau şi veneau de la sine. Deci nu constrâns financiar încercă să intre în posesia „birului“ datorat de Harald Bălăcescu, ci din principiu – cinci mii de dolari sunt bani, înseamnă ceva, din superstiţie – dacă începi să pierzi, o ţii tot aşa, intri în mână proastă – şi din lăcomie.

Cum să procedeze însă ca să intre în posesia banilor? Problema părea insolubilă, fiind în permanenţă filat, şi avea toate motivele să-şi închipuie că se întâmpla la fel şi cu Bălăcescu. Ideea îi veni aruncându-şi distrat privirea pe pagina sportivă din Evenimentul Zilei, care comenta pe larg perspectivele naţionale de fotbal a României în meciul de calificare, ce avea să se desfăşoare în nocturnă pe stadionul Lia Manoliu.

— Evrika! exclamă încântat. Asta e!

O întâlnire sportivă de asemenea anvergură crea condiţiile ideale pentru a scăpa măcar câteva momente de filaj. De sperat doar că filajul n-avea să fie extrem de strâns căci, deşi Marţian avea o părere foarte bună despre el însuşi, nu se credea totuşi atât de interesant încât Mănescu să mobilizeze jumătate din efectivul Poliţiei pe urmele lui.

Admiţând totuşi că el şi Harald nu se vor putea strecura neobservaţi, întâlnirea lor putea fi lesne înregistrată sub semnul coincidenţei. Sportul rege are milioane de fani, bărbaţi şi femei din toate categoriile sociale. Cine ar scăpa un meci de regal? Şi câte cunoştinţe nu se pot întâlni absolut întâmplător cu un astfel de prilej. Esenţial era însă ca întâlnirea dintre ei să se petreacă la mare înghesuială pentru ca înmânarea pachetului de bani să se consume iute şi pe neobservate, iar aici nu pe prostul de Bălăcescu miza,

ci pe propria lui abilitate.

Îi trimise un fax diplomatului şi părăsi apartamentul binedispus. În holul blocului, privi mai mult reflex spre cutia poştală, căci, în general, nu prea avea corespondenţă. De astădată zări un plic. Îl deschise intrigat. Înăuntru, un articol decupat dintr-un ziar.

Incendiul din Pădurea Tunari. Anchetatorii bănuiesc o mână criminală.

Ieri noapte, în dreptul kilometrului....

„Idiotul!“ scrâşni, „uite cum un imbecil îşi pune singur laţul de gât!... Toate ca toate, dar *cine* şi *de ce* mi-a trimis mie articolaşul?“

Sprâncenele de haiduc i se adunară într-o încruntătură rea. „Ăla şi-a făcut-o cu mâna lui, dar de-aia mi se apropie şi mie funia de păr. Mi se fâlfâie de reputaţie, dar rămân celelalte...“

Buna dispoziţie îi pierise.

* * *

De necrezut, dar zorile o găsiră pe aceeaşi bancă din scuar, cu fetiţa în braţe şi cu un surâs luminos pe obrazul proaspăt. Într-un oraş anevoie de controlat, cu nopţi bântuite de prostituate, tâlhari, vagabonzi, aurolaci şi oameni ai străzii să reuşeşti să dormi sub cerul liber, fără incidente neplăcute şi fără să te stingherească nimeni, cu excepţia unui câine de pripas tupilat lângă landou, ţinea aproape de miracol.

Codruţa îşi sărută fetiţa şi constată că trebuie schimbată.

— Punem un pampers nou, dar îţi promit că azi facem neapărat băiţă. Avem toată ziua, găsim noi un locşor.

Se simţea odihnită şi veselă. În timp ce-i dădea biberonul lui Floricel, încercă să-şi schiţeze un plan de acţiune. Nu realiza că, în realitate, era pentru prima oară în viaţa ei când n-o ţinea nimeni de mână sau n-o împingea de umeri. Dar încerca un sentiment de libertate care-i dădea aripi. În primul rând, trebuia să găsească un hotel, dar, înainte de

toate, să profite de faptul că, fiind foarte devreme, scuarul şi împrejurimile erau pustii. Se refugie în spatele unui tufiş şi după două minute, scăpată de o grijă, se întoarse la fetiţă, pregătită să ia viaţa în piept.

„Împachetă“ copilul şi luându-şi rămas-bun de la căţel, părăsi scuarul. Îi era foame şi îşi cumpără *o floare* de la primul centru de pâine ieşit în cale. Viaţa i se părea nespus de frumoasă...

* * *

Ştia că n-o mai iubea – dragoste aşa cum ar fi vrut ea şi aşa cum o înţelegea şi el –, dar acum constata că o regretă. Alături de Piereta beneficiase de un anume confort sentimental, de o conversaţie inteligentă, de adevărate partide de râs. Se distrau de minune împreună, iar acum îi lipsea ca un obicei, ca o ţigară. Se întrebă dacă nu cumva el făcuse o prostie refuzând categoric să se însoare. Dragostea pătimaşă, cu ochii pe ceas, urechea ciulită şi „cord“ accelerat, nu durează niciodată mai mult de câţiva ani, iar el nutrea ferma convingere că nu va mai întâlni niciodată un partener atât de cooperant, instalat pe aceeaşi lungime de undă, ca Piereta.

Taică-său, pe care-l informase că se despărţise de Piereta şi că încerca acum unele îndoieli privind justeţea deciziei luate cam la repezeală, dăduse din mână:

— Fleacuri, aşa-i mereu la început, suntem robii obişnuinţei. Săptămâna viitoare ai să vezi lucrurile cu totul altfel.

N-o antipatizase propriu-zis pe Piereta, dar îi repugna ceea ce el considera a fi „promiscuitate“:

„Cartea de vizită a lui Cernat şi patul lui Mănescu. E o chestie murdară.“

„Uzuală“, replicase Dinu.

„Jeg întâlneşti pe toate drumurile!“

„Dacă lui îi convine...“

„Hm, aşa vă convine vouă să credeţi.“

Bătrânul avocat avea desigur experienţa vârstei şi a profesiunii. Era şi cel mai bun prieten al lui Dinu, dar asta nu însemna că avea totdeauna dreptate.

„Uită-te chiar la ăştia doi, reflecta privindu-i pe Gina şi Mihai Dimitrescu. Sunt de opt ani împreună şi, chiar legat la ochi, îţi dai seama că se iubesc ca în prima zi, că sunt unghie şi carne, că tremură unul pentru celălalt. Va să zică, se mai întâmplă!...“

Erau aşezaţi pe canapea, umăr lângă umăr, şi Milord ar fi pariat că aşa stau şi la televizor, nedespărţiţi, ea în braţele lui sau cel puţin ţinându-se de mână.

După cum era lesne de închipuit, Lola Damian îi informase că fuseseră căutaţi în cursul dimineţii, aşa că Mănescu era aşteptat. Amândoi în vestimentaţie comodă, dar nu intimă, ceva între oraş şi casă, făceau eforturi eroice să pară dezinvolţi şi încântaţi de vizită. De dincolo de uşă, se auzea vag vocea domnişoarei Lola care-i povestea ceva lui Crişan şi, cucerit de ambianţa aparent pastelată – doi tineri superbi care se iubesc, un băieţel reuşit, un decor prosper –, se simţi cuprins de păreri de rău. „Ce păcat că nu-i adevărat, că nu mai e adevărat...“

— Ne-a părut rău că nu ne-aţi găsit, începu Gina pe tonul unei conversaţii diurne. Ieşim foarte rar împreună dimineaţa, dar vrem să ne schimbăm frigiderul şi am bântuit prin oraş...

Era palidă, abia fardată, înfrigurată, dar tot frumoasă. În gând, inspectorul ridică din umeri. Îi era milă de ea, de ei, dar oricum nu intenţiona să recurgă la strategia clasică de învăluire. Oricum, el ştia, că ea ştie, că toţi ştiu de ce se afla acolo.

— Aţi auzit de incendiul de la Pădurea Tunari.

Dimitrescu îşi privi iute nevasta. Uite o chestiune pe care n-o puseseră la punct. Gina însă, prinse mingea din zbor:

— Mi-aduc aminte că am auzit ceva la televizor. Nu eram atentă.

— Incendiul s-a produs chiar în zona unde, mai acum câteva zile, aţi colindat, evocând începutul de idilă.

Fără să vrea, Gina deveni brusc agresivă:

— Şi ce-i cu asta? Presupunem că mă plimb pe malul lacului şi a doua zi se îneacă cineva acolo, înseamnă că i-am dat eu brânci în apă? Să nu fim absurzi!

Milord păru mirat la culme:

— Nu v-am reproşat nimic, de ce vă supăraţi?

Gina îşi muşcă buzele. Fusese imprudentă, ripostase înainte să fi fost atacată, amănunt caracteristic persoanelor care se simt în culpă. Dimitrescu o bătu liniştitor pe mână. Era mort de frică şi transpira abundent. Gina se replie.

— Vă rog să mă scuzaţi. Avem nişte necazuri în familie, şi stresul îşi spune cuvântul. Nu-i mai puţin adevărat că afirmaţiile dumneavoastră nu sunt niciodată întâmplătoare.

— Nu vă înşelaţi deloc în această privinţă, surâse inspectorul.

— Aveţi ce aveţi cu Tunariul, cu plimbarea aia afurisită.

Vocea lui bărbatu-său sună ca un scâncet:

— Nu vorbi aşa, iubito, sunt locuri de care ne leagă cele mai frumoase amintiri…

— Ce ciudată e viaţa, se miră inspectorul… Unul şi acelaşi lucru poate fi concomitent sublim pentru un individ, dar odios pentru altul…

Ochii mari ai femeii se îngustară ca la pisici:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pe locurile unde dumneavoastră începeaţi o frumoasă poveste de dragoste, cândva a fost îngropat cineva. Cu ocazia incendiului, s-au descoperit urme de schelet omenesc… Te simţi rău, Mihai?

Sărise de pe canapea şi îşi dusese pumnii la urechi de parcă n-ar fi vrut să mai audă nimic. Nevastă-sa i se alătură încercând să-l calmeze în şoaptă. Dimitrescu însă, scăpase caii, trăgea ca un nebun de reverul hainei de casă.

— E un coşmar, trăim într-un iad!… Nimeni nu poate rezista! Peste tot cadavre, oriunde întorci capul, în casă, în pădure, în somn, întregi sau la bucată, en gros şi en detail, după comandă!

— Mihai! răcni Gina, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te! Te dai în spectacol ca o femeiuşcă isterică!

Mănescu îşi ascunse surâsul. Cunoştea terapia. Când îl vezi pe el nefericit la pământ, nu-l lăsa să-ţi plângă pe umăr, dimpotrivă, dă în el, biciuieşte-i amorul propriu, fă-l să-i fie ruşine de el însuşi. Se părea însă că nu mai era mare lucru de făcut cu Dimitrescu. Îşi pierduse alura, părea de cârpă, nimicit, KO! Nevastă-sa i se puse în faţă ca un scut:

— Domnule inspector, soţul meu se simte rău. Vă rog să ne scuzaţi.

— Înţeleg că trebuie să plec.

— Nu! sări Dimitrescu. Trebuie terminat coşmarul! Am să vă spun totul!

Gina urlă ca înjunghiată:

— Mihai! Trezeşte-te!

— Trebuie, Gina! Nu mai rezist! Cincisprezece ani... A fost mai mult decât pot eu să îndur. Cum o vrea Dumnezeu!

Crişan deschise uşa:

— De ce plânge tata?! Nu vrea la dentist?

— Mihai, NU!!!

Bărbatul îşi şterse nasul cu superba batistă de la buzunarul hainei de casă. Plânsul lui semăna cu un nechezat.

— Noi am îngropat-o acolo, inspectore principal. Eu şi Marţian.

Mănescu îşi ridică sprâncenele a mirare:

— Îngropat-o?! E vorba deci despre o femeie? Oasele despre care pomeneam aparţin în mod cert unui bărbat.

Gina simţi că n-o mai ţin genunchii şi se lăsă moale la picioarele canapelei.

— Idiotul!

„Dacă aş fi un gentleman“, gândi Milord, „m-aş ridica şi aş pleca, dar al doilea prilej ca ăsta, nu ştiu dacă mai prind. Tipul e pus pe confesiune, simte nevoia să vorbească şi sunt obligat să profit de momentul psihologic. Nevastă-sa în general îl domină, iar puseul de independenţă de acum s-ar putea să nu se mai repete niciodată.“

Gina ţipă:

— Ce cauţi aici, Crişan! Du-te imediat în camera ta!... Domnişoară Lola, ţi-am spus de nenumărate ori că băiatul nu are ce căuta în living când avem musafiri.

Simţea că-l urăşte din adâncul sufletului, la fel de intens pe cât îl iubise până acum câteva minute. Iar faptul că ea asista neputincioasă cum el sfărâmă cu fiecare cuvânt fericirea lor, viitorul lor şi, poate, şi pe cel al lui Crişan o scotea din minţi... Slab, jalnic de slab! Câteva aluzii – nu probe, nu ameninţări, nu caznele Gestapoului – fuseseră suficiente ca să se înmoaie ca o balegă în ploaie! Uite unul care-i bun doar pe o autostradă asfaltată, în luminoasă zi de primăvară, gonind la volanul Range Roverului decapotabil! „De, Mihai, nu eşti omul cu care să pleci la drum...“

Domnişoara Lola Damian se simţea cuprinsă de remuşcări căci ţinea sincer la Crişan, dar nu avea de ales. Trebuia musai să audă şi ea ce se discută în living, dar nu putea din cauza copilului. Se strecură în baie, luă o jumătate de pastilă de diazepam, având grijă s-o arunce în WC pe cealaltă, şi o dizolvă în „sucul de morcovi de la ora şapte“. Băieţelul îl consumă strâmbându-se, dar asta din pricină că nu-i plăcea licoarea, nu pentru că ar fi simţit ceva. În curând, i se făcu somn şi ceru singur elefănţelul portocaliu cu care se obişnuise să adoarmă.

Bătrâna îşi lipi urechea de uşă.

— Eram foarte tineri, studenţi în anul întâi la Electronică. De fapt, colegi de grupă... optsprezece ani...

— Încă te poţi opri, şuieră Gina.

Milord se abţinu de la orice intervenţie. Lucra de numai zece ani în Poliţie, dar dobândise suficientă experienţă ca să diagnostigheze corect starea de spirit a lui Dimitrescu. Era ca un vulcan care clocotise îndelung, pentru ca, în sfârşit, să se elibereze. Nimeni şi nimic nu-l mai putea opri acum...

— Ce să-ţi spun? Eram amândoi mândri nevoie mare de calitatea de studenţi, aveam părinţi bine aranjaţi, deci bani,

chipeşi, sănătoşi, cine mai era ca noi?! Sfârşit de mai, peste zece zile începea sesiunea. De câte ori n-am rememorat seara aceea!

— Cum o chema? se interesă Mănescu în şoaptă.

Dimitrescu tresări, faţa i se crispă.

— Culmea, nici eu, nici Marţian nu reuşim să ne amintim, parcă Mioriţa, dar nu sunt deloc sigur. Nici nu mai ştiu cine dracu' o adusese. Asta se întâmpla la Casa de cultură a studenţilor, „Grigore Preoteasa". O seară cu dans şi chitări electrice. Părea o japiţă, pradă uşoară, genul care pentru un cotlet se dezbracă la iuţeală.

Gina îşi înfipse unghiile în carne:

— E musai să dai toate amănuntele astea odioase?

— Aşa îmi vin în minte... Nu era cine ştie ce de capul ei, dar era clar disponibilă, iar noi, doi puştani nu prea pretenţioşi. Pe atunci, nu calitatea conta, ci numărul! N-am slăbit-o o secundă, o luam la dans când eu, când Marţian, iar ea se simţea în al şaptelea cer, era curtată, i se dădea atenţie. După vreo oră, i-am propus o plimbare cu maşina. Prima mea maşină, o Dacie 1300, cadoul alor mei, la intrarea în facultate. Bineînţeles că înăuntru aveam casetofon şi ceva de băut, câteva reviste porno. Parcă totuşi Mioriţa o chema, a acceptat încântată...

— Sado-masochism, aprecie Gina lividă. Parcă ţi-ar face plăcere să vorbeşti despre asta.

Milord întrebă cu glas scăzut:

— E prima oară când auziţi povestea?

Gina îi îndreptă o privire sălbatică:

— În varianta asta, îmbibată de detalii odioase, da. Ce rost mai au?

Dimitrescu părea să n-o fi auzit.

— Chestia e că după aia, n-a mai vrut!

— Ce anume? întrebă Mănescu. Să se plimbe?

— Să vă spun cum a fost. Am băut ceva în maşină, lichior de mandarine. Fata sugea ca un burete, noroc că existau provizii. Oricum, noi ne bucuram, avea să meargă uşor. În general, era foarte cooperantă. Pe urmă, am plecat la plimbare, spre ieşirea din Bucureşti.

Milord întrebă încet:

— Nu v-a fost teamă că aţi putea fi opriţi de vreun echipaj de miliţie? se interesă Milord cu glas scăzut. Pentru anii aceia, alcătuiaţi un grup care atrăgea imediat atenţia.

Râse din gât:

— Aveam număr mic de ştabi… Tata… Când vedeau doar trei cifre, nu te oprea nici dracu', ba te şi salutau. Aşa am ajuns în Pădurea Băneasa. Am avansat puţin pe drumul asfaltat, spre restaurant, şi am oprit. Conform înţelegerii dintre noi doi, Răzvan a propus o plimbare pe jos, prin pădure, ca să ne aerisim.

Dimitrescu se întrerupse. Se uită la nevastă-sa care, de la începutul povestirii, îşi ascundea obrazul cu capul în mâini. I se adresă umil:

— Gina, dacă nu te superi, aş bea ceva…

Femeia se ridică, deschise barul şi aduse o sticlă de whisky şi pahare, apoi se întoarse la locul ei. Se mişca automat, ca un robot, păstrând o expresie încremenită.

Bărbatul oftă şi îşi turnă doar lui. Ceilalţi n-aveau decât să se servească singuri.

— …Din momentul ăsta a început circul! N-am priceput niciodată ce s-a întâmplat! Din momentul în care Marţian a propus plimbarea, fata s-a schimbat radical. N-a mai vrut cu nici un chip să coboare din maşină. Că-i e frig şi pur şi simplu n-are chef! Orice insistenţă a fost zadarnică, iar refuzul ei absolut inexplicabil ne întărâta. Mai era şi o chestie de mentalitate, dacă vrei… La optsprezece ani, eşti teribil de vanitos, suporţi foarte greu „plasele". Cum adică, am pierdut o seară cântându-i la piculină, i-am dat grăunţe, am plimbat-o şi, după toate astea, ne dă cu flit?! Ne ia de fraieri? Dădusem oare peste specia cea mai infectă de femei, pocnitoarele, *allumeusele*, cum spun francezii? Am început să tragem de ea, s-o smulgem, s-o scoatem cu orice preţ din maşină, dar fata avea o forţă nebănuită. Practic, ne luptam cu ea…

Din nou se întrerupse. Ochii cercetau vag, scotocind, îşi zise preţios Mănescu, încâlcitele cărări ale aducerii aminte.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Totul e foarte tulbure, oftă Mihai. Cred că ne-am luptat vreo câteva minute, am dat şi am primit pumni, muşca, zgâria, era mai rea decât o pisică sălbatică. Şi dintr-o dată...

Nevastă-sa îşi ridică brusc capul, privindu-l intens. Cunoştea varianta prescurtată a poveştii. Se aflau la începutul idilei lor şi asculta cu o singură ureche, nevrând să se indispună, respingând tot ce ar fi putut întina imaginea iubitului. La rândul lui, Mihai era grăbit să scape de o mărturisire incomodă.

— Dintr-o dată? repetă Gina interogativ.

— Dintr-o dată, s-a făcut moale şi n-a mai mişcat. Ca o păpuşă inertă. Ne-am speriat îngrozitor... Am scos-o afară, am încercat să-i facem respiraţie artificială, dar ştiam amândoi că murise. Cauza n-aveam s-o ştim niciodată. Mai târziu, Marţian şi-a adus aminte că fata pomenise vag că ar fi cardiacă, dar nu dăduse importanţă, era convins că se fasonează, că vrea să-şi dea importanţă.

— Mda... făcu Milord, înţeleg. Cum de-aţi ajuns de la Băneasa la Tunari?

— Da, e o întrebare... Ne pierdusem capul, n-aveam timp să mai chibzuim. Ni s-a părut că Tunarii sunt mai siguri dacă vrei să te debarasezi de un cadavru şi ni se mai părea foarte important să ne îndepărtăm de locul faptei. Staţionam de ceva vreme acolo, era bine să plecăm cât mai repede. Simţeam nevoia acută să fugim, ce mai! Asta am şi făcut. Am băgat-o din nou în maşină şi am gonit spre Tunari. Fiind sâmbătă noaptea, şoseaua era aproape pustie, cred că am întâlnim două sau trei autoturisme în total. Eu eram de părere să abandonăm pur şi simplu leşul undeva, în pădure, dar Răzvan susţinea că trebuie musai îngropată, având astfel şansa ca fata să nu fie găsită niciodată. I se părea esenţial, şi avea dreptate, să nu fie descoperită. „Dacă e descoperită, obligatoriu miliţia ajunge şi la noi, este imposibil să nu fi observat cineva că a dansat cu noi, că am plecat împreună."

Milord „recapitulă" imaginea lui Marţian, iutac, cinic, alunecos. După cum se vedea, de mic avea stofă. Din

punctul de vedere al infractorului, raţionamentul era perfect.

— Practic, cum aţi îngropat-o? De unde aţi luat lopeţi?

— Asta a fost într-adevăr o problemă, mai ales că eu dârdâiam de frică, nu ştiam cum să fac să ajung cât mai repede la Bucureşti, acasă... Observaserăm la intrarea într-un sat din apropiere un şantier în construcţie. Nu se putea, spunea Marţian, să nu găsim ceva acolo, sapă, lopată, o cazma... Am găsit, într-adevăr, am luat o lopată şi un târnăcop. Le-am subtilizat fără probleme, nu ne-a lătrat nici măcar un câine. A început a doua parte a calvarului. Marţian zicea să săpăm o groapă cât mai adâncă, nu treabă de mântuială, să se ivească moarta la prima ploaie sau la întâiul scormonit de câine... Pot spune că băiatul ăsta avea nervi de oţel.

Nu s-a lăsat până nu am ajuns la adâncimea pe care o socotea potrivită... Asta a fost tot...

— Nu, spuse Gina cu o voce uscată. N-a fost tot, şi îi întinse o cutie de chibrituri.

— Ce să fac cu ea? se bâlbâi Dimitrescu.

— Să dai foc şi la casă. În rest, ai distrus totul.

* * *

Dumitru Sofron savura cu deliciu şi cu înghiţituri mici votca adusă de Gigi. Ochii îi erau umezi de recunoştinţă, întreaga fiinţă îi vibra de plăcere. De când se autosechestrase în casă, după moartea Ecaterinei, îi cam lipsea băutura şi, deşi făcea rezerve serioase ori de câte ori avea ocazia, tot rămânea în pană. Uite un gest care-l impresionase, făcându-l chiar să plângă. Lică, patronul de la „Licurici“, constatând că lipseşte de la birt mai multe zile în şir, trimisese un băiat să se intereseze de soarta lui. Vezi că omul are prieteni la care nici nu gândeşte, el gândea mereu că dacă moare mâine, nimeni n-o să bage de seamă... Lui Lică i-a păsat şi mai mult, i-a spus că dacă o avea vreo nevoie să-l sune şi găseşte el să trimită pe

cineva ca să-l servească la domiciliu. Chestia e că omul mai are şi cherestea, băiatul ăla trebuie şi el cinstit, iar el, Sofron, stătea cam prost cu banii. Se plângă el că terorista ţine degetele lipite, dar tot se descurca mai bine. Îl întrebase şi Gigi:

— Dumneata ce ai de gând? Rămâi singur în casa asta mare? Costă mult.

— Chiar dacă aş vrea nu pot. E casa Ecaterinei, drept are doar Clementina, fiică-sa. Aşa se şi cade…

— Şi dumneata ce faci?

— Ce să fac?! Mă aciuez fie la un azil, fie pe lângă vreo mănăstire. Mă primesc, faţă de alţii am pensie bunişoară.

Auzi uşa de la dormitor deschizându-se şi se răsuci, fără să lase paharul din mână. Gigi râse:

— Mare secetă în dumneata, nene Dumitre.

Era gata echipat, mai trebuia doar să tragă fermoarul sacului. Se aşeză şi el la masă şi sorbi din cafeaua pe care i-o pregătise bătrânul.

— Nu bei?

— Doar cât să ciocnim de bun-rămas. În general, nu le troscăi până nu se înserează… Ei, nene Dumitre, mulţumesc pentru tot şi să auzim de bine!

— Aşa să fie… Tu acuma, încotro te îndrepţi?

Tânărul ridică din umeri:

— Încotro oi vedea cu ochii! În lumea largă…

— Cum?! se holbă celălalt. Ziceai că dacă faci rost de bani, acoperi datoria şi p’ormă, te duci la Poliţie să dai declaraţia despre mamă-ta.

— M-am răzgândit, se hlizi Gigi. Cu banii pe care-i am, pot încerca o afacere în străinătate. Asta ţi-o spun doar dumitale, că am încredere…

Sofron se înecă cu înghiţitura de votcă şi tuşi îndelung:

— Ţi-ai pierdut minţile, amărâtule?! Te găseşte Interpolul şi în gaură de libarcă, ţi-am mai spus-o!

— Uşurel, nene, că nu-i chiar aşa. Pentru fiara aia de-i zici maică-mea, n-are de ce să mă dea în urmărire, pentru că nu eu am omorât-o şi, până una, alta, descoperă ei asasinul. Dinspre partea asta chiar că nu-mi fac nici o grijă!

— Şi cu frauda cum o întorci?! Zici că te iartă ăia?

— Fii liniştit, nu se încurcă Interpolul cu găinari ca mine. Ăştia umblă după rechini mari, care au dat lovituri babane. Nişte mii de dolari acolo înseamnă mult aici, dar cum o ţii mai spre apus – *gă-i-naţ*!

Turtit de votca băută cam repede, cu sete mare, şi de grijă – aşa era el, punea la inimă şi necazurile altuia –, Sofron se încontră, dând din cap cu vehemenţă:

— Ai apucat-o rău, flăcăule! Greşealele tăinuite fac pui şi lesne te trezeşti cu o salbă care-ţi fărâmă grumajii! Tâlharii, aşa cum vrei să ajungi tu, o isprăvesc pe fund de râpă, fără cruce la căpătâi!

Gigi începu să râdă:

— Auzi, nene, te-ai gândit bine! Mănăstirea e de dumneata… Stt! Sună cineva… Stai că mă duc eu.

Se repezi spre vestibul în vârful picioarelor şi îşi lipi ochiul de vizor. Se întoarse în sufragerie şi şopti:

— Un bărbat tânăr, bine înţolit.

Sofron reflectă un moment apoi se dumiri:

— E inspectorul Mănescu… Mâna lui Dumnezeu… Asta anchetează cum a fost cu mamă-ta.

— Nu-i deschide! şuieră Gigi.

— Ştie că-s acasă, că nici gunoiul nu-l scot de frică.

Gigi se repezi la fereastră şi văzu maşina Poliţiei parcată la câţiva metri de intrarea în bloc.

— Ei sunt, Dumnezeii lor! Ce ghinion!

Bătrânul scânci:

— Să-i deschidem, Gigi… Îi explici tu ce şi cum şi o să înţeleagă. E om cumsecade care compătimeşte…

— Taci! şuieră tânărul. Mă car prin dormitor!

— Cum?! Suntem la etajul doi!

Instantaneu, realiză ce-i în mintea tânărului. În faţa ferestrelor, se afla un tei foarte bătrân, care supravieţuise demolărilor şi construcţiei noului cartier. O creangă groasă ajungea chiar în apropierea balconului Sofronilor. Pe bătrân îl deranjase întotdeauna amănuntul socotindu-l o permanentă şi irezistibilă ispită pentru hoţi. Orice tâlhar mai agil putea escalada balconul, fără probleme. Terorista

se opusese cu îndârjire. Întâi că ea nu era o fricoasă, pe urmă că îi plăcea grozav „că-i intră teiul direct în casă“.

Gigi aruncă o privire scurtă peste balustrada balconului, calculându-şi mişcările.

— Nu deschide până nu ajung jos, îi spuse bătrânului peste umăr.

Dumitru Sofron imploră:

— Măi băiatule, fii cuminte…

Gigi îşi trecu iute cordonul sacului pe după gât, ca poştaşii, şi încălecă balustrada. Trebuia să fie un bun gimnast ca să se poată prinde de ramuri şi să-şi dea apoi drumul la vale. Şi el era…

Soneria de la uşă ţârâi încă o dată. Sofron traversă casa cu paşi târşiţi şi mărunţi, grăbindu-se cât putea de tare.

— Vin, domnule inspector, vin…

Deschise uşa şi rămase cu gura căscată. Un tânăr chipeş şi elegant îi surâdea luminos. Ţinea în mână o servietă diplomat şi sub braţ nişte pliante colorate.

— Bună ziua, domnule Sofron – numele şi-l notase cu zece minute mai înainte, consultând lista locatarilor – vin din partea firmei ASIROM, asigurări de bunuri şi persoane în condiţii incredibil de avantajoase. Vrei să trăieşti fără griji, te adresezi la ASIROM! ASIROM veghează la fericirea dumneavoastră! ASIROM…

Dumitru Sofron se grăbi să închidă uşa:

— Eu nu ştiu… nu ştiu nimic… Îmi pare rău, sunaţi la alte apartamente.

Gigi coborî din copac cu sprinteneala şi siguranţa unui cimpanzeu. Nici nu era prea complicat, erau crengi de care să te agăţi sau de care să-ţi sprijini piciorul. Încă „o treaptă“ şi ultima săritură pe trotuar. Spre marea lui stupoare, cineva îl prinse în braţe şi, aproape concomitent mâinile îi fură răsucite la spate.

— Ce faci, amice?!

Un agent de Poliţie îl privea cu aerul că se distrează nespus.

— Hai, mână, şi îl conduse spre echipajul de Poliţie. V-aţi

prostit de tot! Chiar aşa, ziua în amiaza mare şi în văzul lumii?

Îi confiscă sacul şi îl împinse în maşină.

De la balcon, Sofron îi privea mâinile încătuşate cu inima strânsă. „Din întâmplare le-a picat în laţ. Vezi că Dumnezeu nu bate cu băţul! Dacă mă asculta, nu-l umflau ca pe borfaşi!“

* * *

Codruţa nu cunoştea Bucureştiul, aşa că n-ar fi putut spune pe unde colindase toată dimineaţa. După ce părăsise scuarul unde înnoptase, începuse prospecţia, adică tândălise şi căscase gura, se mai odihnise, ba îşi făcu şi o fotografie împreună cu Floricel la automatul găsit într-o piaţă. Spre prânz, îşi aminti totuşi că nici nu ştii când trece timpul şi că trebuie neapărat să găsească un culcuş înainte de a se lăsa seara. O luă înainte, fără ţelul unei adrese precise, lăsându-se cu totul pe seama Îngeraşului. Străbătea un bulevard cu trafic intens şi se zgâia fericită la tot ce-i ieşea în cale. Se simţea pur şi simplu încântată de mulţimea pietonilor, de magazine, de zgomotul străzii. Cel mai mult şi mai mult îi plăceau vitrinele cu jucării, tarabele cu dulciuri, iar dinaintea unei vitrine în care erau expuse coşuleţe cu căţei drăgălaşi şi împanglicaţi, simţi că se topeşte de plăcere. Aici zăbovi vreo jumătate de ceas, descriindu-i lui Floricel exponatele spre amuzamentul unor puşti care se hlizeau şi ei la căţelandri. Îşi continuă drumul şi, dintr-o dată, avu impresia că a ajuns în Rai. Un colţ întreg de bulevard, chiar lângă semafor, fusese năpădit de flori. Se opri locului extaziată de arome şi culori. Ţigăncile, mai toate tinere şi frumuşele, se făleau cu marfa lor, o stropeau, şi aranjau cu măiestrie buchete minunate. Codruţa îşi zise că i-ar plăcea şi ei meseria asta.

Şi iarăşi o luă înainte, găsind prilej de a se minuna de orice. Se făcuse foarte cald, iar ea începuse să simtă oboseala. Nici fetiţei nu-i plăcea arşiţa, scâncea şi, în

curând, aşa cum o cunoştea, va începe să urle. Firma unui hotel îi răsări dintr-o dată în faţa ochilor. Se bucură fără să încerce însă vreo surpriză specială. Se lăsase pe seama Îngeraşului, şi el le condusese până aici.

Intra pentru prima oară într-un hotel şi exact lipsa de experienţă îi dădea dezinvoltură. Recepţionerul, un tânăr vioi cu mustaţă stufoasă, privi curios „combinaţia“: o puştoaică drăguţă, în jeanşi şi un tricou lipit de pielea transpirată, şi un landou curăţel cu locatar. Nici un fel de bagaj... Hm, nu făceau parte din clientela obişnuită a unui hotel.

— Cu ce vă putem servi?

— O cameră... Pentru mine şi fetiţă.

— Câte zile?

Codruţa îşi trecu încurcată limba peste buzele uscate:

— Nu ştiu... Până vine tăticuţul nostru să ne ia. Am bani...

Scotoci sub aşternutul lui Floricel şi scoase o borsetă. Îi arătă ca un copil teancul de bancnote împăturite...

Tânărul o privi şi mai atent: „Clar, fata nu-i normală, are comportamentul unei fetiţe de zece ani. În fond, de ce n-aş servi-o? Afacerea gâfâie, lumea se înghesuie acum pe Litoral, nu pe Şoseaua Fabrica de Glucoză...“

— Vă pot oferi un single.

Codruţa îşi lăsă buza în jos:

— Noi vrem o cameră.

— Asta am vrut să spun şi eu, surâse recepţionerul.

Codruţei îi plăcu grozav camera. Avea baie, frigider şi televizor şi, după căldura de afară, i se păru delicios de răcoroasă. În primul rând, spălă copilul, îi făcu toaleta cu talc, îi schimbă pampersul şi cămăşuţa. Fetiţa râdea fericită şi se năpusti asupra biberonului. Liniştită, Codruţa intră în baie, unde zăbovi îndelung. Nu-şi închipuise niciodată că un duş poate aduce atâta fericire şi se felicită că, alături de schimburile lui Floricel, pusese şi câteva lucruşoare pentru ea. Îngeraşul, mereu îngeraşul cel bun care o ocroteşte şi o îndrumă spre bine. Când se întoarse din baie, cu părul ud, înfăşurată în cearşaful alb şi pufos, ea însăşi semăna cu un

îngeraş. Se uită la ceasul electronic al televizorului care pâlpâia orele două ale amiezii. Îi explică lui Floricel:

— Trebuie neapărat să facem nişte cumpărături. Ceva de mâncare, pampers, o pereche de chiloţi pentru mine şi o jucărie pentru tine! Da, Floricica mea, cea mai frumoasă jucărică! Acum e prea cald, şi noi suntem obosite, obosite...

Se strecură între cearşafurile proaspete şi adormi imediat...

Când se trezi, era trecut de şase. Începu să se îmbrace cu gesturi iuţi. Se simţea răpusă de foame şi nici pentru copil nu mai avea rezerve de lapte. Astă-seară, se va rezuma la cumpărăturile strict necesare urmând ca mâine dimineaţă să se pună pe târguit în linişte. Îşi mai zise să profite de faptul că Floricel încă dormea, căci se va descurca mai repede şi mai uşor fără cărucior. Oricum, nu va lipsi mai mult de un sfert de oră.

Pentru că Dona o obişnuise să dea socoteală pentru orice plecare de acasă, îi explică recepţionerului care era ocupat cu un client:

— Mă duc să cumpăr ceva, dar mă întorc repede.

Ieşi din hotel şi se pierdu în mulţimea trecătorilor.

* * *

Cu excepţia gimnasticii de întreţinere impusă de medic, şi aia făcută cu silă şi multă voinţă, Harald Bălăcescu nu prea le avea cu sportul, nici ca practicant, nici ca fan. Cu fotbalul, cel mai puţin. În consecinţă, ajuns pe stadion cu un taxi, se simţi dintr-o dată smuls din universul lui şi catapultat într-o lume de nebuni. Înghesuială, hărmălaie, comerţ ambulant, brânciuri, mitocănie. Îşi găsi cu greu locul, vizita lui la Stadionul Lia Manoliu constituind o premieră absolută. Strivit de un gras care mirosea imposibil a after shave ieftin, Harald îşi spuse cu un rânjet greu de calificat că e probabil singurul personaj dintre zecile de mii de microbişti care habar n-avea cine urma să se înfrunte şi

care era miza meciului. Şi nu l-ar fi crezut nimeni că nu ştia...

Tocmai se întreba dincotro avea să apară Marţian, când simţi o atingere uşoară pe picior. Se răsuci intrigat. Lângă el, se aşezase Marţian. Părea travestit într-o costumaţie care nu-i aparţinea: blugi, un tricou cu trei cifre pe piept şi una dintre şepcuţele acelea de pânză, cu cozoroc lung, a căror modă pare să se eternizeze.

— Poţi să mi-i pasezi, şopti privind ca din întâmplare prin jur.

Nimeni nu le dădea atenţie. Meciul începuse, iar oamenii aveau energia intactă. Se urla şi se coopera copios la orice iniţiativă a Naţionalei.

Harald îşi duse mâna la piept.

— E ultima oară! scrâşni. Ţi-o jur! Mă predau singur, dar de la mine nu mai vezi un singur leu!

În aceeaşi clipă, încremeni. Plicul cu bani dispăruse.

— Mi i-au furat! şopti înspăimântat.

Marţian îi îndreptă o privire de gheaţă:

— Nu ţin tromboanele!

— Jur! De ce-aş mai fi venit?!

— Te priveşte, dar lucrurile nu se opresc aici!

Bălăcescu simţi că nu se mai poate stăpâni.

— N-am ce să-ţi fac dacă nu mă crezi!... Şi ştii ceva?! Fă ce vrei! Nu-mi mai pasă, ţipă! Poţi să te duci la Poliţie! Şi la dracu'!

Marţian se ridică şi-i întoarse spatele. O ură fără de margini umplu de lacrimi ochii lui Harald. Nu-l vedea nimeni în delirul general. Cristian Chivu marcase un gol.

* * *

Îşi reveni fără să-şi dea seama cât timp zăcuse fără cunoştinţă. Realiza doar că nu se simţise în viaţa ei atât de rău. O durere necruţătoare de cap o ţintuia locului şi se pipăi instinctiv. Îşi închipuise mereu că un cucui cât oul sau

cât pumnul reprezintă o simplă figură de stil, dar se înşelase. Între ureche şi ceafă îi răsărise o bulbucătură mare şi dură ca un ou de struţ. Acelaşi şoc, al căzăturii, primit ceva mai sus, la tâmplă, i-ar fi fost fatal. Imaginea lui Toni, dezlănţuit într-o cascadă de trivialităţi, îi întunecă minţile. Un val de mânie neagră îi tăie respiraţia şi, săgetată de durere, vomită pe covor. Trebuia să se ridice, să facă ceva, să înghită la repezeală două algocalmine, să scape într-un fel de mizeria fizică cel puţin. Imposibil, nu crezuse că există asemenea dureri cumplite, decât în boli cumplite, în cumplite momente de agonie.

Neputincioasă, începu să plângă. Îşi închipuise despre ea însăşi că este o fiinţă puternică, că putea face faţă oricăror împrejurări, că-şi putea controla destinul, dar… controlase pe dracu'! Toţi îşi bătuseră joc de ea, se lăsase manipulată, până şi cretina aia de soră-sa îşi făcuse de cap sub ochii ei!

Încercă din nou să se mişte, dar din nou rămase ţintuită. Probabil şi băuse cam mult, iar alcoolul în combinaţie cu lovitura puternică… dar ce importanţă mai avea? Total neobişnuită cu suferinţa fizică, în momentele acelea, îşi dori din tot sufletul să moară.

Auzi un zgomot venind dinspre vestibul. Orice ajutor era bine venit acum, şi cu un licăr de speranţă se interesă:

— Codruţa, tu eşti? Vino, hai că nu sunt supărată…

Ceva sonor – râs, poate altceva – ca un nechezat de cal îi zdreli urechile, făcând-o să se înfioare. Acesta fu ultimul semnal acustic pe care-l înregistră. Glonţul, tras foarte de aproape, îi zdrobi capul.

* * *

— Mâine e ziua cea mare!

— Ştiu, Coco, am emoţii.

— Trebuie să ai doar grijă să nu se întâmple nimic care să împiedice evenimentul.

— Andreea ar fi vrut să amânăm, măcar până după examene.

— Sub nici o formă! Situaţia a început să scape de sub control.

— De parcă n-ar putea divorţa după ce află.

— Nu la vârsta ei, Ciprian, nu de prima dragoste, de primul bărbat din viaţă. Oricum, s-a ajuns prea departe... de amărâta ailaltă ai mai auzit ceva?

— Nimic şi nu-mi dă prin minte unde ar putea fi. O fată cu un copil nu pot dispărea aşa... Mă întreb dacă nu s-o fi sinucis împreună cu fetiţa.

— Ar însemna să fii tu un mare băftos. Nu poţi miza pe chestia asta.

— Ce pot să fac?

— Mi-e în primul rând teamă de Andreea, acolo să nu intervină ceva. Fă tot posibilul să înnoptaţi împreună, şi mâine dimineaţă – direct la Primărie.

— Şi dacă vine Codruţa peste noi? Tot timpul m-aştept să-mi sune la uşă. Drumul ăsta îl ştie bine.

— Asta e o problemă. Inventează ceva romantic, un rămas-bun de la burlăcie în condiţii mai speciale. De pildă, o inviţi undeva la Băneasa sau Snagov şi pe urmă, luaţi o cameră la motel.

— Degeaba, Andreea nu va fi de acord. Îi pasă de părinţi şi ne-am şi propus să... În fine, să aşteptăm până după cununia religioasă.

— Fleacuri! Vezi să fie paharele pline.

— Îţi spun că-i degeaba. N-o cunoşti pe Andreea.

— Eşti obligat să încerci, să-ţi forţezi şansa. În momentul de faţă eşti la un pas de victorie, dar şi de dezastru. Totul depinde de ceea ce se întâmplă în următoarele ore. *Good luck!*

Convorbirea se întrerupse.

Ciprian îşi privi lung mobilul:

„Doamne, de m-aş vedea mâine pe vremea asta!...“

* * *

O singură privire şi Mănescu înţelese cu ce fel de

personaj avea de-a face. Lung, părând şi mai deşirat din cauza slăbiciunii, semăna cu un cocostârc speriat. Un tip lipsit de personalitate, al cărui itinerar de viaţă depinde exclusiv de alţii şi de împrejurări. Hotărârile nu-i aparţin şi doar hazardul decide sensul unei astfel de existenţe. Ciudat ca acest exemplar jalnic să fie fiul Ecaterinei Sofron, dar nu se ştie ce era de capul partenerului.

— De cine şi de ce te ascunzi?

— Nu mă ascund.

Dinu abordă exact genul de anchetă pe care-l detesta, dar cu rezultate indiscutabile în cazul unei anumite categorii de infractori.

— Uite care-i situaţia, domnule Constantinescu! Noi nu suntem plătiţi aici ca să facem conversaţie şi să discutăm şansele Rapidului, ia sau nu campionatul. Ne aflăm aici pe banii contribuabililor şi avem o răspundere. Cum nu te ascunzi, când la serviciu eşti dat dispărut de-o săptămână?

— Nu-i adevărat. L-am anunţat pe domnul Dimitrescu, fiul patronului, că am unele probleme…

Privirea lui Milord se ascuţi:

— Dimitrescu?… Vom reveni. Ai dispărut şi de acasă, iar azi, Poliţia te surprinde încercând să te extragi clandestin din imobilul în care a fost asasinată mama dumitale naturală.

— Nu eu am omorât-o, vă jur!

— Poate da, sau poate nu, dar aveai obligaţia să ne dai o declaraţie de la care te-ai eschivat.

— Nu ştiam că sunt căutat.

— Serios?! De-aia doar zărind un echipaj al Poliţiei, faci pe acrobatul şi sari pe geam?!

Gigi îşi lăsă în jos nasul. Ceea ce dădea acvilă falnică şi agresivă la doctoriţă, la fiu-său părea doar un cioc trist.

— O reacţie necontrolată, am cedat unui impuls.

— Al naibii de convingător, dacă mai ţinem seama şi de materialul găsit asupra dumitale. O sumă foarte importantă în dolari şi euro, un paşaport fals şi un revolver… Cu tolba asta vrei să-mi povesteşti că mergeai la ştrand?

Anemic, Gigi încercă să se răţoiască:

— În definitiv, ce-am făcut? Cu frauda, m-am aranjat cu domnul Dimitrescu, nu mai sunt urmărit, iar pe mama n-am omorât-o eu.

— Vrei să te cred pe cuvânt de onoare? Dacă nu te ascundeai, de ce dormi de trei nopţi la Dumitru Sofron.

— Tipul mi-e simpatic şi m-a rugat să dorm cu el pentru că îi e frică să rămână singur în apartament.

— El nu confirmă varianta. Ascultă, nimic din ce spui nu stă în picioare!... Hai s-o luăm altfel. De unde ai revolverul?

— Am făcut rost de el la Revoluţie.

— Şi nu l-ai mai restituit... Ai permis de portarmă?

— N-am.

— Îl păstrezi tot timpul asupra dumitale?

— Aproape. Străzile oraşului au devenit foarte nesigure.

— Fireşte, mai ales când plimbi cu tine o avere. De unde ai banii ăştia?

— E interzis de lege?

— Nu, dar ţinând seama de toate împrejurările, înclin să cred că au fost furaţi, oricum sunt dubioşi.

— De ce sunt dubioşi, domnule inspector?

— Pentru că suma este foarte mare şi corespunde cu aproximaţie celei pe care dumneata ai delapidat-o. Spune-mi că ţi i-a împrumutat cineva, dă-mi numele persoanei şi problema se rezolvă.

Gigi Constantinescu păru fulgerat de o idee şi se lăsă pe spatele scaunului ergonomic:

— Cer să fiu asistat de un avocat.

Milord începu să râdă:

— Te asigur că ai mare nevoie de el. Pe lângă toate boacănele, valuta găsită în traista dumitale e în întregime falsă. Ai idee cum se pedepseşte traficul cu abţibilduri d-astea?

De astă dată, Gigi îşi pierdu cumpătul:

— Nu se poate!

— Uite că se poate. Nu ştiu ce reprezintă banii ăştia, dar fie faci parte din sistem, şi-atunci e stocul pe care trebuie dumneata să-l topeşti în masa de circulaţie financiară, debarasându-te de ei, fie reprezintă o plată, iar persoana şi-

a bătut joc de dumneata.

— Nu se poate! repetă Gigi şi începu să plângă. Nemernicul!

Mănescu întrebă repede:

— Cum îl cheamă?

— Dimitrescu.

* * *

Harald Bălăcescu îşi petrecu restul zilei pradă unei dispoziţii dintre cele mai ciudate. Starea lui de spirit era mai degrabă sumbră, dar, în acelaşi timp, se simţea extrem de calm. O linişte binefăcătoare – poate doar o cumplită oboseală? – i se instalase în cuget imediat după despărţirea de Marţian şi continua să stăruie.

Se plimba prin casă, luând câte un obiect şi cântărindu-l în mână de parcă ar fi vrut să-l evalueze, mai lua o gură de whisky, se oprea în faţa ferestrei, privind lung, fără să vadă ceva din înserarea deasă. Decizia lui era definitivă, cu nici un preţ nu se va mai lăsa manipulat de Marţian. Aşa cum îl cunoştea, va relua şantajul chiar de mâine. Turba probabil la gândul că Harald încerca să-l tragă pe sfoară, născocind povestea cu furtul banilor la meci. Nu-l credea şi nici nu voia să-l creadă, dar chestiunea aceasta nu mai avea importanţă. Cu o curiozitate moderată, Bălăcescu se întrebă când oare îl operaseră pungaşii, dar în înghesuiala şi hărmălaia stadionului, orice moment putea fi socotit la fel de bun ca altul.

Ce reconfortant este să nu-ţi mai pese de nimic! Îşi zise că probabil aşa era el, alcătuit din contraste. Toată viaţa îi păsase prea mult, punea la inimă orice fleac, era suficient un inofensiv surâs ironic ca să se întunece. În privinţa necazurilor importante, era un incurabil, cicatrice vechi de decenii continuau să-l doară. Îşi pregăti câteva coli de hârtie pe birou şi îşi umplu stiloul. Era conştient că aruncă în aer toate punţile din urma lui. Viaţa lui nu va mai semăna cu nimic din ceea ce trăise până acum. Dacă ar şti Marţian

ce are de gând să facă!

Se aşează la masă şi începu să scrie.

* * *

Când constată că se apropie miezul nopţii şi că Andreea încă nu s-a întors acasă, senatorul Drăguşin se sperie de-a binelea. Bianca, aparent mai liniştită, fuma cea de-a treia ţigară în răstimp de o oră, încredinţată că s-a întâmplat ceva cu fata. Deşi Andreea se bucura de multă libertate, rămăsese un copil cuminte în parametrii mileniului trei, profitând moderat de toleranţa părinţilor. Nu întârzia niciodată peste ora convenită, nu se întâmpla să plece de acasă fără să anunţe şi în cazul petrecerilor, lăsa numărul de telefon unde putea fi găsită.

Bineînţeles, sunară la neamuri şi cunoştinţe, comiţând chiar enorma indiscreţie de a consulta şi agenda personală din camera Andreei.

— Unde poate fi? se foia prin living senatorul cu mâinile la spate. Are şi celular, un telefon putea să dea! Nu i-am interzis niciodată nimic!

— Deci, ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Ţi-am spus de la început să anunţi Poliţia!

Drăguşin i se adresă pe tonul acela afectat care, abia stăpânind o iritare majoră, încerca să rămână politicos:

— Bianca, scumpa mea, ţi-am mai explicat, înainte de patruzeci şi opt de ore de la dispariţie nu se sesizează nimeni, sunt avocat!

— Eşti senator!

— Chiar vrei să citeşti mâine în toate fiţuicile alea de scandal că fiica senatorului Drăguşin a fugit de-acasă sau alte năzbâtii pe care scribii ăştia de doi bani le născocesc?!

— Puţin îmi pasă de reputaţie când nu ştiu ce se petrece cu fiică-mea!

— Sunt sigur că e cu nudistul!

— Măcar de-ar fi aşa! Orice, dar să fie sănătoasă şi în viaţă!

„În viaţă!“… Drăguşin se sperie şi bătu în lemn:

— Doamne, la ce te poţi gândi!… Şi tocmai azi i-am dat liber lui Gelu!

Gelu era bodyguardul personal al lui Drăguşin, considerat de mult omul casei. Bianca nu-l prea agrea pentru că, de atâţia angajaţi domestici, ajunsese să se simtă în propria casă „ca pe bulevard“. Adevărat că provenea dintr-o familie care avusese oştiri de slugi, dar ăia avuseseră palate, şi nu o biată vilă, unde la fiece colţ, eşti obligat să spui pardon! Şi crescuseră în altă mentalitate, ea făcea parte din generaţiile cu locuinţă la bloc şi, în cele mai fericite cazuri, o femeie o dată pe săptămână.

Senatorul se pocni zgomotos peste frunte:

— Cum de nu mi-a trecut prin minte? Trebuie să-l chemăm neapărat pe Barbu!

Bianca îl privi sceptică:

— Ce naiba aştepţi tu de la Barbu?

— Nu vorbi aşa! E tânăr, de nădejde, descurcăreţ, vine cu idei! Are şi o slăbiciune pentru Andreea.

Îşi înhăţă agenda şi ochelarii şi se repezi la telefon.

— Tu eşti, Barbule? Bine că te-am găsit!… Iartă-mă, te rog, în ultima vreme te tot deranjez la ore imposibile, dar e caz de forţă majoră… O chestiune foarte delicată. Te rog, vino imediat la mine.

Deşi înnebunită de grijă, Bianca aprecie că Toni, chiar şi în ţinută neprotocolară – urgenţă la miezul nopţii! –, arăta la fel de bine. Blugii negri îi scotea în evidenţă fundul mic şi picioarele perfecte, prin cămaşa roşie se vedeau bicepşii puternici bronzaţi. Arătos, fără îndoială, dar, cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut pentru Andreea. Prea motan, prea uns cu toate alifiile.

Toni înţelese dintr-o mişcare despre ce este vorba şi, instinctiv, preluă conducerea operaţiunilor.

— Acasă la el aţi căutat-o?

— L-am căutat pe el, nu pe ea, răspunse doamna Drăguşin. Ce motiv ar avea să fie acolo?… N-a răspuns nimeni!

— La club aţi sunat? În mod normal, se află în plin program acum.

Senatorul se holbă:

— Uite, la asta nu ne-am gândit! Ţi-am zis că are idei? spuse privind-o victorios pe nevastă-sa.

Găsiră numărul tot în agenda Andreei. Răspunse o voce amabilă, tipul acela de secretară de bună calitate. Lui Toni i se păru dibaci să meargă la fix:

— Domnul Ciprian Poenaru şi-a început numărul?

— Regretăm, dar domnul Ciprian lipseşte din spectacol. Ne-a anunţat că azi nu vine. Vă asigurăm însă că avem şi alte vedete în măsură să vă satisfacă cele mai…

Toni întrerupse.

— Ce-a spus? întrebă Bianca.

— Azi lipseşte. I-a anunţat.

Drăguşin îşi ridică sprâncenele stufoase:

— Ce deduci de aici?

— Ca şi dumneavoastră, că sunt împreună. Dar de ce se ascund?

— Şi unde?!

Toni ridică din umeri cu sensul „planeta e mare…“

— Pot fi oriunde! Într-un bar de noapte, la un prieten, chiar la el acasă şi nu vor să răspundă, în vreun hotel, oriunde!

— Dar de ce? scăpă puţin vocea Bianca. Nimeni n-a împiedicat-o de la nimic, a fost o zi liniştită, fără discuţii, eram cu toţii în cei mai buni termeni! Insist, totuşi, să anunţăm Poliţia! Dacă n-o faceţi voi, o fac eu!

— Nu cred că reuşiţi mare lucru, se îndoi Toni. O puştoaică de liceu care a întârziat câteva ore! Mare lucru! Se confruntă zilnic cu zeci de situaţii identice.

— Asta i-am explicat şi eu, *mon cher*, başca o publicitate supărătoare.

Bianca îşi azvârli capul pe spate:

— Când puştoaica de liceu e fiica senatorului Drăguşin, eu sunt convinsă că lucrurile se schimbă.

— Nu ştiu de ce, spuse pe gânduri Drăguşin, ceva în toată povestea asta îmi miroase a căsătorie clandestină! Ce

greşeală fatală ar fi! Un viitor superb compromis de... de... de capriciile unor glande, în definitiv!

— Puţin îmi pasă, dacă s-a măritat! Nu vreau decât s-o văd vie şi sănătoasă! La naiba cu floroanele coroanelor străbune şi cu spiritul de familie. Nimic nu-i mai important decât viaţa!

Toni considera că a găsit contextul pentru a strecura, subtil şi firesc, informaţiile care-l ardeau de o săptămână.

— Nu cred ca lucrurile să fi ajuns atât de departe! Adică nu-mi pot închipui ca un... mă rog, un personaj minor ca acest striper, să aibă asemenea curaj. Ştiţi, am informaţii de ultimă oră, mi-e grozav de penibil...

— Vorbeşte, domnule, odată! se repezi senatorul.

Nevastă-sa, deşi cu sufletul la gură şi ea, simţi că i se face pielea de găină. Cuvintele lui Barbu îi răsunară cumplit de fals, simţea că în sinea lui juisează de plăcere.

— Da, începu Toni, am aflat că junele Ciprian e tatăl unei fetiţe, un bebeluş de circa opt-zece luni, făcut cu o handicapată. Normal că ţine ascunse lucrurile acestea...

Drăguşin căzu pe fotoliu stupefiat:

— Ce vorbeşti, domnule! Ce ticălos! Normal că Andreea nu ştie nimic.

Toni scoase modest dovada supremă, fotografiile operate în locuinţa Sandei Poenaru. Le explică Drăguşinilor care le cercetau avid.

— Copilaşul, Floricel, şi bunica lui, mama lui Ciprian, doamna Sanda Poenaru, de profesie cocotă.

— Ce ruşine! exclamă senatorul vizibil impresionat.

Bianca îşi muşcă buzele golite de sânge. Într-adevăr, ea altceva îşi dorea pentru fetiţa ei şi, ca întotdeauna în situaţii asemănătoare, se întrebă de unde-a mai picat şi năpasta asta pe capul lor, şi de ce au meritat-o?

— Indiferent de experienţa trăită, comentă senatorul, tot te miri când întâlneşti nemernici atât de tineri, dar uite că ticăloşia nu are vârstă. Nudistul ăsta îşi bate joc de o nenorocită şi puţin îi pasă. Ba mai îndrăzneşte să ridice ochii şi la fiică-mea!

Bianca îşi duse pumnii la tâmple:

— Lasă filosofia, Manole, şi telefonează la Poliţie!

— Sunt de aceeaşi părere, maestre, se asocie Barbu.

„Deşi, îşi spuse în gând, te întrebi ce pot să facă ăia! Unde să cauţi în plină noapte doi porumbei care nu vor să fie găsiţi?! Cine ştie pe sub ce streaşină s-or fi aciuat!…“

Drăguşin decise:

— Am să-l sun chiar pe şeful Capitalei.

* * *

La un moment dat, Codruţa constată că se rătăcise. Când ieşise din hotel, o luase întâmplător la stânga, apoi furată de ceea ce ei i se părea a fi o minunăţie a oraşului, vitrine luminate, tarabe ispititoare cu tot felul de marfă sclipitoare cum nu mai văzuse, terase de vis unde oamenii consumau la lumina lămpilor, traversă de mai multe ori, se abătu de la bulevard, făcu o grămadă de cumpărături şi, când mâinile nu-i mai ajunseră, băgă de seamă că nu mai ştie să se întoarcă. Opri mai multe persoane, le povesti disperată de Floricel care o aştepta singură. Era devastată însă de plâns, în panică şi deci şi mai confuză ca de obicei, transpirată, trăgând de mânecă, pentru a se face ascultată, oamenii care însă grăbeau pasul considerând-o drogată sau nebună, oricum, periculoasă. Un bătrânel care-şi plimba câinele îi explică:

— Hoteluri sunt multe în Bucureşti, fetiţo, sute, poate mii. Dacă i-ai uitat numele, nimeni nu poate să te ajute. Vorbeşte cu un poliţist…

Codruţa nu uitase numele hotelului, pur şi simplu, nu-l ştia. Văzuse doar firma, găsise ceea ce căuta, şi restul n-o mai interesase. Continuă să umble bezmetică o vreme, repezindu-se într-o direcţie sau alta, ca un bondar, apoi, epuizată, cu faţa desfigurată de plâns, se aşeză pe marginea trotuarului.

Într-un târziu, un echipaj de Poliţie care-şi începuse tura de noapte o observă. O luară la secţie.

Înainte de a lua declaraţia Codruţei, ofiţerul de serviciu se interesă în treacăt:

— Crezi că-i trombonistă?

Agentul care o găsise pe trotuar clătină din cap:

— Nu, dar sigur are ceva la scufiţă. Să nu ştii tu la ce hotel ai tras?!

— Să vedem…

O chestiune de rutină care se va rezolva repede. Trebuia luate la rând hotelurile pe o rază de doi-trei kilometri şi întrebaţi recepţionerii de un bebeluş abandonat într-una din camere. Ăştia micii ţipă, se manifestă, nu există să nu-i auzi. Era chiar posibil să existe deja reclamaţii în acest sens din partea eventualului patron care s-a trezit cu un asemenea cadou. Desigur, s-a petrecut ceva ieşit din comun cu tânăra aceasta care nici douăzeci de ani nu avea, dar nu putea fi vorba de abandon. Nu în camere de hotel îşi leapădă mamele denaturate copiii ca după aceea să-şi recite povestea pe toate gardurile!

Codruţa se aşează plângând pe scaun. În loc de batistă, folosea un pampers.

— Floricel… Ce face ea acum fără mămica ei?

— Fii liniştită, o găsim chiar în noaptea asta.

— Dacă mi-o iau?

— Cine să ţi-o ia?

— Toţi… Vor s-o dea la alţi părinţi…

— Hai s-o luăm pe rând. Întâi numele, vârsta şi adresa…

Codruţa îşi suflă zdravăn nasul, rotindu-şi ochii prin birou. Pereţii erau tapetaţi cu fotografii de infractori daţi în urmărire, apoi tabele cu diverse scheme despre care habar n-avea ce ar putea să însemne. Dintr-o dată, încetă să sughiţă şi rămase încremenită cu ochii la una din poze. Se apropie, arătând-o cu degetul:

— Mămico!… Asta e mămica mea!…

Ofiţerul simţi că-i sare inima de emoţie. Era bustul necunoscutei tranşate, reconstituit de Laboratorul de Antropologie. Până în momentul de faţă, şansele de a o mai identifica vreodată erau, mai de grabă, firave. Să se înşele Codruţa? În principiu, totu-i posibil, dar ofiţerul simţea prin

toţi porii că nefericita îşi recunoscuse mama.

* * *

Scrisoarea fusese expediată cu două zile în urmă de la Aeroportul Otopeni. Expeditor – Harald Bălăcescu. Mănescu, extrem de intrigat, începu să citească paginile scrise la calculator:

„Când veţi parcurge prezenta, eu voi fi departe. Departe de România, pentru că nu am de gând să mă sinucid. Cu siguranţă, nu veţi mai auzi niciodată de mine. Motivul pentru care ţin să fac această mărturisire, înainte de a rupe definitiv orice legătură cu existenţa mea de până acuma, vi-l voi explica la urmă.

În 1972, am făcut o pasiune dementă pentru o femeie în viaţa căreia eu nu aveam ce căuta. Istoria acestei iubiri tragice nu vă interesează, ci doar consecinţele ei. Când spun tragic, nu fac abuz de termeni, nu supradimensionez, ci mă refer la felul în care am perceput-o eu şi am trăit-o atunci. Despărţirea m-a aruncat în cea mai neagră depresie şi nu-mi doream decât să mor şi chiar am avut o tentativă de sinucidere. Mi-a fost însă dat să trăiesc.

Au urmat trei ani de suferinţă la intensitate maximă, pentru că tămăduit cu adevărat nu sunt nici astăzi. Din nefericire, pierdusem complet nordul şi am făcut destule neghiobii. Tot neinteresante, în contextul prezentei. Mă voi opri asupra celei mai grave dintre ele, ale cărei urmări le plătesc de-o viaţă. Adânc deprimat şi pierzându-mi orice interes pentru viaţă, mi-am abandonat studiile în anul patru de matematică. Trebuia să trăiesc totuşi din ceva şi când mi-am revenit cât de cât, am vrut să reiau studiile. Din nefericire, regulamentul care funcţiona în epocă nu mi-o îngăduia, căci trecuseră mai mult de trei ani de la absolvirea ultimului examen, deci o întrerupere prea mare. Trebuie să vă spun că tata fusese director general în Ministerul învăţământului, pensionat doar de câteva luni şi aici mă refer la perioada în care eu încercam să-mi reîncarc

bateriile. Păstrase unele relaţii cu foştii colegi şi, cu prilejul unui prânz care a avut loc în casa părinţilor mei, unul dintre aceştia a povestit că în primăvară se va ţine un concurs pentru ocuparea mai multor posturi de diplomat.

Condiţiile – o facultate terminată, preferabil ASE-ul, Comerţ Exterior, minimum două limbi străine de circulaţie internaţională şi un dosar, cum se spunea pe atunci, sănătos. Aveam limbile, aveam dosarul, nu aveam diploma universitară.

Şi pentru că totul e fatalitate, aşa trebuia să se întâmple, şi nu altfel, a apărut în viaţa mea Răzvan Marţian."

Milord se întrerupse ca să-şi aprindă o ţigară. Îşi aminti de una dintre vorbele preferate ale lui taică-său, avocatul Mănescu: „Fiecare individ are două cărţi de vizită. Una pentru extern – cum arătăm de dimineaţă, îmbăiaţi şi machiaţi şi etalând doar ce vrem noi să se ştie despre noi, cealaltă, secretă. Puse alături, nici nu-ţi vine să crezi că aparţin aceleiaşi persoane..." Cine şi-ar fi închipuit un Harald Bălăcescu posac şi şters prin excelenţă, cu un trecut atât de „pasional", atât de neobişnuit?!

„L-aţi cunoscut pe Marţian, nu trebuie, presupun, să vi-l mai descriu. Din prima tinereţe a fost prototipul de escroc neprins. Avea pretutindeni relaţii şi prieteni, cunoştinţe utile, combinaţii. Când nu le avea, ştia să le inventeze."

„Unde mama naibii l-ai cunoscut?" întrebă Milord retoric foaia de hârtie. Scrisoarea îi ieşi în întâmpinare.

„Dădusem în damblaua ghicitorilor. Oamenii, în general, plătesc bani grei ca să li se spună ceea ce vor ei să audă. Femeia la care mă refer îmi câştigase încrederea, îmi cunoştea problemele şi o frecventam de câteva ori pe lună ca să-mi dea în cărţi. Ea mi l-a prezentat pe Marţian ca pe un personaj providenţial pentru mine. Abil, eficient, întruchipare a discreţiei, îi scoase pe mulţi din încurcătură. Şi într-adevăr, m-a scos. Contra sumei de 30 000 de lei, ceea ce în 1978 reprezentau circa douăsprezece salarii medii, mi-a făcut rost de o diplomă falsă, atestând că sunt absolvent al Academiei de Ştiinţe Economice. Azi cred că doar degringolada din capul meu, sentimentul că nimic nu

mai contează mi-au dat curajul să mă folosesc de ea. La scurt timp, mă aflam în Polonia, prezentându-mă la primul meu post din carieră. Mai târziu, au urmat ţările capitaliste.

Sunt foarte mulţi ani de când trăiesc cu frica în sân şi nu cred să fi trecut o singură noapte în care să dorm pe deplin liniştit. Un simplu denunţ la Minister, urmat de o investigaţie cât de superficială sau sumară ar fi dus la descoperirea falsului în mai puţin de cinci minute. Iar denunţul putea fi de orice natură, nu neapărat legat de diplomă, căci e suficient să iei un dosar la puricat ca să găseşti tot felul de hibe. Teama m-a însingurat definitiv. Mi-am propus să trec cât mai neobservat, să n-am prieteni şi deci nici duşmani, să nu stârnesc invidii, să-i las pe alţii să treacă înainte. Ajunsesem până acolo cu prudenţa încât nici de băutură nu m-am mai atins decât singur, între patru pereţi. Băutura dezleagă limbile, stimulează confidenţa, poţi scăpa amănunte...

Deci, toţi aceşti ani bântuiţi de amintiri dureroase şi frică, răstimp în care pe Marţian aproape că-l uitasem. Devenise un soi de fantomă a trecutului, la care nu-mi făcea plăcere să mă mai gândesc.

Dar iată că fantomele nu mor. A intervenit această poveste absolut absurdă şi halucinantă a unui cadavru ambulant, pretext al destinului de a ne pune iarăşi faţă în faţă. În treacăt fie spus, vă dau cuvântul meu de onoare că nu am nici cea mai vagă legătură cu coletele macabre şi chiar aş fi curios să aflu de ce eu am fost unul dintre destinatari, dar probabil va rămâne încă una dintre enigmele vieţii mele. Faptele rămân însă fapte, iar dumneavoastră i-aţi găsit numele în agenda mea. M-am speriat şi l-am căutat eu. Greşeală fatală, dar sunt convins că oricine în locul meu ar fi procedat la fel. Nu trebuie să te cheme Marţian ca să înţelegi de ce îmi era teamă şi starea mea de panică i-a dat idei. Sunt ferm convins de acest amănunt căci mă uitase, mă scosese de mult din cărţile lui. A început şantajul. Iniţial, un modest împrumut de cinci mii de dolari..."

„Mare lichea! şopti Milord pentru el, deşi mă întreb câţi

ar fi rezistat tentaţiei? O pradă prea uşoară şi prea la îndemână ca să nu te inspire…“

„…N-a vrut să mă creadă că banii mi-au fost furaţi la meci şi ne-am despărţit în termeni duri. Am fost convins că-şi va pune ameninţările în aplicare şi că nu va ezita, în caz că-i voi refuza pretenţiile, să mă denunţe. Ceea ce nu ştie însă Marţian este că eu nu mai am mizã. Că m-am săturat. Că din anumite puncte de vedere, nu-mi mai pasă.

Domnule inspector, m-am decis să încep o altă viaţă. Cu totul altceva şi departe de ceea ce a fost şi mai este. Nu de frica legii fug, datorită prescripţiei ea nu mă mai poate atinge. Fug pentru că n-aş suporta oprobriul public, dispreţul, inevitabila cleveteală – «cine şi-ar fi închipuit despre austerul, intransigentul, ireproşabilul Bălăcescu că-i aşa şi pe dincolo?…» Sunt un izolat, dar îmi pasă în ce ambient trăiesc şi vreau să mi-l aleg eu. Se mai şi spune că omul îşi schimbă locul şi norocul. Am ceva bani puşi de-o parte şi gusturi relativ spartane. Îmi ajung cât să mă retrag pe una din acele insule unde poţi supravieţui în costum de baie, iar tinerele vânzătoare din Uniunea Europeană visează să-şi petreacă o săptămână de miere. Sincer, mi-ar făcea plăcere să vă recunosc cândva printre vizitatorii insulei. Am onoarea să vă salut…“

Mănescu reflectă o vreme la cele citite. Fără îndoială că era dosarul cel mai bizar la care lucrase vreodată. Stufos, plin de coincidenţe, cu o distribuţie ameţitoare, subiecţii unor istorii stranii care păreau definitiv îngropate. Singurul liant – nişte pachete sinistre care le pică din cer. Suficient ca să-i strângă între paginile aceluiaşi dosar, deşi n-au nimic în comun, nu se cunoşteau, şi nici nu tânjeau să se cunoască. Cine-i adunase la un loc şi de ce? Întrebările rămăseseră la fel de valabile ca în prima zi de anchetă.

Unicul element revigorant îl constituia descoperirea identităţii cadavrului ciopârţit…

Intrarea inspectorului principal Panait îi întrerupse şirul gândurilor. Îi trimise cu un bobârnac scrisoarea diplomatului peste masă:

— Să citeşti chestia asta!

Panait izbucni radios:

— Ce ţi-am spus eu, Milord, că până la urmă dibuim cine a fost femeia?

— Ai mai zis că dacă îi descoperim identitatea, *ipso facto*, ţii cheia dosarului în mână.

— Nu fii măgar, am susţinut amândoi acelaşi lucru.

— Corect. Ai vreo bănuială în privinţa marelui căpcăun?

— Nu tocmai. Tu?

— Ar fi ceva, răspunse Dinu îndoit, dar mai am nevoie de un OK.

* * *

Scenariul preconizat de Coco se dovedise a fi valabil. Conform înţelegerii, la ora opt o luă de la meditaţii şi îi propuse o seară romantică.

— Ne luăm rămas-bun de la burlăcie, înţelegi?

Fata râse cochet:

— Îţi pare rău?

— Trebuie să marcăm evenimentul.

— Te-ai gândit la ceva anume?

Trecuseră deja de Piaţa Victoriei şi, la volanul Fiatului decapotabil, cu părul bătut de vânt şi cu Andreea alături, Ciprian se simţea ca un zmeu, liber şi puternic. Cel puţin în momentele astea nimic nu-l putea atinge, nici un necaz nu-l putea ajunge din urmă, trăia, chiar dacă pe timp limitat, într-o zonă liberă de necazuri. Ca şi maică-sa, avea capacitatea de a se bucura intens de prezent, făcând totală abstracţie de ceea ce se va întâmpla mâine; mâinele imediat şi nu exprimând metaforic viitorul.

— Am rezervat o masă.

— A, de-aia ai pus sacoul. Trebuia să mă avertizezi ca să mă aranjez şi eu.

— Tu eşti întotdeauna cea mai elegantă, scumpa mea, iar acum, eşti de-a dreptul răpitoare.

Într-adevăr, în ciuda irezistibilului pe care-l exercită

„ultima modă“ asupra oamenilor foarte tineri, Andreea îşi construise deja un stil care excludea şleampătul, neglijenţa lipsită de graţie, sărăcia – chiar dacă doar simulată şi semnată de case ilustre. În garderoba ei nu existau blugi zdrenţuiţi sau spintecaţi, geci prespălate care să le ateste o vechime istorică, bocanci purta doar la schi şi nu, în ruptul capului, la o rochie de seară de dantelă, deşi aşa se prezentase starul x şi nu numai la festivitatea de decernare a Premiilor Oscar.

Acum, într-o rochie uşoară, foarte largă, presărată cu flori mici de câmp şi sandale galbene, părea extrem de proaspătă. Sorbea des din paharul cu Campari de parcă i-ar fi fost sete, şi nările fine îi palpitau aspirând cu plăcere aerul clătit de adierile înserării. Ciprian îi strânse braţul cu duioşie:

— Eşti fericită, iubito?

Andreea surâse cu un mic suspin:

— Totul ar fi perfect, dacă n-ar trebui să mă ascund de ai mei. Când mă gândesc la ei, mi se strânge inima.

— Toate astea le-am mai discutat. Încearcă măcar acum să nu te mai gândeşti. Lasă-ne fericirea întreagă!

— O las, oftă Andreea. Nu întârziem mult, nu-i aşa?

— De-abia am venit…

Nu venise încă momentul să-i vorbească de „toată noaptea împreună“, nu era suficient de ambalată. Când Andreea se duse la toaletă să se aranjeze puţin, Ciprian mai comandă un rând de Campari şi ceru să fie pregătite două sticle de şampanie la gheaţă.

— La ce te gândeşti?

Ciprian, cu ochii pe lac, tresări şi se ridică prompt, ajutând-o să se aşeze.

— La noi… Îmi place cum îţi stă aşa.

Cu câteva ace, fata îşi improvizase un coc cu şuviţe, sugerând o pieptănătură mai de seară. Părul ridicat lăsa să i se vadă cerceii, două briliante mici, care scăpărau licurici albaştri.

— Povesteşte, spuse fata ducând paharul la buze, fără să observe că era plin. Deci, se făcea că…

— Eram la noi acasă…

Vocea plăcută, baritonală era insinuant mângâietoare. Îşi apropiaseră capetele şi se ţineau de mâini. Era suficient să-i priveşti o singură dată ca să-ţi dai seama că sunt ameţiţi de dragoste, dar se comportau decent, fără intimităţi de prost gust în public, fără neruşinarea caracteristică idilelor contemporane. De la o masă din apropiere, o doamnă vârstnică se uita la ei. Pe chipul discret machiat, plutea un surâs uitat… şi tone de nostalgie.

Muzica era lentă, melodioasă, şlagăre ale ultimelor decenii, parcă anume comandate de Ciprian. Dansau strâns lipiţi, şi Andreea, cu obrajii învăpăiaţi, arzând ca o flacără de dorinţă, simţea că nu se poate desprinde din braţele lui Ciprian. De altfel, începând cu cea de-a doua sticlă de şampanie, nu mai pomenise nimic de ceas, de îngrijorarea părinţilor, de elementarul, obligatoriul telefon pe care trebuia să-l dea acasă. Era îmbătată de dragoste, iar pe fondul de oboseală acumulat pregătindu-se pentru examene, mai şi băuse mult. Conformându-se sfaturilor lui Coco, Ciprian umplea mereu paharul Andreei, dispensându-se printr-un gest scurt de serviciile chelnerului.

„I-a pus gând rău fătucii!“, îşi spuse acesta şi îi păru rău de Andreea pentru că avea o fiică de vârsta ei.

Andreea trăia faza euforică tipică a visului confundat cu realitatea, când totul e posibil, faisabil, fără piedici. Părinţii se vor obişnui cu ideea acestui mariaj, vor fi impresionaţi de dragostea lor ieşită din comun, îl vor îndrăgi şi pe Cip când vor constata cât de mult o iubeşte, vor avea o nuntă superbă… Acum, nutrea o singură dorinţă. Să doarmă. În braţele lui Ciprian.

Patroana motelului, o hoaşcă la vreo cincizeci de ani cu părul oxigenat, unghii feroce vopsite într-un roşu cafeniu şi vreo sută de brăţări ieftine de argint zornăind pe o singură mână, îi cântări dintr-o singură privire şi abandonă integramele. Notă datele în registru trăgând cu ochiul spre Andreea care i se păru de o frumuseţe supraomenească.

Fata gângurea fericită, lipită de Ciprian, de parcă ar fi adormit. „Ce baftă pe ticălosul ăsta mic!“

— Douăş’ patru, spuse scurt, şi întinse cheia. Aveţi grijă, sunteţi matoli. Dacă vărsaţi, plătiţi dublu.

Ciprian o întinse pe pat, îi scoase sandalele galbene şi o acoperi cu pledul. O privi în extaz. Părea atât de mică şi de neajutorată!

Se dezbrăcă şi intră sub duş. „Ce zi, Dumnezeule, ce zi!“ Până acum, totul funcţionase conform schemei preconizate, mersese şnur, uns cu unt! De n-ar interveni ceva până mâine, după ce se vor fi căsătorit…

Se întinse alături de Andreea şi adormi buştean.

* * *

Dinu Mănescu citi încă o dată datele cadavrului, în sfârşit, identificat:

„Laurenţia Florian, patruzeci şi şase de ani, văduva unui aviator decedat în accident rutier. În prezent, necăsătorită. Studii – Academia de Ştiinţe Economice. N-a practicat niciodată. Două fiice de douăzeci şi şapte şi respectiv, şaptesprezece ani. Luată în colimator de vechea Securitate din pricina faptului că întreţinea frecvent relaţii cu diverşi cetăţeni străini. După 1990, multe plecări peste graniţă, cea mai mare a timpului şi-o petrece în străinătate. Nu i se cunoaşte nici o sursă oficială de venituri. De presupus, datorită aspectului fizic remarcabil, că are sponsori generoşi. O aventurieră.“

Milord îşi aruncă ochii asupra bustului. Aspect fizic remarcabil… Aşa, nu-şi putea da seama de mare lucru, decât că femeia avusese trăsături regulate. Ştia însă cât adaugă culorile, tenul, părul, expresia obrazului, vestimentaţia…

Ce întâmplare! Fiica handicapată îşi recunoaşte mama pe un perete de la Poliţie! În treacăt fie spus, meritul cel mare îl avea sub-comisarul Rădulescu, izbutind să reconstituie

din mai nimic un chip care s-a lăsat recunoscut! Dinu se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Codruţa nu s-ar fi rătăcit şi nu ar fi ajuns la secţie. Laurenţia ar fi rămas în veci neidentificată? Foarte posibil, n-ar fi fost primul dosar clasat. Deci, tot norocul! Din orice parte ai privi lucrurile, tot şansa rămâne la cârma destinelor noastre. Hm, deprimant şi comod în acelaşi timp. Deprimant pentru că te demobilizează, inutil te înfrunţi cu ceea ce ţi-e scris, comod din acelaşi motiv, exprimat mai pragmatic: „Decât oi munci de pomană, mai bine oi sta degeaba.“

Panait se interesă sarcastic:

— Şi ţi-au trebuit treizeci de ani ca să ajungi la concluzia asta subtilă? Un sfat amical, nu le-o comunica şi viitorilor tăi feciori, că nu-ţi termină nici patru clase primare.

— O să ţin minte.

Când ajunseră la domiciliul familiei Florian, trecuse deja de miezul nopţii. Nu era o oră la care să pretinzi declaraţii, fără aprobarea complicată a Parchetului, dar rămânea la latitudinea Donei să-i primească ori să le trântească uşa în nas. În realitate, Dinu era ros de un neastâmpăr specific, prefaţând de obicei rezolvarea unui dosar, evenimentele se precipitau, iar el avea impresia „năstruşnică“, după părerea lui Panait, că fiecare minut scurs valorează în circumstanţele date, aur. La rându-i, Panait traversa una dintre cele mai grave crize conjugale din întreaga carieră matrimonială şi, gândindu-se deja serios la divorţ, plecase de acasă. Cam pripit, când realiză că practic nu avea unde să se aciueze. La neamurile lui era exclus, erau cu toţii amărăşteni, cu multe respiraţii pe metru pătrat şi o medie de şase inşi la un singur WC. Nici de hotel nu se putea apropia, cât de puţine stele i-ar fi fluturat, pe drapel, fiindcă nu avea respiraţia financiară pentru a-şi instala aici domiciliul. O noapte, două, treacă-meargă, dar asta nu rezolva situaţia. Rămânea varianta unei camere modest mobilate, cu chirie, dar şi aici era chestie de şansă, căci nu găseşti din prima „coteţul“ care-ţi trebuie.

— Până găseşti ceva, îi propusese Mănescu, poţi să stai

la mine. Locuiesc doar cu taică-meu şi avem spaţiu suficient.

Panait tresărise şi-l privise neîncrezător:

— Pe bune?! Ai face tu chestia asta pentru mine?

— De ce nu? se miră sincer Dinu. Pentru tine sau alt prieten.

Panait se simţea sufocat de mirare şi recunoştinţă. Întotdeauna îşi închipuise că Dinu îl priveşte de la înălţimi ameţitoare, pe el şi pe ceilalţi colegi, exponent al unei clase privilegiate superioară mitocănimii de rând, dar era prea bine crescut ca să-i scape mostre de dispreţ.

Rosti cu glas gâlgâind de emoţie:

— Uite, la chestia asta nu m-aşteptam! Deşi…

— Deşi?!

— Am ştiut mereu că eşti un lord! Am să-ţi mai spun ceva acum, repede, sunt într-un puseu de mare sinceritate, înţelegi, şi nu ştiu dacă se va repeta…

Mănescu începu să râdă:

— Fii atent, nu spune nimic azi din ceea ce ai putea regreta mâine…

— Am remuşcări. Am mâncat mult rahat pe la spate, ori de câte ori aveam de dat un exemplu negativ, tu erai cap de listă.

— Sunt un om, deci, despre care se vorbeşte, surâse Mănescu. Nu-ţi face probleme.

— Îmi pare rău, asta e, invidia funcţionează. Prea nu mi-a mers nimic, iar tu eşti din ăia care dă de trei ori la rând şase-şase exact când are nevoie…

Îi oferise una dintre camerele de oaspeţi şi, în sinea lui, Panait se minuna până la extaz că *chestiile ăştia* există cu adevărat, şi nu doar în filme. Cel mai mult îl impresionă faptul că avea baia lui personală, şi asta nu la hotel, şi toate minunăţiile pe care le găsi înăuntru destinate uzului exclusiv al oaspetelui. Ce de sprayuri, ce de bureţi, dar ce prosoape pufoase cum nu mai încercase, ziceai că stol de lebede ţi-au poposit pe piele! Gazde atente, scrinul oferea pijamale, schimburi, ba chiar şi un costum de baie, aşa că Panait se putu bucura din prima de piscină. După sala de

baie, cel mai mult îl impresionă bătrânul avocat Manole Mănescu, şi când acesta îl pofti seara pe terasă la un Martell, inspectorul fu convins că se află în plin cinema. Un gentleman vârstnic, precum Manole Mănescu, nu mai văzuse inspectorul decât în serialul „Forsythe Saga“. Politicos şi amabil până în capătul aprins al trabucului, avea o conversaţie agreabilă, pe care şi-o asorta după interlocutor, şi o manieră inimitabilă de a te face să te simţi bine. Fără a-l trage de limbă, avocatul află despre Panait mai mult decât fiu-său în cinci ani de când erau colegi.

Îl abordase pe Dinu:

— Crezi că e bine că l-ai adus aici? E un omuleţ cu bun-simţ, nu prost, dar ce vede la noi e peste puterile lui.

— Asta îl va împiedica să mai fantazeze. Totdeauna ceea ce zăreşti prin gaura cheii, sau doar îţi închipui, supradimensionează realul. Cel puţin o să constate că nu avem WC-uri de aur.

— Simple frivolităţi… Bietul om, de când a venit la noi, nu mai are respiraţie.

Dinu ridică din umeri:

— E la mare ananghie şi, pur şi simplu, am vrut să-l ajut. Nu trebuie să-ţi faci griji, papa, oricum sunt decis să plec din căprărie.

Apăsând pe butonul soneriei, Panait constată:

— Nu-mi place! Uşa-i deschisă…

Intrară cu prudenţă în apartament. În sufragerie, ardea lumina. O muscă dădea târcoale capului sfărâmat al Donei.

— Tras de aproape, nici jumătate de metru…

— Presupun c-a fost luată prin surprindere, spuse Mănescu, privind fotografia înrămată a Donei de pe bufet. După faţă şi gabarit, nu pare a fi fost genul de femeie care să se lase doborâtă cu una cu două…

Altfel, un interior searbăd, caracterizat prin banal. Confort, ordine relativă, presimţeai că locatarii nu pun prea mare preţ pe aspectul casei. Mai personală părea camera Codruţei, prin puştismul ei. Ai fi zis că şi-a aranjat-o o şcolăriţă de clasa a treia: puzderie de jucărioare din pluş,

postere cu animale drăgălaşe, în special pisicuţe, şi într-o ramă de scoici, fotografia Codruţei cu Floricel în braţe.

— Vino încoa'! îl strigă Panait. Ce părere ai de chestia asta?

Îi arătă un baston de bambus. Ca să menajeze eventualele amprente, încălecase mânerul pe un pix. Ochii lui Dinu străluciră:

— Unde l-ai găsit?

— Nu era ascuns, râse Panait, ci pur şi simplu, agăţat de scaunul ăsta.

— Din nou domnul cu baston, rosti Milord cu un ton care oscila între afirmaţie şi întrebare. Ce ar vrea să însemne asta? Exclud din capul locului întâmplarea! N-are ce căuta un baston modern acum şapte-opt decenii în casa unei femei tinere, şi încă pus la îndemână.

— Poate-a fost uitat.

— Uitat cu adresă, *mon cher*, destinatarii fiind noi, Poliţia. Bătrânii îşi uită căciula, servieta, mănuşile, ochelarii sau chiar proteza, dar niciodată bastonul! După primul pas, îşi dau seama, pentru că nu se pot deplasa.

— A fost deci lăsat cu dinadinsul… Auzi, Milord, de ce ţine ăsta să-şi semneze crima! De ce se vrea căutat?

— Din două una! Fie ascunde pe cineva, şi astfel ne abate atenţia, fie el însuşi se simte atât de bine camuflat încât îşi permite să ne sfideze. Mulţi criminali sunt vanitoşi, provoacă deliberat dueluri cu Poliţia, jubilează la gândul că sunt mai şmecheri.

— Asta-i doctrină, Milord! Personal n-am întâlnit încă nici un moţat din ăsta.

— Nici eu, râse Mănescu, dar suntem încă tineri.

— În consecinţă, dacă se vrea cu tot dinadinsul căutat…

— Nu ne rămâne decât să-l găsim.

Aşteptară sosirea echipei operative şi se întoarseră acasă. Gonind pe Şoseaua Kiseleff în maşina lui Mănescu, inspectorul Panait se gândi cu voluptate că e trecut de ora unu şi în loc de fiorosul scandal cu obiecte zburătoare, în loc de doamna Panait cu permanent încleiat de transpiraţie şi nări suflecate de negresă pline de păr, în loc de

dormitorul etuvă de zece metri jumătate şi ăla împărţit pe din două, îl aşteaptă un *drink* de calitate, un duş cu arome şi, apoi, un somn în „aşternut de lux“, netulburat de zgomotele nocturne ale consoartei.

În momentele acelea era ferm încredinţat că nu se simţise în viaţa lui atât de fericit.

* * *

Răzvan Marţian nu era propriu-zis nemulţumit de el însuşi, ci de felul în care se aşezau lucrurile de la o vreme. Profund superstiţios, precum toţi marii aventurieri şi îndeobşte jucătorii împătimiţi, Marţian încerca teama concretă că şi-a ieşit din mână şi că norocul lui, proverbial şi fidel ca umbra timp de aproape patruzeci de ani, s-ar putea să-şi fi schimbat domiciliul. Nu trebuia să se gândească prea mult ca să realizeze că lucrurile începuseră să se schimbe imediat după reîntâlnirea cu cei doi imbecili, Bălăcescu şi Dimitrescu. Era furios în primul rând pe Mihai care aducea din nou pe tapet o crimă comisă acum cincisprezece ani, căci, oricum ai fi luat-o, nefericita aceea din pădure tot asasinată murise. Ba rumegătorul îşi mai şi parafează opera, iscând un incendiu la presupusul loc al faptei.

Problema era că prescripţia încă nu funcţiona, nu trecuseră încă douăzeci de ani de la comiterea infracţiunii, aşa cum se impune în materie de crimă.

„Asta ar fi culmea, să intru acum în puşcărie pentru o tâmpenie din prima tinereţe şi unde, fie vorba între noi, n-a existat premeditare, ci doar inconştienţa fetei şi un ghinion cras…“

De fapt, legat de Bălăcescu îl deranja înregistrarea unui rateu şi pierderea unor bani. În rest, problema nu-l preocupa. Povestea cu diploma falsă – fleac de mult prescris, probleme ar putea avea doar diplomatul, de-aia şi ţinuse şantajul.

Mai era însă şi Marcel…

Mama lui Răzvan avusese la vremea ei un sistem special de a detecta alimentele care nu-i priiseră. Pur şi simplu, recapitula felurile servite la ospăţ căci mânca mult şi din şapte feluri şi când ajungea la alimentul cu pricina se simţea cuprinsă de o imensă greaţă...

Pe alt segment de existenţă, Răzvan avea şi el un detector mai ieşit din comun. În orice stare de spirit s-ar fi aflat, dacă gândindu-se la un individ sau altul, simţea o stare nemotivată de disconfort şi inima începea să-i bată, în mod cert persoana avea să-i pricinuiască, foarte curând, uneori chestiune doar de ore, necazuri mari.

Or, Marcel, din ziua în care îl refuzase categoric s-o asasineze pe Dona, îl obseda. Nu mai stătuseră de vorbă, dar simţea de la distanţă că omul îi poartă sâmbetele, că n-a abandonat jocul, şi Răzvan presimţea că n-ar dori defel să-i vadă ultima carte.

În realitate, îi era teamă de Marcel. Răzvan Marţian era poate singurul om în viaţă care ştia concret cât de periculos poate fi Marcel. Periculos în primul rând, pentru că nu avea nici un fel de respect pentru viaţa omenească, cu o dezinvoltură înmărmuritoare decidea dacă X sau Y care-l incomodau, trebuie să moară.

Avusese o viaţă palpitantă şi petrecuse zece ani în Legiunea Străină, şcoala care produce cei mai siniştri criminali, luându-i, după părerea lui Răzvan, chiar şi pe vestiţii puşcaşi americani. În sinea lui, Marţian era sigur că Marcel lucrase şi pentru Ceauşescu, chestii jegoase operate în Vest şi despre care se auzea apoi la Europa Liberă. Prea pleca ăsta când şi pe unde poftea, prea nu ştiai niciodată unde să-l găseşti, prea avea mulţi bani! Şi iarăşi, prea mulţi dintre cunoscuţii lui, dispăruţi fără urmă. Ce mai, trăgând linia, prea mulţi de prea mult, aşa precum şi el, Răzvan, ştie prea multe despre Marcel! Iar în trufia lui idioată, îi plăcuse să-l epateze, nu o dată, făcându-i aluzii fostului legionar la informaţiile pe care le poseda.

În liceu, avusese un profesor de Română, dascăl cu har şi ochi dibaci. Nu uitase niciodată cuvintele lui, iar acum şi le aminti din nou: „Marţiene, eşti un tip extrem de inteligent,

dar mi-e teamă că nu îndeajuns ca s-o şi ascunzi!“

Îşi azvârli hainele pe un fotoliu şi intră în baie.

Înfăşurat în halat şi împresurat de miros de săpun fin, se întoarse în living. Doi paşi... şi rămase ţintuit locului. Se simţea un miros de ţigară, altă marcă decât fuma el însuşi şi, din câte îşi amintea, înainte de duş, lăsase lumina aprinsă în living. Pipăi cu mâna pe scrinul din spate unde avea o figurină ecvestră de bronz.

Un chicotit şi ochiul de jar al unei ţigări străpunseră întunericul. Marţian se interesă pe un ton care se voia dezinvolt:

— Am musafiri?

Lampadarul umplu brusc încăperea de lumină. Marcel fuma pe canapea. Alături, se afla un ziar împăturit. Puteai să-ţi închipui că bărbatul tocmai şi-a terminat lectura, dar Marţian ar fi putut paria pe ultima centimă că dedesubt se ascundea o armă.

„Fără panică! îşi zise. Trebuie să mai existe o soluţie! Întotdeauna mai există...“

— Cum dracu’ ai intrat? Ştiu sigur că am pus lanţul.

— După ce te-ai întors din oraş, *son*?

— Aha, deci ai intrat în lipsa mea şi m-ai aşteptat.

— Corect.

— Nu te mai întreb cum ai deschis totuşi trei yale, asta-i o joacă de copil pentru tine, nu-i aşa?

— Exact.

— Pot să te întreb de ce m-ai aşteptat să fac un duş?

— Îmi place să observ oamenii când se cred singuri. Te-am urmărit din dormitor. Se vede foarte bine. În numere solo, eşti foarte amuzant. Ţi se citeşte totul pe faţă. De pildă, în noaptea asta nu eşti în apele tale.

— Bei ceva?

— Nu, spuse Marcel, dar pentru tine am scos sticla de whisky.

— M-ai scutit de deranjul de a umbla în propriul meu bar?

— Vreau să-ţi văd tot timpul mâinile.

Marţian îşi turnă o porţie zdravănă, calculând febril.

„Dacă voia să mă omoare, putea s-o facă de zece ori până acum. Ce dracu' urmăreşte?“

Parcă citindu-i gândurile, Marcel declară:

— Dacă mă gândesc bine, eşti singurul şi cel mai bun prieten al meu.

— Hm, ai o ciudată manieră de a-ţi manifesta preferinţele.

— În fond, ce ţi-am făcut? se miră fals Marcel. Te supără chiar aşa de tare o vizită inopinată?

— Nu, rânji Marţian, ci doar ceea ce ascunzi sub jurnal.

— Ce ascund?!

Apucă gazeta cu două degete şi o flutură. Într-adevăr, nu camufla nimic. Involuntar, Răzvan respiră uşurat şi mai trase un gât de alcool.

— Mda... Am pierdut un pariu cu mine însumi. Mai am două nelămuriri...

— Te rog, nu mă grăbesc.

— Ce vrea să însemne intrarea asta de senzaţie la mine în casă? Pătrundere prin efracţie îi zice la Poliţie.

— Ţi-am mai zis, îmi place să spionez oamenii când sunt ferm convinşi că nu au martori.

— Să jucăm cu cărţile pe faţă! În definitiv, ce vrei de la mine?

Făcu instinctiv un pas înainte, dar celălalt îl opri:

— Nu te apropia!

— Eşti nebun? Ce-ţi închipui?!

— Orice!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?

Marcel răspunse glacial:

— Să te lichidez.

Deşi se aştepta la aşa ceva, Răzvan căscă ochii a surpriză. Una este să-ţi închipui şi alta să-ţi auzi rostite cu voce tare temerile cele mai întunecate.

Marţian îl privi înspăimântat. Marcel îşi păstra aerul dintotdeauna. Întâlnindu-l pe stradă – un moşulică uscat şi posac, absolut insignifiant – nu-ţi putea trece prin cap că de fapt te afli lângă unul dintre cei mai fioroşi criminali ai epocii.

— Eşti nebun, omule, ce ţi-am făcut?

Mereu calm, Marcel scoase un Magnum, de undeva, din interiorul hainei.

— Cel puţin, explică-mi! strigă Marţian. Mă omori pentru că n-am vrut s-o suprim pe Dona? Ţi-am spus că sunt în permanenţă filat.

— Nu pentru Dona. Şi nici pentru că, aşa cum crezi tu, ştii prea mult despre mine.

— Atunci de ce?! urlă intenţionat Răzvan, sperând cu disperare că ar putea atrage atenţia vecinilor.

Pleoapele veşnic coborâte ale lui Marcel se ridicară. Răzvan îi vedea pentru prima dată ochii: opaci, morţi.

— De ce?!!!

Fostul legionar declară răspicat:

— Pentru ceea ce s-a petrecut acum cincisprezece ani în Pădurea Tunari.

Răzvan simţi că se sufocă şi se rezemă de spătarul canapelei.

— Imposibil! Tu?!… Cum…

— Două fiinţe am iubit în viaţa mea. Una dintre ele a fost Mioriţa. Era delicată ca o floare, jucăuşă ca un fluturaş. Şi iată că s-au ivit doi derbedei care i-au curmat viaţa nevinovată. Abia împlinise şaisprezece ani.

— A fost un accident, Marcel, jur!

— Explicaţii primeşte Dumnezeu Tatăl. Îţi spun adio, amice, îţi spun la revedere, dar nu… pe curând.

Răzvan se aruncă inconştient înainte, dar glonţul, mult mai rapid, îi reteză mişcarea. Căzu răpus la pământ.

Deşi era convins că nu lăsase nici o urmă, Marcel mai cercetă o dată dormitorul în care aşteptase întoarcerea acasă a lui Marţian şi, desigur, livingul. Totul era în regulă şi se întrebă cam cât timp va trece până la descoperirea cadavrului. În ciuda vieţii agitate, Marţian era un singuratic, foarte zgârcit cu intimitatea lui. Nici pe femei nu le aducea acasă, preferând camere de hotel sau locuinţele respectivelor.

„O să-l descopere desigur vecinii când o să intre în

putrefacţie.“

Nu ştia dacă imobilul era supravegheat, probabil că da, dar amănuntul nu prezenta pentru el nici o însemnătate. Important era să nu permită gaborilor să-i ia urma. Trebuia doar să fie foarte atent căci nu se născuse încă „filatorul“ de care să nu se poată debarasa, fie şi într-un deşert neted ca palma, cu o cămilă la orizont.

Mai aruncă o ultimă privire imobilului şi se îndreptă spre staţia de taxiuri.

— Deci, *goodbye*, Mister Marţian... Zilele acestea, poate chiar mâine, ne vom lua rămas-bun şi de la domnul Marcel. Îmi pare rău, mă obişnuisem cu el...

* * *

Chefliii bucureşteni care în noaptea aceea împânziseră oraşul în căutarea unei cârciumi „unde ţin mai târziu“, erau surprinşi de traficul echipajelor de Poliţie care băntuiau Capitala. Zeci de operativi, în civil sau uniforme, cu harta Bucureştiului desfăşurată pe bord, luau la perie toate hotelurile şi localurile de noapte. Descinderi scurte şi rapide, problemele cele mai mari prezentându-le, ca de obicei, discotecile din pricina aglomeraţiei.

— Am epuizat Regia şi ne îndreptăm spre „Salon Q“, pe Sf. Elefterie, transmise ofiţerul prin radio. Acoperim toată zona. Terminat.

Colegul de la volan începu să râdă:

— Ar fi culmea să dăm peste fie-mea. Spunea că învaţă cu o colegă.

— O misiune absolut cretină. Căutăm acul în carul cu fân. Singurul nostru atu ar fi faptul că sunt două frumuseţi de-ţi iau piuitul.

— Când sunt tineri, toţi sunt frumoşi.

— Ei uite, cu teoria asta eu nu sunt de acord, cunosc o grămadă de fete şi de băieţi urâţi, dar asta nu-mi dă nici o idee. Unde dracu’ să cauţi?! În stabilimentele vizionate deja, nu sunt sigur, am studiat şi WC-urile, dar înnebunitor

este altceva! Pot fi oriunde în altă parte decât în locuri de pierzanie. Nici la ei acasă nu sunt, în regulă! Dar pot fi la o petrecere, la domiciliul unui amic, sau poate înnoptează tot la un amic, pot fi în tren, avion…

— Sau pe un submarin atomic, râse colegul. Ai dreptate. Hai s-o luăm altfel! Amândoi sunt foarte tineri, foarte îndrăgostiţi şi plini de bani. Încearcă să te pui în pielea lor.

— Cam greu. Frumos n-am fost nici când mă punea mama pe oliţă, bani n-am nici când visez roz-bombon. Dimpotrivă, am coşmaruri că îmi taie lumina şi telefonul pentru neplată… Ce vrei să spui?

— Că eu în locul lor aş fi tras la un hotel sau mai degrabă motel, în caz că se ascund. Li se pare mai departe de Bucureşti, mai greu de găsit.

— Ipoteza a fost luată în calcul. Care-i noutatea?

— Ai idee cât costă o noapte la motel?

— Nu-mi înşel nevasta. Unde vrei să ajungi?

— Preţurile diferă. Puştii ăştia au bani! O ştiu pe fie-mea! E fascinată literalmente de scump, de preţ mare, de inaccesibil!

— Hm, te compari cu senatorul Drăguşin? Ai tu în seif şi în frigider ce are ăla?!

— Nu, dar are mă-sa de care am divorţat. Ce părere ai tu despre un cabinet de avocatură, în inima târgului, pe Brătianu?!

— Că tu ai fost un mare bou.

— Nu eu am lăsat-o…

— Înţeleg. Du-ţi ideea până la capăt!

— Sunt sigur că puştii au tras la cel mai scump motel din zonă. În funcţie de ceea ce au găsit, la unul dintre cele mai scumpe. De acolo trebuie început.

Era ora două.

* * *

Îi găsiră la un motel din Complexul Snagov. Cuminţi ca două poze, dormeau profund, unul lângă celălalt, fără să se

atingă măcar. Bieţii de ei îşi închipuiseră că locul e atât de sigur, încât nici nu se osteniseră măcar uşa s-o încuie. În realitate, fuseseră prea beţi ca să-şi mai ia măsuri de precauţie, dar poliţiştii n-aveau de unde să ştie asta. Tinerilor le trebuiră câteva momente bune până să-şi revină, prima revenindu-şi Andreea care se răsti la tânărul inspector:

— Ce-am făcut? Cu ce drept daţi buzna peste oameni?!

— Astea o să ţi le explice tăticul dumitale. Urmaţi-ne!

Ciprian se bâlbâi furios:

— E un abuz! O încălcare a drepturilor omului!

— Trăim într-o ţară liberă şi aşa mai departe... Fă o reclamaţie la Strassbourg!

— O să vă reclam!

— Ascultă, tinere, fă paşi mici şi nu te răţoi! Urmaţi-ne!

Andreea sări lângă Ciprian şi-l luă de mână:

— Şi dacă nu vrem? Puteţi să ne obligaţi?

— Da. Pentru că aşa vrea senatorul Drăguşin. Fiţi înţelegătoare, domnişoară. Dumneata eşti încă minoră, iar domnul Poenaru nu slujeşte la biserică. Ba aş spune că lucrează într-un domeniu dinamitat, unde oricând poţi avea încurcături.

Senatorul Drăguşin şi Toni Barbu aşteptau la secţie. Îşi luă protector fata de umeri, de parcă aceasta tocmai ar fi scăpat din ghearele lui Godzilla. Andreea se smulse, îndreptându-i o privire ucigătoare.

După luarea declaraţiilor, simplă formalitate, Ciprian încercă să se apropie de Andreea. Senatorul se interpuse cu violenţă:

— Bagă-ţi minţile în cap, îţi interzic categoric să te mai apropii de fiica mea. Ocupă-te de propria familie! Ai probleme destule.

Toni îşi zise că Drăguşin habar n-avea de psihologia tinerilor, căci până şi o găină ar fi fost mai diplomată. Ameninţările senatorului erau exact genul de discurs care să simţi cum îţi fierbe sângele în vine. Şi, într-adevăr, Andreea îl sfidă public:

— Să stai acasă, Cip, te sun eu imediat.

Încadrată de taică-său şi Toni, ca nu cumva să fugă, Andreea privea fix spatele şoferului. Din cauza furiei, vibra ca un arc întins la maximum.

— La ora douăsprezece, am cununia civilă.

Drăguşin exclamă triumfător spre Toni:

— Aha! Niciodată nu m-a înşelat instinctul. Ai avut noroc, fetiţo, că am intervenit la timp. Cândva, ai să-mi mulţumeşti.

Fata vorbi cu dinţii încleştaţi:

— La ora douăsprezece voi fi la Primărie!

— Lasă prostiile! Maică-ta a avut o noapte de coşmar, trebuie menajată.

Andreea repetă pe acelaşi ton încrâncenat:

— Voi fi la Primărie. Dacă nu mă mărit azi, mâine nu mă prezint la examen.

Toni îşi stăpâni în ultimul moment un gest involuntar de admiraţie. Fata avea vână şi reflectă că trebuie să fie încântător să te ştii iubit de un asemenea specimen. Dar nici Drăguşin nu era doar cocă moale.

— Uite, fetiţo, eu cu sila la examen nu te pot duce, dar, la urma urmei, un concurs rămâne un simplu concurs. Vor mai fi, iar la tinereţea ta, chiar un an dacă ar fi să pierzi, nu-i irecuperabil. În schimb, o căsătorie poate constitui o greşeală fundamentală. Fatală, cu consecinţe asupra întregii tale vieţi. Nu te vom lăsa s-o comiţi, ar însemna să absentăm de la datoria noastră de părinţi.

— Nu mă puteţi lega de piciorul patului o eternitate!

— Te putem pune sub interdicţie.

— V-aţi gândit la toate. Şi asta numai pentru că e striper?

— Striper, nudist, care-şi expune contra cost... nu pot discuta cu fiică-mea astfel de detalii, care ar face să roşească şi pielea unui elefant, având în dotare o mamă cocotă de profesie şi, parcă astea n-ar fi fost de-ajuns, mai are în grijă, sau cel puţin aşa ar fi normal, o handicapată de şaisprezece ani care ţine în braţe un copil de circa un an. Tatăl-autor e, evident, Ciprian... Şi-atunci, te întreb, fetiţo, ăsta e bărbatul cu care vrei să pleci la drum?! În mocirla lui

vrei să ancorezi?... Meriţi tot ce este mai bun pe lumea asta, şi tu te mulţumeşti cu un imens nimic, care după ce că e un mare zero mai e pe deasupra şi un mare ticălos? Ţi-a pomenit ceva despre copil? Bineînţeles că nu! Întâi să pună mâna pe tine, şi pe urmă mai vedem!

Andreea îşi descleştă anevoie buzele:

— De unde ştiu că nu mă minţi?

Drăguşin privi peste capul fetei:

— Barbule, arată-i pozele cu, vorba ta, *La Sagrada Familia*... Stai, au rămas la mine! Poftim, şi le scoase din buzunarul de la piept.

Andreea le privi scurt, apoi le lăsă să-i scape din mână. Le cunoştea deja...

Palidă de îngrijorare, Bianca îi aştepta la fereastra deschisă. Ieşi în întâmpinarea Andreei cu braţele deschise, cu gând s-o îmbrăţişeze. Fata o opri cu un singur gest şi se năpusti spre camera ei.

Bianca se agăţă de senator:

— Cum a fost?... Ce-a spus?

— Ce putea să spună?! Că nu mai poate de fericire?!

— Nu-mi place deloc cum arată! Să nu facă vreo prostie!

— Nu-ţi cunoşti fiica, doamnă. E os de Drăguşin, nu venim noi pe spate chiar aşa de uşor.

Toni interveni:

— Şi mie mi se pare în stare de şoc.

— Vedeţi-vă de treabă, situaţia e sub control.

Ciprian se simţea distrus, cu convingerea că e cel mai nefericit om de pe faţa pământului. O nenorocire mai mare nu i se putea întâmpla. Ajunse acasă şi începu să plângă în hohote, aşa cum nu i se întâmplase nici în copilărie. Totul în jurul lui se năruise şi presimţea cu întreaga lui fiinţă că Andreea e pentru totdeauna pierdută. La gândul că la un moment dat avusese toţi aşii în mână şi asta nu mai departe de câteva ceasuri în urmă, începu să se bată cu capul de perete. Ciprian nu fusese prea fericit în ograda Sandei Poenaru, dar nici nu trăise drame. Dacă cele trei

mese pe zi ar fi fost un obicei, iar bărbaţii din viaţa maicăsii ar fi lăsat curat în baie, ar fi fost chiar binişor. Neobişnuit cu necazurile mari, nu suporta suferinţa. În acel moment simţi nevoia unei doze zdravene de alcool.

„Trebuie să mă trotilez, nu mai rezist!“

După câteva înghiţituri, vomă. Nu era un băutor, altfel ar fi evitat să se dreagă cu coniac după şampanie, şi totuşi se simţi parcă mai uşurat. În sfârşit, pentru că aşa văzuse că se practică în filme după beţii crâncene, îşi puse capul sub robinet şi dădu drumul la apă rece.

Telefonul începu să sune. „Andreea!“ Nu mai ea putea fi la ora asta. Inima îi sări din piept şi se năpusti asupra aparatului.

— Deci n-a mers.

De la prima silabă, Ciprian se făcu cârpă şi se lăsă să alunece pe covor. Era Coco.

— Dacă ar fi mers, nu te găseam acasă.

— Vezi bine, făcu Ciprian şi începu să plângă.

Îi relată în câteva cuvinte cum fuseseră descoperiţi la motel şi aduşi pe sus de Poliţie, la Bucureşti.

— Am pierdut-o definitiv pe Andreea. Acum o să înţeleagă şi de ce am presat-o cu căsătoria… N-o să mi-o ierte niciodată. Am ratat cea mai mare şansă din viaţa mea…

Coco mormăi:

— Totul a fost zadarnic… Incredibil de inutil…

* * *

— De Dimitreşti parcă îmi pare rău, rosti ca pentru el Dinu Mănescu. O viaţă senină, perfect aliniată pe o traiectorie fericită, în care şi impresia că surprizele neplăcute sunt excluse, şi dintr-o dată totul se năruie…

— Fii serios, respinse inspectorul Panait, la banii şi la relaţiile familiei, totul se rezolvă.

De când locuia la Dinu, Panait descoperise feeria nopţilor. Bineînţeles, una era să te foieşti în aşternutul cleios din

conjugalul dormitor etuvă şi altceva să leneveşti în şezlongul de răchită, pe terasa mobilată cu trandafiri şi regina nopţii, cu Balanttines-ul într-o mână şi trabucul în cealaltă.

Inspectorul îşi stăpâni un suspin. Avea să se întoarcă anevoie la regimul de sindicalist, dar omul mai are şi obraz. Nu putea să profite la infinit de amabilitatea Măneştilor, şi pe de altă parte, găsise o cameră convenabilă la Piaţa Iancului. Gazda tocmai zugrăvea şi peste o săptămână s-ar fi putut muta. De astă dată, suspină de mulţumire: încă o săptămână întreagă din ceea ce avea să rămână consacrat în arhiva lui drept „sejurul de cinci stele la Miami!“

— Şi-a pierdut capul, comentă Mănescu.

— Nevastă-sa e forţoasa familiei, dar uite că nu cât să ajungă pentru doi.

— Oricum, incendiul l-au decis împreună. Tot nu înţeleg însă cum de s-au lăsat pe mâna unui Constantinescu, licheluţă de cea mai proastă calitate... Începu să râdă. A fost suficient să-l mint că dolarii primiţi sunt falşi, pentru ca să înceapă să clocotească în izmene...

— Şi să scuipe toată fasolea. *Touché* a fost o găselniţă excelentă! Presimt însă că lucrurile nu vor fi la fel de simple cu Legionarul. Altă stofă, alt gabarit. Oricum, trăiască Interpolul!

Milord ridică din umeri:

— De-aia s-au inventat!

Panait puse paharul pe masa de trestie. Îşi ridică privirea spre cer, umplându-şi ochii cu puzderia de stele. Avea impresia că le inhalează.

— Mda... Mi-e teamă că nu suntem suficient de înarmaţi pentru o confruntare cu personajul. Deducţii, impresii, speculaţii, dar proba zdrobitoare îţi lipseşte.

— Mizez pe factorul surpriză.

— Să-ţi ajute Dumnezeu.

* * *

Când auzi soneria, domnişoara Lola Damian ridică privirea spre pendula englezească. Ora nouă. Ciudat, n-avea cine s-o caute atât de devreme, cu excepţia Dimitreştilor despre care acum nu putea fi vorba. De două zile şi până aveau să-şi rezolve problemele, îl duseseră pe Crişan, împreună cu Pic, ciobănescul german, la bunici. Îşi controlă instinctiv ţinuta în oglinda din vestibul şi se uită prin vizor. Când deschise, expresia era amabilă, plăcut surprinsă.

Dinu Mănescu arboră, la rândul lui, un surâs luminos şi la invitaţia bătrânei, luă loc.

— Sper că nu-i vorba despre ceva dezagreabil. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea şi inima mea nu mai e la fel de rezistentă…

Milord făcu o pauză, măsurând efectul a ceea ce avea să spună. Rosti răspicat, având impresia că se aruncă în gol:

— Cui preferaţi să mă adresez? Domnişoarei Lola Damian sau Legionarului dezertor Marcel Istodor?

— Sunteţi un teatralist, domnule inspector, vă plac vestimentaţia şi replicile de efect, senzaţionalul. Recunosc însă că v-am subestimat.

— Ce s-a întâmplat cu adevărata Lola Damian?

— N-am ucis-o, dacă la asta vă gândiţi. E îngropată pe un colţ de moşie care i-a fost restituită după ’90, în apropiere de Constanţa.

— Cauza decesului?

— O anemie gravă. S-a stins ca o lumânare. S-a prăpădit în ’91. Eram amanţi, aş spune, de-o viaţă. Nu am făcut decât să-i iau locul.

Milord îl privi lung:

— Îţi trebuie mult curaj pentru aşa ceva.

— Hm, mai mult fantezie şi un minim de însuşiri actoriceşti, nu cine ştie ce. Totul e să-ţi poţi imagina percepţia ipostazei propuse celor din jur. Încă un factor de care trebuie ţinut seama, un truism, oamenii neînsemnaţi trec neobservaţi prin viaţă. O astfel de persoană a fost Lola. Când o vedeai, nu dădeai doi bani pe ea. Rânji. Ca şi pe mine de altfel. La două lucruri a trebuit să fiu permanent

foarte atent: la glas şi la obrazul ras de cel puţin două ori pe zi. În rest, n-am avut nici o problemă, am fost o domnişoară Lola extrem de convingătoare. Şi totuşi... Cui i-a venit ideea? CIA? Interpolul?

— Cu toată modestia, zâmbi Mănescu, Poliţia Română şi, dacă vreţi, manierismul dumneavoastră. Vi se cunoaşte slăbiciunea pentru travestiul feminin.

— M-a ajutat fizicul. Dimensiunile se înscriu în geometria unei staturi feminine. Cât despre chip, când eşti bătrân şi genul uscat, diferenţele dintre moşnegi şi moşnege, apelând şi la câteva trucuri, se anulează.

— Şi totuşi, în principal, travestiul v-a pierdut.

Un licăr se aprinse în ochii Legionarului şi începu să râdă de o glumă care-i plăcea mult:

— Trebuia să-mi închipui că flăcăii or să mă găsească ascuns chiar şi într-un muşuroi de furnici. După atâţia ani, şi uite că tot m-au găbjit. M-am vânturat timp de un deceniu cu cei mai abili copoi din lume pe urmele mele...

— Cu toată modestia, râse Milord, de fapt, Poliţia Română v-a găbjit.

— Cred că am îmbătrânit, trebuia să mă retrag mai de mult, dar mă simţeam infailibil în straiele Lolei Damian.

— Un travesti prelungit nu rezistă, o ştie şi un ucenic într-ale infracţiunii.

— Cunosc teoria, dar eu mă identificasem cu Lola, intrasem cu totul în pielea ei.

— Nu tocmai, pentru că în realitate, oricât ne-am străduit nu putem uita niciodată cu desăvârşire cine suntem. Şi iarăşi, nu poţi fi atent non-stop la toate amănuntele.

— Nimeni nu m-a mirosit până acuma.

— Fizicul, într-adevăr, vă ajută. Aparenţă fragilă, veşminte care sub pretextul unei personalităţi discrete ascund totul, o perucă convingătoare, deşi amănuntul se întâlneşte azi frecvent şi nu mai sugerează obligatoriu ideea de camuflaj. Figura, cam aspră pentru o femeie, m-a determinat la un moment dat să bănuiesc că dumneavoastră aţi fi lesbiană, respectiv domnul din cuplu. Cunosc chiar pe cineva în genul acesta, iar asemănarea cu

Lola Damian – varianta din faţa mea – e de-a dreptul frapantă. Din simplă curiozitate, ce v-a condus la ideea de travesti?

— Travesti şi impostură. Voi reveni…

Dinu Mănescu îl privi o vreme în tăcere.

— Vorbind strict din punctul dumneavoastră de vedere… De ce nu v-aţi oprit la timp? Eraţi încolţit din toate părţile, pe plan infracţional, plinul vi-l făcuserăţi de mult, un *curriculum vitae* din care nu lipsesc traficul de arme, de droguri, de carne, falsificarea de bancnote. Aveţi deja o vârstă…

— Am şi un fiu, domnule inspector, care-i cel mai important lucru din viaţa mea. Fraza aceasta se pronunţă foarte mult în conversaţia uzuală sau în filme, dar când ea corespunde realităţii, înseamnă totul!

După cum se şi aşteptase, deşi un licăr de speranţă tot îi mai pâlpâie în suflet ca o flăcăruie albă, Andreea nu veni. Ciprian petrecu o zi fioroasă între pahare băute muscăleşte, adică fără a fi desprinse de gură înainte de a fi fost consumate până la fund, şi canapeaua pe care cădea anesteziat pentru câteva ceasuri. Când se trezi spre seară, găsi un plic strecurat pe sub uşa apartamentului. Recunoscu imediat scrisul Andreei şi, cu sufletul sfâşiat de frică, cu emoţii, dar şi cu oareşce speranţă, se aruncă asupra scrisorii.

Nu mă căuta. Orice încercare de a da de mine te va costa dur. De altfel, plec în străinătate pe o perioadă nedeterminată. Cel mai bine ar fi să mă uiţi.

Ciprian termină ce mai avea în sticlă şi se ghemui între cearşafuri, scâncind ca un copil.

Împreună cu Panait căzuse de acord că era cel mai sucit dosar la care participaseră, original de la prima până la ultima pagină. Dinu, care de la început intuise mult material parazitar, un stufăriş de fapte, implicaţi şi implicaţii, fără relaţie vitală cu cazul în sine, părea în continuare surprins de mulţimea personajelor.

Marcel Istodor era un rechin prea versat ca să nu realizeze că, pentru moment, Poliţia nu deţinea mare lucru împotriva lui. Mai multe indicii, suspiciuni, probe circumstanţiale. Făcând săpături, dosarul avea să se completeze, dar asta însemna timp, tone de declaraţii, muncă pe brânci.

— Ce te determină atunci să fii atât de generos în declaraţii? se interesase inspectorul Panait.

Legionarul rânji:

— Sunteţi mai milostivi.

— Clar, înţelese Milord. Dincolo ai poliţe grele de achitat. CIA şi FBI-ul te aşteaptă cam de mult cu flori în gară şi nu-s nişte miloşi. Din cauza trădării dumitale au pierdut nişte oameni grei, ceea ce tipii iartă cel mai greu. Pe lângă dosarul lor, ceea ce ai comis în România i-o poznă de copil. Eşti în stare de orice numai ca să eviţi extrădarea.

— Până la urmă, tot acolo ajunge, opină Panait.

— Dar nu înainte de a-şi plăti datoriile faţă de statul Român, înţelegând aici şi ispăşirea pedepsei. Lucrurile durează şi nu se ştie ce poate aduce ziua de mâine.

Panait se hlizi:

— Un elegant fotoliu băgat în priză la spectacolul propriului deces.

Istodor consideră situaţia cu calm:

— Nu-i exclus, deşi eu aş prefera o injecţie letală.

— Poate sunt dispuşi să negocieze, dar indiferent de formula acceptată, sunt convins că nu vei fi dezamăgit. În materie de prestări servicii, yankeii sunt impecabili.

Dinu Mănescu interveni:

— Propun s-o luăm cu începutul. În 1992, Lola Damian decedează şi dumneata i te substitui. De când dura această legătură?

— De când eram elevi de liceu. M-a iubit cu obstinaţie. Uneori plecam cu anii, dar când mă întorceam o găseam exact acolo unde o lăsasem. În ’92, când i-am preluat identitatea, am considerat că e formula ideală pentru a mă da la fund. Interpolul căuta un bărbat, iar respectivul

devenise femeie. Schimbarea de sex a urmăritului e un truc de care s-a mai auzit.

Panait îl măsură neîncrezător:

— Chiar sperai să poţi merge pe sârmă cu un baston ca ăsta în mână?

— De ce nu? Insist, nu avea pe absolut nimeni, fusese îngropată cu acte în regulă. Dacă-ţi achiţi toate dările la timp şi corect şi nu te dă nimeni în judecată, o situaţie de felul ăsta se poate prelungi la infinit. Cunosc, de exemplu, pe cineva care s-a mutat în actuala locuinţă acum circa cincizeci de ani. A neglijat să-şi transfere contractul cu IDEB-ul pe numele lui şi nota de plată îi vine în continuare pe numele fostului proprietar care a decedat înaintea lui Stalin.

— În regulă, i-o tăie Mănescu. În definitiv, era problema dumitale. Personal, încerc îndoieli în privinţa cacealmalelor prea gogonate. Ce te-ai fi făcut de pildă acum, cu recensământul?

Celălalt ridică din umeri:

— Probabil aş fi găsit ceva. Acum nu mai are rost să-mi bat capul.

— Să trecem la chestii mai concrete, interveni Panait. Cine a fost la urma urmei femeia sfârtecată, această Laurenţia Florian?

Un zâmbet veninos schimbă pentru o clipă expresia Legionarului. Rosti uscat:

— Cea mai talentată căţea pe care am întâlnit-o vreodată.

— Specialitatea casei – furtul de bijuterii şi, ca toţi marii profesionişti, era o manieristă: se mulţumea cu câte o singură piesă foarte preţioasă, iar sustragerea se comitea doar în marile magazine şi sub ochii patronului care se simţea obligat să servească personal o Lady atât de distinsă şi elegantă.

— Ete a dracului! exclamă nu fără admiraţie Panait. Cum naiba îi fenta?

— Repet, era talentată şi convingătoare. Proceda aşa de

ani de zile şi nici Interpolul n-o găbjise încă. Sau dacă da, înseamnă că închideau ochii deliberat, în schimbul altor servicii.

— Se pare că era foarte atrăgătoare, observă Milord.

— Foarte ieşită din comun, era imposibil să n-o observi. În acelaşi timp, avea două defecte care i-au fost fatale! O slăbiciune patologică pentru bărbaţi mult mai tineri şi lăcomia. Laurenţia ar fi fost de mult o rentieră lipsită de griji, dacă n-ar fi cheltuit nebuneşte cu diverşi drăgălaşi, în cele mai scumpe staţiuni de pe planetă. Ar fi fost o femeie bogată. Iar lăcomiei nu-i putea rezista. Era suficient să-i miroase a bani pentru a se opri din drum. Nu se dădea în lături nici de la găinării, ar fi ridicat şi un cent rătăcit în mijlocul unei balegi! Paradoxală fiinţă! Pierdea nebuneşte la ruletă sau la black-jack, achiziţiona senină un Ferrari 50 pentru a-l face cadou unui macho de ultimă oră, dar nu rezista să nu exercite un şantaj ordinar pentru câteva sute sau o mie de dolari! Asta i-a fost fatal!

— Adică a nimerit în căprăria dumitale, ghici Panait. Cu ce te şantaja?

— Nu pe mine. Pe fiul meu.

— Pe măsură ce trec anii, mă conving tot mai mult că Providenţa practică un umor extrem de pervers. De asemenea, că dincolo de aparenţe nimic din ceea ce se petrece nu-i întâmplător. De ce trebuia ca fiu-meu s-o întâlnească pe fiica retardată a Laurenţiei?! Deci, copiii a două fiare se încurcă într-o aventură care ar fi trebuit să rămână, în mod normal, un simplu episod de-o noapte. Băiatul a dat curs unui puseu de moment, iar fata a marşat. Milioane de asemenea situaţii care rămân fără urmări. Dar uite că lucrurile nu stau chiar aşa. Fata e întârziată, nu-şi dă seama sau îi e frică să mărturisească faptul că a rămas însărcinată, iar pe băiat nu-l interesează întemeierea unei familii. Nu la douăzeci de ani şi în nici un caz cu această nefericită. Pe deasupra, sunt şi copiii cui sunt. La două luni după naşterea fetiţei, respectiv acum un an, Ciprian, fiul meu, o cunoaşte pe fiica senatorului Drăguşin, o mare

frumuseţe şi o partidă extraordinară în sensul cel mai tradiţional al cuvântului.

— Ca să vezi! râse Panait, nu mi l-aş fi imaginat niciodată pe Legionarul Istodor, filat de cele mai abile poliţii din lume, concepând viaţa în termeni atât de burghezi!

— Pentru că fantezia vă e blocată de imaginea *killerilor* din filme. Suntem şi noi oameni, avem sentimente. Pentru Ciprian, aş face absolut orice şi am şi încercat.

Milord spuse pe gânduri:

— Despre Andreea Drăguşin a început deja să se vorbească. Se pare că-i un exemplar absolut remarcabil.

— Şi despre Ciprian se poate afirma acelaşi lucru, râse Legionarul, iar dragostea lor le seamănă. Lucrurile evoluau minunat când Laurenţia s-a hotărât să intre în scenă. Aflase de Andreea şi a început şantajul. Atâţia şi atâţia bani pentru ca Drăguşinii să nu afle despre existenţa unui copil din flori. Ca striper, Ciprian câştigă bine, dar asta raportat la individul mijlociu, iar extravaganţele sunt excluse. Când n-a mai putut face faţă situaţiei, ritmului şi cuantumului mereu crescând, mi s-a adresat mie. Îmi venea să-l omor! Nu accepţi niciodată un şantaj decât aparent, în scop diversionist, fiind sigur că următoarea mişcare va fi să-i astupi gura cu pământ.

— Ceea ce ai făcut dumneata cu Laurenţia, conchise Panait.

— Nu era greu de ghicit, râse Istodor. Punea în pericol fericirea propriului meu copil. Ideea mi se părea de nesuportat... Aş vrea să atrag atenţia asupra unui amănunt! În afară de faptul că socotesc şantajul inacceptabil, chiar să fi vrut, nu-l puteam ajuta considerabil. Nici eu nu sunt un bogătan! Am câştigat substanţial în viaţa mea, dar am şi pierdut – bursă, curse, pariuri... Iată încă unul din motivele pentru care visam ca mariajul cu Andreea să se concretizeze. Şi chiar dacă o să vi se pară curios, mai visez pentru el o viaţă liniştită, de om cumsecade, în parametrii aceleiaşi bune tradiţii. Alături de Andreea, bine înşurubat în familia Drăguşin, am certitudinea că Ciprian n-ar fi îmbătrânit ca striper.

Dinu Mănescu începu să bată darabana pe sticla biroului. Deşi se mai întâlnise cu fenomenul, tot i se părea ciudat ca infractori înrăiţi, ucigaşi odioşi sau escroci fără scrupule să-şi dorească retragerea între coordonatele unei vieţi onorabile, cu o familie numeroasă, bunici care fac pe Moş Crăciun, câini, pisici şi vecini de treabă cărora îţi face plăcere să le împrumuţi maşina de tuns iarbă. Cu atât mai ciudat cu cât pe el, Dinu Mănescu, cetăţean eminamente cinstit şi fără cazier, perspectiva unei astfel de existenţe îl făcea să urle de plictiseală.

— Când ai asasinat-o pe Laurenţia Florian?

— Acum opt luni, pe la sfârşitul lui noiembrie. Am sunat-o folosindu-mă de numele unei vechi cunoştinţe de-a ei, un tăinuitor din Geneva. Am pretins că am un inel, o ocazie unică, un briliant de zece carate, la un preţ modic. I-am propus o întâlnire în oraş. N-a fost de acord. Pentru astfel de afaceri, prefera un cadru mai intim şi s-a oferit să vină la mine. I-am înţeles stratagema, dacă intenţionam ceva împotriva ei, să n-am timp să mă organizez. Aşa a ajuns în locuinţa Lolei Damian.

— În ce postură te-ai înfăţişat? se interesă Panait.

— Fireşte, în cea a bătrânei domnişoare. Casa i-a prezentat imediat încredere, nu şi persoana mea. Credeţi-mă, domnilor, femeia aceasta îl avea pe dracul în ea şi ochii de lynx. Mi-a aruncat o singură privire şi a remarcat: convingător travestiul, dar nu îndeajuns de atent. „Femeilor nu le creşte păr în nas. În mod excepţional, câteva fire… Aş fi curioasă să ştiu cine se ascunde sub rochia aceasta de văduvă pioasă…“

— Ce greşeală! exclamă Milord.

— Monumentală, confirmă Istodor, dar era o mare vanitoasă, incapabilă să ascundă cât e ea de mare şi tare. Am calculat rapid. Îmi sesizase travestiul, ştia unde stau, de la Ciprian, în doar două luni, scosese cinci mii de dolari şi nu dădea semne că va obosi vreodată, eram amândoi în mare pericol. În afară de aceasta nu se ştia dacă voi mai avea prilejul să stau faţă în faţă cu ea, dacă se va mai lăsa zărită. „De ce nu?“, mi-am zis, conştient totodată că se va

pune problema debarasării de cadavru. Mă descurcasem eu însă şi în situaţii mult mai grele.

— Mai exista un risc, îl întrerupse Dinu Mănescu. Înainte de a pleca de acasă să spună unde se duce…

— Am luat în considerare şi ipoteza aceasta. Instinctul îmi spunea că nu. Prea se desfăşuraseră repede lucrurile şi, oricum, nu mai aveam încotro. Instinctul care mi-a fost toată viaţa camarad fidel îmi dădea brânci să acţionez imediat. În ultima secundă şi-a dat seama că-i în primejdie de moarte. I s-a aprins un licăr de spaimă în privire şi a vrut să se îndrepte spre uşă. Era prea târziu. Am strangulat-o cu cablul de la telefon. Ciprian, în primul rând, era salvat.

Întrerupseseră interogatoriul, pauză de trei ţigări la o cafea mare. Inspectorul Panait observă:

— Nu ştiu dacă ai remarcat, dar ăsta parcă abia aştepta să se confeseze. Nu trebuie să-l tragi de limbă, povesteşte singur şi cu voluptate.

— Mai ştie că mărturisirea, autoînvinuirea, netalonarea de probe nu e valabilă.

— Crezi că încearcă vreo cacealma?

— Nu ştiu, dar e derutant.

— Eu rămân la ideea mea, conchise Panait. În principal, pe tip îl înspăimântă atât de tare ipoteza de a da ochi cu CIA & comp., încât ar mărturisi orice numai ca să rămână la noi.

— Asta te cred. În primul rând, nu avem pedeapsa cu moartea… Să nu uit. Dimitrescu a ieşit azi pe cauţiune.

Panait începu să râdă:

— Era de aşteptat. Cât?

— Cinci sute de milioane.

— Hm, un apartament mai dichisit, simplu sughiţ la respiraţia lor financiară. Pe cine au angajat?

— Pe Dobricioiu.

— Mi-am închipuit. Ăsta o să-i coste ceva mai mult… Râse din nou: Ţii un pariu, Milord? Dacă Dimitrescu face o singură zi de închisoare, plătesc oricât. Stabileşte tu miza!

— Totuşi chestia cu incendiul a fost prea gogonată.

Ghinionul lor a fost că l-a găsit şi pe idiotul ăla de Constantinescu, care să accepte un act atât de nebunesc. Mă miră doar că nevastă-sa a subscris, pentru că, să nu-mi spui mie, că Dimitrescu a acţionat de capul lui aşa cum pretind ei. Dar, era normal să procedeze aşa.

„Normal, când cuplul funcţionează“, gândi Panait. Un spasm de neplăcere însoţi imaginea Stelei, prototipul de cumătră. Nu era atât de grasă cât lăbărţată, şi Panait nu-şi amintea un singur capoţel de casă ai cărui nasturi să nu-i plesnească peste burtă, lăsând să se vadă printre ochiurile căscate pielea sau furoul de un rozaliu îndoielnic.

În cele trei săptămâni de când locuia la Dinu, chipurile paradoxal, inspectorul se gândise la nevastă-sa mai mult decât şi-ar fi închipuit. În realitate, ajunsese un inevitabil termen de comparaţie. În casa Mănescu, avusese ocazia să cunoască o serie de femei despre care nici nu-şi închipuise că există. De pildă, bătrâna doamnă Nora, legătura avocatului Mănescu, ce Lady autentică, totul era distins şi nobil în făptura ei! O zărise între două uşi şi pe Piereta de care Milord tocmai se despărţise. Cât rafinament, câtă eleganţă, nu-ţi puteai imagina că femeia asta fusese vreodată murdară pe picioare. Şi se întreba inspectorul, unde naiba se ascunseseră femeile acestea, de ce nu le întâlnise? Nu în familia lui, sau a Stelei, familii de ciobani ori mică mahala, dar altundeva, pe stradă, într-un local public sau în vreun dosar? Era mai degrabă înclinat să creadă că el nu avusese ochi să le vadă.

Oricum, mai avea cinci zile de „Miami“ cinci stele şi se bucura. Se întrebă dacă Dinu îl va mai invita pe la el. Inconştient, clătină din cap: „Dacă pleacă din Poliţie, niciodată!“ Şi îi păru rău.

— M-am apucat de lucru imediat. Leşul trebuia tranşat rapid, înainte să intervină rigiditatea cadaverică.

— Hm, comentă Panait, nu-i deloc o chestie simplă dacă nu eşti măcar calfă de măcelar. Şi mai face şi zgomot. Vorba aia, spargi un os de miel, şi te înjură tot blocul!

— Legiunea te învaţă multe, declară Istodor. Să

„debranşezi“ un os, nu-i mare lucru, uneori asediaţi fiind noi operam oameni pe viu, anesteziaţi şi dezinfectaţi doar cu whisky. Cât despre zgomot... A fost o şansă. De vreo lună de zile, un post TV privat transmitea declaraţiile unui responsabil, zice-se mare profet şi mare profesor în California, specialist în seismologie care dădea ca certitudine un cutremur dezastruos în ziua cu pricina.

— Ţin minte, spuse Panait. Eu pe toţi ăştia i-aş bate la tălpi! Toţi sunt nişte criminali iresponsabili. Postul nu-i mai puţin vinovat, nu mai zic de redactorul emisiunii! Înnebuniseră bucureştenii, au ieşit din oraş cu portbagajele umplute cu alimente şi căptuşite de dolari şi bijuterii. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, fenomenul infracţional crescuse cu patruzeci la sută.

— Exact aşa s-au petrecut lucrurile şi în acest imobil, spuse Legionarul. Nu mai mişunau pe-aici decât gândacii. A fost şi motivul principal pentru care am acceptat ca Laurenţia să mă viziteze acasă. Blocul era pustiu... Vreţi să intru chiar în toate amănuntele?

— Nu neapărat azi, vom mai avea „şedinţe de lucru“, timp suficient pentru a elucida toate detaliile. Acum, reconstituim în mare, desfăşurătorul întregii afaceri. Întâi, explică-ne ce-a fost cu coletele. Ce sens a avut depunerea lor la adrese diferite şi după care raţiune ai optat pentru un destinatar sau altul? Ne-am gândit tot timpul că trebuie să fie opera unui psihopat.

— Foarte simplu, spuse Istodor. După ce am „operat-o“ pe Laurenţia Florian, am constatat că am şase pachete şi că nu am unde le depune. Întâmplător, aflasem că Bălăcescu, diplomatul, lipseşte din ţară şi că nu avea să se întoarcă până în vară. Apartamentul de sub el fusese inundat şi trebuia intervenit. Pentru o astfel de situaţie, Bălăcescu îi lăsase administratorului un rând de chei... În consecinţă, după terminarea reparaţiei, am intrat în locuinţa diplomatului, am băgat frigiderul în priză şi am depozitat pachetele, cu excepţia unuia singur, un antebraţ care nu mai încăpea, şi am fost obligat să-l păstrez în frigiderul Lolei Damian, adică aici.

Panait fluieră subţire:

— Când spui că s-a întâmplat chestia asta?

— Acum opt luni, după decesul Laurenţiei.

— Braţul din fântână a fost găsit abia acum câteva săptămâni în satul Blegeşti. Vrei să-mi spui că ai convieţuit circa jumătate de an cu bucata aia de biftec în frigider, lângă iaurturi şi parizer?

— Chiar! sublinie Mănescu. De vreme ce le găsiseşi un domiciliu, de ce a trebuit să reconsideri lista destinatarilor?

— Pare o mişcare nesăbuită, dar am vrut să derutez Poliţia. E chestiune de abecedar! Cu cât trece mai mult timp de la comiterea infracţiunii, şansele ca dosarul să mai fie rezolvat se diminuează. Interesul meu era ca Laurenţia să fie reconstituită cât mai târziu, dându-i timp astfel lui Ciprian să o manevreze pe Andreea. Contau aici şi câteva zile, căci Dona preluase şantajul maică-sii. Dacă aş fi lăsat pachetele Laurenţiei adunate la un loc, şansele de a fi identificată creşteau simţitor. Împrăştiindu-le, câştigam timp – să vedem dacă aparţin aceluiaşi trup etc. — şi totodată, am avut posibilitatea să arunc Poliţia pe piste complet false. Aşa s-a întâmplat cu Bălăcescu, cu familia Sofron, cu Dimitreştii şi – rânji – cu Lola Damian. Când cineva primeşte cadou o mână sau un picior, membre umane, desigur, e clar amestecat într-o afacere ticăloasă. Cel puţin aşa gândeşti reflex, excluzi din capul locului simpla întâmplare! Am deschis cartea de telefon, am găsit un nume şi îi fac cadou un copan de damă! Ceea ce s-a întâmplat şi cu domniile voastre. Aţi început să vă ocupaţi de suspecţii primitori, iar noi câştigam timp. Şi când mă gândesc... Eram atât de aproape... Doar câteva ore ne-au despărţit de victorie! Dar uite, că n-a fost să fie!

— Fie vorba între noi, comentă Dinu, cred că v-aţi agăţat în mod absurd de ideea de căsătorie, şi de certificatul ăla. Şi dacă Andreea ar fi aflat despre existenţa copilului a doua zi sau săptămâna viitoare, crezi că l-ar fi decorat? Exista posibilitatea divorţului!

Marcel Istodor negă din cap cu hotărâre:

— Principial, dar numai principial, aveţi dreptate.

Noţiunea de căsătorie acţionează ca un drog asupra femeilor, are o semnificaţie sacră, de care cele mai multe nici măcar nu-şi dau seama. Sunt multe lucruri pe care o femeie necăsătorită nu le-ar face, dar cu verigheta pe deget nu mai pregetă. Mă îndoiesc că Andreea, aflată la prima ei dragoste, îndrăgostită până peste urechi aşa cum e, după prima noapte împreună, aflând adevărul, ar fi avut puterea să se despartă de Ciprian, primul bărbat din viaţa ei. Ar fi făcut scandal, relaţia s-ar fi tulburat, dar nu-i dădea papucii.

— Nu dau doi bani pe ceea ce ar fi însemnat viaţa lor de acum înainte, observă Milord.

— Timpul rezolvă multe, iar până una alta, Ciprian s-ar fi văzut cu sacii urcaţi în căruţă.

— Ăsta ar fi şi motivul pentru care a murit Dona.

— Preluase şantajul de la maică-sa, care, conform stilului personal, nu-i vânduse pontul în întregime. Ca să fiu mai clar, Dona ştia că Ciprian e tatăl fetiţei, dar nu cunoştea şi care era marea miză, respectiv Andreea. Laurenţia nu-i povestise că ţinta băiatului o constituia fiica senatorului Drăguşin, de unde şi dorinţa feroce ca existenţa micuţei bastarde să rămână secretă. Era un pont gras, pe care Laurenţia îl socotea drept capital personal. Nu-mi dau seama cum de Dona nu-şi pusese mai multe întrebări, pentru că – hai să fim serioşi! – cine, băiat de douăzeci de ani, acceptă un tribut atât de apăsător, numai pentru a nu i se face publică viaţa privată!... Vedeţi...

Se întrerupse şi respiră cu poftă până în adâncul sufletului.

Făcând abstracţie de privirea sinistră, mai totdeauna camuflată de leş însufleţit, îl puteai lua drept cel mai tipic şi inofensiv pensionar, aşa cum întâlneşti cu ghiotura oriunde ai întoarce capul: un moşulică, un număr terminat, o fişă medicală, un nimeni.

— Cum s-a întâmplat cu doctoriţa Sofron?

— Vedeţi, aici voiam să ajung. Nu trebuia să moară atâţia oameni din pricină că Ciprian şi Andreea se iubesc, dar circumstanţele au fost al naibii de parşive! Tot timpul

auzeam ceasul, mă mişcăm contra cronometru pentru că oricând putea interveni dezastrul. Iar dezastrul ăsta putea fi declanşat doar în câteva secunde de o simplă frază – „Ciprian are un copil nelegitim cu o retardată“. Asta am vrut să evit şi pot spune că am aşteptat consumarea acestei căsătorii. Iar importanţa momentului o întrecea chiar şi pe aceea din perioada în care încercam să scap din Legiunea Străină... Apropo de doctoriţă, nu ştiu ce v-a povestit ea, dar m-a văzut pe când încercam să plasez Dimitreştilor unul dintre pachete.

— Erai Lola sau domnul cu baston? se interesă Panait.

— Din nefericire, eram Lola, iar după felul în care înţepenise şi se uita la pachet mi-am dat imediat seama că sunt în mâinile ei. A fost cel mai simplu de lichidat. N-a trebuit decât să sun la uşă şi apoi să lipesc arma de vizor.

— Aceeaşi armă care i-a suprimat pe Dona şi pe Marţian. Colt 41. Mă aşteptam la ceva mai... modern.

— Sunt superstiţios, domnule inspector, am impresia că-mi poartă noroc. Când eram înrolat, foloseam Kalaşnikovul, dar nu te poţi plimba cu tunul ăla pe Calea Victoriei.

— Te cunoşteai cu Dona?

— Eu o ştiam, era vrăjmaşul cel mare al lui Ciprian, ea nu mă ştia.

— Cum de ţi-a dat drumul în casă?

— Am găsit uşa deschisă. Înaintea mea, fusese golanul ăla de Barbu, amantul ei. Când am intrat, Dona zăcea pe covor KO. Animalul o pocnise ţeapăn!

Inspectorul Panait rânji:

— Asta-i cea mai bună! Ăla-i rade un pumn şi e animal, dumneata îi găureşti ţeasta şi te numeşti... cum?

— N-am susţinut că sunt Apostolul Pavel, dacă la aşa ceva vă referiţi. Blamam maniera. Ei doi erau amanţi.

Panait se prăpădea de râs. Mănescu întrebă zâmbind:

— Bastonul de ce l-ai lăsat la Dona?

— Tot ca să vă derutez. Puteaţi să-l căutaţi mult şi bine pe bătrânul cu baston! După suprimarea Donei, intenţionam să renunţ definitiv la acest alter ego al meu,

aşa cum v-am mai spus. În general, Ciprian o dată însurat, mă gândeam să mă retrag în vreun orăşel de munte, un pensionar care are pasiunea păsărilor cântătoare, de exemplu... Am să vă mai spun ceva! Nu încerc să vă impresionez, nu cer nimic, dar regret sincer tot acest carnagiu pentru că a fost inutil. Barem Dona, o mare ticăloasă de altfel, a murit după ce Drăguşin a fost informat că Ciprian e tată de bastard. Îngrozitor de zadarnic! Măcar să fi servit la ceva!

— Pe Marţian de ce l-ai asasinat? Cu ce te incomoda?

Marcel Istodor râse din gât:

— A plătit o poliţă mai veche... Din nou mă lovesc de aceeaşi impresie, că toate acestea erau de mult prefigurate, că am fost simple paţachine în mâinile unui păpuşar. O grămadă de inşi care nu se cunosc şi care totuşi se întâlnesc într-o anumită conjunctură, devenind importanţi unii pentru ceilalţi, chit că, impactul o dată consumat, destinele lor se despart la modul absolut. Am pomenit la un moment dat că în toată viaţa mea, am iubit numai doi oameni...

— Ne-ai vorbit de Ciprian... Apropo, cine e mama lui?

— O femeie... uşoară să-i zicem. Acum douăzeci de ani am avut o relaţie care pe-atunci părea să fie mai mult decât o simplă aventură. Ciprian e rodul acestei legături. Cât şi cum s-a priceput, Sanda l-a ţinut pe lângă ea şi pentru asta îi sunt recunoscător.

— De ce nu l-ai ţinut dumneata, dacă zici că ţii atât la el?

— Ciprian e singurul meu copil şi este adevărat singurul lucru care contează în viaţa mea. Dar în existenţa pe care am dus-o, el nu avea loc. N-am pierdut însă niciodată legătura şi le-am expediat bani aproape sistematic.

— Să ne întoarcem la Marţian, propuse inspectorul Panait.

— Aici voiam să ajung. De el se leagă prima şi cea mai grea lovitură din viaţa mea. E vorba de Mioriţa...

Ceilalţi doi rămaseră perplecşi: Panait cu paharul de apă oprit la jumătatea drumului spre gură, Milord cu stiloul în aer. Şopti:

— Tunari! Cine a fost Mioriţa?

— Mezina familiei, sora mea cea mai mică. Între noi exista incredibila diferenţă de treizeci de ani, eu fiind cel mai mare dintre unsprezece fraţi. În 1970 când fetiţa avea abia un an, ai mei s-au hotărât să treacă fraudulos graniţa. Era o ocazie unică, trebuia profitat! Ghinionul a făcut ca Mioriţa să se îmbolnăvească tocmai atunci de tuse convulsivă, nici discuţie să te aventurezi la un drum anevoios cu un copil atât de „zgomotos“ bolnav.

— Oricum, un curaj nebunesc, se miră Mănescu. Atâţia inşi să forţeze graniţa în acelaşi timp?

— V-am spus că era o decizie deosebită. Dacă vreţi să intru în amănunte...

— În zilele următoare. Acum, vedem filmul.

— Suntem o familie de oameni dârji. Hotărârea a fost luată fără multă zăbavă. Nu se puteau sacrifica cinşpe inşi – se ataşaseră la grup şi cei doi veri ai tatii –, de dragul fetiţei. Ea va rămâne în ţară împreună cu mine, cel mai vârstnic şi mai descurcăreţ dintre fraţi. Cu proxima ocazie, urma să plecăm şi noi. Se făcea mult caz de dreptul la reîntregirea familiei şi, în ultimă instanţă, puteam declanşa un scandal la Europa Liberă.

— Pentru dumneata, obţinerea unui paşaport n-a constituit niciodată o problemă.

— Corect, dar mai era şi Mioriţa. Ea a constituit un ostatic, un garant pentru serviciile care mi se cereau. Cât timp o ţineau pe Mioriţa, puteau fi siguri de buna mea credinţă.

Panait făcu câţiva paşi prin birou, încercând să se dezmorţească:

— Nu afirm că era simplu să scoţi în mod clandestin un copil din ţară pe timpul lui Ceauşescu, dar pentru un profesionist cu experienţa dumitale nu reprezenta o problemă de nedepăşit.

— Aparent. Au existat de fapt două piedici. Întâi, Mioriţa suferea de inimă. Nu putea face faţă unei treceri frauduloase de frontieră. Pe un cardiac nu-l ascunzi în portbagajul unei maşini, într-un container sau în cala unei

nave. În al doilea, Mioriţa, oricât vi s-ar părea de ciudat, nu voia să părăsească România.

— Într-adevăr bizar, se miră Milord.

— Nu-i aşa? Când peste tot auzeai doar de dorinţa aprigă de a părăsi iadul comunist, de paşapoarte refuzate, audienţe, memorii, de treceri ilegale de frontieră, nu-ţi mai vine să-ţi crezi urechilor când ţi se povesteşte contrariul, pur şi simplu nu-ţi poţi închipui că există o persoană, mai ales tânără, pe care chestiunea o lasă rece. Pe Mioriţa, la modul cel mai sincer, n-o interesa o evadare în Vest.

— Cum îţi explici totuşi situaţia? întrebă Mănescu.

Legionarul ridică din umeri şi deschise braţele:

— Ar exista mai multe explicaţii. Mioriţa nu-şi cunoştea familia şi, în consecinţă, nu-i era dor de ea. Se mai simţea handicapată fizic, şi astfel de oameni se tem de aventură, e ceva organic... Începu să râdă: Mai există totuşi oameni care iubesc România şi nu se pot desprinde de ea. Exemplu? Mioriţa. De reţinut că nu o ducea rău nici aici, nu-i lipsea nimic din ceea ce aveau colegii şi, să nu uităm, învăţa la liceul Zoia Kosmodemianskaia şi, pe deasupra, se mai şi bucura de o libertate deplină.

— Practic, la cine locuia?

— La o familie de securişti, un fel de tutori care primiseră dispoziţia să i se îndeplinească toate poftele cu excepţia unei escaladări de graniţă. Când eu eram în ţară, stăteam împreună într-un apartament care ţinea de Gospodăria de Partid. Am iubit-o ca pe propriul meu copil şi aşa am şi considerat-o. A fost o fată veselă, deschisă, cu toate defectele caracteristice copiilor prea răsfăţaţi, cărora nu li se refuză nimic, dar sinceră şi sensibilă.

— Ce i s-a întâmplat practic?

— Concret, am aflat şi eu abia zilele trecute. Nenorocirea s-a petrecut în 1987, una dintre cele mai proaste perioade din viaţa mea. Eram în Legiune, cantonaţi pe undeva pe lângă graniţa cu Pakistanul când am aflat că Mioriţa a dispărut. Îmi scriseseră securiştii la care stătea. Din păcate, miliţia nu deţinea nici un fel de date cum s-ar spune, nu avea de unde să apuce ghemul. Se ştia doar că în seara

respectivă fusese la Casa Studenţilor, cel puţin aşa lăsase vorbă, neînsoţită. Aici, i se pierdea urma. Mda...

Se întrerupse, uitându-se cu jind la pachetul de Dunhill al lui Milord:

— Pot să vă cer o ţigară?... Mulţumesc. Jurasem că nu mai fumez şi am rezistat patru ani. Acum... ce mai contează? Mda... ştiu unde am rămas. Sunt o cătană prea bătrână ca să nu fi mirosit ceva suspect în afacerea asta. Să fim serioşi, domnii mei, nu dispărea aşa, în neant o persoană în România ferecată de gratii a lui Ceauşescu, atât de bine organizată, că până şi şobolanii erau luaţi în evidenţă! Am vrut să vin imediat la Bucureşti, dar Legiunea nu-i o societate filantropică unde te duci la şeful cel cumsecade şi-i ceri o permisie de o săptămână că-ţi naşte nevasta acasă. Am reuşit să ajung în România abia după doi ani şi asta numai după ce am evadat. Dar asta-i deja altă poveste. Am început deci investigaţii pe cont propriu şi, miruind un funcţionar, am pus mâna pe dosarul Mioriţei. Într-adevăr, urmele se topeau la discoteca studenţească după care nu mai era nimic suspect. Nimeni n-o remarcase, nimeni nu dansase cu ea, nimeni n-o văzuse plecând. Nu are sens s-o lungesc, dar după lectura dosarului am rămas cu convingerea că e incomplet, că s-au extras unele materiale. În conformitate cu etica şi practica regimului comunist, se apela la asemenea procedee mai ales atunci când infractorii făceau parte din nomenclatură, nume grele care ar fi compromis sistemul. Dosarul era atât de bine periat, încât la un moment dat m-am gândit chiar la Nicu Ceauşescu. După ’90, am dat anunţuri la mai multe ziare, promiţând recompense serioase, dar fără nici un rezultat.

— Spuneai că sunteţi unsprezece fraţi! Din curiozitate, ce s-a întâmplat cu restul familiei?

— Fără Mioriţa, doar zece. S-au împrăştiat prin toate colţurile de lume. În realitate, nu vom mai fi niciodată o familie aşa cum înţelegeau străbunii noştri. Tata a murit anul trecut la Sidney. N-am fost decât trei dintre copii la înmormântare. Barem frate-meu din Africa de Sud a ţinut să se şi explice: „Pe el nu-l mai pot ajuta cu nimic, iar mie

spectacolele astea îmi fac rău. Auzi, să faci douăzeci de ceasuri cu avionul, numai ca să vezi cum îi stă mort!...“

Panait începu să râdă:

— Şi totuşi, nu-i lipsit de logică. Zi, dom’le, ce-ai aflat!

Marcel Istodor respiră adânc:

— Mâna lui Dumnezeu, altă explicaţie nu există! Acum trei zile, Mihai Dimitrescu, spre disperarea Ginei, vi s-a spovedit. Eu eram alături, în camera lui Crişan.

— Ştiu, spuse Milord.

— I-am dat băiatului un somnifer uşor şi am auzit totul, ca la teatru. Eram zdrobit de uimire! Atâtea demersuri, atâta zbucium fără rost, atâta aşteptare şi, dintr-o dată, totul ţi se oferă de-a gata, pe tavă!

— De coincidenţe ai auzit?

Istodor sări de pe scaun.

— Exclus! Lăsaţi-mi intactă buna impresie pe care mi-aţi făcut-o! Totul corespunde, epoca, numele, vârsta, Casa Studenţilor „Grigore Preoteasa“ şi, deşi nu-mi face plăcere s-o recunosc, stilul aiurit al soră-mii. Îi plăcea să provoace, fără a duce lucrurile până la capăt. E un joc periculos, pentru femei versate... Astăzi, ar fi avut treizeci de ani! Atât de tânără!

Cei doi îl priveau şi ei îngânduraţi. Mănescu întrebă pe un ton fără nuanţe:

— Te simţi mai bine acum? Vreau să spun după suprimarea lui Marţian?

Istodor arboră unul dintre rarele lui surâsuri.

— La vârsta mea, domnule inspector, nu mai eşti fericit. E una dintre replicile care aparţin senectuţii lui Ludovic al XIV-lea. Da, mă simt mai bine, sunt cu conştiinţa împăcată. În ce-l priveşte pe Marţian, nu am nici un fel de remuşcare. Am strivit un şarpe veninos.

— Presupun că-i pregăteai ceva asemănător şi lui Dimitrescu.

— Cu el ar fi mers mult mai simplu. Sunt... eram de-al casei. Oricum ai privi lucrurile, toate acestea au fost premeditate şi hotărâte cu multă vreme înainte. E ca un puzzle, fiecare piesă are locul ei bine determinat. Ai

impresia unui bizar pervers şi eu chiar m-am simţit tot timpul manevrat. Recapitulez doar momentele cele mai semnificative! Acum cincisprezece ani, Marţian şi cu încă un derbedeu îmi asasinează sora! Nu-i cunoşteam pe niciunul! Pe Marţian l-am întâlnit câţiva ani mai târziu la un club, pe Costa del Sol, n-are importanţă. În arhiva lui Marţian exista deja Bălăcescu şi Dimitrescu, fiecare cu secretul lui. Nu se cunosc între ei, dar locuiesc în acelaşi imobil. Tot aici locuiesc şi eu şi mă zbat să-mi eliberez fiul din cleştele unui şantaj ordinar…

— Ce faci, dom'le, îl întrerupse plictisit Panait, ne povesteşti de la cap toată tărăşenia?

— Am vrut să vă demonstrez cum se încheagă şi se leagă totul, cum evenimentele se înghesuite de la sine către o staţie terminus prestabilită. Chiar şi alegerea destinatarilor pachetelor, exceptându-l pe diplomat, am făcut-o cumva la întâmplare, ţinând seama de mici comodităţi. Dar de ce trebuia să optez exact pentru cei care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu ceilalţi? De exemplu, doctoriţa Sofron e mama denaturată a unui fiu iresponsabil, care a fost funcţionarul lui Dimitrescu…

— Acestea, interveni Milord, sunt aspecte care pe noi mai degrabă ne-au derutat…

— Sau fiul meu care se încurcă prosteşte tocmai cu fiica Laurenţiei, o fiară care nu şi-a ratat prada niciodată. Îl scap de Laurenţia şi-l preia ticăloasa ailaltă de Dona, ca şi cum n-ar putea exista pe lume şi mame nemernice, cu fiice normale…

Panait se interesă nerăbdător:

— La ce concluzie ai ajuns?

— Toate s-au fost săvârşit şi toţi am fost dirijaţi de o Voinţă Superioară. Inspectorul sugeră, dând caracteristic din mână: „Fleacuri!“

— Dacă-ţi închipui că te poţi prezenta în faţa instanţei cu teoria asta barocă şi să pledezi *not guilty*, înseamnă că eşti complet lipsit de simţul realităţii…

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Eu mi-am exprimat o convingere şi faptul că cineva nu vrea s-o asculte nu-i

afectează valabilitatea.

— Mi-aţi promis că-mi veţi semnala erorile.

— Au fost greşeli şi gafe, fleacuri care puse cap la cap sau luate separat, puneau pe gânduri. Într-o dimineaţă, de pildă, v-am întâlnit la Dimitreşti. Tocmai coborâserăţi. V-am întrebat în treacăt dacă aţi fost în oraş. Nu, nu ieşiserăţi. Pe frunte însă era puternic imprimată o dungă de pălărie cu bor. Lola Damian, pentru a se înscrie în datele personajului prăfuit, purta doar tocă.

— E ridicol!

— Probabil, dar imediat mi-a răsărit în minte imaginea unei pălării bărbăteşti.

— Dar putea fi urma unui fileu…

— Când porţi perucă, nu mai pui fileu pentru că practic nu ai ce coafură să menajezi. Mie asta mi-a sugerat… Şi pentru că suntem la pălării, am rămas la fel de surprins când în cuierul din vestibulul dumneavoastră am văzut o pălărie, tot bărbătească, din blană de castor. Aşa ceva s-a purtat acum şaizeci de ani şi m-am mirat cât de bine ştiţi dumneavoastră să păstraţi hainele! Dar pentru cine să le fi păstrat?!

— Nimic din ce mi-aţi spus până acum nu stă în picioare.

— Bineînţeles, dar a fost suficient ca să-mi creeze o atmosferă specială, de nesinceritate, de mister. „Femeia asta ascunde ceva.“ Am devenit mai atent în ceea ce vă priveşte, şi mici ciudăţenii au început să iasă la iveală… De exemplu, o gafă de exprimare. Când nu i-am găsit pe soţii Dimitrescu acasă, m-aţi poftit înăuntru fiind *sigur* (în loc de *sigură*) că ei n-ar avea nimic împotrivă. Citez: „Sunt sigur că nu se vor supăra“. V-aţi corectat instantaneu „adică *e sigur* că nu se vor supăra“. Aici v-au trădat reflexele, apropos de ceea ce spuneam mai adineaori că nu uităm niciodată cine suntem.

— Mi-amintesc, surâse Marcel Istodor, dar speram să nu se fi băgat de seamă.

— Altă gafa, de astă dată de comportament. Când, în timpul uneia dintre vizite, Mihai Dimitrescu a oferit de băut la toată lumea, am rămas efectiv căpiat, constatând ce

cantitate de alcool a înghiţit delicata domnişoară Damian şi felul în care a dat paharul pe gât, gest trădând o experienţă serioasă. Şi cu toate acestea, nu uitaseră ţi să refuzaţi trataţia cu mofturile la care aveai dreptul să te aştepţi din partea unei persoane atât de gingaşe... Încă un paradox! O persoană atât de fricoasă, atât de slabă de înger ca bătrâna domnişoară Damian, ţine în casă o avere, iar uşa nu este asigurată nici cât la o cooperativă sătească! Aici chiar că nu v-am mai înţeles.

Legionarul dădu din umeri:

— Aşa am preluat apartamentul de la Lola.

— Păcat că nu v-a făcut şi un instructaj atent. E inadmisibil ca fiica vestitului negustor de antichităţi Iancu Damian, ea însăşi expertă calificată, să nu ştie ce are în casă, să comită greşeli de amator confundând santalul cu ebenul, epocile, mâna artizanului. Ideea de posibilă impostură s-a ridicat singură.

Legionarul începu să râdă:

— Ghinionul meu să dau peste un poliţist care să nu semene cu colegii lui. Nici măcar în filme nu prea se face caz de cultura lor. Dacă ideea travestiului mi-ar fi venit mai devreme, probabil m-ar fi preocupat instructajul...

— Apropos, cum vă explicaţi faptul că vecinii n-au observat substituirea?

— Simplu. Când s-au mutat, cam toţi în acelaşi timp, nimeni nu se cunoştea. Până să-i înveţi pe toţi, se scurge un timp, în afară de faptul că nu-i un imobil de mică mahala unde să te împrumuţi din prima zi de o ceaşcă de ulei. Nu sunt oameni din cale-afară de prietenoşi şi vor numai să fie lăsaţi în pace. Imediat ce s-a mutat, Lola a plecat la moşie, la Glodeni, ca să rezolve nişte hârtii. Am însoţit-o. Acuza o mare oboseală şi, în aceeaşi noapte, a murit. Cum eu eram hăituit de trei potere, mi-a venit ideea că cea mai bună ascunzătoare o constituie identitatea Lolei. Aşa am hotărât să-i iau locul.

— Deci, Lola Damian e îngropată acum la Glodeni.

— Cu funeralii în regulă, cruce la căpătâi şi candelă de sticlă albastră. Vin în întâmpinarea nedumeririi

dumneavoastră! Nu, n-a căutat-o şi n-o va căuta nimeni. A fost persoana cea mai singură pe care am cunoscut-o vreodată. Nu avea nici un fel de relaţii şi, în toţi anii în care am fost împreună, n-a primit nici o felicitare de sărbători. Îţi făcea impresia că nu trăise în mijlocul acestei lumi, ci cumva suspendată deasupra ei. Dacă nu interveneau anumite evenimente, puteam trăi până la adânci bătrâneţi sub identitatea Lolei, undeva, în alt oraş sau chiar şi aici, alături de Dimitreşti şi Crişan.

Inspectorul Mănescu începu să râdă:

— Apropo de puşti, o observaţie de-a lui în ce vă priveşte mi-a trezit primele suspiciuni.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Episodul cu vaca! Vă amintiţi? Vă întorseserăţi dintr-o plimbare în afara Bucureştiului şi Crişan era nespus de încântat că a văzut o vacă „de-adevăratelea!“, nu „la animate“ şi care, peste toate, mai făcea şi pipi! A urmat o constatare curioasă: „Ştii, mamă, vaca nu face pipi ca noi, ca mine, ca Lola…“ După care i s-a închis gura urgent. M-am tot întrebat ce vrusese să spună. Pe măsură însă ce se acumulau indiciile care sugerau posibilitatea unui travesti, mi-a fost limpede.

— Am un început de prostată, rosti domnul Marcel. De câteva ori am fost silit să-mi rezolv problema în parc. Pesemne, Crişan a tras cu ochiul… E un copil năzdrăvan.

Mănescu se ridică şi schiţă câteva mişcări de dezmorţire:

— Desigur, au mai rămas o grămadă de amănunte de lămurit, dar esenţialul a fost surprins. Dacă-mi voi scrie cândva memoriile, voi trece, „Necunoscuta din congelator“ la rubrica „Dosare cretine“, cu miză penibilă. Câte crime, cât mister, câtă energie consumată pentru ca un striper să poată lua de nevastă o domnişoară de condiţie bună! Pentru că, în ultimă instanţă, ăsta a fost mobilul întregii afaceri, domnule Istodor, şi nici măcar nu meriţi felicitări.

Istodor râse încetişor:

— Aşa e în viaţă, domnii mei. Dacă ţi-a reuşit o mişcare, eşti dat dracului, dacă nu-ţi iese pasienţa, eşti un imbecil.

— Că veni iarăşi vorba de imbecilităţi, ideea de a muta

segmentele de cadavru de colo-colo a fost cea mai neinspirată. Ca şi iluzia că un travesti poate fi eternizat.

Legionarul clătină din cap:

— Confirmaţi ceea ce susţineam şi eu mai adineaori. Dacă lucrurile se aranjau aşa cum le preconizasem eu, ideea ar fi fost excepţională, iar deruta Poliţiei totală, aţi mai fi scotocit şi acum, v-aţi fi dat cu capul de toţi pereţii, căutând legături între suspecţi, explicaţii care nu există. Am avut, pur şi simplu, ghinion.

Mănescu îl măsură uluit:

— Cum să n-ai ghinion? Plimbi de colo-colo pachete inconfundabile într-un bloc asediat de uscăciuni, de temeri şi cu idiosincrazie la vederea hârtiei albastre în care erau ambalate resturile nenorocitei. Oricând puteai fi surprins.

— Iar eu oricând puteam susţine că am găsit respectivul colet în faţa uşii mele şi că mi-e frică să-l deschid, aşa cum am şi procedat de altfel. Avantajul diversiunii ar fi fost uriaş! În realitate a fost ca un ghem cu mai multe capete, fiecare conducând la o destinaţie precisă, dar fără nici o legătură cu ghemul propriu-zis. De exemplu, aţi umblat pe urmele lui Marţian, aţi găsit o grămadă de fărădelegi şi chiar o crimă, dar fără nici cea mai mică legătură cu necunoscuta tranşată. Era esenţial ca Poliţia să nu sesizeze jocul, să dispună de piese şi de elemente foarte grave în sine, dar să nu ştie ce să facă cu ele. Şi n-aţi fi ştiut!

Panait îi reteză clonţul placid:

— Din partea unui fost „activist“ în Legiunea Străină, cu statele dumitale, mă aşteptam la mai mult.

Istodor râse cu amărăciune:

— Şi eu, dar trebuie să constat că norocul m-a părăsit. Şi când te-a părăsit şansa, nu poţi să dai gaură nici la un coteţ de găini fără să te prindă! Iar dacă dumneavoastră nu aţi fi avut norocul – şi totodată ghinionul meu – ca retardata aceea mică să-şi recunoască mama absolut întâmplător, într-un portret reconstituit, n-aţi mai fi aflat în veci identitatea Laurenţiei. Fără cadavru identificat şi cu o grămadă de fapte şi de elemente care nu se îmbucă, să-mi spuneţi şi mie unde aţi fi fost azi.

— Poate că nu ştim, dar ştim cu siguranţă unde te afli dumneata. Într-o găleată plină cu rahat.

Legionarul rânji:

— Ar putea fi şi mai rău… Mă predaţi sau nu yankeilor?

— Ţi-e al dracului de frică de ei, râse Panait.

— Mi-este.

— *Mon cher*, noi suntem prea mici ca să putem lua vreo decizie, dar ceea ce-ţi pot garanta e că în următoarea jumătate de secol nu vei dispune de o damă de cinci stele în aşternut de mătase.

Dinu Mănescu apăsă pe buton şi instantaneu intră garda.

— Luaţi-l!

Legionarul îşi scoase ochelarii, dezvăluindu-şi privirea de plumb:

— Ce se va întâmpla cu Ciprian?

Mănescu ridică din umeri:

— Dosarul încă nu-i încheiat. După cum am mai spus, n-am făcut decât să derulăm filmul în mare, urmând să limpezim de aici încolo toate aspectele şi detaliile. Dacă ai avut destulă minte să nu-ţi transformi fiul în complice, îşi va vedea liniştit de viaţa lui.

— Ei, exclamă Panait după ieşirea Legionarului, acum, că în principiu, putem trage linia, ce concluzii importante de viaţă ai tras tu, Milord, ce legităţi cu valabilitate de comandament, pe care să le baţi în cuie la capul patului?

— Că vaca nu face pipi ca noi!

Îşi desprinse haina din cuier şi ieşi fluierând.

* * *

După şase luni...

Ningea cu ace de gheaţă şi Ciprian, ieşind din club, rămase câteva clipe în bătaia vântului, parcă orientându-se. O siluetă suplă şi foarte dreaptă, se desprinse de umbra unui copac şi se îndreptă spre el cu paşi hotărâţi. Se opri în faţa lui şi tânărul avu impresia că se îneacă în adâncul

imenşilor ochi verzi. Cu greu reuşi să îngâne:

— Te-ai întors?

— M-am întors.

Cu un gest firesc, Andreea îşi strecură mâna în palma lui fierbinte.

— De tot?

— De tot.

Porniră alături, umăr lângă umăr, cu paşii perfect sincronizaţi, sugerând privitorului perechea monolit, un singur trup, o singură făptură avântându-se pe un drum necunoscut care putea duce oriunde.

La o fereastră, o mână toropită de somn stinse lumina…

38. Necunoscuta din congelator
-2002-

...de ce prefera Sinistrul (în lipsa oricăror indicii de identitate) să-şi desfăşoare partitura în imobilul cu pricina, de ce alesese exact acest moment ca să se debaraseze de cadavru şi, iarăşi, de ce o făcea in rate? Dar dacă ar fi avut şi răspunsurile, ar fi insemnat că dosarul e rezolvat...

Deşi veţi întâlni toate ingredientele unui roman poliţist captivant, de calitate, care vă va ţine în suspans până la finalul cărţii, nu se poate să nu remarcaţi şi modul în care se derulează destinul personajelor, oameni ai zilelor noastre, cu problemele lor cotidiene, cu zbaterile, nereuşitele sau împlinirile lor.

Este, daca vreţi, un argument în favoarea afirmaţiei că romanul poliţist nu este niciodată un gen minor, mai ales atunci când iscusinţa peniţei îl ancorează abil în atmosfera şi în realităţile epocii.